

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

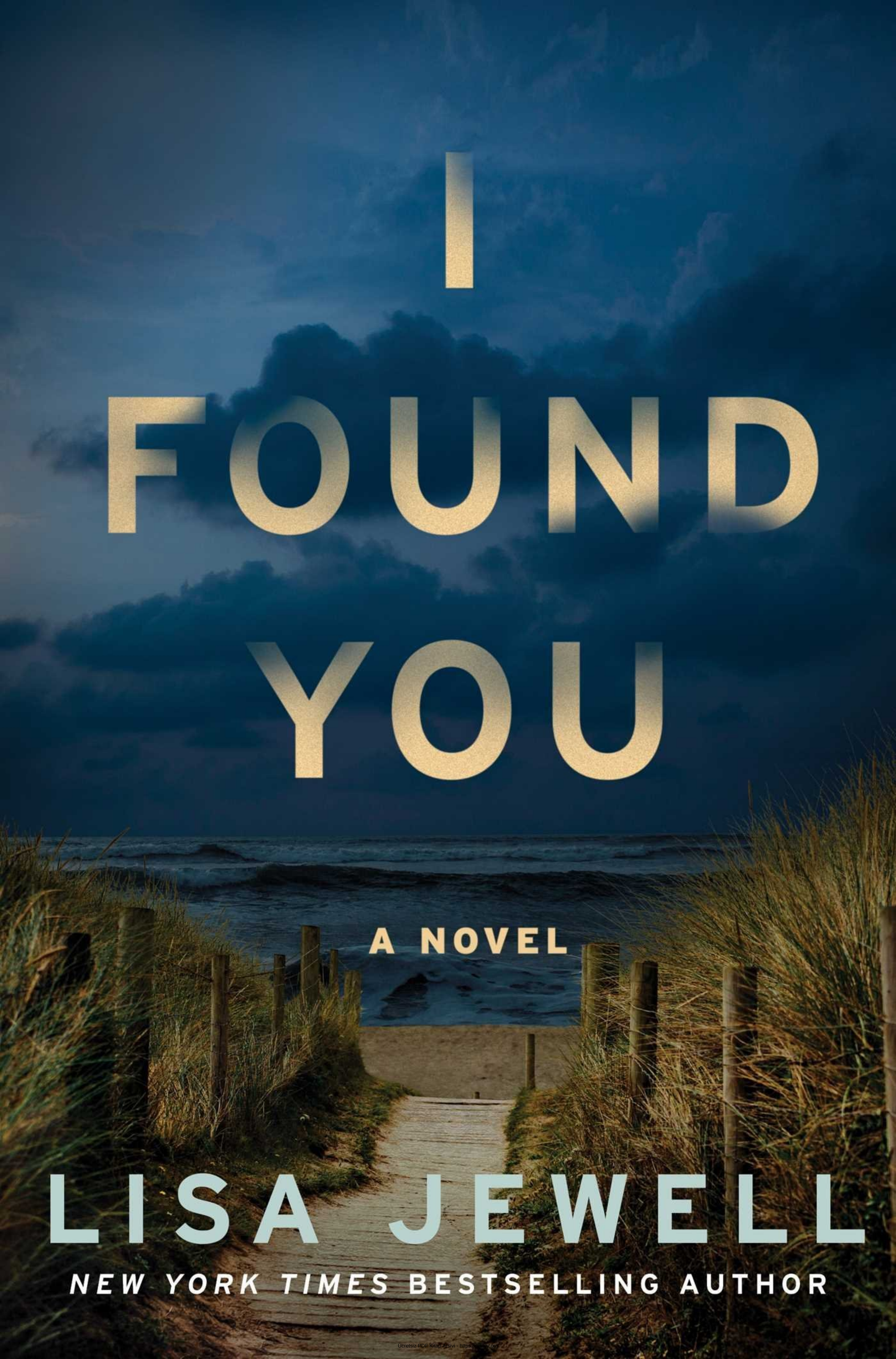
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I FOUND YOU

A NOVEL

LISA JEWELL

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

THE SUNDAY TIMES BESTSELLER

LISA
JEWELL

I found
you

Everyone has a story.
But what if you can't remember yours?

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Kitap Hakkında](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca yazan Lisa](#)
[Jewell Başlık](#)
[Sayfası ithafı](#)
[Harita](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Bir İki](#)

[Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[İkinci Bölüm](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Dokuz](#)

[On](#)

[Onbir](#)

[Oniki](#)

[On Üç On](#)

[Dört On](#)

[Beş On Altı](#)

[On Yedi](#)

[YirmiOn](#)

[Sekiz On](#)

[Dokuz](#)

[Yirmi bir](#)

Yirmi iki Yirmi
dört üç Yirmi
Yirmi Yirmi
altıbeş
Yirmi yedi Yirmi
Yirmi dokuz
sekiz Otuz
Otuz üç bir
Otuz iki Otuz
Otuz dört Otuz
beş Otuz altı
Otuz Otuz Otuz
dokuz yedi
sekiz Kırk
Kırk-bir Kırk-iki
Kırk-üç Kırk-
dört Kırk-beş
Kırk-altı
Kırk yedi Kırk
Kırk dokuz
sekiz Elli

Üçüncü Bölüm

Elli bir Elli
iki Elli üç
Elli dört Elli
beş Elli altı

— —
— —

Elli yedi Elli
Elli — —
dokuzsekiz
Dördüncü
Bölüm
Altmış
Altmış
Altmış
ikibir
Tesekkür Telif Hakkı
— — — —

Kitap Hakkında

İki kadın, yirmi yıllık sırlar ve hatırlayamayan bir adam Lisa Jewell'in yeni ve muhteşem romanının merkezinde yer alıyor.

Surrey: Lily Monroe evleneli sadece üç hafta olmuştur. Yeni kocası bir gece işten eve gelmeyince, hiç kimseyi tanımadığı yeni bir ülkede mahsur kalır.

Doğu Yorkshire: Alice Lake evinin önündeki sahilde bir adam bulur. Adamın ne adı, ne ceket, ne de orada ne işi olduğuna dair bir fikri vardır. Daha iyi bir yargıya karşı onu evine davet eder.

Ama o kimdir ve hafızasını kaybetmiş bir adama nasıl güvenebilir?

Yazar Hakkında

Lisa Jewell ilk kitabını elli yaşındayken yazmayı planlamıştı. Aslında bu kitabı yirmi yedi yaşındayken ve sekreterlik işinden yeni çıkarılmışken yazmıştı. Nick Hornby'nin tıpkı kendisi gibi Londra'da yaşayan gençleri konu alan High Fidelity adlı kitabından esinlenerek ilk romanı olacak Ralph's Party'nin ilk üç bölümünü yazdı. Bu roman 1998 yılının en çok satan ilk romanı oldu.

Çok satan on iki romanından sonra, kocası ve iki kızıyla birlikte Londra'da yaşıyor. Lisa her gün kahve içebildiği, insanları izleyebildiği ve internet erişimi olmadan gerçekten çalışabildiği yerel bir kafede yazıyor...

Lisa ile iletişimde kalın:

www.lisa-jewell.co.uk

[LisaJewellOfficial_](#)

[@lisajewelluk](#)

Lisa Jewell tarafından da yazılmıştır

Ralph'in Partisi

Thirtynothing

One-Hit Wonder

Vince & Joy

Bir Aile Dostu 31 Dream

Street

Partiden Sonra Melody Browne

Hakkındaki Gerçekler

Seninle Tanışmadan

Önce Biz'in Oluşumu

İçinde Büyüdüğümüz Ev

Üçüncü Eş

Kızlar

Yii'u bulundu

Lisa Jewell

Bu kitap Jascha'ya ithaf edilmiştir.
(bak, seni köpeği sevdiğimden daha çok seviyorum)

BİRİNCİ BÖLÜM

Bir

Alice Lake deniz kıyısında bir evde yaşamaktadır. Bu küçük ev, üç yüz yıl önce kendisinden çok daha küçük insanlar için inşa edilmiş bir sahil güvenlik kulübesidir. Tavanlar eğimli ve şişkin ve on dört yaşındaki oğlunun ön kapıdan geçmek için başını eğmesi gerekiyor. Altı yıl önce onları Londra'dan buraya taşıdığına hepsi çok küçüktü. Jasmine on yaşındaydı. Kai sekiz yaşındaydı. Ve bebek Romaine sadece dört aylıktı. Bir gün neredeyse iki metre boyunda, iri yarı bir çocuğa sahip olacağını hayal bile etmemişti. Burayı terk edeceklerini hiç düşünmemişti.

Alice küçük evinin tepesindeki küçük odasında oturuyor. İşini buradan yürütüyor. Eski haritalardan sanat eserleri yapıyor ve bunları internet üzerinden aptalca paralara satıyor. Eski haritalardan yapılan bir sanat eseri için aptalca bir para belki, ama üç çocuklu bekar bir anne için aptalca bir para değil. Haftada birkaç tane satıyor. Yeterli, hemen hemen.

Penceresinin ötesinde, Viktorya döneminden kalma sokak lambalarının arasında, güneşten solmuş bir dizi kiraz kuşu Nisan rüzgârında ileri geri sallanıyor. Solda, küçük balıkçı teknelerinin beton bir iskeleye kadar renkli bir omurga oluşturduğu ve Kuzey Denizi'nin büyük, korkunç köpüğünün kayalık kıyı şeridine çarptığı bir çekek yeri var. Ve onun ötesinde deniz. Siyah ve sonsuz. Alice hala denizden, onun uçsuz bucaksız yakınlığından dehşete düşüyor. Daha önce yaşadığı Brixton'da, duvarları, diğer insanların bahçelerini, uzaktaki kuleleri ve dumanlı gökyüzünü görüyordu. Ve aniden, bir gecede, tüm bu deniz vardı. Odanın diğer tarafındaki kanepeye oturduğunda görebildiği tek şey denizdi, sanki odanın bir parçasıymış gibi, sanki pencere çerçevelerinden sızıp hepsini boğmak üzereymiş gibi.

Bakışlarını tekrar iPad'inin ekranına çeviriyor. Ekranda küçük kare bir oda, yeşil koltukta oturmuş kışını yalayan bir kedi, sehpanın üzerinde bir demlik çay görüyor. Başka bir yerden gelen sesleri duyabiliyor: annesi bakıcıyla konuşuyor; babası annesiyle konuşuyor. Ne dediklerini tam olarak duyamıyor çünkü en son ziyaret ettiğinde oturma odalarına kurduğu web kamerasındaki mikrofon diğer odalardaki sesi düzgün algılamıyor. Ancak Alice bakıcının orada olduğu, anne ve babasının beslenip ilaçlarının verileceği, yıkanıp giydirileceği ve bir ya da iki saat boyunca onlar için endişelenmesine gerek kalmayacağı konusunda rahatlıyor.

Altı yıl önce kuzeye taşındığında hayal etmediği bir başka şey de buydu. Zeki, çevik, yetmiş yaşına yeni basmış ebeveynlerinin her ikisinin de birkaç hafta içinde Alzheimer'a yakalanacağını ve sürekli gözetim ve bakıma ihtiyaç duyacaklarını.

Alice'in dizüstü bilgisayarının ekranında Max Fitzgibbon adında bir adamdan gelen bir sipariş formu var. Karısının ellinci doğum günü için Cumbria, Chelsea ve Saint-Tropez haritalarından yapılmış bir gül istiyor. Alice adamı gözünde canlandırabilir: iyi korunmuş, gümüş saçlı, funda rengi Joules kazak , yirmi beş yıllık evliliğin ardından karısına hâlâ umutsuzca aşık. Tüm bunları adamın adından, adresinden, hediye seçiminden ('Diğer yorumlar' kutucuğunda 'Büyük üflemler İngiliz gülleri her zaman onun en sevdiği çiçek olmuştur,' diyor) anlayabiliyor.

Alice ekranından yukarı ve penceresinden aşağı bakar. Adam hâlâ oradadır. Sahildeki adam.

Bu sabah saat yedide perdelerini açtığından beri bütün gün oradaydı: nemli kumların üzerinde oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, denize bakıyor ve bakıyordu. Gözünü ondan ayırmıyordu, kendini aşmak üzere olabileceğinden endişe ediyordu. Bu daha önce de olmuştu. Mavi-beyaz ay ışığında ölümcül derecede solgun görünen genç bir adam sahilde bırakmış ve ortadan kaybolmuştu. Alice üç yıl sonra bile hâlâ onun düşüncesinden kurtulamıyor.

Ama bu adam hareket etmiyor. Sadece oturuyor ve bakıyor. Bugün hava soğuk ve sert esiyor, beraberinde deniz yüzeyinden buzlu damlacıklar getiriyor. Ama adamın üzerinde sadece bir gömlek ve kot pantolon var. Ceket yok. Çanta yok. Şapka ya da atkı yok. Onda endişe verici bir şeyler var: bir serseri olacak kadar pasaklı değil; kasabadaki kreşten bir akıl sağlığı hastası olacak kadar tuhaf değil. Esrarkeş olamayacak kadar formda görünüyor ve bir damla alkole dokunmamış. Sadece ... görünüyor. Alice doğru kelimeyi bulmak için zihnini yokluyor ve sonra aklına geliyor. Kaybolmuş görünüyor.

Bir saat sonra yağmur bastırır. Alice sıçrayan pencere camlarından aşağıdaki sahile bakar. Adam hâlâ oradadır. Kahverengi saçları kafatasına yapışmış, omuzları ve kolları sudan kararmış. Yarım saat içinde Romaine'i okuldan alması gerekiyor. Anlık bir karar verir.

"Hero!" diye sesleniyor brindle Staffy'ye. "Sadie!" diye sesleniyor yaşlı kanişe. "Griff!" diye tazıya seslenir. "Walkies!"

Alice'in üç köpeği var. Griff, tazı, bilinçli olarak dışarı çıkıp seçtiği tek köpek. Kaniş ailesinin. On sekiz yaşında ve ölmüş olması gerekiyor. Tüylerinin yarısı dökülmüş, bacakları kel ve bir kuş kadar ince ama yine de yürüyüşe çıkmak için diğer köpeklerle katılmakta ısrar ediyor. Ve Hero, Staffy, önceki kiracı Barry'ye aitti. Bir gün ortadan kaybolmuş ve akıl hastası köpeği de dahil olmak üzere her şeyi geride bırakmış. Hero sokakta ağızlık takmak zorunda, aksi takdirde çocuk arabalarına ve scooterlara saldırıyor.

Alice, ayak bileklerinin etrafında dönerken tasmalarını yakalarına takar ve Barry'nin gece yarısı kaçışında geride bıraktığı, tasmaların yanındaki askıya asılı başka bir şeyi fark eder: eski püskü bir ceket. Bunu gördüğünde otomatik olarak burnunu kırıstırır. Bir keresinde tamamen aptalca - ve yoğun bir yalnızlık anında - Barry ile yatmış ve Barry'nin üzerine uzandığı andan itibaren pişmanlık duymuştur.

onun peynir koktuğunu fark etti. Bu koku onun hafif domuzsu vücudunun her yarığından yayılıyordu. Nefesini tutmuş ve devam etmişti ama o günden sonra onu hep bu kokuyla özdeşleştirmişti.

Ceketini yavaşça askıdan alıyor ve koluna geçiriyor. Sonra köpeklerini ve şemsiyesini alıp sahile doğru yola çıkıyor.

"Al," diyor ve paltoyu adama uzatıyor. 'Biraz kokuyor ama su geçirmez. Ve bak, kapüşonu da var.

Adam yavaşça döner ve ona bakar.

Adam onun niyetini fark etmemiş gibi görünüyor, o da gevezelik ediyor.

Barry'ye aitti. Eski lodger. Seninle hemen hemen aynı boydaydı. Ama sen daha güzel kokuyorsun. Buradan söyleyebileceğim kadarıyla değil. Ama güzel kokuyor gibi görünüyorsun.'

Adam önce Alice'e sonra da cekete bakar. "Peki," der, "istiyor musun?

Hala cevap yok.

Bak. Onu burada sana bırakacağım. Ona ihtiyacım yok, istemiyorum ve sende kalabilir. Sadece oturmak için kullansan bile. İstersen bir çöp kutusuna at.'

Elindekini onun ayaklarının dibine bırakır ve doğrulur. Gözleri onu takip ediyor.

"Teşekkür ederim.

"Ah, demek konuşuyorsun?

Şaşırmış görünüyor. "Tabii ki konuşurum.

Güneyli aksanı var. Gözleri, saçları ve çenesindeki kirli sakalıyla aynı kızıl kahve tonunda. Yakışıklı biri. Eğer bu tür şeyleri seviyorsan.

"Güzel," diyor, boştaki elini cebine sokuyor, diğer eliyle de şemsiyesinin sapını kavırıyor. "Bunu duyduğuma sevindim.

Gülümsüyor ve nemli ceketini avucunun içinde sıkıyor. "Emin misin?

"Bu konuda mı? Cekete bakıyor. "Bana bir iyilik yapmış olursun. Cidden.

Ceketi ıslak giysilerinin üzerine çeker ve bağlamadan önce bir süre fermuarıyla oynar. "Teşekkür ederim," diyor tekrar. "Gerçekten.

Alice köpeklerin yerlerini kontrol etmek için döner. Sadie ayaklarının dibinde zayıf ve nemli bir şekilde oturuyor; diğer ikisi suyun kenarında koşuşturuyor. Sonra adama geri döner. "Neden içeri girip bu yağmurdan kurtulmuyorsunuz?" diye sorar. 'Hava tahminlerine göre yarın sabaha kadar yağmur yağacak. Kendini hasta edeceksin.

"Kimsin sen?" diye soruyor, gözleri kısılmış, sanki kız kendini çoktan tanıtmış da o bir an adını unutmuş gibi.

"Ben Alice. Beni tanıımıyorsun."

"Hayır," diyor. "Hayır. Bundan dolayı rahatlamış görünüyor.

"Her neyse," diyor Alice, "gitsem iyi olacak.

"Elbette.

Alice, Sadie'nin ipindeki boşluğu alıyor ve kaniş yeni doğmuş bir zürafa gibi dengesiz bir şekilde ayağa kalkıyor.

Alice diğer ikisini çağırır. Onu görmezden geliyorlar. O susar ve tekrar seslenir.

"Lanet olası aptallar," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Haydi!" diye bağırarak onlara doğru ilerliyor. "Hemen buraya gelin!

Denizin hem içinde hem de dışındadırlar; Kahraman yeşil renkli bir malç tabakasıyla kaplıdır. Kokacaklar. Ve neredeyse Romaine'i toplama vakti geldi. Yine geç kalamaz. Dün geç kalmıştı çünkü bir işi fazla uzatmış ve saati unutmuştu, bu yüzden Romaine'i saat üç buçukta okul ofisinden almak zorunda kalmıştı, sekreter ona masa perdesinin üstünden halıdaki bir lekeymiş gibi bakmıştı.

", sizi bok çuvalları! Sahil boyunca adım atar ve Griff'e doğru hamle yapar. Griff bir oyun önerildiğini düşünür ve şakacı bir şekilde uzaklaşır. Ondan kaçan Hero'nun peşinden gider. Bu sırada zavallı Sadie

Cılız boynundan sürükleniyor, zar zor dik durabiliyor, yağmur yağıyor, Alice'in kot pantolonu sırılsıklam, elleri buz gibi ve zaman daralıyor. Hayal kırıklığıyla bir çığlık atıyor ve küçükken tüm çocuklarına uyguladığı bir yaklaşımı benimsiyor.

"Tamam," diyor, "tamam. Sen burada kal. Bak bakalım bensiz nasıl geçiniyorsun. Git ve lanet kasabın önünde artıklar için yalvar. İyi bir hayatın olsun.

Köpekler durur ve ona bakarlar. O da dönüp uzaklaşıyor.

"Biraz köpek ister misin?" diye sesleniyor hâlâ yağmurun altında oturan adama. "Ciddi misin? Onları istiyor musun? Onları alabilirsin.

Adam ayağa kalkıyor ve zencefilli gözleriyle ona bakıyor. 'I . . . I . . . '

Gözlerini deviriyor. "Ciddi değilim. "Hayır," diyor. "Hayır. Bunu biliyorum.

Kızak yoluna, deniz duvarına oyulmuş basamaklara doğru ilerliyor. Saat üç buçuk. Köpekler kıyı şeridinde durup önce birbirlerine, sonra Alice'e bakıyorlar. Sonra ona doğru koşuyorlar, saniyeler sonra tuzlu ve keskin kokularla ayaklarının dibine varıyorlar.

Alice merdivenlerden çıkmaya başlar ve adam arkasından seslenince geri döner.

"Affedersiniz!" diyor. "Affedersiniz. Neredeyim ben?' 'Ne?'

"Neredeyim ben? Buranın adı ne?' Gülüyor.

"Gerçekten mi?

"Evet," diyor. "Gerçekten.

"Burası Ridinghouse Körfezi.

Başını sallar. "Doğru," diyor. "Teşekkür ederim.

"İçeri girer misin?" der adama usulca. "Lütfen bu yağmurdan kurtulun.

Özür dileyerek gülümsüyor ve Alice el sallayıp okula doğru yöneliyor, geri dönene kadar gitmiş olacağını umuyor.

Alice, Ridinghouse Körfezi'nde tuhaf biri olduğunun farkındadır. Doğrusunu söylemek gerekirse, o gelmeden önce de burası oldukça tuhaf insanlarla doluydu. Ama bu kadar tuhaf bir kasabada bile Alice, Brixton aksanı, Benetton ailesi ve biraz kaba tavırlarıyla göze çarpıyor. Köpeklerden bahsetmiyorum bile. Gittiği her yerde ona gösteri yapıyorlar. Topuklarına basarak yürümüyorlar, havlayıp şaklıyorlar, dükkanların önünde sızlanıyorlar. Hayvanlardan kaçmak için karşıdan karşıya geçen insanlar görmüş: Özellikle de ağzı ve kocaman kaslı omuzlarıyla Hero.

Alice buraya geldiğinden beri esrarengiz, biraz ürkütücü yalnız rolünü oynadı, ama aslında hiç de öyle değildi. Londra'da kulaklarından çıkan arkadaşları vardı. Ne yapacağını bildiğinden çok daha fazla arkadaşı. O bir parti kıızıydı, bir şişe votka ile daha sonra gel-dünyayı düzelterek kıızıydı. Okuldan çıktıktan sonra okul kapısında durup şöyle diyecek türden bir anneydi: Hadi bakalım, kim kahve içmek ister? Ve hepsinin kalbinde yer alırdı, en yüksek sesle güler, en çok konuşurdu. Ta ki çok ileri gidip hayatını mahvedene kadar.

Ama artık burada bir arkadaşı var. Onu anlayan biri. Derry Dynes. On sekiz ay önce, Romaine'in resepsiyona geldiği ilk gün tanışmışlar. Gözleri buluştu ve karşılıklı bir tanıma, ortak bir zevk parlaması oldu. "Kahve ister misin? Derry Dynes, küçük kızının sınıfta kayboluşunu izleyen Alice'in gözlerindeki yaş tabakasını görünce, "Kahve ister misin?" diye sormuştu. "Ya da daha sert bir şey?

Derry, Alice'den yaklaşık beş yaş büyük ve bir karış kadar kısadır. Romaine ile aynı yaşta bir oğlu ve Edinburgh'da yaşayan yetişkin bir kızı var. Köpekleri (ağzından öpmelerine izin verecek türden) ve Alice'i çok seviyor. Önceleri Alice'in korkunç kararlar vermeye ve hayatı akışına bırakmaya eğilimli olduğunu öğrenmiştir ve şimdi Alice'in moderatörü olarak hareket etmektedir. Oturup Alice'e saatlerce Romaine'in öğrenme güçlükleri konusunda okulla yaşadığı sorunlar hakkında danışmanlık yapıyor

ama sekretere başırmak için ofise girmesini engeller. Bir okul gecesinde onunla iki şişe şarabı paylaşır ama üçüncüsünün mantarını geri sokması için onu teşvik eder. Ona hangi kuaföre gitmesi ve ne söylemesi gerektiğini söyler: 'Tüylü değil, kademeli katlar ve folyolarla yarım baş röfle isteyin'. Eskiden kuafördü ama şimdi reiki terapisti. Ve Alice'in mali durumu hakkında Alice'in kendisinden daha fazla fikri var.

şu anda okulun dışında, kocaman kırmızı bir şemsiyenin altında duruyor, oğlu Danny ve Romaine de şemsiyenin altında birbirlerine sokulmuşlar.

Tanrım. Teşekkür ederim. Köpekler sahilde ıldırđı ve onları geri getiremedim.

Romaine'in başının tepesini öpmek için eğilir ve ondan yemek kutusunu alır.

"Bu havada sahilde ne yapıyordunuz?

Alice dudak bükerek ve "Bilmek istemezsin" der.

"Hayır," diyor Derry. "Ben istiyorum.

"Meşgul müsün? Bir fincan çay için vaktin var mı?"

Derry oğluna bakıyor ve "Bunu kasabaya ayakkabı almaya götürmem gerekiyordu..." diyor.

"O zaman benimkine gel, sana göstereyim.

'Bak,' diyor, deniz duvarının yanında durmuş, şemsiyesinden dökülen yağmur damlalarının arasından aşağıya bakıyor.

O hâlâ oradaydı. "O

mu?" dedi Derry.

Evet. O. O ceketi ona ben verdim. Barry'ninkilerden biri.'

Derry istemsiz bir şekilde ürperir. Barry'yi o da hatırlıyor. Alice ona o zamanki olayların çok kapsamlı ve ağrıştırıcı bir tarifini yapmıştı.

'O zaman paltosu yok muydu? Daha önce?'

Hayır. Orada tişörtle oturuyordum. Sırılıklıamdı. Bana nerede olduğunu sordu.

İki çocuk parmak uçlarından duvarın kenarına tutunarak yukarıya bakar.

"Neredeydi?"

"Evet. Kafası biraz karışık gibiydi.

"Sen karışma," diyor Derry.

"Karışacağımı kim söyledi?"

'Ona bir ceket verdin. Şimdiden karışmaya başladın.' "Bu sadece basit bir insani nezaket eylemiydi.

"Evet," diyor Derry. "Kesinlikle.

Alice arkadaşına bakar ve deniz duvarından uzaklaşır.

"Cidden alışverişe mi gidiyorsun?" diye sorar ona. "Bununla mı?"

Derry tepedeki karanlık gökyüzüne bakıyor ve "Hayır" diyor. Olmayabilir.'

"Hadi o zaman," diyor Alice. 'Benimkine gel. Ateşi yakacağım.

Derry ve Danny birkaç saat kalır. Derry ve Alice mutfakta oturup çay içerken küçükler oturma odasında oynarlar. Jasmine saat dörtte, GCSE ödevleriyle dolu ıslak sırt çantasıyla sırlıslıkla bir halde, paltosuz ve şemsiyesiz döner. Kai saat dört buçukta okuldan iki arkadaşıyla birlikte geri gelir. Alice çay için spagetti yapar ve Derry eve gitmesi gerektiği gerekçesiyle bir şişe şarap açmasını engeller. O ve Danny saat altıda ayrılırlar. Yağmur hâlâ yağmaktadır. Küçük çamurlu yağmur suları nehirler halinde sahile akmakta ve çatılardan aşağı dökülmektedir. Şimdi de uğuldayan bir rüzgâr başlamış, yağmuru dikine gönderiyor ve her şeye çarpmasına neden oluyor.

Alice evin üst katından adamın hâlâ orada olduğunu görür. Artık kumsalın ortasında değildir. Deniz duvarına doğru geri çekilmiş ve bir ip yığınının üzerinde oturmaktadır. Yüzü gökyüzüne dönüktür ve gözleri kapalıdır ve Alice ona baktığında içinde bir şeyler sızlar. Tabii ki deli olabilir. Tehlikeli olabilir. Ama onun kehribar rengi hüznü gözlerini ve kendisine nerede olduğunu sorduğunda sesinin yumuşaklığını düşünüyor. Ve o burada

İnsanlarla dolu evinde, şöminede yanan bir yığın odunla, sıcak, kuru ve güvende. Onun orada olduğunu bilerek burada olamaz.

Ona bir fincan çay yapar, bir mataraya doldurur, büyüklere Romaine'e göz kulak olmalarını söyler ve yanına gider.

"Al," diyor ve şişeyi ona uzatıyor.

Ondan alır ve gülümser.

"Sana içeriye girmeni söylediğimi sanıyordum. "Bunu hatırlıyorum," diyor.

"Güzel," diyor. "Ama görüyorum ki tavsiyemi dinlememişsin. "İçeriye giremem.

"Evsiz misin?

Başını sallıyor. Sonra başını sallar. Sonra da "Sanırım" der.

"Bilmiyorum.

"Bilmiyor musun? Alice usulca gülüyor. "Ne zamandır burada oturuyorsun?

"Buraya dün gece geldim.

"geldin?

Dönüp ona bakar. Gözleri geniş ve korkulu. "Hiçbir fikrim yok.

Alice hafifçe geri çekiliyor. Şimdi buraya geldiğine pişman olmaya başlamıştı. Derry'nin dediği gibi, bu işe bulaştığına. "Ciddi misin?" diyor.

Nemli saçlarını alnına doğru itiyor ve iç çekiyor. "Ciddiyim. Sonra kendine bir fincan çay doldurup havaya kaldırıyor. "Şeref," diyor. "Çok naziksiniz.

Alice denize doğru bakar. Nasıl tepki vereceğinden emin değil. Bir yanı içeriye, sığağa dönmek istiyor; diğer yanı ise bunu biraz daha uzatması gerektiğini hissediyor. Ona bir soru daha soruyor: "Adın ne?" "Sanırım" diyor adam, çayına bakarak, "hafızamı kaybettim. Yani' -birden ona dönüyor- 'bu mantıklı, değil mi? Mantıklı olan tek şey bu. Çünkü adımın ne olduğunu bilmiyorum. Ve bir ismim olmalı. Herkesin bir adı vardır. Öyle değil mi?'

Alice başını sallar.

'Ve neden burada olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Ve bunu düşündükçe hafızamı kaybettiğimi düşünüyorum.

"Ah," diyor Alice. 'Evet. Bu mantıklı. Sen . . . Yaralandın mı?' Adamın başını işaret ediyor.

Bir an için elini kafatasında gezdiriyor ve sonra ona bakıyor. "Hayır," diyor. "Öyle görünmüyor.

"Daha önce hiç hafızanızı kaybettiniz mi?

"Bilmiyorum," der, o kadar içtenlikle ki ikisi de güler.

"Kuzeyde olduğunu , değil mi?" diye sorar. "Hayır," diyor adam. "Bunu bilmiyordum.

'Ve güneyli aksanınız var. Oradan mı geliyorsun?'

Omuz silkiyor. "Sanırım öyle.

"Tanrım," der Alice, "bu çılgınlık. Sanırım tüm ceplerini kontrol etmişsindir.

"Evet," diyor. 'Bazı şeyler buldum. Yine de ne yapacağımı bilemedim.

"Hala sende mi?

"Evet. Bir tarafa doğru eğilir. "İşte burada. Arka cebinden avuç ıslak kağıt çıkarır. "Oh.

Alice malçlara ve sonra kararan gökyüzüne bakıyor. Ellerini yüzüne indiriyor ve nefes veriyor. "Doğru," diyor. "Delirmiş olmalıyım. Aslında ben deliyim. Ama arka bahçemde bir stüdyo odam var. Genelde kiraya veriyorum ama şu anda boş. Neden gelip bir geceyi orada geçirmiyorsun? Bu kağıt parçalarını kuruturuz, sonra belki yarın seni bir araya getirmeye başlayabiliriz? Olur mu?

Adam döner ve inanmaz bir şekilde ona bakar. "Evet," diyor. "Evet, lütfen.

"Sizi uyarmak zorundayım," diyor ayağa kalkarak, "kaos içinde yaşıyorum. Üç tane çok gürültücü, kaba çocuğum ve üç tane eğitilmemiş köpeğim var ve evim darmadağın. Yani benimle bir sığınak beklentisiyle gelmeyin. Hiç de öyle değil.

Başını sallıyor. "Dürüst olmak gerekirse," diyor. "Her neyse. Gerçekten umurumda değil. Sadece çok minnettarım. Bu kadar nazik olduğuna inanamıyorum.

"Hayır," diyor Alice, ıslak yabancıyı taş merdivenlerden yukarı, kulübesine doğru götürürken, "ben de yapamam.

İki

Lily'nin midesi bir kaya kadar sertleşmiş. Kalbi o kadar uzun süredir o kadar hızlı atıyor bayılacakmış gibi hissediyor. Ayağa kalkıyor ve son yirmi üç buçuk saattir her birkaç dakikada bir yaptığı gibi pencereye yöneliyor. Otuz dakika içinde polisi tekrar arayacaktı. Adamın resmi olarak kayıp olduğunu bildirmeden önce bu kadar beklemesi gerektiğini söylemişlerdi. Ama onun dün gece işten eve gelmemesinden bir saat sonra kayıp olduğunu anlamıştı. Bunu omurgasında bir buz tabakası gibi hissetti. Balayından sadece on gün önce dönmüşlerdi. İşten koşa koşa dönüyordu, bazen erken geliyordu ve kesinlikle bir dakikadan fazla gecikmiyordu. Eve hediyelerle, 'iki haftalık yıldönümü' kartlarıyla, çiçeklerle geliyordu. Kapıdan hızla girip, 'Tanrım, bebeğim, seni çok özledim,' diyor ve sonra çaresizce onu içine çekiyordu.

Dün geceye kadar. Saat altıda orada değildi. Altı buçukta da yoktu. Yedide de yoktu. Her dakika bir saat gibi geldi. Telefonu ilk bir saat boyunca çaldı da çaldı. Ve sonra, aniden çalmayı kesti, sesli mesaj yoktu, sadece düz, tiz bir ses. Lily kör, öfkeli bir iktidarsızlıkla doluydu.

Polis . . . Lily'nin dün gecedен önce İngiliz polisi hakkında herhangi bir fikri yoktu. Tıpkı hiç kullanmak zorunda kalmadığınız yerel çamaşırhaneniz hakkında bir fikriniz olmayacağı gibi. Ama artık bir fikri var. Hem de çok güçlü bir fikir.

Yirmi dakika içinde onları tekrar arayabilir. Bunun ona ne yararı olacak ki? Ne düşündüklerini biliyor. Şöyle düşünüyorlar: Aptal genç kız, yabancı aksan, muhtemelen postayla sipariş edilmiş bir gelin (o postayla sipariş edilmiş bir gelin değil. Kocasıyla gerçek hayatta yüz yüze bir ortamda tanışmıştır). Konuştuğu kadını tanıyor.

kocasının arkasından iş çevirdiğini düşünüyor. Bir ilişkisi olduğunu. Bunun gibi bir şey. Ses tonundaki gevşeklikten bunu anlayabiliyordu. "İşten sonra yolunun kesilmiş olması mümkün mü?" demişti. "Barda mı? Kadın onunla konuşurken başka bir şeyle uğraştığını, belki bir dergiyi karıştırdığını ya da tırnaklarını törpülediğini anlayabiliyordu.

"Hayır!" demişti. 'Hayır! O bara gitmez. Sadece eve gelir. Bana.'

Geriye dönüp baktığında söylediği şey yanlıştı. Kadın polisin kaşlarını alaycı bir şekilde kaldırdığını hayal etmişti.

Lily başka kimi arayacağını bilmiyor. Carl'ın bir annesi olduğunu biliyor, onunla sadece bir kez, düğün günlerinde telefonda konuşmuş ama henüz tanışmamış. Adı Maria ya da Mary ya da Marie ya da onun gibi bir şey ve .

. Tanrım, Lily nerede yaşadığını bilmiyor. S ile başlayan bir şey, diye düşünüyor. Batıda mı? Ya da belki doğuda. Carl ona bir kez söylemişti; hatırlayamıyor ve Carl tüm numaralarını telefonunda saklıyor. Peki ne yapabilir?

Carl'ın bir kız kardeşi olduğunu da biliyor. Adı Suzanne. Susan mı? Ondan çok daha büyük ve S ile başlayan yerde annesinin yanında yaşıyor. Ona nedenini söylememiş. Russ adında bir arkadaşı var ve birkaç günde bir arayıp futboldan, hava durumundan ve yakında bir gün içmeleri gereken bir içkiden bahsediyor ama yeni bir bebeği olduğu için bunu organize etmek çok zor.

Lily, Carl'ın hayatında başka insanlar olduğundan emindir ama onu sadece Şubat ayından beri tanımaktadır, sadece üç haftadır evlidir ve burada onunla sadece on gün yaşamıştır, yani Carl'ın dünyasında hâlâ yenidir. Ve bu ülkede de yeni. Burada kimseyi tanımıyor ve kimse de onu tanımıyor. Neyse ki Lily'nin İngilizcesi akıcı, bu yüzden iletişim sorunu yok. Ama yine de burada her şey çok farklı. Ve tamamen yalnız olmak çok garip.

Sonunda saat 18.01'i gösterir ve Lily telefonunu alıp polisi arar.

"Merhaba," diyor telefonu açan adama, "benim adım Bayan Lily Monroe. Kayıp bir kişiyi bildirmek istiyorum."

Üç

"Üzgünüm," diyor Alice adındaki kadın, lacivert perdeleri açmak için küçük bir masanın üzerine eğilerek. 'Burası biraz küflü. Buraya birini almalı haftalar oldu.

Etrafına bakar. Çatısında bir Velux penceresi ve Alice'in arka bahçesine açılan camlı bir kapısı olan küçük ahşap bir odadadır. Sade bir şekilde döşenmiş. Bir tarafta bir kamp yatağı, bir lavabo, bir buzdolabı, bir Baby Belling, bir priz ısıtıcı, masa, iki plastik sandalye, yerde kirli paspaslar var. Ancak ahşap duvarlar yeşilin zarif bir tonuna boyanmış ve çok çekici sanat eserleri asılmış: çiçekler, yüzler ve binalar, görünüşe göre eski haritaların tonlu şeritlerinden ustaca bir araya getirilmiş. Kamp yatağının yanında da güzel boncuklu bir lamba var. Genel etki oldukça hoş. Ama kadın haklı, burası kokuyor: küf ve rutubetin mutsuz bir karışımı.

'Yan tarafta açık bir tuvalet var. Başka kimse kullanmıyor. Gün içinde alt kattaki banyomuzu da kullanabilirsiniz; arka verandanın hemen dışında. Hadi gel. Sana göstereyim. Sesi kesik ve biraz korkutucu.

Onu çakıllı arka bahçede takip ederken, kadının şeklini alıyor. Uzun boylu bir kadın, yeterince ince ama orta kısmı biraz ağır. Muhtemelen ağır orta kısmını kamufle etmek ve uzun bacaklarını vurgulamak için dar kesim siyah bir kot pantolon ve büyük boy bir kazak giymiş. Biraz DMs tarzında ama tam olarak değil, siyah botlar giyiyor. Saçları karamel, bal, pekmez ve çamurdan oluşan yay gibi bir kütle. Kötü röfle, diye düşünüyor ve sonra böyle şeyler hakkında nasıl fikir sahibi olduğunu merak ediyor. O bir kuaför mü?

Evin arka tarafındaki küçük kapıyı açmaya çalıştığında kapı takılıyor ve kapının tabanına iyi çalışılmış bir tekme atıyor. İleride ve üç basamak aşağıda bir mutfak, solda ise oldukça hüzünlü bir banyoya açılan ucuz kontrplak bir kapı var.

'Hepimiz üst kattakini kullanıyoruz, bu yüzden burası sana kalacak. Sana bir banyo hazırlayayım mı? Isınırsın?'

Adam daha cevap vermeden kadın çığlık çığlığa muslukları açıyor. Suyu karıştırmak için büyük boy kazağının kollarını yukarı çekiyor ve adam dirseklerine dikkat ediyor. Buruşuk, şekilsiz ceplerini. Kırk, kırk beş, diye düşünüyor kendi kendine. Kadın dönüyor ve gülümsüyor. "Doğru," diyor. 'Şu çalışırken sana yiyecek bir şeyler alalım. Şunları da kaloriferin üzerine koyalım. Ceplerinde bulduğu nemli kırıntıları ve parçaları ondan alıyor ve tekrar onu takip ederek mutfağa giriyor: duvarlar eflatuna boyanmış, tencereler raflardan sarkıyor, yumuşak meşeden el yapımı üniteler, bulaşık dolu bir lavabo ve çocukların karalamalarıyla tutturulmuş bir mantar pano. Köşeye sıkıştırılmış küçük masada genç bir kız oturuyor. Kız önce adama, sonra da soru sorarcasına kadına bakıyor.

Bu Jasmine. En büyüğüm. Bu' - onu işaret ediyor - 'sahilde bulduğum yabancı bir adam. Bu gece stüdyoda uyuyacak.

Jasmine adındaki kız annesine delinmiş bir kaş kaldırıyor ve ona alaycı bir bakış fırlatıyor. "Mükemmel.

Annesine hiç benzemiyor. Koyu renk saçları -kasıtlı olarak, diye tahmin ediyor- acımasız bir küt şeklinde kesilmiş, kaküller alnının çok yukarısında, ama bir şekilde kare yüzünü, dolgun vermilyon dudaklarını ve iri gözlerini iyi çerçeveleyiyor. Egzotik görünüyor, adını hatırlayamadığı Meksikalı bir aktris gibi.

Alice kırmızı buzdolabını açıyor ve ona bir şeyler söylüyor. 'Jambonlu sandviç? Ekmek ve ezme? Biraz karnabahar peyniri ıstabilirim? Ya da eski bir köri var. Cumartesi gününden.

Şu anda neredeyiz? Çarşamba günü. Eminim her şey yoluna girecek. İyi olacak, değil mi? Köri bunun için icat edildi, değil mi? Eti korumak için?'

Bilgiyi özümsemekte zorlanıyor. Karar vermekte. On iki saatten fazla sahilde oturmasının nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyor. Seçenekler olduğunun farkındaydı. Sadece seçenekleri herhangi bir sıraya koyamıyordu. Bunun yerine hareketsiz bir şekilde oturmuştu. Ta ki bu sert kadın gelip onun için bir karar verene kadar.

"Gerçekten umurumda değil," diyor. "Ne olursa.

"Boş ver," diyor ve buzdolabının kapağını kapatıyor. "Pizza sipariş edeceğim.

Kendisi adına bir karar daha verildiği için bir rahatlama hisseder. Sonra, bir iki bozuk para dışında hiç parası olmadığını hatırlayınca rahatsız olur.

"Korkarım hiç param yok.

"Evet, biliyorum" diyor Alice. 'Ceplerini karıştırmıştık, hatırladın mı? Sorun değil. Benim ikramım. Ve bu' - başını kızına doğru sallıyor - 'temiz havayla yaşıyor. Zaten onunkileri hep çöpe atıyorum. Normalde ne sipariş ediyorsam onu sipariş edeceğim. Eğer burada olmasaydın.

Kız iri çizgili gözlerini deviriyor ve o da Alice'i takip ederek küçük bir oturma odasına giriyor, başını eğerek alçak kaçırıyor. Burada beyaz-sarı bukleleri olan küçük bir kız oturmakta, sırık gibi uzun boylu ve Afro-Karayip kökenli başka bir gencin yanına sokulmuş. Televizyon seyrediyorlar ve ikisi de dönüp ona endişeyle bakıyor.

Alice bir masanın çekmecesini karıştırıyor. Arkasını dönmeden, "Bu sahilde bulduğum bir adam," diyor. Çekmecedan bir broşür çıkarıyor, çekmeceyi kapatıyor ve broşürü genç çocuğa uzatıyor. "Pizza yiyeceğiz," diyor. "Bir şey seçin.

Çocuğun yüzü aydınlanır ve küçük kızın kollarını ortasından dik oturur.

"Romaine," diyor Alice, küçük kızı göstererek, "ve Kai. Uzun boylu genci işaret ediyor. "Ve evet, hepsi benim. Ben koruyucu aile değilim. Oturun, Tanrı aşkına.

Kendini küçük çiçekli bir kanepeye bırakıyor. Güzel bir oda. Izgarada yanan bir ateş, salaş şıklığın daha salaş ucuna doğru giden ama genel olarak iyi seçilmiş rahat mobilyalar, koyu kirişler ve koyu gri duvarlar ve Vazelin camı gölgeli duvar lambaları var. Pencerenin hemen dışında Viktorya döneminden kalma bir sokak lambası, onun ötesinde tombul beyaz ışıklardan bir kolye, onun da ötesinde denizin gümüşü gölgeleri var. Atmosferik. Ama bu Alice'in temizlikçi olmadığı açık. Her yer toz içinde, kirişlerden örümcek ağları sarkıyor, yüzeyler karmakarışık, halı muhtemelen hiç süpürülmemiş.

Alice cebinden çıkardığı eşyaları radyatörün üzerine dizmeye başlar.

"Tren biletleri," diye mırıldanıyor, onları ayırırken. "Dün tarihli. Daha yakından bakıyor. "Saatini anlayamıyorum. Kai?' Nemli bileti oğluna uzatıyor. "Bunu okuyabilir misin?

Çocuk bileti alır, şöyle bir bakar ve geri verir. "Yedi elli sekiz.

"Son tren," diyor Alice. 'Doncaster'da değişmiş olmalıydın. Gerçekten geç kaldım. Kâğıtları karıştırmaya devam ediyor. "Burada bir çeşit makbuz var. Ne yazdığını bilmiyorum. Radyatörün üstüne ekliyor.

Yüzü yakışıklı denebilecek bir yüz. Güçlü yüz hatları, her bir elmacık kemiğinin altında hafif bir eğim, güzel bir ağız. Gözlerinin altında bu sabah sürdüğü göz kaleminin lekeli kalıntıları var ama başka makyajı yok. Neredeyse güzel. Ama çenesini yanlış açıda tutan, ışık olması gereken yerde gölgeler oluşturan bir sertlik var.

'Başka bir makbuz. Başka bir makbuz. Mendil?' Mendili ona doğru uzatır. Adam başını sallıyor ve kadın mendili ateşe atıyor. " hepsi bu kadar. Kimlik yok. Hiçbir şey yok. Sen tam bir gizemsin.

"Adı ne?" diye soruyor Romaine.

"Adının ne olduğunu bilmiyorum. O da adının ne olduğunu bilmiyor. Hafızasını kaybetti. Bunu sanki normalmiş gibi söylüyor ve küçük kız kaşlarını çatıyor.

"Nerede kaybettin?

Alice gülerek, 'Aslında, Romaine, bir şeyleri isimlendirmekte çok iyisin. Adının ne olduğunu hatırlayamıyor ve biz de ona hiçbir şey diyemiyoruz. Ona ne isim verelim?

Küçük kız bir süre ona bakar. Adam kızın çocukça ve saçma bir şey söyleyeceğini sanır. Ama kız gözlerini kaçırır, dudaklarını büzer ve sonra Frank kelimesini çok dikkatli bir şekilde telaffuz eder.

"Frank," dedi Alice, onu düşünceli bir şekilde değerlendirerek. 'Evet. Frank. Mükemmel. Zeki kız. Kızın buklelerine dokunur. "Pekala, Frank" - ona gülümsüyor - "Sanırım banyon bitmiştir. Yatağının üzerinde bir havlu ve yan tarafta da sabun var. İşin bittiğinde pizzalar da gelmiş olur.

Bir pizza seçtiğini hatırlayamıyor; Frank'in gerçek adı olup olmadığından emin değil. Bu kadın her şey hakkındaki işgüzar kesinliğiyle başını döndürüyor. Ama çoraplarının nemli olduğunu, iç çamaşırlarının nemli olduğunu, teninin nemli olduğunu, içinin dışının soğuk olduğunu ve şu anda sıcak bir banyoyu dünyadaki her şeyden daha çok istediğini biliyor.

"Oh. Bir şey hatırlıyor. "Kuru giysiler. Yani, bunları tekrar giymekten mutluyum. Ya da ben ...'

"Kai sana birkaç joggers ödünç verebilir. Ve bir tişört. Onları senin için arka kapıya bırakacağım.

"Teşekkür ederim," diyor. "Çok teşekkür ederim.

Odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda, kadının genç oğluyla bakıştığını ve bir an için soğukkanlılık maskesinin düştüğünü görür. Çocuk endişeli ve sinirli görünüyor; başını hafifçe sallıyor. Kadın sert bir baş sallamayla karşılık verir. Ama onun gözlerindeki korkuyu da görebiliyor. Sanki kararından şüphe etmeye başlamış gibi. Sanki onun neden evinde olduğunu merak etmeye başlamış gibi.

Ne de olsa, herhangi biri olabilirdi.

Dört

"Bana biraz kocanızdan bahsedin," diyor Beverly adındaki kadın polis. "Kaç yaşında?"

Lily üstünün eteklerini aşağı doğru iterek kumaşı tenine doğru düzleştiriyor. "Kırk yaşında," diyor.

WPC'nin kaşlarının hafifçe kalktığını görebiliyor. "Peki ya sen?"

"Yirmi bir yaşındayım," diyor. Önemli bir şey değil, diye bağırarak istiyor. On dokuz yıl. Belki doksan yıllık bir hayatta. Ne olmuş yani?

"Peki tam adı?"

"Carl John Robert Monroe.

Teşekkür ederim. Yaşadığı adres burası mı?' Bali'deki balayından dön beri Carl'la birlikte yaşadıkları, özel olarak inşa edilmiş dairenin küçük oturma odasını gösteriyor.

"Evet," diyor. "Tabii ki! Bunu söylerken kaba davrandığının farkındadır. Bazen tavırlarının İngilizlerin zevkine göre oldukça sert olabileceğinin farkında.

Kadın polis ona bir bakış atıyor ve ardından gürültülü bir kalemle bir forma bir şeyler karalıyor.

'Ve bana dünden bahset. Kocanızı en son ne zaman gördünüz?'

"Saat yedide çıktı. Her sabah saat yedide çıkar.'

"Peki nerede çalışacak?"

"Londra'da çalışıyor. Bir finansal hizmetler şirketi için.

"Peki şirketiyle konuştunuz mu?"

"Evet! İlk yaptığım şey buydu! Bu kadın, ofisini aramadan önce polisi aradığına göre aptal olduğunu düşünüyor olmalı.

"Peki ne dediler?"

"İşten normal saatte çıktığını söylediler. Tam da beklediğim gibi. Carl her gün eve aynı trenle gider. İşten geç çıkamaz, yoksa kaçıırır.

"Tamam. Peki onunla hiç konuştunuz mu? İşten çıktıktan sonra?" 'Hayır,' dedi. "Ama bana bir mesaj gönderdi. Bak." Anahtarları

telefonunu WPC'ye bakacak şekilde çevirir, metin zaten oradadır ve görüntülenmeye hazırdır.

Çılgınca olan ne biliyor musun? Bu çılgınca: Seni bu sabah sevdiğimden daha çok seviyorum! Bir saat sonra görüşürüz! Trenin daha hızlı gitmesini sağlayabilseydim, yapardım! xxxxx.

"Ve bak," diyor, mesajlaşmaları arasında gezinerek. "Bu bir gün öncesinden.

Senin gibi bir karım olduğu nasıl doğru olabilir? Nasıl bu kadar şanslı olabildim?! Seni kollarıma almak için sabırsızlanıyorum. Elli sekiz dakika !

"Gördün mü?" diyor. 'Bu adam her gece eve gelmeyi başka bir şey yapmaktan daha çok istiyor. Şimdi neden kötü bir şey olduğunu bildiğimi anlıyor musun?

WPC telefonu Lily'ye geri verir ve iç çeker. "Görünüşe göre durumu kötü," diyor gülerek.

'Bu bir şaka değil,' diyor Lily.

"Hayır. Kadın polis aniden gülümsemeyi keser. "Öyle olduğunu söylemedim.

Lily zor nefes alıyor. Daha fazla çaba göstermesi gerektiğini, hoş görünmek için daha fazla çaba göstermesi gerektiğini kendine hatırlatıyor. "Özür dilerim," der. "Kendimi çok stresli hissediyorum. Dün gece ilk kez bir geceyi ayrı geçirdik. Hiç uyumadım. Bir dakika bile. Ellerini umutsuzca sallıyor, sonra tekrar kucağına götürüyor.

WPC, Lily'nin gözlerinden süzülen yaşları görünce yumuşuyor ve elini nazikçe sıkıyor.

"Yani. Elini geri çeker. "Dün gece saat beşte mesajı aldın. Sonra . . . ?'

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Onu önce saat altıdan hemen sonra aradım, sonra telefonunun şarjı bitene kadar tekrar tekrar aradım.

WPC bir an duraklar ve Lily sonunda Carl'ın dün gece eve gelmemesinden bu yana ilk kez birinin onun gerçekten kayıp olabileceğine ve başka bir kadının yatağında olmadığına inandığını hisseder.

"Trene nereden biniyor?" "Victoria'dan.

"Ve hep aynı kişi mi?

"Evet. East Grinstead'e giden 5-6 numaralı tren. "Oxted'e hangi saatte varır?

Beş kırk dört. O zaman istasyondan buraya on beş dakikalık bir yürüyüş var. Yani beş elli dokuzda evde oluyor. Her gece. Her gece.'

"Peki siz çalışıyor musunuz Bayan Monroe?" "Hayır, ders çalışıyorum.

"Nerede?

İşte. Bu bir yazışma kursu. Muhasebe. Evde, Ukrayna'da okuduğum şey buydu. Burada, Carl'ın yanında olmak için üniversiteyi bıraktım. Şimdi başladığım işi bitiriyorum. Omuz silkiyor.

'Peki ne zamandır buradasınız? İngiltere'de?' 'Bir hafta. Ve üç gün.'

"Vay canına," diyor WPC. "Çok uzun değil. "Hayır. Uzun değil.

"İngilizceniz mükemmel.

Teşekkür ederim. Annem bir çevirmen. Onun kadar iyi konuşabildiğimden emin oldu.

WPC kaleminin kapağını kapatıyor ve Lily'ye düşünceli bir şekilde bakıyor. "Nasıl tanıştınız?" diye sorar. "Siz ve kocanız mı?

Annem aracılığıyla. Kiev'de bir finansal hizmetler konferansında tercümanlık yapıyordu. Delegelerle ilgilenecek insanlara ihtiyaçları vardı - bilirsiniz, onlara etrafı gezdirmek, taksi bulmak gibi şeyler. Nakit paraya ihtiyacım vardı. Carl ve bazı meslektaşlarının sorumluluğunu bana verdiler. Onunla evleneceğim daha ilk dakikadan belliydi. İlk dakikadan itibaren.'

WPC Lily'ye bakıyor, büyülenmiş gibi görünüyor. Vay canına," diyor. "Vay canına.

"Evet," diyor Lily. "Vay canına.

"TAMAM. Kadın polis kalemi cebine sokar ve not defterini katlar. 'Ne yapabileceğime bakacağım. Henüz kayıp ilanı vermek için yeterli bilgiye sahip olduğumuzdan emin değilim. Ama bu gece ortaya çıkmazsa tekrar arayın.

Lily'kalbi, içinde tuğla gibi ağırlaşarak düşer. "Ne?

"Kötü bir şey olmadığına eminim," diyor WPC. "Gerçekten. On kereden dokuzunda tamamen zararsız bir şeydir. Yatmadan önce evde olacağından eminim.

"Gerçekten mi?" diyor. 'Buna inanmadığını biliyorum. Bana inandığını biliyorum. İnandığını biliyorum.'

WPC iç çeker. 'Kocanız, o yetişkin bir adam. Savunmasız değil. Bir dava açamam. Ama bak ne diyeceğim, onun bilgilerini veri tabanımızda kontrol edeceğim, eşkiline uyan herhangi birinin herhangi bir nedenle getirilip getirilmediğine bakacağım.

Lily kalbini tutuyor. "İçeri mi alındı?

Evet. Biliyorsun. Polis karakoluna getirildim. Sorgulama için. Yerel hastanelerle çapraz karşılaştırma yapacağım. Bakalım onu tedavi etmişler mi?'

"Aman Tanrım. Lily bütün gece bunu hayal etti. Carl bir otobüsün tekerlekleri altında kalmış, bıçaklanmış ve bir alt geçitte ölüme terk edilmiş, Thames Nehri'nin karanlık sularında yüzüstü yüzüyordu.

"Şimdilik yapabileceğim tek şey bu.

Lily, WPC'nin kendisine bir iyilik yaptığını fark eder ve gülümsemeyi başarır. "Teşekkür ederim," der. "Bunu gerçekten takdir ediyorum.

"Yine de bir fotoğrafa ihtiyacım olacak. Yeni bir tane var mı?" "Evet, evet, elbette. Lily el çantasını karıştırır, açar çantasından fotoğraf kabininde çektiği fotoğrafı çıkarır: Carl ciddi ve yakışıklı görünmektedir. Fotoğrafı WPC'ye uzatır ve onun Carl'ın ne kadar yakışıklı olduğuna dair bir yorum yapmasını bekler. Belki de Ben Affleck'e benzerliği hakkında bir şeyler söyleyecektir. Ama kadın polis bunu yapmaz; sadece not defterinin arasına sıkıştırır ve "Size geri getireceğim, söz veriyorum" der. Bu arada, onunla konuşun.

arkadaşları ve ailesi. Meslektaşları. Belki oradan biri biraz ışık tutabilir.'

Kadın polis gittikten sonra Lily birkaç dakika durur ve pencereden dışarı bakar. Aşağıda küçük bir otopark var. Carl'ın siyah Audi A5'i orada, Pazar günü süpermarkete yaptıkları geziden sonra park ettiğı yerde durmaktadır. Carl'la süpermarket alışverişi yapma düşüncesi bile Lily'nin kendini sımsıkı bir top haline getirip ulumasına neden oluyor.

Sonra dönüp evlerine bakıyor. Carl'ın onlar için seçtiğı daire, yepyeni bir sitede yepyeni bir daire, onlar kullanmadan önce hiç kullanılmamış mutfak, kapağında hala bir kağıt bant bulunan tuvalet. Yepyeni hayatlarına başlamak için yepyeni bir yer. Ağır bir kalple çekmeceleri açmaya ve evrakları karıştırmaya başlar, kocası hakkında bilmediğı ve nereye gittiğinin gizemini çözebilecek küçük bir şeyi bulmaya çalışır.

Beş

Yağmur nihayet sabahın beşinde durur. Güneşin nazik yükselişi gökyüzünü gümüş grisine çevirir ve kuş seslerinin küstah yaygarası ve kızaktan çekilen teknelerin törpüsü Alice'i kendine getirir. Zor bir uyanıştır bu. Sadece bir saat önce uykuya dalmış, önceki beş saati yüksek bir uyanıklık halinde geçirmiş, arka plandaki uğultudaki her ton değişiminin, eski evin her gıcirtısının, penceresinin ötesindeki denizin yüzeyinden seken her ay ışığı titreşiminin farkında olmuştur.

Stüdyoda uyuyan yabancı bir adam ilk kez olmuyor. Yıllar boyunca birçok yabancıya kiralamış. Ve Frank'ten çok daha yabancılara. Ama en azından kim olduklarını, nereden geldiklerini, neden orada olduklarını biliyordu. Bir bağamları vardı.

Ama bu adam, 'Frank', sahneye soldan, sessizce, senaryosuz girmişti. Ne kadar çekici olsa da -ki gerçekten de öyleydi- sinir bozucuydu. Ceplerindeki ufak tefek parçalardan, Salı gecesi King's Cross'tan Ridinghouse Bay'e gittiği ve yakın geçmişinin başka bir noktasında Robert Dyas'ta yirmi üç pound harcadığı ve Sainsbury's'den bir simit ve bir kutu kola aldığı dışında bir şey çıkmadı.

Banyodan sonra Kai'nin kıyafetleriyle mutfakta belirmişti, pembe ve çiğ görünüyordu ve çok utanmıştı. Kalın ela saçları nemli ve dalgalıydı ve yalınayaktı. Alice ayaklarının çok güzel olduğunu fark etmişti. Kayıtlara geçsin. Onu pizzasını yerken izlemiş, saf ve vahşi bir açlıkla pizzayı boğazına tıkma dürtüsünü kontrol etmeye çalıştığını görmüştü. Ona bira ikram etmişti ve adam bir an için kafası karışmış gibi görünmüştü, muhtemelen bira içen biri olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Hayır. "Devam et," demişti. 'En azından senin hakkında bunu bileceğiz o zaman. Böylece bir bira içti ve dördü bir arada, ergen kapüşonlu koca korkak bir adamla pizza yerken biraz tuhaf oldu. Ne söyleyeceğini bilmek zordu, gerçekten.

O yatağa gittiğinde çocuklarının hepsi ona soğuk bir onaylamazlıkla bakmışlardı.

Yasemin sonunda "Ne yapıyorsun?" diye sormayı başardı. Anne?

"Merhametin nerede?" demişti. 'Zavallı adam. Ceketi yok. Parası yok. Mutfak penceresini, camı döven öfkeli yağmuru işaret etti. "Bunun içinde.

"Gidebileceği başka yerler de vardı," diye eklemişti Kai.

"Evet," demişti. "Nereye mesela?

"Bilmiyorum. A B ve B.'

'Hiç parası yok, Kai. Bütün mesele bu.' "Evet, ama bunun neden bizim sorunumuz olduğunu anlamıyorum.

'Tanrım,' diye inledi Alice, çocuklarının haklı olduğunu bilmesine rağmen, 'siz çocuklar. Hiç insani terbiyeniz yok, değil mi? Bugünlerde okulda size ne öğretiyorlar?

'Şey, pedofiller, dolandırıcılar, röntgenciler, tecavüzcüler ve-'

'Öyle değiller,' diye araya girdi. 'Medya size bunu öğretiyor ve hepinize milyonlarca kez söyledim: insanlar temelde iyidir. O kayıp bir ruh. Ben İyi Samiriyeli'yim. Yarın bu saatlerde gitmiş olacak.

"Arka kapıyı kilitle," demişti Kai. "Çift kilitle.

O sırada onun endişesini önemsememişti ama daha sonra, arka kapı ile stüdyo arasındaki karanlık boşluğa iyi geceler dedikten sonra kapıyı arkasından kilitledi. Sürgülemişti de. Ve sonra zar zor uyudu. Aralıklarla, yeşil gözleri dehşetle açılmış uyuyan kızının yumuşak çenesini sıkıca kavrayan büyük bir erkek eli hayal etmişti. Ya da oturma odasında sessizce çekmeceleri açıp altın ve iPad arayan yabancı bir adamın pedini.

Ya da büyük kızı pencerenin önünde dalgın dalgın soyunurken siluet halinde onu izliyordu. Penceresi ters tarafa bakıyor olsa bile. Ve zaten bunu asla yapmazdı çünkü gülünç çocuk onun şişman olduğunu düşünüyordu. Ama yine de.

Alice uyku fikrinden vazgeçer ve erken başlamanın avantajını kullanmaya karar verir. Odaya geçip iPad'i şarjdan çıkarır, web kamerası uygulamasına geçirir ve bir süre anne babasının boş oturma odasını izler. İkisi de ... şey, hasta olduklarından beri, o böyle ifade etmeyi tercih ediyor, bunamış, döngü içinde dönüp duran, kafayı yemiş olmaktan ziyade, daha geç kalkmaya başladılar. Sabah bakıcıları saat onda geliyor ve onları uykuya aç bir çift ergen gibi yataktan kaldırmak zorunda kalıyor.

iPad'i kapatıyor ve perdelerini açıyor. Deniz yağmurdan sonra battaniye gibi dümdüz, üzerinde güneş yükselirken pembe ve sarı, Karayipler kadar yemyeşil. Sokak lambaları gibi peri ışıkları da hâlâ yanıyor. Aşağıdaki kaldırım petrol siyahı ve pırıl pırıl. Daha güzel olamazdı.

Alice duş alır, evin içinde sessizce dolaşır, kimseyi gereğinden erken uyandırmak istemez. Odasında kendini değerlendirir. Normalde kendini değerlendirmek için hiç zamanı olmaz. Normalde herhangi bir değerlendirme yapmak için çok geç kalkar, evden çıplak çıkmadığından emin olmak için yeterli bir zamanda kalkar. Saçlarının tuhaflaşmaya başladığını fark ediyor. Son röfle seti oldukça kalındı ya da Jasmine'in o zaman söylediği gibi çizgiliydi. Ve şimdi kökler canlı tuz ve biberle ortaya çıkıyor. Ve bir gün önce yağmurda dışarıda olmak saçına daha da az iyilik yapmış.

Dün hızlıca sürdüğü göz kaleminin gölgelerini siliyor ve makyaj masasının en üst çekmecesinde, genellikle sadece özel günlerde çıkardığı makyaj çantasını aramaya başlıyor. Kendi kendine bunu yapacak zamanı olduğu için yaptığını söyler. Stüdyo odasındaki yakışıklı adamla hiçbir ilgisi yoktur. Çılgın porsuk saçlarını topuz yapar ve

Temiz bir kot pantolon, karnını saran ama göğüslerinin dış hatlarına hafifçe yapışan kareli bir gömlek, gözlerinin rengini yansıtan yeşil-mavi taşlı favori bir çift küpe.

Alice, erkekler tarafından genellikle seksi olarak tanımlanan bir kadın. Kirli de. Hiçbir zaman güzel olmanın ticaretini yapmadı. Dar bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılarla daha iyi olacağını hiç düşünmedi (yine de çaba gösterdiğinde acıtmıyor gibi görünüyor). Genelde Alice her şeyi olurlarına bırakır. Ama bu sabah garip bir nedenden dolayı öyle değildi.

Romaine yatak odasının kapısında belirir, sarı lüleleri felaket halindedir, jarse pijamaları kasıklarından sarkmaktadır. Griff ile birlikte koridora açılan dar, açık basamaklı merdivenden parmak uçlarında inerler. Diğer köpekler onları sessizce, ağızları siyah dudaklı bir gülümsemeye dönüşmüş ve kuyrukları kaldırım taşlarına vurarak selamlıyor. Mutfığa girdiklerinde Alice belli belirsiz nefesini tutuyor, arka kapının ne olduğunun farkında, önlerindeki günün bilinmezliğinden tedirgin. Köpeklerin kaselerine et dolduruyor, Romaine'e fıstık ezmeli kızarmış bir simit, kendine de büyük boy bir fincan çay ve bir kase All Bran hazırlıyor. Bu sırada gözünün yarısı arka kapıdaydı. Merak ediyor. Tedirgin.

Ancak saat sekiz buçukta Kai ve Jasmine okul servisine binmiş, Jasmine de köpekler ve Romaine ile birlikte evden ayrılmıştır ve Kai'den hiçbir iz yoktur. Stüdyo hareketsiz ve sessiz, sanki içeride hiç kimse yokmuş gibi.

Derry, bekçi tarafından henüz açılmakta olan okul kapılarında merakla ona bakar. Erkencisin," diyor. "Ve ... Ona daha yakından bakıyor, ' . . makyaj yapmışsın.

"Her neyse," diyor

Alice. "Neler oluyor?

"Adam geldi," diyor Romaine. "Sahildeki ıslak adam.

Alice gözlerini devirir. "İçeri gelmedi," diye düzeltiyor. "İçeri girmesini ben istedim. Kurulanmak için. Banyo yapmasını, bir şeyler yemesini. Çoktan gittiğine eminim.

Ancak kırk dakika sonra eve döndüğünde stüdyonun perdeleri açıldı ve içerideki hareketliliği görebiliyordu. Köpeklerden kalan kirli su birikintisi lekelerini eski bir havluyla ovuyor, yansımaları kısaca kontrol ediyor ve su ısıtıcısını çalıştırıyor.

*

Dün gece gördüğü rüyalar dikkat çekiciydi. Saatlerce süren boşluktan, kafasının hiçbir şeyle dolu olmamasından sonra, birdenbire insanların, deneyimlerin ve yerlerin bu uhrevi dünyasına dalmak oldukça heyecan vericiydi. Kendine geldiğinde, orada bir şey olabileceğini, onu kendine bağlayacak bir ipucu olabileceğini düşünerek solmakta olan parçalara tutunur. Ama onlar umutsuzca, elle tutulamaz bir şekilde uçup gidiyorlar.

Yatakta doğruluyor ve yüzünü sertçe ovuşturuyor. Bu odadaki perdeler inceciiktir ve dışarıdaki ışık yağmur sonrası bir sabahın kendine özgü asit mavisidir. Kapısının önündeki itiş kakışı duyabiliyor ve perdelerin arasından bir köpeğin toprak karası gözlerine bakıyor. Köpek gülümsemek üzereymiş gibi görünüyor, ama sonra ağzı dişleri ve ardından diş etleri ortaya çıkana kadar daha da geriliyor ve köpek hırlıyor ve perdenin düşmesine izin veriyor. En azından şimdi nerede olduğunu hatırlayabiliyor, diye düşünüyor. En azından termosta çayı, mutfakta pizzayı, kalın sarı saçlı uzun bacaklı bir kadını ve küflü, yankılı bir banyoda sıcak bir banyoyu hatırlayabiliyor. Ve dün gece altın lüleli küçük kızın ona verdiği Frank ismini hatırlıyor.

Tuvalete gitmek istiyor, dişlerini fırçalamak istiyor ama kapının dışındaki köpek deliriyor ve bunun sadece eğlence için havlayan türden bir köpek olup olmadığı konusunda hiçbir fikri yok. Bu bir . . . Cinsinin adını arıyor ama .

Tabii bildiğini varsayarsak. Ama haydutların sahip olduğu türden bir köpek. Kaslı ve büyük çeneli.

Perdeleri açar ve köpeğe bakar. Köpek daha yüksek sesle havlar. Ve sonra, evin arkasındaki küçük kapıdan Alice görünür. Hiddetle bakar ve köpeğe bir şeyler bağırır ve onu tasmaından yakalar; sonra onun yüzünü görür ve ona doğru yürür.

"Kim olduğunu hatırladın mı?" diye soruyor, bir eliyle ona bir fincan çay uzatırken diğer eliyle köpeği tutuyor.

Kupayı alıyor ve 'Hayır, hala bir fikrim yok. Bir sürü tuhaf rüya gördüm ama hiçbirini hatırlayamıyorum. Omuz silkiyor ve kupayı kapının yanındaki masaya bırakıyor.

"Peki," diyor, "hazır olduğunda içeri gel. Kapıyı açık bırakacağım. Acıktıysan sana kahvaltı hazırlayabilirim. Taze yumurtalarım var.

Bir süre sonra arka kapıdan geçmek için başını eğdiğinde kulübede sessizlik hakim. Çocuk yok. Alice iPad'inde bir şeylere bakıyor ve iç çekiyor.

"Herkes nerede?" diye soruyor.

basit biriymiş gibi bakıyor ve 'Okul' diyor. "Ah, evet. Tabii ki. iPad'i kapatıyor ve kılıfını katlıyor. "Çocuğunuz olduğunu düşünüyor musunuz?

"Tanrım. Bu düşünce aklına gelmemiştir. "Bilmiyorum. Belki de. Belki bir sürü var. Kaç yaşında olduğumu bile bilmiyorum. Sence kaç yaşındayım?"

Kirli, yeşil-mavi gözleriyle adamın yüzünü inceliyor. "Sanırım otuz beş ile kırk beş arasında bir yerde.

Başını sallıyor. "Kaç ?

"Bir bayana bunu sormamanız gerekiyor.

"Özür dilerim.

"değil. Ben gerçek bir hanımefendi değilim. Ve kırk bir yaşındayım." "Ve çocuklarınız," diyor.

"Babaları mı?

"Erler," diyor. "Babalar. Çocuklarım için geleneksel bir aile birimi sağlama konusunda tamamen başarısız oldum.

Departman.

Jasmine'in babası bir tatil aşkıydı. Brezilya'da. İki hafta evde kalana kadar hamile olduğumu bilmiyordum ve onu bulmanın hiçbir yolu yoktu. Kai'nin babası Brixton'daki kapı komşumdu. Biz - tabiri mazur görün - seks arkadaşydık. Kai beş yaşındayken bir gün ortadan kayboldu. Yeni bir aile taşındı. O kadar. Romaine'in babası hayatımın aşkıydı ama ...' Durakladı. "Aklını kaçırdı. Kötü bir şey yaptı. Şimdi Avustralya'da yaşıyor. Yani. İç çekiyor.

Duraksıyor, onu aşağılıyormuş gibi görünmeyecek bir şey söylemeye çalışıyor. "Hiç evlenmedin mi o zaman?

Acı acı güldü. "Hayır. Hiç bir erkeği tuzağa düşürmeyi başaramadım.

Tekrar duraklıyor, ellerine bakıyor. "Alyans takmıyorum.

"Hayır, değilsin. Ama bu evli olmadığın anlamına gelmez. Başörtüsü takmayı reddeden o piçlerden biri olabilirsin.

"Evet," diyor belli belirsiz. "Sanırım.

İç geçiriyor ve kareli gömleğinin kollarını kollarına doğru itiyor. Yarıçapı ile ön kolunun eti arasında ona birini hatırlatan uzun bir çukur var.

Ve işte! Anında, çok güçlü bir şekilde. Annesi. Annesinde de o dip var. Ayrıca dün Alice'te fark ettiği dirseğinin ucundaki küçük buruşuk et kesesi de onda. Onun bir annesi var. Kolları olan bir anne! Gülümsüyor ve diyor ki, 'Şimdi bir şey hatırladım! Annemin kollarını hatırladım.

"Oh," diyor, parlayarak. "Bu çok iyi. Onunla ilgili başka şeyler hatırlıyor musun?

Üzgün bir şekilde başını sallıyor.

"Dinle," diyor. 'Dün gece Google'a girip belirtilerinize baktım. Görünüşe göre, tüm bunlar büyük bir kuruntu değilse, "füğ durumu" denen bir şeyin içindesiniz.

"Doğru.

"Bu sizin için bir şey ifade ediyor mu?

"Hayır.

"TAMAM. Elini alnında gezdiriyor. "Şey. Bu bir tür hafıza kaybı ama kafa travması, alkol ya da uyuşturucu gibi şeylerden kaynaklanmıyor. Genellikle duygusal bir travmadan kaynaklanır. Ya da sisteme gelen bir şoktan. Genellikle geçmişinizden bastırdığınız bir şeyi görmeniz veya hatırlamanızdan kaynaklanabilir. Beyin bir tür kendini koruma mekanizması gibi kendini kapatır ve insanlar tam da sizin yaptığınız şeyi yapar. Kim olduklarını, nereden geldiklerini ya da orada ne halt ettiklerini hatırlamadan rastgele yerlerde ortaya çıkıyorlar. Aslında oldukça büyüleyici.

'Bu diğer insanlara ne olacak? Yani, ben iyileşecek miyim?

Bu harika bir haber. Mükemmel sayılır. Hepsi iyileşir. Bazen saatler içinde, genellikle günler, bazen de birkaç hafta. Ama bu geçici bir durum. Hafızanı geri kazanacaksın.'

"Vay canına," diyor yavaşça başını sallayarak. Kendini uyuşmuş hissediyor. Memnun olması gerektiğini biliyor. Ama kim olduğunu hatırlayamazken, kim olduğunu hatırlama kavramını kavramak zordur.

"Ve bak," diye devam ediyor, "az önce annenin kolunu hatırladın. Yani, bu tam olarak bir keşif sayılmaz. Ama her şeyin hala orada olduğunu, sadece kilidinin açılmasını beklediğini gösteriyor. Asıl soru şu: Şimdi ne olacak?

"Ne demek istiyorsun? Şimdi ne olacak. Bu onun için hiçbir anlam ifade etmeyen bir cümle.

"Yani, sizi muhtemelen polise götürmeliyiz, değil mi?

Bu öneriye verdiği tepki içgüdüselidir. Tüm kasları kasılır, yumrukları sıkıca içe doğru kıvrılır, nefes alış veriş hızlanır, nabızı hızlanır. Bu, iki gece önce kendini sahilde bulduğundan beri yaşadığı en güçlü his saldırısıdır.

"Hayır," diyor, olabildiğince yumuşak bir sesle, ama öfkesini duyabiliyor... neydi ? Öfke mi? Terör mü? Sesinin tizliğinde duyabiliyor.

Ses. Birini itiyormuş, onu sertçe duvara yaslıyormuş gibi bir hisse kapılıyor. Yanağında sıcak bir nefes hissediyor. "Hayır," diyor tekrar, daha da yumuşak bir sesle. "Bunu yapmak istediğimi sanmıyorum. Sanırım Bir gece daha burada kalabilir miyim? Önce hafızamı geri kazanmaya çalışayım. Belki başka zaman gideriz. Eğer ...'

Alice başını sallar ama onun ikna olmadığını hisseder. Kısa bir duraksamadan sonra, "Elbette," der. 'Bir gece daha. Elbette. Ama ondan sonra, eğer hâlâ kim olduğunu bilmiyorsan, biliyorsun. Çünkü o odayı genelde veririm, ek gelirim olur, yani ...'

"Anlıyorum. Bir gece daha.'

Kararsızca gülümsüyor. "Güzel. Ama bu arada, onları getirmeye devam et. Anılar yani. Ayağa kalkıyor ve bir kutu yumurtaya uzanıyor, o kadar taze ki kartona yapışmış tüyler var. "Kızarmış mı?" diyor. "Çırpılmış mı?

"Hiçbir fikrim yok," diyor. "Sen karar ver.

Altı

Lily polis merkezindeki bekleme odasında oturmaktadır. Elinde, içinde düğün fotoğraflarından oluşan küçük bir albüm ve Carl'ın pasaportunun bulunduğu bir çanta tutmaktadır. Çekmeceleri ve dosya kutularını ararken başka hiçbir şey bulamamıştır. Hiçbir şey. Bebeklik fotoğrafları yok. Doğum belgesi yok. Herhangi bir kimlik belgesi yok. Bir kilitli çekmece vardı ama elini yukarıdaki çekmecedен içine soktuğunda boş görünüyordu. Bunun oldukça tuhaf olduğunu düşündü. Ama her şeyin annesinin evinde olması gerektiğini varsaydı. Carl düzenli bir adamdır ve minimalisttir. Yeni ve güzel dairesini kullanmayacağı eşyalarla doldurmak istememesi mantıklıdır.

Diğer elinde kâğıt bir fincan kahve tutuyor. Bunu almamalıydı; çantasında otuz sekiz pound nakit para vardı ve bir banka hesabına erişimi yoktu. Carl her şeyin parasını ödemişti, onun için ayrı bir banka hesabı açacaktı, muhasebe kursunu bitirene kadar her ay bu hesaba para yatıracaktı. Annesinden ona biraz para göndermesini istemek zorunda kalacak. Ama annesinin bunu yapmasının zaman alacağını biliyordu. Yani. Otuz sekiz pound. O büyük kahveyi almamalıydı. Ama buna ihtiyacı var. Hiç uyumadı.

Beverly adındaki iri yarı kadın polis küçük bir gülümsemeyle belirir. 'Günaydın, Bayan Monroe. Bu tarafa gelmek ister misiniz? Bize sohbet edebileceğimiz bir oda bulacağım.'

Lily onu bir koridor boyunca takip eder ve bayat kek kokan küçük bir odaya girer.

"Evet," diyor WPC ikisi de otururken. "Bay Monroe'dan hâlâ bir iz yok sanırım?"

'Hayır. Elbette. Yoksa burada olmazdım'.

"Sadece lafın geliyordu, Bayan Monroe.

"Evet," diyor Lily. "Anlıyorum.

Beverly garip bir şekilde gülümser. "Demek resmi bir kayıp ihbarı yapmak istiyorsun. Bir kalemi tıkırdatır ve defterinde bir sayfa çevirir.

"Evet. Lütfen.

"Kocanızın adını dün sistemimizde arattım, Bayan Monroe. Hiçbir şey çıkmadı. Londra'daki hastanelerin hiçbirinde yok; Met istasyonlarından da bir şey çıkmadı.

Lily'nin 'met istasyonu'nun ne olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama başını sallıyor çünkü bu kadının kendisinin aptal olduğunu düşündüğünden emin. "Peki ya polis karakolları?" diye sorar. "Oraları kontrol ettiniz mi?

Beverly ona tuhaf bir bakış atar. "Evet," der. "Dediğim gibi. Hiçbir şey."

Lily tekrar başını sallar. "Her neyse," diyor, "daireyi aradım. Bulabildiğim her şeyi. Ve biliyorsun, burası yeni bir daire. Daha yeni taşındık. Sanırım, muhtemelen, tüm evrak işlerini annesine bıraktı.

"Peki annesiyle görüştünüz mü?

"Görmedim. Nerede yaşadığını bilmiyorum. Telefon numarası Carl'ın telefonunda. Hiçbir yerde yazmıyor."

"Adı ne?

"Maria. Ya da onun gibi bir şey."

"Yani, Maria Monroe? Yazmadan önce onay için Lily'ye bakar.

"Peki nerede yaşıyor?

"Bilmiyorum. Batıda bir yer. S ile başlıyor."

Beverly yüzünü buruşturur. "Slough?" diye . "Swindon?"

Lily omuz silkerek, "Bilmiyorum," dedi. "Belki.

'Tamam. Peki ya diğer aileler? Erkek kardeşler? Kız kardeşler?'

Suzanne adında bir kız kardeşi var. Ya da öyle bir şey. Aynı yerde yaşıyor."

"Evli mi?

Bilmiyorum. Evet. Sanırım. Sanırım bir yeğen var.'

"Yani, muhtemelen Suzanne Monroe. Muhtemelen değil mi?" Bunu bir kenara yazar.

Lily çantayı kucağına çeker ve pasaportu yoklar. "Bunu buldum," der ve Beverly'nin önüne koyar.

Beverly göz gezdiriyor ve diyor ki, 'Bu güncel. Bu iyi bir şey. En azından yurtdışına gitmiş olma ihtimalini ortadan kaldırabiliriz.

Lily homurdanıyor. "Tabii ki yapmadı.

Beverly'nin gözlerini hafifçe devirdiğini ve sabırsızlıkla küçük bir nefes aldığını gördü. Pasaporta dokunarak, "Bunu saklamam gerekecek," dedi, "sistemimizden geçirin.

"Tabii. Bir de bu var. Lily fotoğraf albümünü masanın üzerinden Beverly'ye doğru kaydırды. 'Onun daha iyi fotoğrafları. Gülümsediği fotoğraflar, böylece nasıl bir adam olduğu hakkında daha iyi bir fikir edinebilirsin. Böylece mutlu olduğunu ve benden kaçmak üzere olmadığını görebilirsin.

Beverly'nin albümü karıştırmasını izler. "Peki bu ...'da mıydı?

Kiev. Evet. Benimle kendi ülkemde evlenmek, ailem ve arkadaşarımla çevrili olmak istiyordu. Mutlu ve rahat olmamı istiyordu. Yabancı bir yerde strese girmemi değil. Yabancı insanlarla. O dünyadaki en iyi adam. Arkadaşım, babam, sevgilim, kocam. Her şeyim.' Yumruğunu kalbine bastırдыını ve gözlerinde yaşlar olduğunu fark eder. "Özür dilerim," der.

"Üzülme," dedi Beverly. 'Bu şekilde hissetmen anlaşılabilir bir şey. Şimdi, arayabileceğin birileri var mı? Bu ülkede herhangi bir akraban? Bir süre seninle kalabilecek biri? Seninle ilgilenebilecek?'

"Hayır. Ellerini kucağında birleştiriyor. "Hayır. Burada kimse yok.'

"Oh," dedi Beverly. 'Çok yazık. Belki evden birinden bir süreliğine buraya gelmesini isteyebilirsin?

"Evet. Belki.

Daha sonra dairesine çıkan merdivenlerde Lily, heyecan ve dehşetin korkunç bir karışımına kapılır. Orada, kapının diğer tarafında olabilir mi diye düşünüyor. Buruşuk gömleği ve kravatıyla oturmuş, kederli bir hikâye anlatıyor olabilir mi? Ama adımlarının her düşüşünde onun orada olmayacağını biliyor. Kapıyı iterek açıp bir yalnızlık boşluğuna girer. Durgunluk dehşet vericidir. Daha önce hiç yalnız kalmamıştı. Hiçbir zaman. Bir an durur, sanki boşluk onu ele geçirmiş, gerçekliği sarsmaya çalışıyormuş gibi hafifçe sallanır. Mutfak lavabosunun dibine vuran tek bir su damlasını, buzdolabının gürültüsünü, alt kattaki ön kapının açılıp kapanma sesini duyuyor. Ve sonra telefonun sesiyle sığıyor.

Telefona doğru koşar ve onu alır. "Evet."

"Merhaba, ben WPC Traviss. Bayan
Monrose'la mı görüşüyorum?' 'Evet. Evet
benim.'

"Arıyorum çünkü ... şey, bu oldukça garip, ama kocanızın pasaportunu sistemimizden geçirdik ve, şey, açıkça söylemek gerekirse, Bayan Monrose, kocanız teknik olarak mevcut değil.

"Pardon?

"Pasaportu sahte, Bayan Monrose. Carl John Robert Monrose diye biri yok.'

İKİNCİ BÖLÜM

Yedi

1993

Her yıl aynı evi kiralyorlardı. Doğu Yorkshire'daki Ridinghouse Bay kasabasında bulunan gösterişli bir sahil güvenlik kulübesi. Ne gariptir ki, Croydon'daki modern ve temiz, parlak beyaz banyolu, krem halı kaplı ve çift camlı kendi evleri kadar güzel değildi.

Tavşan Kulübesi nemli ve kötü döşenmişti. Mutfak küçüktü ve duvarlar nikotin beji rengindeydi. Mutfakta küçük bir yatak odası ve üst katta daha da küçük iki yatak odası vardı; şilteler topak topaktı ve tüm yatak takımları yıpranmış ve delik deşikti. Yağmur yağdığında her şey akıyordu ve evde tuhaf bir koku vardı: tuzlu ve uskumrumsu, nemli ve dumanlı. Ama nedense Gray ve Kirsty'nin ebeveynleri bu yerden çok etkilenmişlerdi. Atmosferle ve insanlarla ilgili bir şey olduğunu söylediler. Manzara, hava, yürüyüşler ve balıklardan bahsetmeye gerek bile yok. Çocukken burayı çok sevmişlerdi, tüm o wellies ve yengeçler, lunaparklar ve cipsler. Ama şimdi Kirsty on beş, Gray on yedi yaşındaydı ve Tavşan Kulübesi neredeyse ikisinin de dünyada olmak isteyeceği son yerdı. Nemli bir Temmuz öğleden sonrasında, babaları Tony'nin kendi müziklerini açmalarına izin vermediği ve trafik raporlarından haberdar olmak için her zaman yaptığı gibi yerel radyo istasyonlarının frekanslarını takip ettiği, M1'de eskisinden çok daha uzun süren bir yolculuktan sonra moralleri bozuk bir şekilde oraya varmışlardı.

Ridinghouse Koyu'na ilk geldikleri yıllardan bu yana park kısıtlamaları değişmişti. O zamanlar evin hemen dışına park edebilir ve tüm eşyalarınızı

tatilci kalabalığının ortasında. Bugünlerde arabanızı şehrin kenarındaki bir otoparka park edip içeri yürümeniz gerekiyordu. İşte buradaydılar; kahvaltılık gevrekler, uzun ömürlü sütler, tuvalet kağıtları ve Heinz çorbalarıyla dolu karton kutuları boşaltıyor, bavullar, rulo haline getirilmiş havlular ve yorganlarla birlikte tepeden kasabaya doğru yürüyorlardı. Yürürken üzerlerine hafif bir yaz çiselemesi düştü ve arabayı boşaltıp Tavşan Kulübesi'nin kapısını arkalarından kapattıklarında New York kaldırımları gibi buharlıydılar ve hepsi oldukça sinirliydi.

"Tanrım," dedi Gray, mutfaktaki formika kaplı masanın üzerine bir karton kutu koyup etrafına bakınarak. "Tavşan Kulübesi'ni gerçekten boyamış olmaları mümkün mü? Duvarların katranlı patinasını kaybettiği doğrudur ve ayrıca daha önce orada burada bulunmayan 'SİGARA İÇİLMEZ' işaretleri de vardı.

Sırt çantasını dar merdivenlerden yukarı taşıdı ve tek kişilik yatağın üzerine bıraktı (çarşaf ve battaniyeler çıplak yatağın dibinde katlanmış bir yığın halinde bırakılmıştı). Odası denize bakıyordu. Ailesi arka taraftaki odayı daha sessiz olduğu için tercih ediyordu; aşağıdaki sokak yaz aylarında oldukça gürültülü olabiliyordu: sadece bu yol üzerinde üç bar vardı, her yaz kasabaya gelen buhar panayırından ve en ufak bir esintide kıyıya kadar taşınan gürültülü pompalı org müziğinden bahsetmeye bile gerek yoktu.

Ama Gray gürültüye aldırmiyordu. Croydon'da yaşadıkları, yılın bu zamanlarında tek gürültünün çim biçme makineleri ve bal arılarının vızıltısı olduğu sessiz sokağın sessizliğine hoş bir değişiklik yapıyordu. Sarhoş insanların birbirlerine seslenişlerini, karanlıkta kaldırım taşları üzerindeki ayak seslerinin yankısını ve yankılanmasını seviyordu.

İki haftalığına buradaydılar. Gray ailesini eve bir hafta erken dönmesi için ikna etmeye çalışmıştı; gitmek istediği bir parti vardı, hoşlandığı bir kız vardı. Ayrıca güneydeki hava durumu da buna kıyasla muhteşemdi. Ama onlar 'Hayır' demişti. "Gelecek yıl" demişlerdi.

On sekiz yaşına geldiğinde.' Ve Kirsty ona yakıcı, yalvaran gözlerle baktı, öyle bir bakıştı ki: Hayır, lütfen beni burada yalnız bırakma.

Kardeşler arasında oldukça yakındılar. Küçük bir çocukken onunla iyi oynamıştı; ağrıyan dizleri ve bağciksız ayakkabılarıyla ona gitmiş, istediği zaman onu yalnız bırakmıştı. İyi niyetli ama biraz çekingen kapı komşuları gibi birbirlerine oldukça mesafeli bir şekilde bakıyorlardı. Bu yüzden iki haftanın tamamını kabul etmiş ve döndüğünde hoşlandığı kızın hâlâ müsait olmasını ummuştı.

Alt katta Gray'in babası ateş yakıyor, annesi de çatlak formika kaplı mutfak dolaplarına yiyecek yerleştiriyordu. Kirsty ise kanepede bir yığın uzuv ve ucuz trikoya sarılmış, dergi okuyordu. Dışarıda yağmur hâlâ pencere camlarına vuruyordu ama ufukta bulutlar arasında bir boşluk bırakan umut verici bir aydınlık vardı.

"Ben dışarı çıkıyorum," dedi Gray.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu babası. "Sadece baloya doğru yürüyeceğim.

"Bunun içinde mi?" Babası yağmurun sıçrattığı pencereleri gösterdi.

'Ben var a Su geçirmez. Ve Her neyse, görünüyor gibi Aydınlanıyor.'

Kirsty dergisinden başını kaldırdı. "Gelebilir miyim?"

"Evet, tabii.

Koşarak ön kapıya gitti, spor ayakkabılarını giydi ve askıdan bir palto aldı.

"Uzun sürmesin," diye seslendi annem mutfaktan. "Çay demliyorum ve kek de olacak.

Tavşan Kulübesi'nin klostrofobisinden uzakta Gray şakaklarının rahatladığını, çenesinin gevşediğini, serin yağmurun seyahatte yıpranmış tenini tazelediğini hissetti. Şimdi neredeyse onun kadar uzundu, kız kardeşi, bacakları ve saçları vardı, tam olarak büyümemişti ama neredeyse oradaydı. Aralarındaki benzerlik yeterince ürkütücüydü, umuyordu ki, çenesi düşük olanın bunu anlayabilmesi için,

Yanında yürüyen nemli bir cagoule, desenli naylon kazak ve solmuş bol bir kot pantolon giymiş pasaklı kızın onunla herhangi bir şekilde romantik bir bağı yoktu. Yavaş gelişen biriydi. Kısa bir süre öncesine kadar saçlarını sırtından aşağıya doğru örüyordu ve hâlâ makyaj yapmıyordu. Ama birdenbire oldukça çekici bir hale gelmişti, bunu görebiliyordu, yarı açmış bir çiçek gibi ham ve yeniydi, aslında utanç verici derecede güzeldi. İçinden korkunç bir korku dalgasının yükseldiğini hissetti, iğrenme ve şefkatin garip bir karışımı. Bir erkek olduğu için, bir kız hakkında düşündüğü her kötü şey için, temel içgüdüleri, düşük seviyede zonklayan dürtüleri, yırtıcı ihtiyaçları, pis zihni için, hepsi için kendinden iğreniyordu. Artık onun gibi erkeklerin kız kardeşine bakıp bir şeyler düşüneceklerini, hissedeceklerini ve sonra da kendilerini onun üzerinde boşaltacaklarını bildiği için iğreniyordu. Ve şefkat çünkü o bilmiyordu.

Birkaç dakika sessizlik içinde yürüdüler, Gri işledi, yağmur kurudu ve sonunda ayaklarının dibinde bir güneş ışığı belirdi.

"Hiç paran var mı?" diye sordu Kirsty.

Ceplerinde bozuk para aradı, bir pound ve biraz bozuk para çıkardı. "Birkaç sterlin. Neden?

"Tatlılar mı?

Gözlerini devirdi ama paraları kızın havaya kaldırdığı avucuna bıraktı. Diş tellerini birkaç hafta önce çıkarmıştı ve bunu kutlamak için yiyebildiği kadar çok sert, çiğnenebilir şekerleme yiyordu. Kapısında koni şeklinde diş ipi torbaları, kartpostal atlıkarıncaları, çürümüş kova ve kürek ağırları asılı olan hediyelik eşya dükkânına girmesini izledi. Döndü ve güneşin denizin üzerindeki çizgili bulutların arasından süzülüşünü, ışığın altından gümüşe dönüşünü, denizin de buna karşılık olarak parıldamasını izledi. İleride buhar panayırını gördü. Boştu; yağmurda kimse panayıra gelmezdi - tüm o nemli koltuklar.

Kirsty geri döndü, ona bir kese kâğıdı kola ve biraz bozuk para verdi. Bir şeker aldı. Kirsty elini

Gözlerini güneşin keskinliğinden korumak için alnını etti. "İki hafta," dedi iç çekerek.

"Aynen öyle.

"Gidip sinemada yarı düzgün bir şey gösterip göstermediklerine bakalım mı?

Gray başıyla onayladı ve onu deniz kıyısından ana yola doğru takip etti. Sinema ana yolun hemen dışında, nemli, tek katlı, esintili bir mağarada bulunuyordu. Her seferinde tek bir film gösteriliyor ve yüz kişi oturuyordu.

'Cliffhanger,' diye okudu dışarıdaki posterden. "Tanrı aşkına. Ben zaten gördüm.

Kirsty omuz silkti. "Yapmadım.

'Şey, bir daha görmek istemiyorum. Her şey nasıl biteceğini bilmemekle ilgili.

Gray önümüzdeki iki hafta boyunca programın değişip değişmeyeceğini görmek için daha yakından baktı. Arkasında kız kardeşi duruyordu, bir eli cagoule'unun cebinde Cola Cube emiyordu, caddenin diğer tarafında durmuş olan genç adamdan tamamen habersizdi, gözü önce kızın uzun bacaklarına, sonra kahverengi saçlarının yüzünün etrafına nemli dalgalar halinde düşmesine, yüksek elmacık kemiklerini ve dar kahverengi gözlerini çerçevelemesine takıldı, güzel ağzı bir tatlıya kenetlenmişti, onu sertçe emiyordu, bakışları nötr, sakin, yumuşaktı.

Gray'i ana caddeye doğru takip ederken Kirsty'ye bakmaya devam etti. Köşeyi döndüklerinde onunla ilgili her şeyin envanterini çıkarmıştı. Büyük ayakları hafifçe içe dönüktü. Biçimsiz kazağının altında koza gibi duran, beklenenden büyük göğüsleri. Makyajsız yüzü, onun yaşındaki pek çok kızın aksine doğaldı. Küpesi yoktu. Bir kese kâğıdı dolusu şeker. O çocuğun (erkek kardeşi mi?) arkasından giderken yürüyüşündeki gariplik. Bir benzerlik vardı ve ona fiziksel olarak yakın olma ihtiyacı duymuyor gibiydi).

Kirsty ve Gray yollarına devam ettiler ve adam onları takip etmeyi düşündü, ancak bu kadar küçük bir kasabada yollarının tekrar kesişeceği kesindi, bu yüzden yürümeye etti, küçük bir

Sanki kendisiyle özel bir şaka yapıyormuş gibi gülümseyerek ağzının kenarlarını .

Sekiz

Alice evin üst katındaki odasında kendini garip hissediyordu. Dün bütün gün kendini garip hissetmişti çünkü o adam yağmur altında sahilde oturuyordu. Şimdi de aynı adam kulübesinde olduğu için kendini tuhaf hissediyor. Onun varlığı iyi huylu ama bir şekilde sinir bozucu. Onun boşluğu. Tüm boşluklar ve aralıklar. Ama bundan daha fazlası, onun saf erkekliği. Bir şekilde kimliksizliği onu ham bir erkeklik özüne indirgemıştır. Cinsiyetinin gerçekliği reddedilemez ve Alice ... şey, Alice uzun, çok uzun zamandır seks yapmadı ve Alice seks yapmayı seven bir kadın. Tüm hayatı cinsel arzuları tarafından - neredeyse yok edilmiştir.

Okuma gözlüklerini takıyor ve Saint-Tropez haritasını açılı lambanın altına yerleştiriyor. Gül yapraklarının parçalarını çoktan çizmişti ve şimdi onları yavaşça, ustalıkla, bir neşterle kesiyor. Saint-Tropez'i, buharlı sandalyeleri, su dolu bir havuzun kenarında soğuk şampanyaları, beyaz ketenli garsonları ve mayolu bronzlaşmış erkekleri düşünmek onu heyecanlandırıyor. Neredeyse arka plandaki sessiz konuşmaların mırıltısını duyabiliyor, tanımadığı bir sevgilinin ellerinin omuzlarına krem sürdüğünü hissedebiliyor ve çok geçmeden bu isimsiz eller kulübedeki adamın elleri haline geliyor ve Alice, daha önce ona yaptığı kalın çiftlik evi tostunu zahmetsizce kesmek için bir bıçak kullanırken aynı elleri düşünüyor. İyi eller. İyi bilekler. Ve sonra tüm bu elleri düşünüyor, çünkü temiz ve kuru, Kai'nin kapüşonlu tişörtünün içinde etkileyici bir figür çiziyor. Çok uzun değil, muhtemelen ondan sadece bir iki santim daha uzun, ama sağlam. Zayıf noktası yok.

fizyolojisinde. Ve ela gözleri, ihtiyaç ve kafa karışıklığıyla yumuşamıştı.

Onu karakola götürmeyi önerdiği o an hariç. O zaman onun üzerinden tamamen farklı bir şeyin geçtiğini görmüştü. Bir korku ve öfke dalgası, analiz etmeye fırsat bulamadan kaybolmuş ve onu hayal edip etmediğini düşünmeye itmişti.

Onunla ilgili düşünceleri aklından çıkarır. Erkekler artık onun gündeminde değil. Artık önceliği çocuklarıdır. Çocukları ve işi. Yaprak şeklindeki harita parçalarını sayfadan çıkarır ve yan yana yerleştirir. Avenue des Canebiers. Chemin de l'Estagnet. Rue Cavaillon. Palmiye ağaçlarından, üstü açık arabalardan, çizgili tenteli otellerden ve vale parkından bahseden isimler. Yine de kıskanmamalı. Burada çok şeyi var. Körfezin diğer tarafında palmiye ağaçları bile var. Hem de iki tane.

Ön kapısının üstündeki piriç zilin çalması onu hafifçe sıçratıyor. Bunu, üç çift köpek pençesinin ahşap merdivenlere çarpması ve bazı coşkulu havlamalar izler. Masasının üzerinden aşağıya bakar ve Derry Dynes'in kendine özgü kınalı topuzunu görür.

"Geliyorum!" diye . Kapı koluna ulaşmak için köpekleri ön kapıdan zorla ayırması ve Derry'yi yere düşürmelerini önlemek için onları geri tutması gerekiyor.

"Merhaba dostum," diyor. "Bu zevki neye borçluyum?"

Derry, pek de sosyal görünmeyen bir vücut diliyle Alice'in omzunun üzerinden bakıyor. "Daha önce Jasmine'i gördüm," diyor. "Bana o adamın senin evinde olduğunu söyledi.

Alice iç çeker ve saçlarının bir kısmını kulağının arkasına iter. Çocuklara Frank'i sır olarak saklamaları için bilgi vermediği için kendine kızgındır. Derry'nin bilmesine aldırıyor ama başka biri öğrenirse ...

"Evde değil," diye tersliyor. "Kulübede.

Derry'nin geçebilmesi için kapıyı açık tutar ve köpekleri geri çeker.

"Sen delisin," diyor Derry, oturma odasına geçerken bir o yana bir bu yana bakarak. "Jasmine hafızası olmadığını söylüyor.

'Adamın' oturma odasında olmadığından emin olarak döner ve mutfağına yönelir.

Alice tekrar iç çeker ve onu takip eder. "Kulağına geldiğı kadar kötü değıl.

"Sana bu işe karışmamamı söylemiştim," diyor Derry. "Karışmayacağını söylemiştin. Arka kapıdaki pencereden avlunun karşısındaki kulübeye bakıyor. 'Tanrım, Al, ya okul öğrenirse? Ya ...' Durur ve iç çeker. "Hadi ama. Geçen yıldan sonra, Al. Yabancı adamları eve öylece getiremezsin.'

Alice Derry'nin neden bahsettiğini çok iyi biliyor ama bunu duyacak havada değıl. "Sana söyledim. O evde değıl. Kulübede. Ve dün gece arka kapıyı çift kilitli tuttuk.'

Mesele bu değıl. Kulağına gerçekten tehlikeli geliyor. Tüm bu "hafıza kaybı" olayı. Kulağına bir aldatmaca gibi geliyor.'

Şimdi Alice susuyor. "Oh, Tanrı aşkına. Bu bir aldatmaca değıl. Sen tam bir komplo teorisyenisin.'

"Şimdi dışarıda mı?" diye soruyor, Alice'in iki fincanını kancadan çekip su ısıtıcısını çalıştırarak.

"Bildiğim kadarıyla," diyor Alice. "Gittiğini duymadım. "Onu buraya getir," diyor Derry, yeşil çay poşetini yere atarak Alice'in bardağına da bir Earl Grey.

Alice bir an için kıpırdamaz.

"Devam et," dedi Derry. "Ona aydanlığın açık olduğunu söyle.

"Çalışmam gerektiğini biliyorsun, değıl mi?" "Daha sonra," diyor, "daha sonra alışabilirsin. Bu iş uzun sürmeyecek. uzun.'

Alice tartışmaz. Derry ile arkadaşlığının temeli Derry'nin her zaman haklı olmasıdır.

Arka kapıyı açmadan önce saçlarına dokunuyor ve yerinde olup olmadığını kontrol ediyor. Elini ağzına götürür ve içine nefes alır; yüzünü buruşturur. ay nefesi. Perdeler

kulübenin kapısı açıktı ve kapıyı nazikçe çaldı. "Frank," der, "benim. Alice. İşe ara verdim, bir fincan çay içmeye gelmek ister misin diye merak ettim.

Cevap gelmeyince kapıyı tekrar çalıyor. "Frank? Kapıyı iterek açar ve aralıktan bakar. Yatak hazırdır, Kai'nin kapüşonlu sweatshirt'ü ve spor pantolonu katlanarak düzgün bir yığın haline getirilmiştir. Oda boştur.

Bir süre sonra Derry'ye, 'Görünüşe göre korkmayı bırakabilirsin. O gitti.

"Gitti mi, gitti mi?

"Bilmiyorum," diyor. Mutfığa bakar, daha önce çay yaptığı fincanın ters çevrilmiş bir şekilde süzgeç tahtasının üzerinde durduğunu fark eder. Bir not falan arıyor ama hiçbir şey yok. İçine bir hüzün çöker; hayal kırıklığıyla ağırlaştığını hisseder. Ve sonra endişe, kaygı ve korkudan oluşan bir yanma hisseder. Onun ela gözlerini, yünlü okul çocuğu saçlarını, mutlak savunmasızlığını düşünür. Onu orada tek başına hayal edemiyor. Gerçekten düşünemiyor.

"Peki," diyor Derry, "öyle umalım. İhtiyacınız olan son şey.

"Evet," dedi Alice, "muhtemelen öyleydi.

Kendisini bir taşıma bandında, dış güçler tarafından taşınıyormuş gibi hissediyor. Kendini caddede sürüklenen bir toz çuvalı gibi hissediyor. İleride bir bank görür ve ona doğru yönelir, az kalsın bisikletli ve meyve dolu bir kadın tarafından devriliyordu. Kadın ona garip bir şekilde bakar ve o da hissettiği kadar deli görünüp görünmediğini merak eder.

Bu sabah kahvaltıdan sonra Alice'in kulübesindeki yatağa uzandığında anılar değil ama Alice onu karakola götürmeyi önerdiğinde hissettiğine benzer güçlü hisler yaşamıştı. Korkunç karanlık kıyamet dalgaları. Bir yerlerde bir şeylerin korkunç derecede bozuk olduğu ve bunu düzeltmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı hissi. Ama bundan da öte, parlak beyazlık parlamaları vardı, tıpkı geçen bir arabadan seken güneş ışığı gibi,

Bir an için kör edici ve dengesizdi ve flaşların arkasında resimler vardı, biliyordu, yapbozun parçaları, eğer onları görebilseydi.

Yürümeye devam etmesi gerekiyor. Onu bu kuzey sahil kasabasına getiren şeyi bulması gerekiyor. Ama ayağa kalktığında bir beyazlık daha görür ve tekrar bankın üzerine düşer. Gözlerini sıkıca kapatıp umutsuzca gizli görüntünün kenarlarını bulmaya çalışır. Ve sonra onu görür. Arpa bükümlü bir direk, pastel renkli bir at, kahverengi saçlı bir kız; yukarı çıkıyor, aşağı iniyor, gülümsüyor ve el sallıyor ve sonra kayboluyor.

Hiçbir şey yapmadan geçirdiği onca saatten sonra bunun gücüne gülüyor. "Kahretsin!" diyor kendi kendine. "Kahretsin!"

Banktan ayağa fırlar ve yolun karşısındaki deniz kıyısına doğru çekildiğini hisseder. Bu canlı Nisan gününde bomboş olan kumsalın hilaline bakar ve manzaradan bir şeyler, az önce hatırladığı anın bir özünü çekip çıkarmaya çalışır. Ama hiçbir şey gelmiyor ve deniz duvarının içine inşa edilmiş basamaklardan aşağı iniyor. Elini boyalı metal tırabzanda gezdiriyor; soyulan boyadan birkaç parça avucunun altında dökülüyor. Ayaklarını her dar basamağa dikkatle yerleştiriyor, balık bağırsağı ve salamura kokusunu içine çekiyor. Daha önce buraya gelmiş miydi? Bu mümkün mü? Ve eğer geldiyse, neden? Ve ne zaman? Ve atlıkarıncadaki kız kimdir, gülümseyen, kestane saçlı, güzel kız, anının içinde kaybolmuş, ona bakan gözlerden habersiz?

Kızı düşününce bir başka kıyamet dalgasının üzerine çöktüğünü hisseder. Görünüşe göre artık kendisine ait olmayan bedeni, Alice'in daha önce onun için pişirdiği yumurta ve tostı kusarak tepki verir. Sonrasında titrek ve halsizdir. Ridinghouse Koyu'ndaki ilk saatlerinde benimsediği pozisyona geri döner, kumsalda kalçalarının üzerinde, okyanusun ona bir şey getirmesini bekler gibi denize bakar.

Dokuz

1993

Tatillerine nemli bir başlangıç yaptıktan sonra üç gün boyunca güneşli günler geçirdiler. Ve güneş, sahilde geçirilecek günler demektir. Tavşan Kulübesi'nin altındaki kumsal dar ve çakıllıydı, ısıltılı kaya havuzları ve balıkçı tekneleriyle doluydu. Çocukken günlerini orada geçirmişler, plastik botlar ve sou'wester'larla sümüksü kayaların üzerinde ilerlemişlerdi. Ama artık büyüdüleri için havlularını, güneş kremlerini, rüzgârlıklarını ve katlanır sandalyelerini alıp şehrin bir çeyrek mil ötesindeki ana caddenin altındaki daha geniş kumsala yürümeyi tercih ediyorlardı. Burada uçurumun yamacından yontulmuş bir kafe vardı ve fast food, dondurma ve plastik bardaklarda bira servisi yapıyordu. Bir duş, bir cankurtaran ve küçük çocuklar için çeşitli gezintiler vardı. Tam olarak Blackpool Pleasure Beach sayılmazdı ama Ridingle Bay gibi küçük bir kasaba için gayet iyiydi. İşte buradaydılar, Salı sabahı, henüz mayo giymek için yeterince sıcak değildi, Tony kot şort üzerine düğmeleri açık kısa kollu bir tişört, Pam bisiklet şortu ve önünde çizgi filmde bir köpek olan bol bir tişört, Gray Hawaii desenli sörfçü şortu ve Kirsty siyah bikini üstü ve kot etek giymişti. Ve işte oradaydı. Şu adam. Gray onu tam olarak bir 'erkek' olarak düşünemiyordu. Gray'in tahminine göre on sekiz yaşlarında görünüyordu. Ama kendisinin aksine, bir aileye bağlı değildi.

Pazar günü de oradaydı, dün de: tek başına, siyah mayosu, siyah güneş gözlükleri, ciltsiz romanı ve Walkman'iyle beyaz bir havlunun üzerine uzanmıştı. sırada doğruluyor, kollarını bacaklarına doluyor ve karamsar bir şekilde denize bakıyordu. Gray'in derisindeki havlu girintilerini görebileceği kadar yakın oturuyordu.

Her esintide tıraş losyonunun kokusunu alabilecek, kulaklıklarından Cypress Hill'in tenekemsi ritmini duyabilecek kadar yakındı. Kişisel alanlarını ihlal etmesi birkaç santimlik bir meseleydi ama Gray bunu varlığının her zerresinde hissediyordu, tıpkı bir Çin yanığı gibi.

Adam şimdi ayağa kalktı, sırtı onlara dönüktü ve gösterişli bir şekilde gerindi, iyi biçimlenmiş kaslarının her birinin sırayla dalgalanmasına izin verdi. Sonra da umursamaz bir tavır takınarak çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu, sanki sadece kendisi bu kadar sert sakallar için yeterli testosterona sahipmiş gibi. Yavaşça yanlarından geçip sahildeki kafeye yöneldi ve kendine küçük bir bira alıp ayakta içti; dirseğini bara dayamış, bacak bacak üstüne atmış, bakışları utanmadan Kirsty'ye dikilmişti.

"Bakıyorum hayranın geri dönmüş," dedi Tony, Daily Express'in tepesinden konuşarak.

Kirsty omuz silkti ve kuma baktı. "O benim hayranım değil," dedi inandırıcı olmayan bir şekilde.

Tony sırttı ve gazetesine geri döndü.

"Çok yakışıklı, Kirst," dedi Pam ve Kirsty ona öfkeyle sustu.

"Duyamaz," dedi Pam. "Barın orada." "Bana bir sürüngen gibi göründü," dedi Gray.

Pam ona uyarırcasına baktı. "Her şeyi bu kadar ciddiye almana gerek yok Graham.

"Olayları ciddiye almıyorum". Sadece fikrimi söylüyorum. Sadece onun bir sürüngene benzediğini düşünüyorum. Hepsi bu.'

Gray göz ucuyla onu gördü, boş bira bardağını yumruğunun içinde buruşturup bir çöp kutusuna bıraktı, sanki üstün erkeklik hormonu seviyesini bir kez daha gösteriyordu. Yakışıklıydı, Gray bunu kabul edebilirdi. Yakışıklı ve formdaydı. Gray'den sadece bir yaş kadar büyüktü ama fiziksel olgunluk dereceleri çok uzaktı. Ama Gray onun nedenlerini sorgulamak . Neden Kirsty? Sahile dağılmış kızlar vardı, bu adamın çekiciliğine denk kızlar, düzgün bikiniler giymiş kızlar

Röfleler, büyük küpeler ve pembe ruj. Anneleri, babaları ve ağabeyleriyle oturup kürdanla plastik bardaktan midye yemeyen kızlar.

Adam yavaşça beyaz havlusuna döndü, bunu yaparken Kirsty'nin birkaç santim yanından geçti ve Gray ayağını uzatıp ona çelme takma dürtüsünü kontrol etmek zorunda kaldı. Aslında bu senaryoyu hayal edip zihninde tekrar tekrar canlandırmaktan birkaç dakika zevk aldı, ta ki kendini bir kıkırdamayı bastırırken bulana kadar.

"Ne?" dedi Kirsty.

"Ah, hiçbir şey.

Ve hayır, Gray kıskanç değildi. Gray'in kıskanacak neyi olabilirdi ki? Gray uzun boyluydu, çocuksu bir şekilde oldukça yakışıklıydı, zayıf ve ortalama arasında bir yerdeydi. Kızlar ona sevimli olduğunu söylüyordu. Aslında kızlar ona her türlü şeyi söylüyordu. Çoğunlukla diğer oğlanlar hakkında, ama mesele bu değildi. Önemli olan onların güvenini kazanmış olmasıydı. Kızlar Gray'den, o da kızlardan hoşlanıyordu. Bazen muhtemelen kızların düşündüğü şekilde değil, onlardan hoşlanıyordu. Bazen de muhtemelen biraz daha karanlık bir şekilde, geceleri tek başına yorganının altında. Ama yine de bu adamın, hayatı buna bağlı olsa bile bir kızla nasıl konuşacağını bilemeyeceğini düşünüyordu. Gray onun konuşabileceğinden emin değildi. Homurdanabilecek türden bir adama benziyordu. Göğsünü dövebilecek. Biraz zorlayınca.

Ve tam bu düşünce Gray'in aklından geçerken adam döndü, ona baktı, Kirsty'ye baktı, ailelerine baktı ve James Bond filmlerinden fırlamış gibi bir sesle şöyle dedi: 'Güneş çıktığında ne güzel, değil mi?

Ailenin tüm üyeleri bu beklenmedik sohbet açılışı karşısında ürkmüş hayvanlar gibi döndüler. Annesi elini köprücük kemiğine götürdü ve Gray'in daha önce kullandığını hiç duymadığı bir sesle, "Evet, öyle," dedi.

Kirsty'nin annesine korkunç bir bakış attığını ve sonra bakışlarını aşağıya doğru çevirdiğini, yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü.

"Buraya tatile mi geldiniz?" diye sordu, biraz gereksiz bir şekilde.

Tony başıyla onayladı. "Surrey'den geliyorum," dedi, bu babamın Croydon dememek için kullandığı havalı bir ifadeydi. "Peki ya sen?"

Harrogate. Teyzeme eşlik etmek için buradayım. Kocasını yeni öldü ve yalnız gelmeye dayanamadı.'

"Ah," dedi Pam, elini kalbine götürerek, "zavallı teyzen. Ve senin adına sevindim. Pek çok genç yaz tatilini bir akrabası için feda etmez.

"Şey, o iyi bir insan. Bana çok destek oldu. Ayrıca evi de harika sayılır. Sonra gülümsedi ve körfezin öbür tarafını işaret etti, evler gittikçe büyüyordu, ta ki parmağı görkemli bir eve benzeyen bir yere gelene kadar: soluk duvarlar ve uzun pencereler, kavak ve porsuk ağaçlarıyla çevrili.

"Ah!" dedi Pam. "O evde kimin yaşadığını hep merak etmişizdir, değil mi Tony?"

Tony başıyla onayladı. "Kraliyet ailesi olabilir diye düşündüm. Pek sayılmaz. Amcam servetini domuz çiftçiliğinden kazandı. Temelde domuz pastırması. Gülümsedi. 'Ve bu sadece yazlık evleri. Bir de taşradaki evlerini görmelisin.

Gray'in ailesi saygıyla başını salladı.

"Oh," dedi adam, elini uzatarak onlara doğru ilerlerken. 'Bu arada benim adım Mark. Mark Tate.'

"Memnun oldum Mark. Tony, Mark'ın eline uzanmak için şezlongunda öne doğru eğilirken hafifçe hırıldadı. "Ben Antony Ross - Tony. Bu Pam, karım; Graham, oğlum; ve Kirsty, kızım.

"Gray," diye mırıldandı Gray. 'Graham değil. Gray.'

Ama Mark denen adam onu dinlemiyordu. Bakışları Kirsty'nin üzerindeydi ve yüzünde Gray'e zafer kazanmış gibi görünen bir gülümseme vardı. Sanki ailesiyle yaptığı bu 'spontane' konuşma, sadece geçici bir dostça insani etkileşim anı değil de çok daha büyük bir planın ilk parlak hamlesiydi.

Anne ve babasının genç adamla, sanki onlarla konuşmak için hiçbir nedeni olmayan tombul sesli bir yabancı değil de resmi bir ziyarette bulunan Prens Charles'mış gibi hararetli bir şekilde sohbet etmelerini izledi. Sonra Kirsty'ye baktı. Kirsty - ve Gray'in bunu tanımlamak için bulabildiği tek kelime gerçekten de buydu- çiçek açıyordu. Gözlerinin önünde. Sanki bu adamın ilgisi onu bir şekilde içinden dışarı itiyor, onunla ilgili her şey dolgunlaşıyor ve tamamen uzuyordu. Gözleri nemli ve daha ağır kapaklı görünüyordu. Parlıyordu.

"Biliyor musun," dedi Mark, "eve gelmelisin. Baksana. Teyzem pasta yapacak."

Pam, "Teyzeniz yas tutarken onu böyle rahatsız edemeyiz," dedi.

"Hayır, buna bayılacak. Gerçekten. O çok sosyal bir insan ve orada yalnızlık çekiyor. Aslında, neden bugün gelmiyorsun? Saat dörtte gel."

Ne? Gray düşündü. Ne mi?

Ailesi gülümsüyor ve şöyle şeyler söylüyordu: Eğer gerçekten teyzenizin bir şey demeyeceğini düşünüyorsanız ve getirebileceğimiz bir şey var mı?

Ve sonra işte , bir plan. Gray buna inanamadı.

Mark üzerine tertemiz bir tişört ve chino şort geçirdi; ardından havlusunu askeri bir hassasiyetle sardı ve bez bir torbanın içine soktu. Ayrılmadan önce onlara döndü, hafifçe eğildi ve "Saat dörtte mi?" diye sordu. Evet?" diye sordu, ailesi öfkeyle başını salladı ve "Evet, evet, teşekkür ederim" dedi.

Sonra da gitti.

"Şey," dedi Pam, "olayların garip bir şekilde gelişti.

"Kesinlikle öyleydi," dedi Tony. "Ama görünüşe göre bedava çayımız var.

Gray oturmuş, çenesini sıkmış, bedava çay diye bir şey olmadığını, mutlaka bir bedel ödenmesi gerektiğini ve ailesinin bunu göremeyecek kadar aptal olduğunu düşünüyordu.

On

Lily'nin annesi ona 100 pound gönderir. Paranın bir kısmını Cuma öğleden sonra Londra'ya giden bir trene binmek, Carl'ın ofisine gitmek ve onun adımlarını takip etmek için kullanır. Londra'ya ilk kez tek başına gitmektedir. Bilet makinesinde telaşlanır: tüm bunlar ne anlama gelmektedir? Pencerenin arkasındaki bir adamla konuşmak için küçük bir kuyrukta bekler.

"Evet," diyor nihayet ön tarafa ulaştığında, "Londra'ya gitmem gerekiyor. Yardım edebilir misiniz?"

Adam gülümsemiyor. "Dönecek misin?" "Evet," der kadın, "Döneceğim. Daha sonra.

Şimdi adam gülümsüyor ve kadın aptalca bir şey söylediğini biliyor.

Yirmi poundluk banknotunu alıyor, ona iki bilet bastırıyor, para üstüyle birlikte ona uzatıyor ve 'Platform üç. Yedi dakika.

Biletleri ve parayı aldı ve "Tamam" dedi.

Trende yeni dünyasının kısa anlarda geçip gidişini izler: ovalanmış yeşil ve asit sarısı kareler, sanayi sitelerinin arka uçları, dar çim parçaları üzerinde birbirinin aynı çocuk oyuncakları olan kırmızı tuğlalı ev sıraları. Bu dünyayı tanımıyor. O sadece Carl'ı tanıyor. Ağzını iki eklemiyle tıkıyor, kederin zonklamasını bastırıyor. Ağlayamaz. Burada, bir trende, yabancıların arasında olmaz. Pencereden sertçe bakar, çelik gibi sert.

Carl'ın ofisine daha önce de gitmiş. Evlenmeden önce Londra'da geçirdikleri hafta sonlarından birindeydi. West End'de bir otelde kalmışlar ve akşam yemeğini başkent pırıl pırıl manzarasına sahip, gökyüzüne tırmanan bir restoranda yemişlerdi.

"Nerede çalıştığımı görmek ister misin?" demişti. Kadın omuz silkti ve "Tamam o zaman" dedi.

Kısa bir bina, simetrik ve ön cephesi siyah cam ve fırçalanmış çelikle kaplı. Ortada büyük bir elektronik döner kapı ve onun ötesinde arka duvarında paslanmaz çelikten bir su özelliği bulunan siyah ve krom bir fuaye var. Saatini kontrol ediyor. Saat kırk dört. Carl'ın işten çıkacağı saate yirmi dakika var. Burada bekleyecek ve biraz Candy Crush oynayacak.

Saat beşe beş kala Carl'ın bilgisayarını kapattığını, ceketini sandalyesinin arkasından çıkardığını, evrak çantasının metal tokalarını tıklattığını, bazı iş arkadaşlarına veda ettiğini hayal ediyor (eder miydi? Carl veda eder miydi? Belki de demezdi. Carl veda edecek bir tip değildir. Belki elini kaldırır. Ya da kaba bir şekilde yarın görüşürüz). Onu asansörü beklerken, telefonunu kontrol ederken, saçını kontrol ederken görür. Kafasında yirmiye kadar sayıyor ve sonra onun asansöre binişini, geçerken katların sessiz ping ping seslerini, fuayeye çıkışını ve sonra döner kapılara girişini hayal ediyor ve sonra yürümeye başlıyor. Victoria çok uzakta değil, sadece iki dakika. Carl'ın 5.06 Doğu Grinstead treni için panoları tarar ve dördüncü perona doğru ilerler. Aynı yöne giden insanların yüzlerine bakar. Onu tanıyorlar mıydı? Onu tanırlar mıydı? Her gün aynı saatte aynı tren mi?

Trene biner ve oturur. Karşısında bir adam vardır. Nefesini içine çeker ve çantasının içinde Carl'ın bir fotoğrafını arar. "Affedersiniz," der, sesi amaçladığından daha sert çıkmıştır. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Adam ona saklamadığı bir şüpheyile bakar ve kadın onun kendisinden para isteyeceğini düşündüğünü anlar. "Bu benim kocam," diyor kadın, fotoğrafı aralarındaki masaya doğru kaydırarak. "Her gün bu trene binerdi ve şimdi gitti."

Adam hafifçe geri çekilir. Hâlâ ondan para isteyeceğini düşünmektedir. Kadın yutkunarak adama

Siktir git. "O kayıp bir kişi," diye devam ediyor. "Resmi olarak. Polis biliyor.

Bir kaşını kaldırıyor ve 'Doğru' diyor. "Onu tanıdın mı?" diye soruyor suratsızca.

Fotoğrafa bakıyor ve başını sallıyor. "Onu daha önce hiç görmedim.

"Teşekkür ederim. Fotoğrafı kaptığı gibi çantasına geri koyar. Yüzü kıpkırmızıdır ve köprücük kemiğinde kızgın lekeler oluştuğunu hisseder. Bir sonraki boş koltuğa doğru yürür ve kendini içki içen, şarap ve sigara kokan üç kadın arkadaşının yanında otururken bulur. Onlara bir şey sorması mümkün değil, çok yüksek sesle ve çok hızlı konuşuyorlar ve zaten onlar yolcu değiller ve onun istediğı de yolcu olmak. Sağında takım elbiseli bir adam var. Fotoğrafı çıkarır, nefesini içine çeker. "Affedersiniz," diyor, konuya girmek için hızlıca konuşuyor, adama önyargılı sonuçlara varması için zaman bırakmak istemiyor. 'Kocam kayıp. Her gece bu trene binerdi. Onu tanıyor musunuz?'

Adam ceketinin cebinden okuma gözlüğünü çıkarır, fotoğrafı alır, inceler ve geri verir. "Korkarım bilmiyorum. Sesi yumuşak, derin ve naziktir. Kadın rahatladığını hisseder. Gülümsüyor, sıcak bir şekilde teşekkür ediyor ve sonra vagondan vagona, yolcudan yolcuya ilerliyor, her karşılaşmada kendine güveni artıyor. İnsanların genellikle nazik olduğunu ve bir gülümsemenin İngilizler arasında uzun bir yol kat ettiğini fark ediyor. Sebepsiz yere gülümsemek onun doğasında yok. Gülümsemek arkadaşlar, bebekler, şakalar ve aile içindir. Trenlerdeki yabancılar için değil. Ama o gülümsüyor, gülümsüyor ve çok geçmeden tren Oxted'e yanaşıyor ve en az otuz kişiye soruyor ve en az otuz kişi de 'Hayır, gerçekten üzgünüm' diyor. Hatta birkaçı daha fazlasını sordu. "Adı neydi?" "Ne zaman kayboldu?" "Size bol şans diliyorum, gerçekten.

Bilet bariyerinde Carl'ın istasyondan ayrıldığını görmüş olabilecek son kişiyi arar. .

Ama biletçi yok, sadece bir bariyer var. İç geçirdi. Tüm umutlarını sorabileceği bir kişiye bağlamıştı. Ve sonra eve doğru uzun bir yürüyüşe başlar. Yürürken birkaç dükkânın önünden geçer ve trendeki iyi insanlardan cesaret alarak birkaç tanesine girer, gülümser, fotoğrafını gösterir ve sorusunu sorar. Bira dükkanındaki adam onu tanır, eskiden ara sıra bir şişe şarap içmeye geldiğini söyler. "Yakışıklı adam," der ve Lily başını sallayarak "Evet, öyle." der.

Dükkânlar bittiğinde ana yoldan karşıya geçiyor ve kırmızı evlerden oluşan küçük yollara giriyor, sol sağ, sol sağ, sonra süpermarketin ve zincir mağazaların olduğu diğer ana yola, bazen dairede yalnız kaldığında öğle yemeği için çıktığı yere, Starbucks'ta oturup gazete okuduğu yere, böylece Carl işten eve döndüğünde onunla konuşacak bir şeyi oluyor. Yürüyüşün son kısmı daha sakin. Carl'ın bungalov olarak adlandırdığını söylediği geniş aralıklı, araba yollu kısa evler. Dükkân yok. İnsan yok. Sonra yolun kısa bir bölümünde yeni bir konut sitesi daha inşa ediliyor; dışarıdaki büyük afişe göre adı Wolf's Hill Bulvarı olacak. Carl bunu her gördüğünde gülüyor. "Bulvar," diyor. 'Oxted'de. Ne saçmalık ama.

Lily bir an durur ve gelişmelere bakar. Orada kimse yok. Burada yaşamaya başladığından beri hiç kimse olmamıştı. Bloklardan ilkinin inşa edilmiş olduğunu görebiliyor. Camları ve kaplamaları yapılmış. İnşaatçılar, iskelet kirişler ve çırpınan plastik levhalardan oluşan bir sonraki bloğa geçmiştir. Güneş gitmiş, akşamın erken saatlerinde gökyüzü kadife mavisi, arabalar altın çizgiler halinde yanından geçiyor ve o bu yolda yalnız. İçinden garip bir ürperti geçiyor. Tekrar yeni apartman bloklarına bakıyor ve birinci kattaki bir pencereden gelen ışık titremesini görüyor.

Dönüyor ve eve gidiyor. Titreyen ışık onu bir nedenden dolayı rahatsız ediyor. O büyük anlatacak

kadın polise. Bir şey olabilir de, hiçbir şey olmayabilir de. Ama şu anda elindeki tek şey titreyen ışık.

Eve gelir gelmez kadın polisi arıyor. "Alo, Bayan Traviss?

WPC Traviss.

Evet. Özür dilerim. WPC Traviss. Bu Bayan Monroe. Carl Monroe'un eşi.'

Biliyorum. Ve aslında, sen medyum olmalısın. Ben de seni aramak üzereydim. Kocanızın bilgisayarını getirmemiz gerekiyor. Pasaportu muhtemelen bir dark net pasaportu gibi görünüyor. Tarama geçmişini ve e-posta hesabını kontrol etmek isteyeceğiz.

"Neden bilmiyorum.

Hattın sonunda bir duraklama var, büyük kadın polisin her zaman bıraktığı, onun bir baş belası ve aptal olduğunu düşündüğünü söyleyen bir duraklama.

'Bu pasaportlar ısmarlama, inanılmaz pahalı, internetin en karanlık, en derin köşelerindeki insanlar tarafından sipariş üzerine yapılıyor. Kocanız oldukça hain tiplerle iletişim kuruyor olabilir. Ve muhtemelen uzunca bir süredir. Bu yüzden bu insanları bulmamız gerekiyor. Ve bunu yapmamıza yardımcı olması için kocanızın bilgisayarına erişmemiz gerekiyor.

"Ama bu insanların kocamı bulmakla ne ilgisi var?

Yine o duraklama. "Aslında bu doğrudan bir ipucu değil ama bir şeyler biliyor olabilirler. Ve hatta ortadan kaybolmasına karışmış olmaları bile mümkün. Örneğin, onlara borcu varsa ya da onları ifşa etmekle tehdit ediyorsa.

Yeni inşa edilmiş apartmanın penceresindeki titrek ışığın görüntüsü tekrar zihninin ön planına gelir. Kanı önce soğudu, sonra ısındı. Gangsterler. Suçlular. Gecenin karanlığında bunlar aklının ucundan bile geçmemiştir. "Biliyor musun," diyor, "belki önemsiz bir şey ama dün gece bizim dairelerin yanında inşa edilen yeni binada bir ışık fark ettim. Sadece bir ışık. Sadece bir pencerede. Orada yaşayan hiç kimse yok. Bu beni düşündürdü ...'

Duraklıyor. Bu ona ne düşündürdü? Hiçbir fikri yok.
Bu onu ürküttü. Hepsi bu. Ürpertici ve soğuk.

"Bilmiyorum," diye devam etti. "Garip görünüyordu.

Beverly, 'Doğru,' diyerek onun yorumlarını geçip bir sonraki konuya geçti. 'Şimdi orada mısın? Şimdi gelebilir miyim? Ve bilgisayar alabilir miyim?

"Şey. Evet. Tabii ki. Ama biliyorsun, şifresi bende yok.'

'Çocukları buna yönlendirebiliriz. Bu bir sorun değil. "Peki o zaman, tamam. Ve belki sen geldiğinde İnşaat alanına mı? Şu daireye bakabilir miyiz? Işıkla mı?'

'Bunun için zamanımız olacağından emin değilim. Ama ne yapabileceğime bakacağım.
yap.'

Beverly, elinde bir dosya kutusu taşıyan, sade giyimli ve büyük gözlüklü genç bir adamla birlikte gelir. Adam bilgisayarın bulunduğu boş yatak odasında çok fazla zaman geçirir ve Lily endişeyle kanepenin kenarına oturup dirseklerini kavuşturarak duvardaki saate bakar. "Ne yapıyor orada?" diye soruyor Beverly.

'Oh, bilirsiniz, sadece prosedür. Buraya öylece girip fişini çekemeyiz.

Lily başını sallar. Birkaç dakika daha geçer. Çekmecelerin açılıp kapandığını duyar. Sonra adam kapıda belirir ve Lily'ye bakar. "Anahtarınız var mı?" der, "Dolabın alt çekmecesini için?

"Hayır," diyor. 'İki gündür onu arıyorum. Sanırım anahtarlığında olmalı. Omuz silkiyor.

"Delip çıkarmamın sakıncası var mı? Bakalım içinde bir şey var mı? Hafıza kartları, bu tür şeyler?

Lily kaskatı kesilir. Carl'ın daireye girdiğini, Ikea'dan aldığı yepyeni dosya dolabının üzerinde kocaman bir delik olduğunu, kişisel eşyalarının yağmalanıp karıştırıldığını gördüğünü düşünür. Ama sonra düşünür: Carl ona yalan söylemiştir. Onun gerçek adının ne olduğunu bile bilmiyor. Ortak evlerinde kilitli bir çekmece tutmuştur.

Evde. Onunla çalışmak için anahtarı aldı. Bunun bir sebebi olmalı.

"Evet," diyor. 'Peki. Ama lütfen ortalığı dağıtma.

Genç adam gülümser ve boş odaya geri döner. On saniye sonra kadın odunların öğütülürken çıkardığı tiz sesi duyar. Bundan bir an sonra genç adam elinde kart kutusuyla tekrar görünür.

"Pekala," diyor hafifçe, sanki burada olanlar tamamen normalmiş gibi, "burada her şey bitti. Bitirdin mi ...? Ona daha önce verdiği, üzerinde kişisel sorular bulunan kâğıda bakıyor: unutulmaz tarihler, evcil hayvan isimleri, ebeveyn isimleri, takma isimler, önemli yer isimleri.

"Evet. Masanın üzerinden ona doğru kaydırır ve o da kutunun içindekilere ekler.

"Harika," diyor. "TAMAM. Bunu yavaşça ayağa kalkan Beverly'ye söyler.

Birlikte kapıya giderler ve Beverly, "Sizi ," der.

Titrek ışıklı boş daireden hiç bahsedilmiyor.

Lily onlar gittikten sonra bir süre hareketsiz durur. Salı gecesi Carl eve gelmediğinden beri yüzlerce kez yaptığı gibi daireye bakar. İlk başta tek gördüğü Carl'ın yokluğuydu. şimdi onun hilekârlığını görüyor. Yavaşça boş yatak odasına doğru yürür ve kilitli çekmecenin içindekileri incelemek için diz çöker.

On bir

"Oh," diyor Alice, "geri dönmüşsün.

Saat neredeyse gece on ve Barry'nin ceketıyla kapının girişinde duruyor, sodyum parıltısıyla aydınlatılmış bir bulutun arkasında, dünyanın en yorgun insanı gibi görünüyor. Gideli otuz altı saat olmuş.

"Evet," diyor. "Eğer olmazsa.

'Gerçekten öyle olmak zorunda, değil mi? Nerelerdeydin?' diyor.

"Sahilde. "Bunca zamandır mı?

"Evet, bir kısmı. Dün gece orada uyudum.'

"Senin o plajla ne alıp veremediğin var? Hafızanı geri kazandığını ve eve gittiğini sanıyordum.

"Şey, mesele de bu. Adam hüzünle onun omzunun üzerinden bakar. "Bir şey hatırladım. Büyük bir şey. Tekrar bakar ve kadın yumuşar ve içeri girebilmesi için kapıyı düzgünce açar. İkisine de birer bira getiriyor ve kanepede yan yana oturuyorlar, Sadie ayaklarının dibinde, Hero Alice'in kucağında, Griff kibar bir mesafeyi koruyor.

"Çocukların hepsi yatakta mı?" diye soruyor.

'Küçük olan yatakta, diğerleri yataklarında. Ekranlarla bir şeyler yapıyorlar. Bunu söylerken telefonu çalıyor. Ona kısa bir süre bakar. Jasmine, Alice'in telefonunu Instagram'da açık bırakmıştır. Birisi, bir yerlerde, Jasmine'in Instagram'da paylaştığı bir şeyi beğenmiştir. Bu, Alice'in telefonunun önümüzdeki on dakika boyunca Jasmine'in paylaştığı şeyi tanıdığı herkes beğendikçe patlamaya devam edeceği anlamına geliyor. Alice, anlamsızca kalplere basan bedensiz başparmaklardan oluşan bir deniz hayal eder. İç çeker.

"Bu da ne?" diye soruyor Frank, iPad'e bakarak.

"Burası ailemin oturma odası," diyor. "Londra'da. Adam başını sallıyor. Sanki bir anlamı varmış gibi.

"İkisinde de bunama var," diye açıklıyor. 'Ziyarete gelen bakıcıları var ama onları 7/24 izleyecek kimse yok. Ve inanın bana, onlara göz kulak olacak birine ihtiyaçları var. Kız kardeşimde de aynı durum var. Umarım ben, o ve bakıcılar arasında onları bir süre daha evde tutabiliriz. Çünkü bunun alternatifi düşünülemez bile.

İki yıldan kısa bir süre önce anne ve babasının Çin Seddi'ne bir gezi planladığına ve şimdi ikisinin de tuvalete gitmeyi bile planlayamadığına inanmakta güçlük çekerek sıkıca gülümsüyor.

'Hayatım çok tuhaf' diyor.

"Benimki de öyle," der ve ikisi de güler.

Az önce onu kapısının önünde dikilirken gördüğünde ne kadar rahatladığına inanamıyordu. Sert görünmek için çok çabalamıştı ama kollarını onun boynuna atıp "Tanrıya şükür döndün" deme dürtüsüne direnmek zorunda kalmıştı. Şimdi ihtiyatlı ve soğukkanlı davranıyordu çünkü hayata karşı varsayılan yaklaşımı buydu ve insanlara sarılmak böyle bir şey değildi.

"Ee," diyor. "Neler yapıyorsun?"

Frank gülümsüyor ve bira şişesini elinde çeviriyor. "Bu kasabayı seçmemin bir nedeni olduğuna dair bir teorim vardı. Biliyorsun, buraya gelmek için bir bilet aldım. Sahile giden yolu buldum. Rastgele olamaz. Bu yüzden biraz dolaşırsam hafızamı canlandıracak bir şeyler bulabileceğimi düşündüm.

"Ve öyle mi oldu?"

"Evet!" Ela gözleri parlıyor. "Atlıkarıncaya binen bir kız hatırladım. Hani şu atların inip kalktığı eski moda olanlardan? Adam anlam verememiş gibi kararsızca ona bakıyor, o da cesaretle başını sallıyor.

"Buhar panayırı," diyor. "Her yaz gelir. "Oh!" Adam memnun görünüyor. "Yani gerçek olabilir mi?"

Evet. Olabilir. Peki kimdi bu kız?"

"Bilmiyorum. Ama kahverengi saçları vardı ve çok gençti, ergenlik çağındaydı diyebilirim.

"Kim olabileceği hakkında hiçbir fikriniz yok mu?

"Şey, hayır, ama garip bir şey oldu. Sahile indim, ana caddenin yukarısına, çünkü atlıkarıncadaki kızı orada gördüğüme dair güçlü bir his vardı içimde...'

'İşte . Aynen öyle.' Gülümsüyor.

"Fuar mı?

'Evet, sahilde, ana caddenin altında! Peki, oraya gittiğinde ne oldu?'

"," diyor. "Ne, gerçekten mi?

Evet. Birdenbire oldu. Ve ondan sonra hareket edemedim. Yine Çarşamba günü gibiydi. Oturdum ve denize baktım ve zihnim bir tür donuklaştı ve insanlar geldi ve insanlar gitti ama ben sadece zonlanmıştım. Ve sonra, tam şimdi, hava karardığında, başka bir şey hatırladım. Hatırladım...' Elleri titriyordu. "Burada denize atlayan bir adam hatırladım. Kesinlikle buradaydı. Karanlıktı ve ay ışığını suyun üzerinde görebiliyordum ve adam yüzmeye devam ediyordu ve onu takip etmem gerekiyordu ama yapamadım çünkü . . . Nedenini gerçekten bilmiyorum ...' Sol eliyle sağ bileğine masaj yapıyor. "Yapamadım işte.

Alice'e bakıp göz kırptı ve Alice'in aklına birkaç yıl önce denize doğru yürürken gördüğü o genç adam geldi. "Onu ben de gördüm," dedi. "Üç yıl önce. Denize doğru yürüyen bir adam gördüm. Elbiselerini çıkarıp düzgün bir yığın halinde katladı ve sonra kafası suya batana kadar yürüdü. Acaba ...'

"Hayır." Başını sallar. 'Hayır. Bu adam giyinikti. Kot pantolon giyiyordu. Ve bir gömlek. Ve yanında bir şey vardı. Kollarında büyük bir şey. Ve içeri girmede. Zıpladı. Sanki birinden kaçmaya çalışıyordu.

"Kimden?

"Bilmiyorum," diyor, "ama sanki ben yapmışım gibi hissettim.

On iki

1993

Mark'ın teyzesinin evi, her açıdan Gray'in o güne kadar adım attığı en görkemli özel mülk eviydi. Annesinin 'chichi' olarak adlandırdığı bir tarzda dekore edilmişti; yaldızlı çerçeveli aynalar ve yıldız zambaklarından oluşan yüksek vazolardan oluşuyordu. Onları kapıda üç tane teriyer cinsi köpek karşıladı, ardından da Mark yakası kalkık beyaz bir gömlek ve düzgün bir kot pantolon giymişti. Devasa ön kapıdan içeri girdiklerinde, Mark onları eski dostları gibi coşkuyla karşıladı ve yalınayak, dairesel bir koridordan geçerek, 'portakal bahçesi' olarak adlandırdığı, orta yaşlı, çok çekici, sarı saçlı bir kadının pasta ve çay fincanlarıyla dolu alçak bir masanın arkasında oturduğu, palmiyelerle dolu bir kış bahçesine götürdü.

Ayağa kalktı ve gülümseyerek 'Merhaba! Gelmişsiniz! Mark'ın sizi uydurup uydurmadığından emin değildim! Gerçekten. Komik çocuk. İki saat önce bir torba dolusu un ve yumurtayla geldi ve misafirlerimiz geleceği için kek yapmamız gerektiğini söyledi!

Yeğeni gibi yumuşak, iyi konuşulan bir aksanı vardı ama Gray'in fark edemediği bir şey vardı, tavırlarında hafif bir histeri vardı. Bunun normal kişiliğinin bir parçası mı, yoksa tertemiz evinde aniden ortaya çıkan tuhaf, biraz güneş yanığı bir aileye verdiği bir tepki mi olduğunu merak etti.

"Ama her neyse," diye devam etti Gray'in izlenimini pekiştirerek, "buradasınız ve hoş geldiniz. Ve lütfen, lütfen oturun.

Pileli eteğinin alt kısmını düzeltti ve tekrar yerine oturdu. "Bu arada benim adım Kitty. Ellerini sıktı

Kendilerini tanıttılar ve Gray onun bakışlarının Kirsty'de diğerlerinden biraz daha uzun süre kaldığını fark etti. Kirsty titrek, manikürlü parmaklarıyla bir Victoria sandviçi dilimledi ve Tavşan Kulübesi'ni ve konaklamalarının geri kalanı için planlarını sordu ve Gray rattan sandalyesinde kıpırdandı ve pencerelerden ötesindeki tertemiz bahçelere baktı ve neden burada olduklarını merak etti.

"Mark çok iyi bir çocuk," diyordu Kitty. "Yazık bana, kendi çocuğum yoktu" -elini porselen köprücük kemiğine bastırdı- "bu yüzden Mark'ı ve kız kardeşini hep ödünç alırdım. Kendi çocuklarım gibi hissediyorum ve Mark bana nasıl bakacağını kesinlikle biliyor. Kadın Mark'ın elini okşadı, Mark da ona hoşgörülle gülümsedi ve ardından grupta birkaç garip sessizlikten ilki yaşandı.

"Şey," dedi Tony, kırarak. "Söylemeliyim ki, bu evin içi de dışı kadar büyüleyici.

"Teşekkür ederim Tony," dedi. 'Yıllar boyunca pek çok mutlu anın mekânı. Üzgün görünüyordu, şüphesiz yakın zamanda ölen kocasını düşünüyordu.

"Ne zamandır sizin?" diye sordu Pam.

'Ah' - parmakları altın kolyesine doğru gitti - 'yirmi yıl kadar oldu sanırım. Bir romantik roman yazarından almıştık. Aslında, çıkarken kütüphaneye uğrarsanız, sadece onun kitapları için bir raf tuttuğumuzu göreceksiniz. Bir tür anma olarak. Hiçbirini okumadım. Pek benim tarzım değil. Sanırım onlara vücut yırtıcıları deniyor. Bu kavramdan belli belirsiz dehşete düşmüş görünüyordu. "Ee, Graham.

"Gri," dedi, "herkes bana Gri der." "Ben hariç," dedi Pam.

"Gray. Kaç ?" 'On yedi.'

"Hâlâ okulda mısınız?"

"Altıncı sınıf
üniversitesinde.

"Ya sen, Kirsty?"

"On beş
yaşımdayım.

Kitty ince bir kaşını kaldırdı. "Genç," dedi dalgınca.

Kirsty başını salladı ve kızardı.

"Peki ya sen Mark?" diye sordu Tony. "Kaç ?" "On dokuz.

"Peki sen ne iş yapıyorsun?

"Üniversiteye gidiyorum. İşletme okuyorum.'

"Bu çok güzel," dedi Pam. "Ne olmayı umuyorsun?"

"Bir milyoner.

Bunu tamamen dürüst bir yüz ifadesiyle söylemişti ve Gray bir ağız dolusu çayı tükürmemek için elinden geleni yapmıştı.

"Pekala," dedi Pam.

"Bu harika," dedi Tony. 'Hırs gibisi yok.

Kitty'nin ağzı hiçbir Gey belli etmeyen düz bir çizgiye oturdu.

"Ah!" dedi Pam, sandalyesinde dönüp pencereden içeri bakarak.

pencerelerine baktı. "Bir tavus kuşu!

Ve tabii ki orada, çimenlerin üzerinde, yanardöner tüylerini bir gösteri kızı gibi çırparak bir tavus kuşu duruyordu.

Tony kıkırdayarak, 'İşte bu her şeyi açıklıyor,' dedi. "Tavus kuşları!

"Biliyorum," dedi Kitty yorgun bir sesle. 'Sanırım bu bir klişe. Ama romancının bir çifti vardı ve ben de onları taşımaya alışmıştım. Onlar ölünce yeni bir çift aldım. Şaşırtıcı derecede iyi arkadaşlık ediyorlar. Başka hayvanlarım da var,' dedi. 'Bir eşek. Bir Shetland midillisi. Bütün bu alana sahip olup da içine bir şey koymamak anlamsız geliyor.

Kitty, Kirsty'nin eşeklerden ve midillilerden bahsedildiğinde yüzünün aydınlandığını fark etti ve "Mark, neden çocukları hayvanların yanına götürmüyorsun?" dedi.

"Hayır, teşekkürler," dedi Gray, kendisinden 'çocuk' diye bahsedilmesinden dehşete düşmüş bir halde.

Mark kız kardeşine baktı. "Kirsty?

Başını salladı ve ayağa kalktı, yumrukları kollarının içinde kıvrılmıştı, tam bir 'çocuk' gibi görünüyordu. Ve Gray, Mark'ın kız kardeşini odadan çıkarışını, kapıdan geçip kayboluşlarını izlerken, seslerinin duyulamaz yankılara dönüştüğünü ve sonra tamamen yok olduğunu duyarken, şiddetli bir endişe sızısı hissetti. Annesinden babasına ve tekrar annesine baktı.

Ama her ikisi de hiçbir ortak noktaları olmayan bir kadınla yarım yamalak bir konuşma yapma çabasıyla meşguldü.

Neydi bu adamda merak ettiği şey? Bütün alarm zillerini çaldıran şey neydi? Her şeyin ayrıntıda gizli olduğuna karar verdi. Çıplak ayaklar, özenle taranmış ve düzeltilmiş saçlar, buz gibi yas tutan teyzeyle kurulan beklenmedik bağ, milyoner olmaktan söz eden erken gelişmiş konuşmalar. Sahildeki bariz bakışlardan ve açıklanamayan çay davetinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Hiçbiri bir araya gelmedi. Hiçbiri Gray'in tanıyabileceği bir insan tipine dönüşmemiştir. Ve Gray bazı tuhaf insanlar tanıyor. Croydon onlarla doluydu.

Tekrar anne babasına baktı ve sonra çimenliğin karşısındaki pencereden kız kardeşi ve Mark'ın uzaklaşan figürlerini gördü, Mark gülüyordu, kız kardeşi ona gülümsemek için dönüyordu. Sonra onlar gittiler ama tavus kuşu hâlâ yerinde duruyordu, kuyruk tüylerini parlatarak, Gray'in ruhunun derinliklerine bakıyordu.

On üç

Biralar çabuk bitti. Alice susamıştı ve anlaşılan Frank de öyle. İki tane daha alır ve onlar da bitip buzdolabında bira kalmayınca dizlerinin üzerine çöker ve şifonyerin altından bir şişe viski çıkarır. Saat gece yarısına yaklaşıyor ve normalde Alice saati izliyor, değerli yedi saatinin yontulup gittiğini hayal ediyor olurdu. Ama bu gece zamanla hiç ilgilenmiyor. Zaman önemsizdir.

Ayağa kalkıyor ve bardaklara uzanıyor. "Anne?

Jasmine'in sesini duyunca döner. "Ne yapıyorsun?

"İçki alıyorum," diye cevap

veriyor. "Onun için mi?

"Frank için. Ve benim için."

Jasmine sol kaşını kaldırıyor. "Adı Frank bile değil.

"Hayır, diyor sabırla, "ama hiç yoktan iyidir. 'O neden burada ki? Gittiğini sanmıştım.

"Evet, ben de öyle. Ama o geri döndü.

Jasmine başını sallıyor ve yanağını ısırdıktan sonra, "Umalım da kimse öğrenmesin," diyor.

Alice ona sorgulayıcı bir şekilde bakar.

Kai ve Romaine. Ve Derry. Muhtemelen onlara ondan kimseye bahsetmemelerini söylemelisin. Her ihtimale karşı, bilirsin...'

Alice hızlıca başını sallar. Bu konuşmayı şimdi yapmak istemiyor. "Her neyse," der, "geç oldu. Biraz uyumalısın.

"Yarın okul yok," diyor esnemesini bastırarak.

'Evet. Ama yine de. Geç oldu.' Alice bardakları parmaklarının arasında tutarken diğ r elinde viski şişesini tutuyordu. Kızının hemen gitmesini istiyor. "Hadi o zaman," dedi alaycı bir tavırla. "Hadi git.

Jasmine ona uzun bir süre garip bir şekilde bakıyor, sanki ona söyleyecek önemli bir şeyi varmış gibi, sanki genç zihni anlaşılmaz düşüncelerle alkalanıyormuş gibi. Ama sonunda başını sallayıp i geçiriyor ve şöyle diyor: "İyi geceler anne. Dikkatli ol.

Viski ve kadehleri oturma odasına taşırken Alice'in kafasında hâlâ bu sözler yankılanıyor. Dikkatli ol. Olmak istediğinden emin değil.

Hero onun yokluğunda Frank'in kucağına tırmandı ve Frank altı taş gibi sert Staffy'nin hissinden biraz bunalmış görünüyor.

"Köpekleri sever misin?" diye

sorar. Adam gülümsüyor.

" yle görünüyor.

"O kadar da gururlanma. Hero herkesten hoşlanır. O tam bir ilgi manyağı.  zerinde alışman gereken kişi o.' Griff'in temkinli ve dikkatli oturuşunu işaret ediyor, çikolata damlası gözleri Alice'ten Frank'e gidip geliyor, sanki hakkında konuşulduğunu biliyormuş gibi. "ok telaşlı. Onu kucağından indirmemi ister misin?

"Hayır." Başını sallıyor. "Oldukça hoş. Güven verici bir şekilde sağlam.

İkisine de birer kadeh viski doldurur ve bir tanesini Frank'e uzatır. "şerefe," der, kadehini kaldırarak. "Hatırlamaya.

Frank bardağını onunkiyle tokuşturuyor ve gülümsüyor. "Ve sana," diyor. "Bu kadar cömert olduğun için.

"Oh," diyor. 'C mertlikten anlamam. Daha çok aptal gibi.

'Belki ikisi de,' diyor.

"Evet. Bunu kabul ediyorum. Hayatımın hikayesi. Cömert ve aptal.'

"Yani. Frank içkisinden bir yudum alır ve yüzünü buruşturur. "Senin hayatının hikayesi tam olarak nedir? Benimkinin hikayesi hakkında konuşamayacağımıza göre.

"Tanrım," diyor kadın, "keşke sormasaydım diyeceksin.

"Hayır," diyor basitçe, "devam et. Bana haritalardan bahset.

"Ah. İçkisine bakıyor. "Haritalar. Tekrar yukarı bakıyor. 'Bu benim işim. Benim işim. Benim sanatım. Alaycı bir şekilde gülüyor.

"Çok güzeller.

"Teşekkür ederim.

"Bu ilhamı nereden aldınız?

"Biliyor musunuz, her şey şu arabalar için olan büyük yol haritalarından biriyle başladı. Babamda bir tane vardı. Tüm Birleşik Krallık'ı gösteren bir harita. Devasa bir şey. Uzun yolculuklarda onu karıştırır, hiç gitmediğim yerlere bakardım. Londra'nın merkezi ile İskoçya'nın dağlık bölgeleri arasındaki dokusal zıtlıkları severdim. Londra yol işaretleriyle siyahtı. İskoçya beyazdı. On sekiz yaşındayken babam bana eski arabasını verdi ve birkaç yıl sonra arabayı sattığımda torpido gözünde eski yol haritasını buldum. Onu getirdim ve kendimi tekrar karıştırırken buldum. Bir bebekle evde sıkışıp kalmıştım, canım çok sıkılıyordu. Ondan bir şeyler yapmaya karar verdim. Aslında bu.' Karşı duvardaki çok genç bir Jasmine resmini işaret ediyor.

"Haritadan mı yapılmış?

Başını sallıyor.

"Vay canına," diyor. 'Çizim gibi görünüyor. Bu harika!'

'Neden, teşekkür . Ondan sonra eski harita kitapları aldım. ne zaman yapabilsem. Yani, üst kattaki odamı görmelisiniz: Neredeyse onları istifliyorum. Londra'dan buraya taşındığımda bir gelire ihtiyacım vardı, bu yüzden komisyon almaya başladım. Sonra kişiselleştirilmiş doğum günü kartları ve benzeri şeyler için küçük bir online mağaza açtım. Şimdi ise tam zamanlı profesyonel bir kesici ve çıkartıcı olarak çalışıyorum.

harita parçalarını iek şekillerine dönüştürür. Ona baktı. "Sana hayatımın tuhaf olduğunu söylemiştim," dedi.

"Hiçbir hayatı olmayan biri olarak konuşacak olursam, kulağa oldukça hoş geldiğini söyleyebilirim.

Evet. Güzel. Garip ama iyi. Çocuklarla birlikte çalışabiliyorum, bu da harika bir şey.

"Bunlardan bahsetmiyorum bile. Köpekleri gösteriyor. "Ve onları. Boş bir odanın uğursuzca parlayan vinyetini gösteren iPad'i işaret ediyor. "Tabağında çok şey var.

Evet. Seviyorum. Ama diğer milyonlarca kadından daha fazla değil. Kadınlar inanılmazdır, bilirsin. Kadın gülümsüyor ve adam da gülümsüyor.

"Bunun için senin sözüne güvenmek zorundayım. Çünkü hiçbir kadını hatırlayamıyorum.

"Beni tanıyorsunuz ve benden alın, ben tamamen harikayım.

Glmyor ama gülümsüyor. "Tamam. Sen A kadınısın ve bundan sonra tanıştığım her kadın için bir ölçüt olacaktır.

"Tanrım, annen oldum!

Bu kez gülüyor ve geriye doğru sallanırken bacağı kısa bir süre Alice' bacağına değiyor ve Alice içinde bir delik açıldığını hissediyor, altı yıldır görmezden gelmeye çalıştığı o büyük yalnızlık ve muhtaçlık deliği. Alçak pencerenin dışında ipte asılı bir ampul fokurduyor ve titriyor. Sonunda tamamen sönüyor ve oda aniden bir derece daha karanlık oluyor. Bir ocuk banyoya doğru ilerlerken döşeme tahtalarının gıcırdadığını duyuyor. Ve sonra olağanşt bir şey olur. Odanın diğer tarafından konuşmalarını izleyen Griff aniden zarif bacaklarını açar ve onlara doğru yürür. Alice, Griff'in kendisinden bir şeyler koparmaya geldiğini düşünmektedir ama köpek Frank'in yanında durur ve çenesini Frank'in dizine dayar.

"Ah," diyor Frank, elini köpeğin kafatasının üzerine koyarak. Alice'e bakıyor ve gülümsüyor.

Alice köpeğinden Frank'e ve sonra tekrar köpeğine bakar. Midesi bulanıyor. Griff, Sadie ve Hero'nun aksine, onun köpeği. Onu bir yaşındayken bir kurtarma merkezinden seçmişti. Londra'daki günlerinden beri, Romaine'e sahip olmadan önce de onunla birlikteydi. O dünyanın en nazik, en iyi köpeği. Ama arkadaş canlısı bir köpek değil. İnsanlardan uzak durur. Ama işte burada, kendini bir yabancıya sunarak, şiirsel bir şekilde Alice'in kendi bilinçaltı arzularını yankılıyor.

'Sen iyi bir adam olmalısın,' diyor. "Köpekler her zaman bilir. "Öyle mi dersin?

"Sanırım. Ve sonra içinde bir şeylerin yumuşadığını hisseder, bir zamanlar yumuşak olan ve zamanla, o farkına bile varmadan sertleşen bir şeyin. Elini, Griff'in sıkıca kubbeleşmiş başının üzerinde duran Frank'in elinin üzerine koyar. Frank de diğer elini onunkini örtmek için uzatıyor. Ve işte oldu. Ötesinde her şeyin potansiyelinin yattığı, varoluşun askıya alındığı enfes bir an. Gelecek yıllarda o geceyi hatırla diyebilirler. İlk dokunduğumuz zamanı?

Ama şimdilik, bir çocuk sifonu çekerken üst kattaki su tesisatının sesi duyuluyor. Sonra ahşap merdivenlerden inen ayak sesleri duyuluyor. Ve Romaine muhteşem bir kargaşa içinde, gözleri uykudan şişmiş, kirli beyaz geceliğinin kenarlarını çekiştiriyor ve 'Anne. Uyanıp duruyorum.

Alice elini onun elinin altından çeker ve iç çekerek ona, "Bir dakika içinde döneceğim," der.

Ama o çoktan koltuğunda kıpırdanmaya, Hero'yu kucağından indirmeye çalışıyor, viski bardağını yere bırakıyor ve 'Biliyor musun, aslında paramparça oldum. Tamam mı?

'İstediğin kadar kal,' dedi. "Griff'in her arkadaşısı benim de arkadaşımdır.

Romaine'in uzattığı elini tutar ve onu merdivenlerden yukarı çıkarır. "Arka kapıyı açık bırakacağım," diye seslenir ona. "Sabah görüşürüz.

On dört

1993

O gece akşam yemeği için dışarı çıktılar. Kitty'nin malikânesindeki doğaçlama çay günlerini biraz altüst etmişti ve yiyecek almak için alışverişe gidecek zamanları yoktu, bu yüzden Kirsty, "Neden bu akşam sahilde yemiyoruz?" demişti. Gerçekten güzel olur.

Güzel bir , serin ama altın sarısı, pırıl pırıl mavi bir gökyüzü vardı, bu yüzden Tony şehrin diğer ucundaki, sahile bakan kapalı terası olan şık deniz ürünleri restoranını önerdi. "Ama başlangıç yok," diye ön talimat verdi.

Gray menüsünün üstünden Kirsty'yi değerlendirdi. Farklı görünüyordu.

"Ne?" dedi, adamın bakışlarının üzerinde fark ederek. "Hiçbir şey," dedi adam. "Ne yiyorsun?" "Scampi," dedi, menüsünü kapatarak.

Maskara. öyle. Rimel sürmüştü. "Ne içiyorsun?"

"Küçük biftek," dedi.

Sahte bir şekilde esnedi. Gray her zaman biftek sipariş ederdi.

"Ne hakkında konuştunuz?" diye sordu. "Sen ve o ucube mi?" "Ah, Graham," diye araya girdi annesi. "Bu hiç hoş değil. "Şey," diye karşı çıktı, "o tam olarak normal değil, değil mi?"

'Şey, hayır,' dedi Tony, 'ama o zaman kim? Gerçekten mi? Yaşlandıkça bunun farkına varıyorsun. Herkes biraz garip.

"Evet, ama herkes on beş yaşındaki kızını "eşeklere" bakmak için bahçenin dibine götürmez.

"Bir eşek vardı! Kirsty bağırdı. Gray iç çekti.

Adı Nancy'ydi. Çok güzeldi. Ve o garip biri değil.
O sadece ... sosyetik.'

"Sosyetik ve tuhaf biri. Yani, kim bir grup yabancıyı çay içmeye davet eder ki?"

"Sıkıldı," dedi Kirsty. "Bana anlattı. Teyzesine arkadaşlık etmek için buraya gelmeyi teklif etti çünkü eski günlerden bazı arkadaşlarının burada olabileceğini düşündü ama değiller ve şimdi burada takılacak kimsesi olmadan sıkışıp kaldı.

"Yani Croydon'dan Ross'larla takılmak istediğine mi karar verdi?"

Kirsty omuz silkti.

Garson kız gelip siparişlerini aldı ve Gray terastan aşağıdaki buhar panayırına baktı. Güzel bir akşamdı ve deniz kıyısı bedenlerle dolup taşıyordu: gençler ve ailelerden oluşan kümeler. Gray kaygan, koyu renk saçları olan bir başı kısa bir an için görünce iki kez baktı. Kalabalığın arasından geçerken başı takip etti. değildi, değil mi? Mark mıydı? Figür dodgemlerin etrafında döndü, sonra durdu ve bir dondurma aldı. Sonra panayırın yakın tarafına doğru yürümeye başladı ve yaklaştıkça başını kaldırıp Gray'e baktı ve Gray nefesinin altından "İsa" diye fısıldadı.

"Ne?" dedi Kirsty.

Mark, Gray'le göz göze geldi ve elindeki dondurma külahını ona doğru kaldırdı.

"Tanrım," diye mırıldandı tekrar, selamına karşılık vermek için elini kaldırdı.

"Ne? Kirsty oturduğu yerden kalktı ve onun neye baktığını görmek için yanına geldi. "Oh!" dedi. "Bu Mark! Kirsty el salladı ve Mark da ona el salladı, sonra Pam de onlara katılıp el salladı ve Gray kollarını göğsünde kavuşturup iç çekti.

"Aşağı gel," diye seslendiğini duydu Mark. "Yemekten sonra. Seni bekleyeceğim!"

Kirsty yerine oturduğunda yüzü kızarmıştı.

", değil mi?" diye sordu kuşkuyla. "Neden gitmeyeyim?"

Çünkü sen on beş yaşındasın! Çünkü o on dokuz yaşında! Anne, baba, ona izin vermeyeceksiniz, değil mi?

Pam ve Tony önce birbirlerine sonra da Gray'e baktılar ve Pam, "Neden olmasın?" dedi. Ya siz?" dedi. Tekrar Tony'ye baktı.

Tony başını salladı. "Saat 10'a kadar evde olduğun sürece.

Yemeğin geri kalanı Gray için lekeli geçti. Arada bir terasa göz atıyor, Mark'ın başının doğal olmayan bir şekilde parlayan tepesine dikkat kesiliyordu. Kim lunaparka tek giderdi ki? Kim bir saat boyunca genç bir kızın yemeğini bitirmesini beklerdi?

Dakikalık bifteği sert ve çiğnenebilirdi, cipsler çok yağlıydı ve ketçap Heinz değildi. Yemeğin yarısında çatal ve bıçağını bıraktı. Kirsty'nin scampi'sini hızla bitirdiğini, bir noktada ağzına iki tane birden attığını fark etti. Bıçağını ve çatalını birbirine vurdu, kolasının posasını yuttu, babasının cüzdanından beş poundluk bir banknot aldı ve gitti.

Gray döndü ve izledi. Küçük kız kardeşinin, ayakları birdenbire o kadar da içe dönük, yürüyüşü birdenbire o kadar da olmayan, merdivenlerden inip girişte onu bekleyen Mark'a doğru adım attığını gördü. Mark onu kısa bir kucaklaşma ve yanağına bir öpücükle karşıladı. Sonra elini kızın omzuna koyarak bir an gülümsedi ve kızın kolunu dirseğinden tutarak onu cesurca kalabalığın içine doğru götürdü.

Sonra Gray rimeli düşündü ve tüm bunların önceden planlanmış olduğunu anladı. Eşek padokunun aşağısında. Konuşmayı hayal etmeye çalıştı; Mark'ın komplocu bir tavırla gülümsediğini ve "Saat sekizde. Kaçmak için bir yol bul. Ve kız kardeşini, o muhteşem, aptal, hiç öpülmemiş kız kardeşini, sanki bu aptal bir Disney Channel dizisinin bir sahnesiymiş gibi, "Orada olacağım!" derken.

Sonra ayağa kalktı ve annesiyle babasına şöyle dedi: 'Ben yürüyüşe çıkıyorum. Kulübede görüşürüz.

"Puding yok mu?" diye sordu annesi.

"Hayır." Karnını ovuşturdu. 'Kendimi pek iyi hissetmiyorum aslında. Sanırım az önceki pastadan dolayı.

"Ah. Annesi zavallı bir bebek suratı yaptı ve elini okşadı. "Biraz temiz hava al, sonra görüşürüz.

İkisine de gülümsedi ve buhar fuarına doğru ilerleyerek oradan ayrıldı. Fuarın hemen üzerindeki bir duvarda iyi bir görüş noktası buldu, güneş gözlüklerini indirdi, oturdu ve izledi.

On beş

Lily yatağında oturuyor, kocasıyla paylaştığı yatakta. Burada olmayan bir koca. Aslında bir koca olmayan bir koca. Bir kocanın kartondan kesilmiş hali olan bir koca. Sinemalarda ünlü biriyle birlikteymişsiniz izlenimi vermek için kullanılan gerçek boyutlardaki film yıldızı figürleri gibi. Yatak hala onun kokusunu taşıyor, kokusunu taşıyor, birlikte olduklarında vücutlarının parlaklığını, sıcaklıklarını ve neşelerini taşıyor. Onu hissettiğinden beri üç gün geçti. Bedenleri bu çarşafların altında birbirine dolanalı üç gece oldu. Koku yakında kaybolacak. Ve sonra çarşaflar bayatlayacak ve onları yıkaması gerekecek. Ve koku gittikten sonra, sahte ahşap zeminleri, dayanıksız duvarları ve ucuz düz paket mobilyalarıyla pahalı görünmek için tasarlanmış bu daire, gevşeyen kapı kolları ve prizleri ve parlaklığını çoktan kaybeden krom muslukları da dahil olmak üzere geriye kalan her şey sahte olacak.

WPC ve adli tıp görevlisi gittikten sonra kilitli çekmecedeki bulduğu nesnelere bakıyor. Birinde büyük bir elmas bulunan iki altın yüzük. Üzerinde üç kapı anahtarı olan bir anahtarlık. Kalın bir banknot yığını: £890. Yani artık parası var. Ama cevap yok.

Yüzükler çok küçük. Belki de annesine aittir? Anahtarlık pirinç bir küre, ağır ve avucunun içinde tatmin edici. Banknotlar yirmi ve elli poundluk banknotlardan oluşuyor, kullanılmış ama sanki bir bankadan alınmış gibi düzgünce istiflenmiş. Demek öyle. Ondan sakladığı şey buydu. O kadar da değil. Başka herhangi bir adamın saklamak için çekmecedeki kilitli tutmayacağı şey.

Telefon çalar ve yerinden sıçrar. Arayan WPC'dir, dünyasını sarsacak başka haberlerle aramaktadır. Belki de ona kocasının bir zamanlar kadın olduğunu söylemek için. Adının gerçekten Carla olduğunu. Ha. Kendi kendine acımasızca gülümser ve yatağının başucundaki telefonu açar.

"Lily mi o?" diye soruyor nazik, neredeyse efemine bir sesi olan bir adam.

"Evet.

Merhaba Lily. Daha önce konuşmamıştık. Benim adım Russ. Kocanızın arkadaşı mıyım? Carl'ın mı?"

Lily dik oturur ve telefona daha sıkı sarılır. "Evet?" "Dinle, son birkaç gündür onu aramaya çalışıyorum. Günlerdir. Telefonu çalışmıyor gibi görünüyor. Daha önce iş yerini aradım ve bana Salı gününden beri gelmediğini söylediler. Sizi evde rahatsız etmek istemezdim ama belki onunla konuşabilirim diye düşündüm. Adam durur ve kız onun dudaklarını yaladığını duyar. "Eğer oradaysa?

"Hayır," diyor. "O burada değil.

"Ah, tamam. Onu ne zaman eve bekliyorsunuz?" "Bilmiyorum. O kayıp."

Onun nefesleri arasında durakladığını duyuyor.

Salı gecesinden beri eve gelmedi. Salı sabahından beri onu görmedim. Polisin haberi var.'

Keskin bir nefes alıyor. "Vay canına," diyor, "kayıp. Bu ... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Yani... Onu gerçekten görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Evet. Salı sabahı ayrıldı. Salı akşamı işten çıkarken bana mesaj attı. Eve hiç gelmedi. Ve şimdi Cuma gecesini. Evet. Evet. Gerçekçi oluyorum.'

Lanet olsun. Tanrım. Bu onun yapacağı bir şey değil. Yani, onu bir süredir görmediğimi biliyorum ama öğrendiğim kadarıyla senin hakkında tamamen saçmalıyordu. Delicesine mutluydu. Bilirsin işte.

"O dünyanın en mutlu adamıydı. Duraksıyor ve yanındaki şiltenin üzerinde duran alyanslara ve anahtarlara bakıyor. "Russ, Carl'ı ne zamandır tanıyorsun?

"Tanrım, bilmiyorum. Birkaç yıl sanırım. Blommers'ta onunla birlikte çalışıyordum. İkimiz de aynı zamanda katıldık: 2010? Sanırım?"

"Peki bundan önce nerede çalışıyordu?"

"Şey, tam olarak emin değilim. Sanırım başka bir finansal hizmetler şirketi. Muhtemelen bana söyledi ama hatırlamıyorum."

"Ailesini tanıyor musun?"

Hayır. Tanrım, hayır. Tanıdığı hiç kimseyle tanışmadım. Ne zaman kendimi şehirde bulsam bir iki bira içmek için buluşurduk, bilirsin, sadece ikimiz. Ben de sizi akşam yemeğine çağırmaya çalışıyordum. Bebekle dışarı çıkmak çok zor, bilirsiniz. Ama çılgılık atan bir bebekle bir gece geçirmek istemediği izlenimini edindim. Sinirli bir şekilde güldü. "Sürekli bahaneler buluyordu. Yani, bir o bir bu derken, onu en az bir yıldır görmedim."

"Nerede yaşıyorsun Russ?"

"Putney'de."

"Putney nerede?"

"Güney Londra'da. Nehir kıyısında."

"Gelip seni görmek istiyorum. Size bazı sorular sormak istiyorum. Lütfen."

Elbette. Evet, tabii. Yarın Jo'nun ailesini öğle yemeğinde görmekle meşgulüz.

"Erken gelebilirim. Ben uyumam, o yüzden istediğim zaman gelebilirim."

"Sanırım. Yani, bebek ve diğer şeyler yüzünden burada sabahlar oldukça telaşlı geçiyor."

"Yarım saat. Sadece yarım saate ihtiyacım var."

Tamam. Jo'yla konuşacağım. Bekle...' Adam elini telefonun üzerine koyduğunda ses boğuklaşır ve kadın onun seslendiğini duyar. "Carl'ın karısı ... kayıp ... erken ... yarım saat. Sonra çapraz bir kadın sesi, "Burada değil ama. Antonio'ya git."

Tekrar hatta gelir. "Tamam, bu iyi olacak. Köşeyi dönünce bir kahve dükkanı var, şarküteri gibi bir şey."

Antonio's. Saat dokuzda orada buluşabiliriz. Bana telefon numaranı ver, ben de sana posta kodunu mesaj atayım.

Ona okuyor ve diyor ki, 'Ee. Neye benziyorsun?'

Özür dileyerek, 'Fazla bir şey yok,' diyor. 'Normal boy. Normal yapı. Kahverengi saç. Gözlük. Nasıl görünüyorsun?'

"Keira Knightley'e benziyorum," diyor. "Ama bu kadar ince değil. "Ah," diyor Russ. "Güzel. Bu yardımcı olur. Yarın görüşürüz. "Evet," diyor Lily. "Yarın görüşürüz."

On altı

Frank perdeleri araladı ve bir kez daha hırlayan köpekle karşılaştı. Dün gece kucağında koca bir sevgi çuvalı gibi yatan köpekle aynı köpek. Köpeğe gülümsüyor ve köpek hırlamayı kesip küt kuyruğunu sallıyor. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikri yok ama güneş hala gökyüzünde oldukça alçakta ve Alice'in evinin arkasındaki ışıkların hepsi kapalı. Kapıyı açar ve köpek içeri girip doğruca yatağına atlar.

"Günaydın kızım," diyor adam, çenesinin altını karıştırarak. Kız sırt üstü dönüyor ve Frank'e karnını gösteriyor. Frank onun yanına oturup karnını kaşır ve önceki geceyi düşünür. Çaresizlik duygularını Alice'e karşı hissettikleriyle karıştırmamalıdır. Kendisine şefkat gösteren ilk kişiye yapışan yeni doğmuş bir bebek gibidir. Ama yine de. Onda bir şey var, manyetik bir şey. Ne zaman onunla birlikte olsa, sanki etrafındaki hava kamberlenmiş gibi kendini ona doğru çekilirken buluyor. Ve bu sadece kendinden emin ve fiziksel olarak çekici olmasından kaynaklanmıyor. Onu kendisine çeken dayanıklılığı, sanatçılığı ve ruhunun cömertliğidir. Alice dün gece ona köpeği Hero'dan, başka bir kiracı tarafından nasıl terk edildiğinden, Alice'in onu nasıl sorgusuz sualsiz yanına aldığından bahsetmişti. Ve sonra ailesi Sadie'ye bakamayacak kadar hastalandığında, onu da nasıl yanına aldığı. Ve şimdi burada, onun daracık evinde, barındırması gereken başka bir beden, beslemesi gereken başka bir boğaz. Ve o gerçekten umursamıyor gibi görünüyor.

"Kahraman! Avluda küçük bir sesin ona seslendiğini duyar.
"Kahraman!"

Köpek yatağından fırlar ve kapıdan dışarı çıkar.
Küçük kız. Romaine.

Kapı aralığında duran adamı görünce durur. 'Erken kalkmışsın,' diyor.

"Biliyorum," diyor geniş bir Yorkshire aksanıyla. "Annem yatağa dönmemi söyledi ama dönemedim.

'Dün gece de geç saate kadar ayaktaydın. Yorgun olmalısınız.'

Omuz silkiyor, kollarını Hero'nun dev boynuna doluyor. "Ben yorulmam.

"Oh, şey, bu şans.

Tekrar omuz silkiyor ve Hero'nun başını öpüyor. "Peki, şimdi ne yapacaksın?

"Sanırım gidip annemi tekrar uyandırmayı deneyebilirim.

Bu öneriyle başlar. Alice'in mavi-yeşil gözlerinin altındaki gölgeleri, saçlarını elleriyle tutuşunu ve kendini uyanık tutmaya çalışıyormuş gibi yüzünden uzaklaştırışını düşünüyor. Bugün cumartesi. Saat daha erken.

'Sana kahvaltı hazırlasam, sonra da televizyonu açsak nasıl olur? Ya da başka bir şey?'

"Tamam," diyor. 'Kahvaltıda kızarmış simit var. Fıstık ezmeli. Bunu yapabilir misin?

Frank bir simit hayal etmeye çalışıyor. Kelimeyi biliyor ama ilgili nesneyi bulmakta zorlanıyor. İpek kulaklı bir köpek görüyor. Ama bu doğru değil. Tost makinesine giren bir şey. Yani ekmek benzeri bir şey olmalı.

"Bana her şeyin yerini gösterirseniz eminim halledebilirim.

"Tamam o zaman.

Onu dar mutfağa kadar takip eder. Mikrodalga'nın üzerindeki saat 5:58'i gösteriyor.

"İşte," diyor, ahşap bir ekmek kutusunun kapağını kaldırıyor ve boru şeklinde bir poşet çıkarıyor - evet, simit! Şimdi hatırlıyor. "Fıstık ezmesi de şurada," diyerek yüksek bir rafı işaret ediyor.

"Sen de tereyağı sever misin? Kadın başını sallar.

"Güzel. Ellerini birbirine vurur. "Doğru.

Ahşap tabak rafından bir tabak alır ve bir bıçak bulur. Romaine mutfak masasındaki sandalyeye oturur ve simidi zorla ekmek kızartma makinesine sokmaya çalışırken onu izler.

"Hayır! Gülüyor. "İkiye bölmek zorundasın!

"Tabii ki öyle," diyor adam. "Ne aptalım!

"Seni aptal!

Simidi ikiye böler ve her iki tarafını da tost makinesine yerleştirir.

"Neden hiçbir şey hatırlayamıyorsun?

"Gerçekten bilmiyorum," diyor Frank. 'Annen belki de büyük bir şok geçirdiğimi düşünüyor. O kadar büyük bir şok ki tüm anıları kafamdan atmama neden oldu.

"Elektrik şoku gibi mi?

"Hayır. Daha çok bir hayat şoku gibi. Bilirsiniz işte. Kötü bir şey olması gibi.

"Babamın beni çaldığı zamanki gibi mi demek istiyorsun? Frank dönüp Romaine'e baktı.

"Öyle mi yaptı?

"Evet. Ama sonra polis geldi ve her şey yoluna girdi." "Vay canına. Bu oldukça şok edici olmalı. Kaç yaşındaydı Sen?"

"Küçüktüm. Üç yaşındaydım. Ama hafızama farklı bir şey yaptı. Çünkü üç yaşımla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum ama o kısmı hatırlıyorum.

"Babanı hala görüyor musun?

Pek sayılmaz. Sadece İngiltere'ye geldiğinde. Şimdi Avustralya'da yaşıyor, o yüzden pek gelmiyor. Ama tekrar yaparsa diye onunla tek başıma bir yere gitmeme izin verilmiyor. Birden sandalyede öne doğru eğildi ve tost makinesine baktı. "Bu kadar yeter!" diye bağıyor. "Çok kızarmış sevmiyorum!

"Nasıl ...?

O düğme! Oradaki! Çabuk!

Simidi kaldırıyor. Rengi neredeyse hiç değişmemiş. "TAMAM MI? Ona gösterir.

"Evet. Rahatlamış görünüyor.

'Peki, baban seni neden çaldı? Ne oldu?'

"Çünkü annem ben bebekken buraya taşınmıştı ve Londra'da yaşadığı için bana kızıyordu ve beni daha çok görmek istiyordu. Annem de ... şeyler yüzünden göremeyeceğini söyledi. Çok kızdı, bağırdı falan ve bir keresinde Londra'da onunla kalmaya gittiğimde beni bir yere götürdü. Sanırım otel bir şeydi. Bana çok iyi davranmasına ve bir sürü hediye ve şekerleme almasına rağmen bunun kötü bir şey olduğunu biliyordum ve korkmuştum. Sonra polis geldi ve çok . Ve her şeyi hatırlıyorum. Her şeyi. Simidi önüne koyarken yüzünü masaya döner.

Frank ne diyeceğini bilemez. Bütün hikâyeler, diye düşünür kendi kendine, dünya hikâyelerle doludur. Ama gerçekten bilmesi gereken tek hikâye o kadar derinlerde bir yerde gömülüdür ki, ona asla ulaşamayacağından korkar.

"Ah!" Alice, Romaine'in Hero ve Frank'in arasındaki kanepede oturduğunu görünce biraz irkilir. Televizyon açıktır ve The Octonauts'u izlemektedirler.

"Günaydın," diyor Frank. "Biraz uyumanıza izin vermeyi düşündük.

Saat neredeyse dokuz ve Alice en son ne zaman bu kadar geç uyuduğunu hatırlayamıyor. Griff'i selamlamak için eğilerek, "Ne kadar harika," diyor. 'Bu tek başına bir gecelik kiraya değer.

Romaine'e şöyle bir bakar. Girişken bir çocuktur, kendisiyle doğrudan akraba olmayan herkese her zaman dehşete düşmüş bir küçümsemeyle yaklaşan ablasına hiç benzemez. Ama yine de onu yabancı bir adamın yanında bu kadar rahat görmek garip. Hem de sadece 'yabancı' bir adamla değil, kim olduğunu bilmediği bir adamla. Alice birden kendini korkunç derecede suçlu hissederek kanepeye gider ve Romaine'in başını ağzına doğru çekerek tacını öper. "Aç mısın?" diye .

"Hayır," diyor Romaine, "Frank bana simit yaptı. Ama kesmeden tost makinesine koymaya çalıştı. Çok komikti!

"Aptal Frank," diyor Frank.

Kai kapıdaki boşlukta belirir. Gözleri uykudan şişmiş ve hafif kızgın görünüyor. Frank'i kanepede görünce hemen annesine bir bakış fırlatıyor, "Ne işi var lan bunun burada?" der gibi bir bakış.

Alice bakışı görmezden gelmeyi seçer ve bunun yerine, "Günaydın güzelim, bu kadar erken ne yapıyorsun?" der.

"Sesler duydum," diyor. "Bir erkek sesi.

"Evet," diyor, "Frank dün gece geç geldi. Bir şeyler hatırlamaya başladı!

Kai'nin Frank'in kayıp hafızasını umursamadığı açıktır ve kamburunu çıkararak merdivenlerden geri döner.

"Üzgünüm," diyor Frank. 'Sanırım ergenlik çağındayken evinizde bir yabancıyı bulmak biraz garip oluyor.

'Dürüst olmak gerekirse Frank, buna alışkınlar. Evde her zaman insanlar var. Hem de senden daha tuhafları.'

"Barry'yi hatırlıyor musun?" diyor

Romaine. "Kesinlikle hatırlıyorum.

"Kaçtı," diyor Romaine. "Bütün eşyalarını ve köpeğini bıraktı ve anneme bir sürü borcu vardı ve ortadan kayboldu.

"Kötü bir adamdı.

"Evet," diye onaylıyor Romaine. "Kötü bir adamdı. Ama bana hep çizgi roman alırdı. Ve çikolata.

"Dükkandan çaldı, Romaine. Frank'e döndü. "Küçük bir kıza çalıntı çikolata verdi. Buna inanabiliyor musun?

"Tanrım, umarım çikolata çalıp küçük kızlara veren kötü bir adam olduğum ortaya çıkmaz.

"Hayır," diyor Romaine, onun bedenine daha da sokularak. 'Sen kesinlikle kötü bir adam değilsin. Sen iyi bir adamsın.

Alice kızına bakar, küçücük bedeni Frank'in iri adam bedenine nasıl bastırılmıştır. Daha önce Romaine'in zarar görmesine izin verdi. Kızının güvenliğini riske atmıştı.

ve bunun bedelini ödemeye korkunç bir şekilde yaklaşmıştır. Ruhunda bir alarm ya da ilkel bir korku hissi arıyor. Ama orada sıcaklıktan başka bir şey yok.

'Düşünüyordum da, dün hatırladıklarından sonra, belki de seni şehirde bir yürüyüşe çıkarmalıyım. Bakalım başka bir şey hatırlayacak mısın?

"Ben de gelebilir miyim?" diyor Romaine.

'Sen de gelebilirsin,' diye yanıtlıyor. 'Ve ayrıca, Frank, muhtemelen sana yeni bir kıyafet almalıyız. Muhtemelen yeni bir iç çamaşırı.

İç çamaşırından bahsedildiğinde onun biraz kızardığını görür. 'Ben demiyorum ki senin ile ilgili yanlış bir şey var.

külot. Eminim çok güzellerdir. Sadece yedek bir çift olması her zaman iyidir.'

"Ama benim hiç param yok.

"Bak," diyor, "gömleğin Muji'den, pantolonun Gap'ten, ayakkabıların Jones'tan, güzel dişlerin, hoş bir aksanın ve güzel bir saç kesimin var. Bir noktada, seni tekrar bir araya getirdiğimizde, bu iş için iyi olacağını varsayacağım.

'Ama ya değilsem? Bütün bunların ödemelisin' - odanın içinde eliyle işaret ediyor - 'ödemelisin. Üç çocuk. Seni parasız bırakırsam kendimle yaşayamam.

'Bırak da bunu ben düşüneyim. Ben büyük bir kıyım, kendi hatalarımı yapabilirim. Ve eğer seni daha iyi hissettirecekse ikinci el dükkanlarına gidebiliriz. İç çamaşırları hariç tabii.'

"İğrenç," diyor Romaine. 'İkinci el külotlar. Ew!'

On yedi

Russ adındaki adam gerçekten de tarif ettiği gibiydi. Nazik bir yüzü olan ve hiç moda anlayışı olmayan sade bir adam. Şirin küçük şarküteriye girerken onun başladığını görür. Bu sabah dış görünüşü için çaba sarf etmişti. Üç gün boyunca duş almadıktan, makyaj yapmadıktan ve dağınık saçlarını at kuyruğu yaptıktan sonra, Carl'ın arkadaşına güzel görünmek için garip bir dürtü hissetmişti. Carl evlerine yemeğe gitme davetini kabul etseydi göstereceği çabanın aynısını gösterecekti. Carl'ın Russ'a onun hakkında neler söyleyebileceğini hayal etti. Russ'a yeni karısının çok güzel olduğunu söyleyebilirdi. Uzun boylu ve zarif olduğunu. Dünyanın en şanslı adamı olduğunu. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemedi.

"Lily?" diyor, ayağa kalkarak.

"Evet. El sıkışırlar ve kadın onun karşısına oturur.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyor ve ona bir menü uzatıyor. Hafifçe titriyor.

"Evet," diyor, "teşekkür .

'Ben sadece kahve içiyorum, ama siz ne isterseniz sipariş edin. Burada iyi pastırma ve yumurta yapıyorlar. Focaccia da taze yapılıyor.

Menüyü tarar ve gerçekten aç olduğunu fark eder. Günlerdir açlık hissetmemiştir. "Tost," der masalarında beliren sahibine. Gülümsemeyi hatırlar ve ekler, 'lütfen. Beyaz olsun. Tereyağlı. Ve bir cappuccino. Ve portakal suyu. Teşekkür ederim.

"Ee," diyor Russ, "Carl'dan hala haber yok sanırım?

'Hayır. Ve artık Carl'dan bir haber gelmeyecek. Bundan oldukça eminim.

"Yani, sizce ...

"Sanırım o öldü.
Russ'ın yüzü
kızarır.

'Eğer yaşasaydı, denizin altında bir tabutta kilitli olsa bile, uzuvlarını kaybetmiş olsa bile, dilsiz ve kör olsa bile, bana geri dönmenin yolunu bulurdu. Bulurdu.'

'Şey, evet, ama bu onun oldukça uzun zamanını alabilir...'

Ona uyarıcı bir bakış gönderir. Şakanın sırası değil. "İçimde, kalbimde bir his var. O öldü. Sadece ölmekle kalmadı Russ, hiç yaşamadı da.

Russ şimdi biraz korkmuş görünüyor. Geçen gün trendeki adama benziyor, sanki bir şekilde dolandırılacağından korkuyor.

Kendini sakinleştiriyor ve diyor ki, 'Dinle. Russ. Kayıp olduğunu bildirdiğimde polis Carl'ın pasaportunu aldı. Sistemlerinden geçirdiler. Bana onun var olmadığını söylediler. Carl Monroe diye biri yok. Pasaportu sahte.' Ellerini masaya dayadı ve Russ'ın solgun gözlerinin içine baktı. "Ve onu tanıyan tek kişi sensin. Söyle bana, bu nasıl olabilir?

"Sahte mi?

Evet. İnternetteki kötü insanlardan satın aldı. Carl diye biri yok. Öyle biri yok.'

"Ama - evlendiniz mi? Demek istediğim, evrak işlerinin tamamlanmış olması gerekirdi, aksi takdirde size ruhsat vermezlerdi?

Konuşma isteğine direniyor. "Dinle," diyor, "bir pasaportun varsa, diğer her şey peşinden gelir. Gösterirsin, adam bakar, hepsi tamamdır. Ayrıca, burası Kiev'di. Ne dediğimi anlıyor musun?

Başını sallıyor ve kahvesindeki köpüğe bakıyor.

"Peki, onun hakkında ne bildiğinizi söyleyebilir misiniz? Kocam hakkında? Lütfen.'

"Şey ... Russ masadan uzaklaşır ve bakışlarını şarküterinin ön tarafındaki pencereye doğru kaldırır. Sahibi Lily'ye tostunu getirir. O konuşurken kızarmış ekmeği kızartır.

"Bildiğiniz gibi onunla işte tanıştım. Beş yıl önce. Dört buçuk. Onun gibi bir şeydi. Aynı takımdaydık, tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum. Her neyse. Hep havalı biri olduğunu düşünmüştümdür. Bilirsin işte. Biraz çekingendi, ama onda bir şeyler vardı. Bu yüzden onunla arkadaş olmayı kendime görev edindim. Carl'la ilk başlarda üzerinde çalıştığım şey, iki adım ileri ve bir adım geri atmanız gerektiği idi. Yaklaşın ve sonra ona biraz zaman tanıyın. Bu yüzden eğer bir şeyler içmek için dışarı çıkarsak, tekrar teklif etmeden önce birkaç hafta beklerdim. Dışarı çıktığımızda da sohbeti genel tutardım. Sadece futbol, ofis dedikoduları. Eğer sohbet kişiselleşirse, konuyu tarafsız bir noktaya çekerdim, böylece meraklı olduğumu hissetmezdi. Kulağa çılgınca gelse de onun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Lily başını sallar. Kulağa hiç de çılgınca gelmiyor. "Peki ya ailesi? Sana onlar hakkında bir şey söyledi mi?"

Russ kaşlarını çatır. "Pek sayılmaz. Yani, bir ailesi olduğunu biliyordum. Bir annesi. Bir kız kardeşi. Babası vefat etmişti sanırım.

"Evet," diyor Lily, Carl'ın verdiği bilgilerle örtüştüğü için rahatlamış bir şekilde. "İsimleri hatırlayabiliyor musun? Anne ve kız kardeşin? Ya da yaşadıkları yeri?"

"Hayır, bana hiç söylemedi. Sadece annem söyledi. Kız kardeşim. O zaman onlarla tanışmadın mı?"

"Hayır. Balayımızdan daha iki hafta önce döndük. Carl ailemiz için bolca zaman olduğunu ama bu zamanın bizim için olduğunu söyledi. Yani. Omuz silkiyor. O zamanlar çok romantik, çok özel hissettiren her şey, şimdi onun hilekârlığının belirtilerine dönüşmüştü. "Yine de evlendiğimiz gün onunla konuştum. Carl beni telefona getirdi ve "Annem merhaba demek istiyor" dedi. Kısa bir görüşmeydi. Bir dakika, belki daha az. Sesi çok tatlıydı. (Ve çok kararsızdı, diye hatırlıyor şimdi, sanki konuşmayı bitirmeye hevesliymiş gibi, sanki yanlış bir şey söylemekten korkuyormuş gibi). "Keşke adını hatırlayabilseydim.

"Gerçi," diyor Russ, "bunu yapabilseniz bile, soyadının Monroe olmaması mümkün mü? Carl'ın soyadının Monroe olmadığını varsayarsak? Yani ilk adını hatırlayabilseniz bile, bunun yardımcı olacağından şüpheliyim.

Bu doğru. Evet, doğru. Ama hatırlamıyor olmam çok garip geliyor. Bu kadın benim kayınvalidemdi, onunla bir konuşma yaptım ama adını hatırlamıyorum. Sanki bir rüyadaymışım gibi hissettiriyor. Trans halinde. Onunla tanıştığımdan beri.'

'Evet, aşık olmak hakkında böyle derler. Kimyasal bir durum, değil mi? Aklını karıştırıyor.'

"Sanırım. Ve şimdi, onsuz, tek başıma, sanki zihnim temizleniyor. Ve bana kalan tek şey sorular, sorular, sorular. O buradayken sormam gereken tüm sorular.

"Geriye görmek güzel bir şey.

Lily acımasızca gülümsüyor. Geriyi görmenin ne olduğunu bilmiyor. "Dinle. Russ. Söyle bana, bu seni hiç şaşırttı mı? Carl hakkında?'

Evet, tabii ki öyle. Aman Tanrım. İnsanların kaybolması, sahte kimliklere sahip olması, her gün olan şeyler değil, değil mi? Ama yine de, Carl oldukça kapalı bir kitaptı.'

'Neden onun arkadaşı olmak istedin Russ? Tüm o gizliliğine rağmen? Neden zahmet ettin?'

Russ kahve fincanını yavaşça tabağına yerleştiriyor. "Güzel soru," diyor. 'Jo bana hep bunu sorar: "Onda ne buluyorsun?" Ondan pek hoşlanmıyor. Gülüyor.

Lily kendini ölümcül derecede kırılmış hisseder ve bu 'Jo'dan anında hoşlanmaz.

"Ama bence aramızda karşılıklı bir saygı var. Tebeşir ve peynir, ama birbirimizi anlıyoruz. İşin özü şu ki' - ona doğru eğiliyor ve işin özü kafasına dank ederken beden dilinin gevşediğini görüyor - 'ben ona daha çok benzemek istiyorum ve sanırım o da bana daha çok benzemek istiyor. Damıtmadan memnun bir şekilde tekrar arkasına yaslanır.

Lily, Carl'ının bu zararsız adam gibi olmak isteyeceği herhangi bir yolu hayal edemiyor ama gülümsemeyi başarıyor ve "Evet, anlıyorum." diyor.

"Sanırım o da benim sahip olduklarımı istiyordu; yerleşik bir ilişki, bir ev, sağlam bir aile hayatı. Ben de onun özgürlüğünün, cazibesinin ve yakışıklılığının bir kısmını isterdim. Yine gülüyor.

"Nerede yaşıyordu?" diye sorarak sohbeti ilerletiyor. "Benimle tanışmadan önce mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Gülümsüyor ve aniden şaşırmış gibi başını sallıyor. "Güneye değil, bunu biliyorum. Gecenin sonunda bazen taksiyi paylaşmayı teklif ederdim ve o her zaman "Ben ters yöne gidiyorum" derdi. Ama tam olarak neresi olduğunu hiç sormadım. Duraklıyor ve başını kaşır. Evet," diyor, "şimdi bakınca komik geliyor, onunla ne kadar çok zaman geçirmişim ama onun hakkında ne kadar az şey biliyormuşum.

'Hiç kız arkadaşı var mıydı? Benden önce?'

"Şey, evet, ama ciddi bir şey değil. Sadece ...' Kararsızca ona bakıyor. "Söylemesi biraz sert olacak ama onun bir kullanıcı olduğunu söyleyebilirim. En azından benim edindiğim izlenim bu. Kadınları seks için kullanırdı. Hiç isim vermezdi, sadece Cuma günü tanıştığım şu kız ya da Cumartesi günü seviştığım şu kız derdi. Geldi ve gitti. Neredeyse küçümser gibiydi. Sanki onunla birlikte olarak kendilerini küçültmüşler gibi. Onlara karşı oldukça acımasız olabiliyordu. Sık sık geçmişte incinmiş olabileceğini düşünürdüm. O sert kabuk, bilirsiniz?' Parmak uçlarını masanın kenarına vuruyor, aniden üzgün görünüyor. "Ama sonra sen geldin. Parlıyor. "Ve her şey farklıydı. Tamamen farklıydı. Sana tapıyordu. Sanırım senin her şeyi değiştireceğini düşünüyordu. Ve şimdi ...'

"O öldü," diye onun yerine sözünü bitirir.

"Öldüğünü sanmıyorum. Ama başı dertte. Sahte kimlik. Kötü bir şey yapmış olmalı. Ya da birisi ona kötü bir şey yapmış olmalı. Gerçekten mecbur kalmadıkça kimse kimliğini değiştirmes. Çaresiz kalmadıkça. Size yardım etmek isterim - eğer yapabilirsem?'

"Evet lütfen," diyor. 'Lütfen. Bu ülkede kimseyi tanımıyorum. Hiç kimseyi. Kadın polis benden nefret ediyor. Ve kimse bana yardım etmek istemiyor. Kimse umursamıyor gibi görünüyor. Aladığını fark ediyor ve öfkeyle Russ'ın uzattığı kağıt peçeteyi alıyor, kimse görmeden gözyaşlarını sertçe ovuşturuyor. "zr dilerim.

Hayır, zlme. Lütfen. Dinle, eve gittiğimde Jo ile konuşacağım, ne yapabileceğimize bakacağız. Belki yapabiliriz.

. .' Durdu, belli ki bir sonraki düşüncesini paylaşmanın daha iyi olacağını düşünüyordu. "Peki, onunla konuşacağım. Elimizden gelen her şeyi yapacağız. Cehennemde olmalısın.

"Evet," diyor Lily, sertçe başını sallayarak. 'Evet. Cehennemde. İşte ben oradayım. Tam olarak oradayım.

On sekiz

Ne kadar sevimli bir aile oluşturuyorlar: Alice, Frank ve Romaine. Geleneksel bir ailenin parçası olma konusunda hiçbir deneyimi olmayan Alice, kendini bir sahtekar gibi hissediyor. İnsanlara Frank'ın kocası olmadığını, Romaine'in onun kızı olmadığını, o kadar da normal olmadığını, hayatıyla ilgili seçimler yapmakta o kadar da iyi olmadığını söylemek istiyor.

Güneşli sabah şehrın yarısını dışarı çıkarmış ve ortalık oldukça hareketli. Meydanda bir Fransız yiyecek pazarı kurulmuştur ve taze pişmiş kruvasanlar ve sert, sütlü kahveler almak için dururlar. Alice bu sevimli küçük kasabayla garip bir şekilde gurur duyuyor - ve sonra burayı artık kendi küçük kasabası olarak düşündüğü fikriyle bir mutluluk parıltısı hissediyor. Uzun zamandır kendini bir yabancı gibi hissediyordu.

"Biliyorsun, burada her türlü filmi çektiler," diyor, kısa süreli aidiyet duygusunu uzatmak isteyerek. "Bir keresinde Karayip Korsanları'nı çekmek için her yeri iki günlüğüne kapatmışlardı. Ciddi anlamda. Evlerimize girip çıkmamıza izin verilmedi. Kırk sekiz saat boyunca. Ve Johnny Depp'i yan gözle bile göremedik.

Frank'e bakar ve onun Karayip Korsanları'nın ne olduğu ya da Johnny Depp'in kim olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını fark eder ve onun aslında bir uzaylı olduğunu hatırlar. Ridinghouse Grand'in dışındadırlar. Burası büyük olmaktan uzak, esintili bloklardan inşa edilmiş ve her seferinde tek bir film gösteren küçük bir sinemadır. Kadın, adamın dikkatle sinemaya baktığını fark eder.

"Bir şey mi hatırlıyorsun?" diye sorar.

Yarı başını sallıyor, yarı başını sallıyor. "Emin değilim. Sanırım olabilir. Bu ...' Başını şakaklarından kavırıyor ve aniden arkasını dönüyor. "O kızı tekrar görebiliyorum," diyor. "Kahverengi saçlı olan. Onu oraya girerken gördüm.' O işaret ediyor

ağır cam kapılar. Eli başından göğsüne doğru hareket etti ve kalbini yoğurmaya başladı. "Hissediyorum..." dedi. "Bilmiyorum. Hasta hissediyorum. Hissediyorum ..." Cildi nemli ve gridir. Alice onu bir banka götürür ve yanına oturur. Kahve fincanını alıp yanına koyar, sonra elini tutar ve ona kruvasanının içinde geldiği kahverengi kâğıt torbayı uzatır. Adam onu elinin tersiyle iter.

"Benimle kal, Frank," diyor. 'Benimle kal. Sahilde bir gece daha kalmanı istemiyoruz. Nefes al. Nefes al.'

Adam onun elini tutuyor ve kadın onun nefesinin yavaşladığını hissediyor. "İşte bu," diyor. "Ben buradayım. Her şey yolunda.

Romaine durur ve merakla izler. "Hasta mı olacaksın?

Başını sallar ve gülümsemeye zorlar.

"İstersen o çöp kutusunda hasta olabilirsin.

"Hayır, teşekkür . Sesi titriyor. "Bunun gerekli olacağını sanmıyorum.

Bir süre otururlar ve Frank'in panik ataktan çıkmasını beklerler. Çünkü açıkça öyle olduğu bellidir. Alice işaretleri tanımak için yeterince zaman geçirmiştir.

"Tamam mı?" diye soruyor birkaç dakika sonra.

"TAMAM. Adam gülümsüyor. Kadın ona kahvesini uzatıyor ve adam ayağa kalkıyor. "Tamam," diyor, "devam edelim.

"Emin misin? Eğer daha sonra da gelebiliriz?

"Hayır," diyor. 'Bu yeterince uzun sürdü. Her şey orada: Hissedebiliyorum. Orada ve ben onu dışarı çıkarmak istiyorum. Bilmek istiyorum. Yürümeye devam edelim.

"İyi," diyor. "Güzel.

Sinemanın önünden tekrar geçerlerken ona bakar, bakışları ön kapılara sabitlenmiştir. Dehşete düşmüş görünüyor, diye düşünüyor. Perişan görünüyor. Bu kasabada Frank'e ne olmuştu? Ve tüm bunların içinde nasıl bir rol oynamıştı?

On dokuz

1993

Kirsty ve Mark harika vakit geçiriyorlardı. Panayır klişesi 1'e sadık kalarak, Mark ona göğsüne bastırıldığı büyük, çirkin, yumuşak bir oyuncak kazanmıştı. Ayrıca şekerleme de almışlardı: lunapark klişesi 2. Ve o büyük ağırlık şeyine bir tokmakla vurmuş ve ding-dong yapmasını sağlamıştı: lunapark klişesi #3. Ve şimdi, evet, tam hedefte, tam Gray bunun olmayacağını düşünmeye başlamışken, Aşk Tüneli'nden ağızları bağlı olarak çıkmışlardı. Full house.

Gray bunu zar zor hazmedebildi.

Saat dokuz buçuktu. Gökyüzü çivit mavisiydi ve üzerinde leylak rengi çizgiler vardı. Kız kardeşi bir adamla öpüşüyordu. Eve gidip anne ve babasına neler olduğunu anlatmakla, kötü bir şey olur diye buradan ayrılmak istememek arasında gidip geliyordu. Kötü derken neyi kastettiğini merak etti. Bu duyguyu kelimelere tam olarak dökemiyordu ama boğazında bir yumru gibi duruyordu. Bu sadece kız kardeşinin aşık olması, kız kardeşinin seks yapması, kız kardeşinin büyümesi ihtimalini kaldıramaması değildi. Bundan daha fazlasıydı. Bundan daha karanlıktı. O'ydu. Mark'tı. Onda garip bir şeyler vardı. Gölgeli ve acımasız bir şey. Yüzünde çok fazla aç vardı. Her jestin, her kelimenin, her hareketin arkasında çok fazla düşünce vardı. Gray saç renginin bile çok tekdüze olduğunu hissetti, sanki saçını çekiştirse Mark'ın tüm yüzü ortaya çıkacak ve Scooby Doo'daki kötü adamlar gibi gerçek kimliği ortaya çıkacaktı.

Onların Aşk Arabası Tüneli'nden çıkışını izledi.

Ve şimdi el ele yürüyorlardı, çirkin oyuncak Mark'ın kolunun altındaydı. Şimdi ne yapacaklardı? Gray merak etti.

Panayıra gitmişlerdi. Kirsty bara götürmek için çok küçüktü. Hava kararmıştı. Çıkışa doğru yürüdüler; Mark, Kirsty'nin söylediği bir şeye kahkahalarla gülmek için başını geriye attı. Gray ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Sonra Mark'ın Kirsty'yi kasabadan uzaklaştırıp denize doğru götürmesini giderek artan bir tedirginlikle izledi. Oturduğu raftan kayarak indi ve onları takip etti. Kasabanın ışıkları burada neredeyse hiç parlamıyordu ve buhar panayırından gelen müzik uzak, hafif ürkütücü bir mırıltıydı. Yolu aydınlatan tek şey krem rengi aydı. Gray gümüşü gölgelerin içinde geri çekildi ve ne konuştuklarını duymaya çalıştı ama gelgitin kuma çarpıp köpürmesi seslerini boğuyordu. Sonunda yürümeyi bıraktılar, ayın silueti tam ortalarında asılı duruyordu ve Gray birbirlerine dönüp öpüşmeye başlamalarını dehşetle izledi, önce şefkatle sonra artan bir hararetle. İzlemek istemediği için başını hafifçe çevirdi ama Mark'ın kız kardeşini incitecek bir şey yaptığı anı kaçırma ihtimaline karşı izlemeyi de bırakmak istemedi.

Ama birkaç dakika sonra Mark Kirsty'den uzaklaştı, elleriyle yüzünü kavradı, burnunun ucunu öptü ve ikisi de döndü. "Haydi," dediğini duydu Gray, "geç oluyor. Seni eve götürmeliyim.

Gray, Kirsty'den on dakika önce eve varmış, yol boyunca koştuğu için biraz nefessiz kalmıştı.

"Nerelerdeydin?" dedi annesi, sayfaları sararmış kalın bir ikinci el romandan başını kaldırarak.

"Hiçbir yerde," dedi. "Sadece yürüyorum. "Yemek güzeldi, değil mi?

"Her şey yolundaydı.

"Ve Mark'la karşılaşmak komikti. Onca insan arasından." "Bu bir tesadüf değildi, anne.

"Ne demek istiyorsun?" "Elbette öyleydi.

Gray onun saflığına gözlerini devirdi. "Sakıncası yok mu?" "Neyin sakıncası?

Kirsty. Onunla gideceksin. Çok büyüdüğünde.'

Hadi ama. O sadece on dokuz yaşında. Ben Kirsty'nin yaşındayken yirmi yaşında bir erkek arkadaşım vardı.

"Evet. Ama onu tanımıyoruz.

Evine gittik, Graham! Teyzesiyle tanıştık! Bu, çocukları bir ilişkiye başladığında çoğu ebeveynin elde ettiğinden daha fazlası.

İlişki mi?

Annesi kol saatine baktı ve o bakarken ön kapıdan kahkaha sesleri ve posta kutusunun açılıp kapanma takırtısı geldi ve Gray'in babası kapıya geldi ve Kirsty, Mark ve çirkin ayı oradaydı.

"Girin! İçeri gel!' dedi Tony.

Mark merakla evin etrafına baktı. "İzin verir misiniz?" diye sordu. "Bu küçük evlerin önünden defalarca geçtim ama hiç birinin içine girmedim.

"Tabii ki hayır! Tony kapıyı araladı ve Mark'a içeri girmesini işaret etti. "Lütfen.

'Vay canına,' dedi Mark, 'oyuncak bebek evi gibi! Çok küçük!

"Şey," dedi Tony, "bu evleri küçük insanlar için inşa etmişler. Biliyorsun, burası inşa edildiğinde, on altı yüzlerde, hepimiz dev olurduk!

Mark odadan odaya geçmek için başını eğdi. Gray merakla onu izledi. Sonra dönüp Kirsty'ye baktı. Kirsty'nin yüzü pembeleşmiş ve utanmış gibi bir ifadeye bürünmüştü.

"Peki ya burası? Mark merdivenden yukarı bakarak sordu.

"Yatak odaları," dedi Tony. "Görmek ister misin?

Mark döndü ve gülümsedi. "Hayır," dedi. "." "Sana bira getireyim mi? Ya da başka bir şey?

"Hayır. Mark saatine baktı. "Teşekkür ederim. Geri dönsem iyi olacak. Kitty'ye yemekten sonra mutfağı temizleyeceğime söz verdim. Ona dışarı çıkacağımı bile söylemedim! Güldü, nedense kendisiyle ilgisi yokmuş gibi görünen sert bir havlamaydı bu. "Ama belki yarın seni sahilde görürüm? Tahminler iyi görünüyor.'

"Belki yarın olmaz," dedi Tony. 'Günübirlik bir gezi yapmayı düşünüyorduk.

Mark'ın ifadesi bir an için karardı ve gözlerinden hoşnutsuzluk bulutları geçti. Ama sonra toparlandı ve "Harika!" dedi. Nereye gidiyorsunuz?

Henüz emin değilim. Belki Robin's Hood Körfezi. Belki bir kale.

Nasıl hissettiğimizi görün.'

Mark omuz silkti, iç geçirdi. "Ah, pekala. Belki başka bir zaman.

"Evet," dedi Tony, "büyük olasılıkla. Oraya geri dönebilir misin?" Sahil yolundaki büyük evi işaret etti. "Seni bırakabilir miyim?

"Tony," dedi annem. 'Muhtemelen yapmamalısın. Birkaç bira içmişsin.'

'Oh, bu kadar aptal olma. İki yarım yedim. İki saat önce.

Gerçekten. Yürüyeblirim. Bunu milyonlarca kez yaptım. Her hava koşulunda. Her zaman. Ama teşekkür ederim. Çok iyi insanlarsınız.'

Bir süre sonra da, onları bir kez daha rüzgârda savrulmuş ve tedirgin bir şekilde ardında bırakarak, iyi davranışlar ve yanak öpücükleri telaşıyla oradan ayrıldı.

"Ee," diye sordu Gray kız kardeşine ertesi sabah bir kase Frosties yerken. 'Bütün gece ne konuştunuz? Sen ve Mark?

"Neden onun adını gibi söylüyorsun?

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Kendini uydurmuş gibi hissediyor. Sanki bir senaryoya göre çalışıyormuş gibi.

Kadın kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun, seni ucube?

"Boş ," dedi, bunu açıklayamayacağını biliyordu. "Her neyse, ne hakkında konuştunuz?

"Çok değil," dedi. "Sadece okul, aile ve diğer şeyler hakkında.

"Ondan hala hoşlanıyor musun?

Rengi kızardı ve mısır gevreği kasesine baktı. 'Belki. O iyi.'

'Onu bir daha görmek zorunda değilsin, biliyorsun. Eğer sorarsa hayır diyebilirsin.'

"Evet, muhtemelen yapmayacak. Yani."

"Bir şey oldu mu?" diye sordu, kızın kendisine yalan söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu. "Bilirsin işte, öpüşmek falan gibi?"

"Bunun seninle ne ilgisi var?" diye tersledi.

"Ben senin kardeşinim," diye niyet ettiğinden daha güçlü bir şekilde cevap verdi.

"Ben senin kardeşinim," diye alaycı bir şekilde tekrarladı, derin bir sesle ve omuzlarını yuvarlayarak. Güldü.

Evet. Peki. Sadece aptalca bir şey yapmanı istemiyorum.'

Gözlerini devirdi ve ayağa kalktı. "Sadece kıskanıyorsun," dedi. "Çünkü ben birini öptüm ama sen öpmedin."

Hafif bir iğnelemeydi. İncitmek istememişti. Ama incitti. Gray kızlarla bu kadar çok vakit geçirdiği halde neden henüz bir kızı öpmediği konusunda hiçbir fikre sahip değildi. Bir kızı öpmek üzereymiş gibi görüldüğü Hollywood anlarından çokça yaşamıştı ama sonra onlar geri dönüyor ya da biri içeri giriyor ya da o sinirlerine hakim olamayıp şaka yapıyordu. Ve ondan hoşlanan kızlar vardı, bunu biliyordu. İnsanlar ona söylemişti. Ama bunlar hep kızlardı. Yemekhanede umutsuzca göz teması kuran üzgün, hamur yanaklı kızlar.

Kızlara sarıldı ve kızları kucağına oturttu. Kızlarla el ele tutuşmuş, kızların yanaklarını öpmüş, kızlarla eğlenmiş, kızlarla dedikodu yapmış ve kızları bisikletinin arkasına bindirmişti. Ama nedense fiziksel yakınlık çizgisini bir türlü geçemiyordu. Eşcinsel olmadığını kesin olarak bildiği gerçeği olmasaydı, eşcinsel olup olmadığını merak ederdi.

'Defol git,' dedi kız kardeşinin geri çekilen sırtına. "Sen ne bilirsin ki?"

Onu görmezden geldi ve uzaklaştı.

Altı saat sonra Sledmere House'u ziyaretten döndüklerinde Mark, Rabbit Cottage'ın önünde oturuyordu. Beyaz gömleği ve solmuş kot pantolonuyla, öğleden sonra güneşine doğru dönerek karşıdaki deniz duvarına yanlamasına oturmuştu. Elinde bir demet pembe gül tutuyordu.

Gray, Kirsty'nin onu görünce hafifçe sertleştiğini fark etti.

"İyi zamanlama," dedi Mark, onlara doğru yürürken, "daha yeni geldim.

"Eh," dedi Tony, "bu biraz şans işi.

"Al. Mark pembe gülleri Kirsty'ye uzattı. "Odan için. Biraz canlandırmak için.

"Oh," dedi kendinden emin bir şekilde. "Teşekkür .

Garip bir sessizlik vardı, içeri davetle doldurulması gereken türden bir konuşma boşluğu. Ama kimse bunu teklif etmedi.

"Günün iyi geçti mi? Mark sordu.

"Süper," dedi Tony. 'Daha önce yüzlerce kez gittim ama her zaman güzel bir gün geçirdim.

"Hiç gitmedim," dedi Mark, bunu aklından bile geçirmeyeceğini belli eden bir ses tonuyla.

"Ee," dedi Pam, "yaptın? Sahile mi gittin?

Mark başını salladı. 'Bugün olmaz. Hayır.'

Her zamanki zahmetsiz cazibesi onu terk etmiş gibiydi. Kirsty'nin vücut dili tamamen yanılttı ve bunu anlayabiliyordu.

Gray döndü ve Tavşan Kulübesi'nin ön kapısına yöneldi. Bilinmeyen bir nedenden ötürü kız kardeşinin bu durumdan kurtarılmak istediğini ve bunu yapacak kişinin kendisi olması gerektiğini çok güçlü bir şekilde hissediyordu. "Anahtarlar, baba," diye seslendi babasına.

Tony anahtarları ona uzattı ve Mark'a gülümsedi. "Peki, belki sahilde tekrar görüşürüz?

Mark elinde pembe güllerle kendisinden uzaklaşmakta olan Kirsty'ye baktı. "Merak ettim de..." dedi. "Kirsty, bir film izlemek için bana katılmak ister misin? Bu gece?

Kirsty yalvarırcasına anne ve babasına baktı. Ama annesi bu nüansı kaçırdı ve şöyle dedi: "Neden olmasın? Bu gece için planladığımız bir şey yok.

"Harika," dedi Mark, tüm belirsizlik kaybolmuş ve zamanki kendine güven kabuğu yeniden oluşmuştu. 'Saat yedide gelirim. Eğer sorun olmazsa?

"Evet," dedi Kirsty, bakışları yerdeydi. "Tabii. Görüşürüz o zaman.

Yirmi

Lily iki yüzüğü tezgahın üzerinden kuyumcuya doğru kaydırır. "Lütfen," diye başlar, "bana bu yüzüklerin değerini söyleyebilir misiniz?"

Merakla ona bakar. Onları çaldığını düşünüyor. Bu çok açık. Muhtemelen yattığı evli bir adamın çalmıştır. Kadın küçük bir gülümsemeyle, "Teşekkür ederim," der.

Yüzükleri siyah kadife bir tepsiye yuvarlar ve gözüne küçük bir büyüteç getirir. "Şey," diyor birkaç dakika sonra. 'İkisi de on sekiz ayar altın, set olarak satın alındı; taş bir pırlanta, yaklaşık bir karat. Alyansın değeri sekiz yüz pound civarında. Nişan yüzüğü için iki ila üç bin arasında bir değer. Satmak ister misiniz?'

"Hayır!" dedi sertçe. 'Hayır. Onlar kocamın annesine ait. Onlar bir aile yadigârı!'

Adam bir süre ona bakar. "Bundan şüpheliyim," der. "Bu yüzükler 2006 yılında damgalandı.

Sanki bu gerçek hiç de şaşırtıcı değilmiş gibi başını sallıyor.

"Biliyorum," diyor el çantasını düzelterek. "Teşekkür .

Yüzükleri çantasına bırakıyor ve fermuarını kapatıyor. "Çok yardımcı oldunuz.

Kuyumcunun önündeki ana caddede Lily el çantasını göğsüne bastırır. Yüzükleri değer biçilmesi için almıştı çünkü Carl'ın annesine ait olmadıklarından şüphelenmişti. Tarzı çok moderndi. Ama yanılmış olabileceğini ummuştu. Şimdi içgüdüünün doğru olduğunu biliyor. Ve bu sabah Russ'la yaptığı konuşmadan sonra, Carl'ın 4 Haziran 1975'teki doğumuyla 2010'da finansal hizmetler şirketinde işe başlaması arasında nerede olduğuna dair hiçbir fikri olmadığı bilgisiyle baş başa kaldı. Otuz beş boş yıl.

Bir eş, hatta bir aile olabilir miydi? Russ, Carl'ın kadınları seks için kullandığını söylemişti. Lily, birlikte olmak istediği ilk kadındı. Ama Russ onu sadece beş yıldır tanıyordu. Carl ona, Lily'ye geldiği gibi, kelimeleri olmayan bir kitap gibi gelmişti. Belki de ondan önce farklı özelliklere sahip, farklı bir insandı. Belki de yüzüklerin sahibi olan başka bir kadın tarafından incitilmişti.

Sol eline, evlilik parmağındaki yüzüklere bakıyor. İnce beyaz altın bir bant, baget kesim pırlanta bir sonsuzluk yüzüğüyle eşleştirilmiş. Carl nişan yüzüğünü kendisi seçmişti. Suet kutuyu açtığında nasıl küçük bir hayal kırıklığı hissettiğini hatırlıyor. Bir tektaş pırlanta bekliyordu, kıyafetlere takılan ve halojenlerin altında parlayan, evrenin tüm takımyıldızlarını içeriyormuş gibi görünen türden bir pırlanta. Ama hayal kırıklığını gizlemiş, gülümsemiş ve 'Çok güzel' demişti, bir yandan da sessizce ne kadara mal olduğunu merak ediyordu.

Böyle bir yüzük isterdi, tıpkı çantasının içinde sakladığı gibi. Kocasının başka bir kadın için almış olabileceği bir yüzük.

Derin bir nefes alıyor ve ana caddeden aşağıya, dükkanlardan uzağa, boş dairesinin sessizliğine ve geri dönüyor.

Paspasın üzerinde küçük bir mektup yelpazesi vardır. Onları bir araya topluyor ve Carl dört gün önce kaybolduğundan beri gelen diğer mektuplara ekliyor. Yorulmuştur. Yorgunluktan da öte. Doğruca yatak odasına gider. Anahtarlar hâlâ orada, yatağının yanındadır. Onları eline alır, pirinç anahtarlığı avucunun içinde yuvarlar, anahtarların yivlerini ve uçlarını inceler. Anahtarlardan birinin plastik bir kafası ve karmaşık bir girinti deseni olan çift taraflı garip bir sapı vardır. İstasyonun yanında bir anahtar kesici var. Belki oraya götürecek; yarın, eğer açıksa ya da Pazartesi. Oradaki adam biliyor olabilir. Ona bir şeyler söyleyebilir. Yardımı olabilir. Çünkü,

Lily artık neredeyse tamamen emindir, bu anahtarlar Carl'ın, yüzükleri çantasında taşıyan karısıyla birlikte yaşadığı evin kapısını açan anahtarlardır.

Yatağın kenarına oturur ve Carl'ın tek arkadaşına güzel görünmek için bugün giydiği yüksek topuklu ayakkabılarını çıkarır. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıp atkuyruğu yapıyor ve pencereden, arkasındaki ağarmış gökyüzünün silüetini oluşturduğu ağaç tepelerine bakıyor.

Bugün cumartesi. Geçen hafta bu zamanlar ne yaptığını hatırlamaya çalışıyor. Öğle yemeği yediklerini hatırlıyor birden, kırsalda bir barda. Şık bir bardı. Grinin tonlarına boyanmış, kara tahtaların üzerinde menüler, direklerden sarkan gazeteler ve masaların üzerinde tahta kaplar içinde çatal bıçak takımları. Carl hamburger yemişti; o da erişteli Asya karides salatası. Carl bir bardak elma şarabı içmişti; o ise bir bardak Prosecco. Ne hakkında konuşmuşlardı? Hatırlayamıyordu. İş, diye düşündü: Carl iş hakkında çok konuşurdu. Ailesinden. Ailesiyle ilgili son haberleri duymak her zaman hoşuna giderdi. Daire. Yeniden dekore etmeyi, kirli beyaz duvarlara yeni renkler katmayı ve aydınlatmayı yumuşatmayı, yeni panjurlar almayı planlıyorlardı. "Üzerine bizim imzamızı atacağız," demişti Carl. Lily daire zaten bu kadar mükemmelken daha fazla para harcamanın bir anlamı olduğunu düşünmemiştir ama Carl'ın bu konuyu tartışırken yüzünün yumuşadığını görmek hoşuna gitmişti. Elbette yemek hakkında da konuşmuşlardı. Carl yemek konusunda takıntılıydı. Bu ülkede pek çok insan yemeğe kafayı takmış gibiydi. Televizyonda gece gündüz yemekle ilgili programlar vardı ve dükkanlar binlerce kilometre yol kat ederek oraya ulaşmış yiyeceklerle dolup taşıyordu. Ve orada bile, kırsalda, tarlalarla, ineklerle ve koyunlarla çevrili bir yerde, bir barda, içki içilen bir yerde, ton balığı sashimi vardı.

Böylece rahatça konuştular. Gülüştüler. Ayakları masanın altında birbirine kıvrılmıştı; yemek aralarında masanın üzerinde el ele tutuşmuşlardı. Yeni evli normal bir çift. Sonra Carl onları evlerine bıraktı,

kuru temizlemeciden birkaç gömlek almak için yolda durdu. Ardından bir film, biraz şarap ve seks geldi. Ertesi sabah uyandığında, çoğu sabah yaptığı gibi, Carl'ı ona gülümserken bulmuştu. Ve çoğu sabah yaptığı gibi, "Neye gülümsüyorsun?" diye sormuştu. O da parmak uçlarıyla yüzünün hatlarını çizmiş ve "Sana" demişti. Sonra öpüşmüşler ve tekrar sevişmişlerdi. İşte hayat böyle bir şeydi. Sıkı, neredeyse boğucu bir aşk kozası. Lily bazen bir gece kulübüne gitmenin ya da akşam yemeği için arkadaşlarıyla buluşmanın güzel olup olmayacağını merak ediyordu. Ama Carl'ın da sık sık söylediği gibi, onlar hâlâ 'balayındaydılar'. Kendilerini başka insanlarla paylaşmak, birlikteliklerinin yoğunluğunu azaltmak için bolca zamanları vardı. Lily beklemekten mutlu olmuştu.

Ama şimdi izolasyonlarının tüm gücünü hissediyor. Yorganı kendi üzerine, başının üzerine çekiyor, böylece karanlık ve havasız oluyor ve kendini küçük bir topun içine kıvrıyor.

Yirmi bir

Alice, Frank ve Romaine üç saat sonra Kızıl Haç mağazasından aldıkları son derece düzgün kıyafetlerle dolu bir çanta, üç paket boxer ve ana caddedeki M&Co'dan bir tutam yeni çorapla dönerler. Öğle yemeği vakti geçmiştir ve herkes açlıktan ölmek üzeredir, bu yüzden Alice köşeden bir ton balık ve patates kızartması almıştır ve bunları mutfak masasında açıp porselen tabaklara koyarlar.

Kai cipslerinin üzerine yarım şişe ketçap döküp ağzına üç tane atarken Alice, "Normalde yemek yaparım," diyor. "Sadece şu anda her şey biraz sıra dışı geliyor.

"Özür dilerim," diyor.

"Hayır! Üzgün olmana gerek yok! Sadece - ben dünyadaki en uyumlu insan değilim ve tüm tekerleklerin düşmesi için fazla bir şey gerekmiyor. Varoluşsal kaostan sadece bir beklenmedik misafir uzaktayım.

"Senin için alışverişe gideceğim," diyor
nafile. "Buralarda bir şeyler için para
ödetiyorlar. "Biliyorum. Sadece
düşünmüştüm...'

Onun elini sıkar ve gülümser. 'Ne demek istediğini biliyorum ve çok tatlısın. Ama bunlardan birini gönderebilirim. İkisi de ona gözlerini deviren Kai ve Jasmine'i işaret ediyor. "Ve bakın ne diyeceğim, muhtemelen düşündüğünüz kadar İngiltere'nin Yararları olmadığımı kanıtlamak için, bu akşam bize güzel bir akşam yemeği pişireceğim. Makarna. Onun gibi bir şey.

Başını sallar. Teklifi samimi ve sıcaktı ama yine de kendini suçlu hissediyordu. "Kim olduğumu öğrendikten sonra hepinizi ...'e götüreceğim. İsmi arıyor. R ile başlıyor. 1920'lerin ihtişamını çağırıştırıyor. Gitmiş. İç çekiyor.

Alice ona bakar ve kıkırdar. "Kulağa harika geliyor. Ama cidden, hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Sadece kabul et

Misafirperverlik. Biz kuzeyde işleri böyle yaparız. Kuzeyli aksanı takınıyor ve hepsi kuzeyli aksanına sahip olan çocukları ona bakıyor.

"Kıyafetlerin ve kiranın parasını sana geri ödeyeceğim.

'Bunu ,' diyor. Ona gülümsüyor

Romaine'in başının üstünde. Yıpranmış bir gülümseme, yorgun ve kenarları solmuş. Ama hala heyecan verici bir cazibesi var. Altın rengi ve sarhoş edici bir şey. Eski bir otel gibi, diye düşünüyor. Ritz gibi.

Tatmin edici bir şekilde hatırladığı isim karşısında kendi kendine gülümser ve onu koleksiyonuna ekler: bir kumsaldan çıkarılan paha biçilmez bir madeni para.

Derry ön kapıda. Daniel'i elinden tutmuş ve çok sert görünüyor. "Ne oluyor?" diye sorar. Jules seni bu sabah kasabada o adamla alışveriş yaparken gördüğünü söyledi.

Alice kalbini tutuyor ve Derry'ye sahte bir dehşet bakışı fırlatıyor. "Skandal!" der.

Derry yüzünü buruşturur. "Ama Al, ona barınak sağlamak başka bir şey, lanet olası parayı onun için harcamak başka bir şey.

"Tanrım, Derry, Kızıl Haç mağazasında yirmi sterlin harcadım. Bu tam olarak doğru değil. Pantolon ve çorapları hesaba kattığınızda kırka yakındı.

"O burada mı?

Alice iç geçirir. "Bildiğim kadarıyla. Kulübede. Kestiriyor.'

Derry hayal kırıklığıyla kıvranıyor. Bu, bir arkadaşınızın hayatınızı sizin yerinize yönetmesine izin vermenin dezavantajıdır.

Alice kapıyı açık tutuyor ve "Hadi o zaman" diyor. Şu işi bitirelim. Ve bilgin olsun diye söylüyorum,' diye alçak sesle ekliyor, arkadaşını mutfağa kadar takip ederek, 'Griff onu seviyor. Romaine de öyle. Ve çocuklar ve köpekler insanları tanır.

"Peki ya sen?" "Peki ya ben?

"Ne demek istediğimi biliyorsun.

"O iyi biri," diyor ihtiyatlı bir şekilde. "Ne söylememi istiyorsun?"

Daniel arka bahçede Romaine'i bulur ve Derry hemen Alice'in mutfağını toplamaya başlar. Bunu yaptığının farkında bile değildir. "Güzel" diye mırıldanır. "Pekala. Kendi sonuçlarımı çıkarabilmek için sabırsızlanıyorum. Bir top kağıt parçasını Alice'in çöp kutusuna atıyor, ellerini yıkıyor ve kuruluyor. Arka kapının penceresinden arka bahçeye bakarak, "Uyandı," diyor.

"Yukarı mı?"

Evet. Adamın. Ufaklıklarla oynuyor.'

Alice ona arka kapıda katılır. Romaine ve Daniel, Frank'i iki oyuncak bebek, yıpranmış bir köpek ve bir Transformer içeren bir oyuna bulaştırmışlardır. Frank kamburunu çıkarmış, talimatları ciddiyetle uygulamaktadır.

"Gördün mü?" dedi Alice. "O iyi bir adam.

"Belki de öyledir," diyor Derry, Alice'in havlusunu asıp çaydanlığı açarken. 'Ama o bilinmeyen bir kişi. Ve geçmişini göz önüne alırsak, bence gerçekten polisi aramalısın.

Alice dirseklerinin uçlarını ovuşturuyor. Derry'nin paranoyasını körüklemek istemese de paylaşmak istiyor. "Bunu ben önerdim," diyor. "İlk geldiğinde. Yüzü kızardı. Taş kesilmiş gibiydi. Omuz silkiyor.

"Şey," diyor Derry. "Bu pek de güven verici değil.

'Ve başka şeyler de var. Bir şeyler hatırlamaya başladı. Denize atlayan ve boğulan bir adamı izlediğini hatırlıyor. Buharlı panayırda atlıkarıncaya binen genç bir kızı hatırlıyor.

"Peki," diyor Derry, "Googleda araştırdın mı?"

"Neyi araştırdım mı?"

"Erkekler denize atlayıp boğuluyor mu?"

Ne? Hayır. Tabii ki görmedim. Ne zaman olduğunu bile bilmiyorum.'

Derry iç çekti. "Dizüstü bilgisayarın nerede?" "Odamda.

"Aşağı getir.

Alice ona söyleneni yapar. Jasmine odasında masasında oturmaktadır ve Alice içeri girdiğinde döner. "Üzgünüm aşkım, dizüstü bilgisayara ihtiyacım var.

"Ne zaman gidiyor?" diye sorar, tarayıcıyı kapatır ve dizüstü bilgisayarı uyku moduna geçirir.

Frank?' 'Her neyse.

Evet.'

"Bilmiyorum," diyor. "Yakında. Hatırladığı zaman. "Ama ya hatırlamazsa?

Yapacak, aşkım. İnternette öyle yazıyor. Bu geçici bir durum.' Jasmine ayağa kalkıyor, siyah çerçeveli gözlüklerini düzeltiyor ve omuz silkiyor.

"Griff ondan hoşlanıyor," diyor Jasmine'in arkasından. "Doğru," diyor Jasmine. "O bir köpek.

"Mızımız bir köpek!" diye sesleniyor kızının ardından, ama o gitmiş. "Adam Ridinghouse Körfezi'nde boğuldu".

Alice ve Derry dizüstü bilgisayarın başında yan yana, başları neredeyse birbirine değecek şekilde oturmaktadır. Derry enter tuşuna basar ve sonuçların gelmesini beklerler.

Ridinghouse Körfezi açıklarında kaç kişinin boğulduğu hemen şaşırtıcıdır.

"Bir yıla ihtiyacımız var," diyor Derry.

"Sana söyledim," diyor Alice. "Hiçbir fikrim yok.

"Genç bir kızı hatırladığını söylemiştin. Belki de bu olay o gençken olmuştur. Sence kaç yaşındadır?'

'Otuzlu yaşların sonunda mı? Belki kırk?'

Doğru. Diyelim ki on sekiz yaşındaydı. Ve şimdi kırk. Yirmi iki yıl önce. Bin dokuz yüz doksan üç. Kabaca.'

"Çok kabaca," diyor Alice.

"Hiç yoktan iyidir. Aramasına '1993'ü de ekler. "Onları kontrol et, olur mu?" diye Alice'e talimat verir.

Alice itaatkâr bir şekilde arka kapıya gider ve pencereden tekrar bakar. Oyun hâlâ devam etmektedir. Frank yıpranmış köpeği seslendiriyor. Romaine'in bir çıplak, zeytin-

Tenli kolu Frank'in omzuna kayıtsızca dolanmış, kalçası Frank'e yaslanmış. Sanki baba-kız olabilirlermiş gibi görünüyorlar. Kimse bundan bir an bile şüphe duymaz.

Alice, Derry'nin yanına oturur. 'İkisini de öldürdü,' diye mırıldanıyor. 'Onları doğradı, köpeklerle birlikte sıcak etlerini yiyor.

Derry onu sertçe dırter. "Kapa çeneni," diyor. "Bak. Ekranı ona doğru çeviriyor. "Tam olarak boğulmuş bir adam değil ama zamanlamalar uyuyor.

Ekranı Ridinghouse Gazette arşivlerinden bir haber var.

Sahil Güvenlik, bu sabah saat 1 sularında Ridinghouse Körfezi'nde üç kişinin kıyıya vurduğu ihbarı üzerine bölgeye çağırılmıştır. Olaya karışanlardan ikisinin yeri henüz tespit edilemedi ve boğulduklarından endişe ediliyor. Yerel olarak turist Anthony Ross olarak adlandırılan üçüncü kişi ise kıyıya birkaç dakika sonra sahilde ölümcül bir kalp krizi geçirdi. Ross'un genç oğlu olduğu düşünülen bir başka adam hastaneye kaldırıldı ancak kısa bir süre sonra taburcu edildi. Polis olayla ilgili soruşturma yürütüyor.

Derry şimdiden Google'da isimleri aramaya başladı: 'Anthony Ross', 'Ridinghouse Bay'.

Başka bir şey çıkmıyor.

Arka kapının tıkırtısını duyarlar ve çocuklar oyun oynamaya koşarak içeri girerler. Frank arkalarından gelir ve Derry'nin orada oturduğunu görünce utanarak durur.

"Frank," diyor Alice, "bu benim en iyi arkadaşım, Derry Dynes. "Merhaba," dedi, sesinde bir yumuşaklık vardı ki Eğer genç bir çocuğun babasının sahilde ölmesiyle ilgili hikâyeyi okumamış olsaydı orada olurdu. "Daniel'in annesi. Oğlunu işaret ediyor.

"Tanıştığımıza oldum," diyor Frank. "Harika çocuklar.

"Dinle," diyor Alice, Derry ile bakışarak, o da belli belirsiz başını sallıyor. 'Biz de internette bu bölgedeki boğulmalarla ilgili neler bulabileceğimizi araştırıyorduk. Ve birkaç yıl öncesine ait bir hikaye bulduk. Bir yaz gecesi iki kişinin boğulmasından korkuluyordu. Bir adam ve genç oğlu sahilde bulunmuş, tam burada. Ön kapıya doğru işaret ediyor. "Görünüşe göre adam kalp krizinden ölmüş. Ama oğlu hayatta kalmış. Bu bir şey çağrıştırıyor mu? Bin dokuz yüz doksan üç? Anthony Ross?'

Konuşuyor ve konuşuyor çünkü Frank yanıt vermiyor. 'Yani, tamamen yanlış bir zaman dilimi olabilir. Sadece şansımızı deniyorduk. Genç bir kızdan bahsetmiştiniz. Bu yüzden ergenlik çağındayken olan bir şey olabileceğini düşündük. Eğer herhangi bir şey

aslında hiç olmadı tabii ki.'

Yine de cevap vermiyor. Mutfak tezgâhına yaslanıyor, ama Alice izledikçe onun yaslanmadığını, tutulduğunu, kaydığını, yüzünün tüm rengini kaybettiğini fark ediyor. Ellerin çalışma yüzeyinin kenarlarını kavradığını, parmak eklemlerinin beyaz ve sert olduğunu görür.

"Frank?

Derry ayağa fırlar. 'Bayılıyor,' diyor. 'Çabuk. Hadi onu . Yardım edin bana!'

Ama artık çok geç. Devrilmiş bir ağaç gibi yere düşer.

Yirmi iki

1993

Mark iki saat sonra döndü. Blazer ceket giyyordu. Gerçek bir ceket. Ridinghouse Grand'e gitmek için.

"Ne var ne yok? Tony onları kapıdan uğurlarken sordu.

"Cliffhanger," diye yanıtladı Mark, eli Kirsty'nin küçük elinin içinde

Geri.

"Evet, bunun heyecan verici olması gerekiyordu," dedi

Tony. 'Ben de öyle duydum,' dedi Mark.

Kirsty kapıdan çıkıyordu ve yola koyulmaya hevesli görünüyordu. Gray'in ağır sorgusu altında gerçekten sinemaya gitmek istediğini ve Gray'in daha önce o kadar da istekli görünmediğini söylediğinde hayal gördüğünü iddia etmişti.

Seslerinin sokaktan kasabaya doğru kaybolduğunu duyunca ayağa fırladı. Annesi mutfakta spagetti pişiriyordu ve o da bir şişe kola almak için dışarı çıkacağını söylemek üzere kafasını kapıya uzattı.

"Sprite'ımız var" dedi. "Ben kola istiyorum.

"Peki o zaman, hazır elin değmişken bir parça da kaşar alabilir misin?

Kirsty ve Mark yavaş yavaş yürüyorlardı ve Mark koşmadan caddenin yarısına kadar onlara yetişebildi. Bir antika dükkânının vitrinine bakmak için durmuşlardı. Eski porselen bebekler sergileniyordu ve ne kadar ürkütücü olduklarından bahsediyorlardı. Mark yine elini Kirsty'nin sırtına koydu ve onu nazikçe sinemaya doğru yönlendirdi.

Mark'ın kız kardeşi için kapıları açmasını ve onu cesurca içeri almasını uzaktan izledi. Ve sonra

gitmişlerdi.

Mark, Kirsty'yi saat 10'da eve getirdi. Gray onları yatak odasından sokağın üzerinden duyabiliyordu. Seslerinde sanki bir tartışmanın eşiğindeymişler gibi bir ağırlık vardı. Perdesini biraz araladı ve başlarının tepesine doğru baktı. Mark'ın onu öpmeye çalıştığını ve Kirsty'nin öpücükten kaçınmak için eğildiğini gördü. "Ah, ama," dediğini duydu Mark'ın. "Bütün o saçma film boyunca tek bir öpücük bile yok. Ve şimdi bir tane bile

Kapının önünde küçük bir çocuk mu var? Bu hiç nazik değil.'

'Özür dilerim,' dedi, 'gerçekten yorgunum. Sadece yatmak istiyorum.

"Çok yakında yatağa gidebilirsin, söz veriyorum," dedi, büzülmüş dudaklarıyla tekrar ona doğru yaklaşarak.

Tekrar başını eğdi ve 'Dürüst olmak gerekirse. Paramparça oldum.

"Gerçekten mi?" dedi inanmayan bir ses tonuyla ve Gray onun nefesinin altından tuttuğunu duydu. Sonra: "Peki ya yarın?" Sesi somurtkan, neredeyse huysuz çıkmıştı. "Yoksa başka bir günlük geziye mi gidiyorsun?

Ve işte Gray'in bütün hafta boyunca rahatsızlık duyduğu her şeyin çekirdeği oradaydı. Mark onların eğlenceli bir şekilde taşralı olduklarını düşünüyordu. Onlardan daha iyi olduğunu düşünüyordu. Yine de kız kardeşini sanki hayatının aşkıymış gibi takip ediyordu.

Kirsty'nin "Bilmiyorum," diye cevap verdiğini duydu.

"Sanmıyorum. 'Peki o zaman, gelip seni çağırayım mı? Biraz vakit geçirebiliriz.

Teyzemlerde bir gün. Sana öğle yemeği hazırlayayım.'

"Bilmiyorum," diye tekrarladı. "Anneme ve babama sormam gerek. " onlara şimdi sorabilir misin?" ses tonu kırılmış ve

sabırsız.

"Yarın sorarım.

"Neden şimdi değil?" "Geç oldu. Yorgunum.

Mark'ın tekrar dudak büktüğünü ve sonra da "Peki" dediğini duydu. Yarın sabah ararım. Bana o zaman söyleyebilirsin.

Kız kardeşi tereddüt etti ve sonra "Tamam. Yarın görüşürüz." dedi.

Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı ve Gray onun doğruca yatağā gitmeden önce ailesiyle sessizce konuştuğunu duydu. Gray, yatak odasının penceresinden Mark'ın Tavşan Kulübesi'nin önünde bir iki dakika durup ellerini ceplerine sokarak karanlık gözlerle n kapıya bakmasını, çukurlaşmış yanaklarındaki kasların hafifçe seğirmesini izledi. Sonra döndü ve Arnavut kaldırımлі dar sokağı geçti, bir an için denize , sonra aniden ve korkuyla deniz duvarını bir, iki, üç kez tekmeledi ve sonunda kulübeden uzaklaştı, ince, öfkeli bir siluet puslu yaz gecesinde gözden kayboldu.

Yirmi üç

Lily uykusundan irkilerek uyanır. Hava karanlıktır ve yorgan bacaklarına dolanmıştır. Yatağın yanındaki saate bakar: 8:09. Bir an için sabah mı yoksa gece mi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktur. Sonra hâlâ Cumartesi gecesi olduğunu hatırlar. Rüyasında ailesini görüyordu. Evini hayal ediyordu. Telefonu eline alır ve annesini arar.

"Anne," diyor, uyku dolu bir sesle. "O hâlâ yok. "Eve gel," diyor annesi.

'Eve gelemem. O geri gelirse diye.'

'Eğer geri gelirse nerede olduğunuzu bilecektir. Buraya nasıl geleceğini biliyor.

'Buraya gelemez. Pasaportu hâlâ kadın poliste.

"Seni arayabilir ve sen de geri dönebilirsin.

"Ama ya yaralıysa?

Lily. O kendi ülkesinde. Eğer yaralanırsa orada ona bakacak insanlar var.

"O kadar emin değilim anne. Dün geldiler ve bilgisayarını aldılar. Sahte pasaportunun yeraldı suç dünyasından geldiğini söylediler. Yani tehlikeli insanlar tanıyor olabilir. Onlarla karşılaşmış olabilir.

Annesi garip, boğuk bir ses çıkarır. "Aman Tanrım. Lily. Gitmelisin! Dairede tek başınasın. Ya senin için gelirlerse? Ya o senin için gelirse ve onu takip ederlerse? Sen hedef tahtasısın!'

'Gidecek hiçbir yerim yok, anne! Kimseyi tanımıyorum!'

"Oh, biliyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum. Bunu durdurmalıydım. Seni bekletmeliydim.

"Yine de onunla evlenirdim ve o da bana yalan söylemeye devam ederdi.

'Hayır. Biraz daha zaman olsaydı fark ederdin. Bu soğan gibidir. İnsanlar kendilerini size her seferinde bir katman olarak gösterirler. İşte bu yüzden beklemelisiniz. En alttaki katmanlara ulaşana kadar bekleyin. Genellikle en kötü şeyler oradadır. Ve sonra, eğer en kötü şey o kadar da kötü değilse, o zaman evlenirsiniz.'

Carl kötü bir adam değil anne! Onun hikayesini bilmiyoruz! Bence daha önce evlenmiş olması mümkün. Bazı yüzükler buldum. Belki diğer kadın onu incitmiştir. Belki başına kötü bir şey gelmiştir. Belki de bu kadından saklanmak için sahte bir kimliği vardır! Hiçbir şey bilmiyoruz.'

Annesinin iç çektiğini duyar. 'Eve gelmeni istiyorum. Biletlerin parasını ödeyebilirim.

Lily duraklar. Şu anda evde olmak istediğini inkâr edemez. Annesini, kardeşlerini, köpeğini, üniversite arkadaşlarını, barları ve kayıp Cumartesi gecelerini istiyor. Geride bıraktığı yatak odasındaki, hâlâ kendisinin ve arkadaşlarının fotoğraflarıyla süslü aynada saçlarını taramak istiyor. O arkadaşlarıyla kol kola girip tanıdık sokaklarda yürümek, tanıdık bir dil konuşmak, tanıdık yüzler görmek istiyor. Bir yabancıyla yanlış anlaşılmadan ve şüpheyi yaklaşılmadan konuşabileceği bir yerde olmak istiyor.

Ama Carl onun İngiltere biletliydi. Carl olmadan, ya da o gerçekte her kimse, geri dönmesine izin verilmeyebilir. Ve her nedense, ne kadar yalnız ve ne kadar korkmuş olsa da, geri dönmesine izin verilmesini istiyor. Çok az tattığı bu hayatın kapısının anahtarını elinde tutmak istiyor.

"Geri dönmeyeceğim," diyor, henüz değil. Carl'a ne olduğundan emin olana kadar olmaz.

Annesi iç geçiriyor ve dilinin dişlerine çarparak çıkardığı sesi duyuyor. "Sen," diyor sıcak bir sesle. "Nereden geldiğini bilmiyorum. Bu güçlü kadın. Yabancı bir ülkede tek başına olan bu kadın. Cesur ve aptalsın. Ama seni durduramam.

"Hayır," diyor, "yapamazsın.

"Seni özlüyorum. Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum.

'Ve yakında, bu büyük sözleşmeyi bitirdiğimde, geleceğim.

TAMAM MI?'

"Evet. Lütfen.

"Bir hafta. Belki on gün.'

"Güzel. Teşekkür ederim.

"O zamana kadar belki kocanızın nerede olduğunu öğrenirsiniz.

Lütfen. Evet.'

"Ne olsun, onun iyi bir adam olduğunu düşünüyorum.

Öyle. Evet, öyle. Biliyorum. Gözyaşlarının kabardığını hissettikçe heceleri daha da kısılıyor.

"Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum.

Ve sonra telefon hattı sessizleşir, oda sessizleşir ve tek ışık banyo kapısındaki çatlaktan gelir. Lily telefonu kucağına bırakır ve ağlar.

Yirmi dört

Frank bütün öğleden sonra uyur. Saat altıyı biraz geçe uyandığında sanki komadan çıkıyormuş gibi hissediyor. Hava çoktan kararmıştır ve kulübenin ışıkları sönmüştür. Gözleri karanlığa alıştığında, Alice'in kulübesinin arkasından gelen ışıkların sıcak parıltısını görür. Üst kattaki odalardan birinden yüksek sesli bir müzik ve gençlerin yüksek oktanlı konuşmalarının sesi geliyor. Gürültü garip bir şekilde bilinçaltını sızlatır ve gözlerini kapatarak sesin kaynağını bulmaya çalışır. Ama orada değildir. Alice'in mutfağında, Alice ve arkadaşı olan o kadınla birlikte olduğunu hatırlıyor. Debbie mi? İçeri girmişti ve ikisi de dönüp aynı tedirginlik ve endişe ifadesiyle ona bakmışlardı. Sonra da ona Anthony Ross adında bir adamın sahilde, tam da bu hafta saatlerce oturduğu yerde öldüğünü anlatmışlardı. Bu isim bilincine bir kurşun gibi saplanmış ve sonra da bayılmıştı. Kamp yatağından kalktığında, ismin etkisinin izini sürmeye çalıştı. Anthony Ross, diye mırıldandı kendi kendine. Anthony Ross. Ama hiçbir şey gelmiyor.

Midesi gurulduyor ve o bunu görmezden gelmeye çalışıyor. Ama yapamıyor.

Alice'in evine beslenmeyi bekleyerek girmeye devam ediyor. Birkaç dakikasını, hayatını yeniden kurduktan sonra Alice için yapacağı şeyleri hayal ederek geçirir. Onları tatile gönderecek. Onları yemeğe çıkarır. Ve, Tanrım, eğer gerçekten zengin olursa, onlar için ipoteklerini ödeyecektir.

Bir an sonra bahçenin aydınlandığını görür ve çakılların üzerinde çıtırdayan ayak seslerini duyar. İçgüdüsel olarak saçlarına dokunur ve onları yerine iter.

Alice kapıyı hafifçe çalıyor. "Frank?

Kapıyı açar ve ona gülümser.

Tanrım. Tanrı'ya şükür. Yaşıyorsun. Gerçekten endişelenmeye başlamıştım.'

"Ben iyiyim," diyor. 'Biraz bulanık. Ama iyiyim.

"Tanrıya şükür," diyor tekrar. "Neyse, al. Ona büyük bir taşıma çantası uzatıyor. 'Daha önce aldığımız tüm eşyalar burada. Senin için yıkadım. Hayır kurumlarında temiz şeyler bile kötü kokuyor, değil mi?

Çantayı ondan alır ve 'Vay canına. Teşekkür ederim. Bunu yapmanı beklemiyordum.

'Gerçekten kendi iyiliğim için. Başka bir kokuşmuş ev misafiri istemiyorum. Gülümsüyor. "Dinleyin. Gerçek bir yemek pişirdim. Et falan. Bize katılmak ister misin?'

Suçluluk duygusundan dolayı hayır demek istiyor. Ama midesi onun yerine konuşur. 'Bu harika olur. Eğer bunun bir dayatma olmadığından eminseniz.

'Tanrım, hayır, zaten beş bin kişiyi besliyorum, yani bir ağız daha fark yaratmayacak. Yaklaşık on dakika,' diye bitiriyor, ellerini kocaman tüylü hırkasının ceplerine . "Ama hazır olduğunuzda gelin.

Frank, mis gibi kokan kıyafet torbasından yumuşak mavi bir gömlek ve bir çift haki pantolon seçer, ardından paketten bir çift yepyeni çorap çıkarır. Onları giymek, hafızasını kaybettiğinden beri başına gelen en medeni şeymiş gibi geliyor ve birkaç dakika sonra arka kapıya yaklaşırken kendini neredeyse düzgün bir insan gibi hissediyor.

Ev güzel kokularla doludur ve mutfaktaki tüm pencereler buğulanmıştır. Romaine ocağın üzerinde bir taburenin üzerinde durmuş bir tencere et suyunu karıştırıyor, Derry mutfak masasında havuç dilimliyor, Daniel ise yerde oturmuş Hero'nun karnını ovuyor.

"Buradan," diye seslendiğini duyar Alice yan kapıdan. "Buyurun. Alice ona büyük bir bardak şarap uzatır. "Ne düşünüyorsun? Evrak ve ödev yığınlarını temizledi ve

Kitaplar ve sanat eserleri yemek masasından alınıp masaya yerleştirilmiş. Ortada titreyen küçük bir mum kümesi, turuncu yemek tabakları üzerinde üçgen şeklinde katlanmış mor keten peçeteler ve çivit rengi tabanlı ağır kırık cam şarap kadehleri var.

'Çok güzel görünüyor,' diyor.

"Evet," diyor, kendi kendine değerlendirerek. 'Oldukça şık. Bana kalırsa. Şarap kadehini onunkine doğru kaldırıyor ve 'Şerefe' diyor. Ölmemiş olmana.

Gülümsüyor. "Sanırım.

'Ve iyi hissettiğinden emin misin? Ölü bir ağırlık gibi düştün.'

"Oldukça eminim," diyor, kırmızı şarabın boş midesinin içini ısıttığını, soğuk damarlarına hoş bir şekilde kanadığını hissederek. "Normal hissediyorum.

"Sende normal olan hiçbir şey yok Frank," diyor. O da gülüyor. "Bu doğru.

Bir an sessiz kalırlar. Frank, Alice'in bir sonraki sorusunun aralarında havada asılı kaldığını hissedebiliyor. Ona gülümser.

"Yani," diyor. "Anthony Ross.

Evet. Biliyorum. Belli ki bir anlamı var. Belli ki benimle bir bağlantısı var. Buraya gelmiş olmam, tam şurada oturmuş olmam. Sahili işaret ediyor. "Denizdeki bir adamla ilgili bir şeyler hatırlayabildiğim gerçeği. Bu kesinlikle benim hikayemin bir parçası. Keşke ne şekilde olduğunu bilseydim.

'Yani şimdi orada hiçbir şey yok mu? Hatırlamıyor musun?'

Hatırlayamamasının Alice üzerindeki etkilerini fark ederek özür dilercesine başını sallar.

'Çok yazık,' dedi. 'Gizliden gizliye fabrika ayarlarına geri dönmüş olarak uyanmanı hayal ediyordum.

'Ben de,' diye yanıtlıyor.

"Kıyafetler güzel görünüyor. Kıyafeti başıyla onaylıyor. "Çok taze görünüyorsun.

Kendisine tepeden bakıyor. "Teşekkür ederim. Çok, çok minnettarım. Gerçekten.'

Kadın onu susturur ve şarap kadehlerini doldurur. Bir kahkaha tufanı merdivenlerden aşağı yankılanır. Kadın sustu. "Korkarım içimize sızmışlar," diyor. 'Kai daha sonra bir partiye gidecek ve kasabanın on dört ve on beş yaşlarındaki nüfusunun yarısı onun yatak odasında toplanıyor. Orada yaklaşık otuz kişi var. 10'a 8'lik yatak odasında. Düşünmeye bile değmez.

"Al! Derry mutfaktan sesleniyor. "Bir şey pingledi!"

"Filizler," diyor Frank'e. Bir dakika içinde döneceğim. Yardım edin

Kendini şaraba ver.'

Frank ayağa kalkar ve bir süre masanın üzerindeki çay lambalarının sıcak titreşimlerini izler. Bir şekilde kokulu olduklarını fark eder. Koku için mücadele eder. Çiçeksi bir şey. Küçük çiçekleri olan beyaz bir çiçek görür. Sonra arkasındaki büfenin üzerinde bir kutu fark eder.

Yasemin ve zambak.

Büyük bir gümbürtü yemek odasının alçak tavanlarında yankılanır ve bunu şamata çığlıkları izler. Bir kapı açılır ve kapanır. "Tanrı aşkına! Ne halt ediyorsun orada?" Ve sonra merdivenlerde yumuşak ayak sesleri duyulur. Jasmine yemek odasına doğru yürür ve onu orada dikilirken görünce durur.

"Oh.

"Annen mutfakta," diyor, onun için beceriksizliğini bastırmak istiyor.

"Harika," diyor, "teşekkürler.

Ufacık tefecik, kafası vücuduna göre biraz fazla büyük. Siyah saçları her iki kulağının üzerinde küçük bir topuz şeklinde toplanmış ve baldırlarının arkasından aşağı sarkan bol gri bir hırkanın altına siyah mini bir elbise giyiyor.

"Anne!" diye yakındığını duyuyor. 'Orada kafayı yemişler. Ciddiyim. Onları durdurmalısın!

Frank, Alice'in yanıtını duyamaz ama bir an sonra Alice yeniden ortaya çıkar, ardından Jasmine, Romaine ve Hero gelir ve merdivenlerden yukarı bağırır: 'Yemek! Yemek!

On beş saniye içinde bir düzine genç merdivenlerden hızla iniyor, yetişkinlerin yanından geçerken yavaşlıyor, ellerinde sosis, püre ve soğan sosuyla dolu kâğıt tabaklarla mutfağa girip çıkıyorlar. Tabakları oturma odasına ve kapıyı arkalarından kapatıyorlar.

Frank şaşkınlıkla Alice'e bakar. "Bütün o çocukları sen mi besledin?"

'Midelerini doldurmak. Yoksa dışarı boş çıkarlar ve her yere kusarlar. Ayrıca, sadece ucuz sosisler, özel teklif üzerine. Önemli bir şey değil. Merak etmeyin,' diye devam ediyor, 'bizim için güzel bir kaburga eti. Ve sebzeler.'

"Ucuz sosislerle mutlu olurum."

'Evet, ben de öyle. Ama son birkaç gündür yediğimiz onca boktan şeyden sonra düzgün bir şeyler yemenin zamanı geldi diye düşündüm. Biraz daha şarap?'

Derry elinde buharı tüten iki kase ile belirir ve mutfağa geri dönmeden önce masaya bırakır. Romaine ve Jasmine sandalyelerini çekip otururlar. Hero ve Sadie de burunlarını seğirterek masanın yanındaki yere beklenti içinde yerleşirler.

"Bir şey yapabilir miyim?"

"Hayır," diyor Alice. 'Bir şok geçirdin. Sen sadece . Ben ve Derry bunu halledeceğiz.'

Masaya büyük bir parça et, bir tabak tereyağlı patates püresi, hardal, yaban turpu ve ketçap kavanozları getirilir. Bir genç elinde bir yığın kullanılmış kâğıt tabakla görünür ve Alice'e nereye gitmeleri gerektiğini sorar.

Ona söylüyor ve ardından sesleniyor, 'Yan tarafta Oreos var. Birkaç paket al.'

Alice kadehlere biraz daha kırmızı şarap dolduruyor ve Jasmine'i ikinci bir şişe alması için mutfağa gönderiyor. Köpeklerden biri, uzaktaki bir arabanın alarmı gibi düşük seviyeli bir vınlama sesi çıkarıyor.

"Kapa çeneni Hero," diyor Alice.

Frank, Romaine'in ayaklarının dibine bir parça sosis bıraktığını görür ve Hero'nun gizlice üzerine atlayışını izler. Alice'e bakar

ama o görmedi.

Web kamerasında çocuklarının isimlerini hatırlamaya çalışırken görüntülenen Alice'in ebeveynlerinden bahsediyorlar. "İyi olan," deyip duruyordu babam. "Bilirsin işte. Sevimli kız." Sonra annem "Alice'i mi kastediyorsun?" diyordu. Babam da "Hayır, o değil. Diğer. Anlıyor musun? Onun adı ne?" Annem başını salladı ve "İki tane var. O kadarını biliyorum."

Derry , 'En azından hala çocukları . Bu yakında bitecek.

Frank izler, dinler ve kollarını hatırladığı annesini merak eder. Yaşıyor muydu? İyi mi? Bunadı mı? Onu özlüyor mu? Onu özleyen biri var mı? Eti kesiyor ve ağzına atıyor.

Derry, Frank'e anlamlı anlamlı bakarak, "Güzel biftek, Alice," diyor.

"Mm," diyor ağzındaki lokmanın arasından. 'Çok güzel. Çok yumuşak.'

Alice ona gülümser ve eline dokunur. "Güzel," der. "Beğendiğine sevindim.

Alice elini bırakmadan önce son bir kez sıktığında küçük ve biraz rahatsız edici bir sessizlik olur. Bu hareket Derry ve Jasmine tarafından gözlemlenmiş ve onaylanmamıştır.

'Ben de merak ediyordum,' diyor. 'Dört gün oldu. Sence bir şey oldu mu? Haberlerde kayıp bir adamla ilgili bir şey var mı? Yani, ben düzgün bir tipe benziyorum. Kimsenin beni özlememesi garip geliyor. Öyle değil mi?'

"Kontrol ediyordum," diyor Alice. 'Ulusal haberleri ve yerel Londra haberlerini. Hiçbir şey çıkmadı. Ama bu kaybolduğunun bildirilmediği anlamına gelmiyor. Sadece bunun bir hikaye olmadığı anlamına geliyor. Ve biliyorsun, birinin seni kayıp olarak bildirip bildirmediğini öğrenebilmemizin tek yolu polise gitmek.

"Ben gerçekten ... Parmakları atal bıçak takımını karıştırtıyor ve içinden bir rahatsızlık geçiyor. "Gerçekten biraz daha hatırlamak istiyorum. Kendim için. Daha önce, bilirsiniz...?"

"Ama ya yapmazsan?" diye çıkışıyor Jasmine ve herkes dönüp ona bakıyor.

"Jasmine ..." diyor Alice.

Hayır. Gerçekten. Ya hiçbir şey hatırlamıyorsan ve güneyde seni özleyen, nerede olduğunu merak eden ve endişeden hasta olan koca bir aile varsa? Bu onlar için adil olmaz. Değil mi?"

"Sanmıyorum..." diye mırıldanıyor. "Bilmiyorum ama kimse olduğunu sanmıyorum. Sadece hissetmiyorum..."

'Biri olmalı,' diyor Yasemin. "Herkesin biri vardır.

Alice, "Pek sayılmaz," diyor.

"Mesele bu değil. Mesele bu değil ve sen de bunu biliyorsun. "O zaman mesele ne?" diyor Alice.

"Mesele şu ki "Frank" bir yere ait. Ve kimse bunun nerede olduğunu bulmak için çaba sarf etmiyor gibi görünüyor. Mesele şu ki "Frank" buraya ait değil. O gün sahilde başıboş bir köpek bulmuş olsaydınız, sahiplerini bulmak için elinizden geleni yapardınız; çipli olup olmadığını öğrenmek için veterinerlere gtrrdnz; afişler asardınız. Ona evcil hayvanınız mış gibi davranmaya başlamazdınız. Bilmeden olmazdı.'

Alice yine kızına endişeyle bakarak, "Jasmine," dedi, "burada bana güvenmek zorundasın. Uzun ve tuhaf bir hayat yaşadım ve hayatımda gördüğümde tanıyabileceğim kadar kötü insan tanıdım. Ve güven bana, Frank iyi adamlardan biri. Frank'e güven verici bir bakış fırlatarak ona bakar. "Ben sadece ona yardım etmek istiyorum, tamam mı? Belli ki sahilimize gelmesinin gizemli bir nedeni var ve eğer gerçek hayatıyla yüzleşmeye hazır değilse, ona kendini hazır hissetmesi için biraz zaman vermeliyiz.

"Kişisel bir şey değil," diyor Jasmine Frank'e, ağır sıvı kaplı gözleri parlayarak. Gerçekten. Eminim sen de

gerçekten güzel. Ben sadece ...'

Frank gülümser. "Anlıyorum," diyor. "Anlıyorum. Hissediyorum ... Kendisini nankör gibi göstermeyecek sözcükler arıyor. "Burada olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Kişisel alanını işgal ettiğim için kötü hissediyorum. Annen benim için para harcadığı için kötü hissediyorum. Gerçek bir insan olmadığım için, seni kendi evinde rahatsız hissettirdiğim için kötü hissediyorum. Ve bu kadar zayıf ve muhtaç olduğum için kendimi kötü hissediyorum. Gerçekte böyle olmadığımı çok güçlü bir şekilde hissediyorum. Gerçek ben biri değilim. Ama şu anda hiç cesaretim ve yüreğim yok. Gevşek bir paçavra gibiyim. Ve umarım bu geçecek, kafamdaki bu büyük karartma perdesi açılacak ve hatırlayacağım ve sonra güçlü hissedeceğim. Ve bunun çok yakında olacağını umuyorum. Yani' - Alice'e döndü - 'annen bugün bir şey buldu ...'

"Biliyorum," diyor Jasmine, "bana söyledi. Bayılmışsın.

"Evet. Yani, bilmiyorum, bu benim hikayemi çözmenin başlangıcı olabilir.

Jasmine başını sallar. "Dediğim gibi," diyor, gözleri kısık. "Kişisel bir şey değil.

Frank nefes verir. Hafızasını kaybettiğinden beri bu kadar kısa sürede bu kadar çok kelimeyi arka arkaya söylememiştir. Kendini aynı anda hem tükenmiş hem de coşkulu hissediyor, sanki yeni bir kas tabakası geliştirmiş gibi. "Teşekkür ederim," diyor.

Derry ve Alice'in bakıştıklarını fark etti ve sonra Derry şöyle dedi: "Bu arada, sen bayıldıktan sonra Alice'le ben aramaya devam ettik. Anthony Ross olayıyla ilgili başka bir şey bulamadık, ama editöre e-posta gönderdim, yazıyı yazan kişinin iletişim bilgilerine sahip olup olmadıklarını sordum. Ya da başka hikayeleri olup olmadığını.

Frank nefesini tutar ve gerisini bekler.

Henüz cevap gelmedi. Ama biliyorsunuz, bugün Cumartesi. Belki gelecek hafta bir şeyler duyarız.

Nefes veriyor. Yeni bir şey yok, ama en azından yeni bir şey için potansiyel var. Konuşma yeniden ısınıp kendisinden uzaklaştıkça, çatal ve bıçağının etrafına katladığı ellerine bakar, açılırlar ve

kırıřıklıklar, iller ve kıllar. Bu ellerin nerede olduėunu, kime dokunduėunu, ne yaptıėını merak ediyor. Ve bu dűřűnce zihninden geçerken, aniden tekrar hissediyor, ona karřı birinin aėırlıėını, yűzűne ve ellerine karřı sıcak nefes hissini, bu eller, bir boėazın etrafında sıkı, sıkıyor, sıkıyor ve sıkıyor. Bir yűzűn bulanık bařlangıcını gűrűr, bir adamın yűzűnű. Bir tutam siyah sa, yakıřıklı bir yűzden fırlayan lacivert gűzler.

Yirmi beş

1993

"Ee," dedi Gray, "dün gece ne oldu?" "Hiçbir şey," diye yanıtladı Kirsty savunmacı bir tavırla.

"Penceremin ön kapının hemen üzerinde olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet. Sonra?"

"Neler olduğunu duydum. Seninle uğraştığını duydum."

"Ne demek arsey?"

"Sen onu öpmeyince karamsarlığa kapıldı ve iki büklüm oldu. Ve sen içeri girdikten sonra duvarı tekmeledi. Çok sert. "Yüzyılın randevusu gibi görünmüyordu.

Omuz silkti. 'Sadece pek havamda değildim. Bilirsiniz işte. 'Benim noktam tam olarak. bu noktada içinde bir güzel yeni

'Birbirinizin üzerinde bir döküntü gibi dolaşmalı, ellerinizi birbirinizden uzak tutamamalısınız.

Kirsty dudak büktü ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Sen ne bilirsin ki?"

"Aşkın gençlik rüyasının neye benzemesi gerektiğini biliyorum, yeterince film izledim ve bu ikiniz değilsiniz, bu kesin.

"Hayat filmlerdeki gibi değil Gray.

İçini çekti. "Dinle Kirst, seni kızdırmaya çalışmıyorum, sadece seni kolluyorum. Bu senin ilk erkek arkadaşın ve bu konuda her türlü kötü titreşimi alıyorum. Onun hakkında.

Kirsty gözlerini kırptırdı ve yere baktı.

"Sadece, hayır demeye hakkınız olduğunu bilmeniz gerekiyor. Sırf sana teklif etti diye biriyle çıkmak zorunda olduğunu söyleyen bir yasa yok. O yetişkin bir adam, reddedilmeyle başa çıkabilir. Bunu atlatacaktır. Ve her an buraya gelip seni ikna etmeye çalışabilir.

ve ona ne söyleyeceğine şimdi karar vermelisin.

"Biliyorum," diye tısladı ve Gray onun hedefi vurduğunu anladı. "Ne olmuş yani?"

"Ona söyleyebilir misin?" dedi. Ve işte yine oradaydı, küçük kız kardeşi dizini sıyırmış bir halde ona geliyordu. "Ona hasta olduğumu söyleyebilir misin?"

Gray muzaffer bir gülümsemeyle kendini tuttu. "Elbette," dedi. "Bunu yapabilirim."

"Onu sevmediğimden değil. . Sadece ...' 'Hazır değilsin.'

Ona önce kızgın, sonra da yumuşak bir ifadeyle baktı. "Sayılır. Sanırım. Yani, benim için biraz yaşlı olabilir. Ve gerçekten çok yoğun. Her konuda. Belki de biraz daha eğlenceli biriyle birlikte olmalıyım."

"Aynı . Tüm kalbimle."

"Ama sadece çok yakışıklı olduğu için. Arkadaşlarımı düşünüp duruyorum. Bizi birlikte görseler ne kadar kıskanırlardı."

"Yani sığ ya da başka bir şey değil mi?"

Kaşlarını çattı ve sonra gülümsedi. "Biliyorum. Zaten bizi birlikte görecekları de yok."

"Hayır," diye kabul etti. "Mark'ın bir şekilde Croydon'a geleceğini pek düşünemiyorum."

Gray konuşurken ikisi de arkalarındaki bir hareketin, sokağa bakan alçak pencerenin önündeki bir gölgenin farkına vardılar. Kirsty nefesini tuttu ve elini kalbinin üzerine bastırdı. Bu Mark'tı, ellerini cama dayamış, onlara bakıyordu. Gözü Gray'inkine takılınca acımasızca gülümsedi.

"Ah, Tanrı aşkına," diye mırıldandı Gray. Kirsty'ye döndü ama Kirsty ışık hızıyla masanın altına kaymış ve ayaklarının dibinde yere çömelmişti.

"Ona hasta olduğumu söyle," diye tısladı. "Ama o seni gördü."

"Olmayabilir."

"Tabii ki öyle!

'Sadece git ve ona söyle. Lütfen.'

Gray içini çekti ve sandalyesini geriye itti.

Mark kot pantolonu ve beyzbol şapkasıyla kapıda duruyordu. Beyzbol şapkası aceleyle sonradan takılmış gibiydi, saçları yeterince plastik görünmediği için son anda taktığı bir şeydi. "Yo.

"Ee, yo.

"Kız kardeşinle konuşabilir miyim?"

"O iyi değil.

"Ama o ... Gray'in arkasından sağdaki yemek odasını işaret etti.

"Yatağına geri döndü.

"Oh, hadi ama ...

"Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum. O hastaydı. Yatağa geri döndü.'

"Buna gerçekten inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet. Gerçekten inanıyorum.

Birkaç saniye karanlık bir sessizlik oldu. "Dün gece iyiydi.

"Evet, belki de hoşuna gitmeyen bir şey yemiştir.

Mark gözlerini devirdi ve Gray'in yanından geçip eve doğru ilerlemeye başladı.

Gray ellerini Mark'ın göğsüne bastırdı. "Sanmıyorum.

"Sadece onu görmek istiyorum," dedi Mark, sesi kızgınlıktan kısılmıştı.

"Seni görmek istemiyor.

"Nereden biliyorsun? Ona sordun mu?"

Evet. Ona sordum. "Onu görmek istemiyorum." dedi.

Sana inanmıyorum. Kirsty! Kirsty!' Kendini yeniden Gray'in bedenine doğru itmeye başladı.

O sırada Tony alt basamakta belirdi, havlu bir sabahlığa sarınmıştı, saçları duştan ıslanmıştı. "Günaydın Mark," dedi nazikçe. "Her şey yolunda mı?"

"Kirsty'yi görmeyi umuyordum," dedi Mark. "Oğlunuz onun hasta olduğunu düşünüyor gibi.

Gray babasına uyarıcı bir bakış fırlattı.

"Ah," dedi Tony, açıkça yalan söylüyordu ama Gray'in umurunda değildi. "Evet.

Biraz boğazım ağrıyor.'

"Ah, doğru," dedi Mark. 'İki dakika önce hasta olduğunu söylemişti. Tanrı aşkına. Ben aptal değilim.

"Dinle Mark," dedi Gray, "Kirsty'nin hasta olup olmaması önemli değil. Gerçek şu ki seni görmek istemiyor. TAMAM MI?

Mark bir adım geri çekildi, beyzbol şapkasını başından kaptı ve saçlarını tekrar yerine yerleştirdi. "Her neyse," diye tısladı, şapka ellerinin arasında bükülmüştü. "Ciddiyim. Her neyse. Bir adım daha geri çekildi ve bir adım daha atarak, "Ona aradığımı söyle. Onu teyzemlerde bekleyeceğimi söyle. Kendini daha iyi hissettiğinde.

"Kesinlikle yapacağız," dedi Tony, hâlâ neşeliydi. 'Boşa giden yolculuk için özür dilerim.

Mark her ikisine de öfkeli bir bakış attıktan sonra şapkasını saçının üzerine geri çekti ve nefesinin altından yüksek sesle mırıldanarak onlardan uzaklaştı.

Gray ve babası birbirlerine baktılar.

"Gördün mü?" dedi Gray. "Şimdi anladın mı?

Tony inanamayarak başını salladı. "Tam bir sik kafalı.

Kirsty yemek masasının altında saklandığı yerden çıktı ve ardından anneleri başını merdivenlerden aşağı uzattı. "Bütün bunlar da neydi?

"Hiçbir şey," dedi Gray, "sadece Mark'ın hayır cevabını kabullenememesi. Şimdi gitti.

Dördü bir an için ön kapının etrafında toplanmış bir şekilde durdular, Mark'ın ve onun garip öfkesinin geri çekilmesi onları çit direkleri gibi bir arada tutuyordu.

Yirmi altı

Lily mutfaktaki davlumbazın altındakiler de dahil olmak üzere tüm ışıkları yakar. Karanlığa bir an daha dayanamaz. Televizyonu açıyor, içinde köpek olan bir film buluyor ve sonra kendine bir şeyler yediriyor. Saat neredeyse on olmuştur ve Russ'la yaptığı kahvaltıdan beri bir şey yememiştir. Ekmek kutusundaki ekmek yeşildir, bu yüzden kendine bir paket basmati pirinci mikrodalgada pişirir ve tereyağıyla birlikte yer. Bir süre köpeklerle ilgili filmi izliyor ama filmdeki çift onu üzüyor, bu yüzden arkasını dönüyor ve onun yerine gürültülü bir randevu programı buluyor. Sonra kendine bir kadeh şarap koyar ve kocasının var olmadığı söylendiğinden beri yapması gerektiğini bildiği şey için kendini hazırlar. Carl'ın mektuplarını düzgün bir yığın haline getirir ve bir süre onlara bakar. Sonra ilk mektubu eline alır ve açar.

Bir emlakçıdan gelen önemsiz posta.

İkinci mektup cari hesabına ait bir ekstre. Hızlıca gözden geçiriyor. Her şey ona tanıdık geliyor. Kiev'deki yemekler, düğün gecelerini geçirdikleri otel, sonra Bali'deki içkiler, havaalanı alışverişi, istasyondaki off licence, Marks & Spencer, demiryolu şirketi, kuru temizlemeci, geçen hafta sonu öğle yemeği yedikleri taşradaki pub için yapılan ödemeler. Daha sonra yerel harcamalar devam etti ve Salı günü öğleden sonra Victoria'daki bir kafede temassız 2.20 sterlinlik bir ödeme ile son buldu. Sonra hiçbir şey. Daha fazla harcama yok. Düz bir çizgi ve bip sesi.

Yani, diye düşünüyor, ifadeyi kucağına indiriyor ve şarap kadehine uzanıyor. İşte bu kadar. Kanıt. O ölmüş. Başka türlü nasıl yaşayabilir ki? Para harcamadan?

İki mektup daha açar, ikisi de önemsiz postadır. Elektrik şirketinden gelen bir faturayı ve tüm iş gömleklerini aldığı gömlek yapım şirketinden gelen bir ekstreyi açar. Sonra son mektubu açıyor. Mobil servis sağlayıcılarından. Her görüşmenin numarasına ve süresine göre listelendiği ayrıntılı bir fatura. Nefesini tutuyor ve okumaya başlıyor.

Neredeyse her arama ve mesaj onun telefon numarasına geliyor. Bu onun için sürpriz değildir. Aradığı şey, Carl'ın annesinin Kiev'deki evinden yaptığı aramadır, düşünlerinin olduğu gün annesine yaptığı arama. Ve oradadır: 4.46

21 Mart akşamı. Üç dakika beş saniye. Bir kalem alıyor ve altını çiziyor. Sonra saate bakıyor. Neredeyse on buçuk olmuş. Birini arayıp konuşmak için çok geç olduğunu düşünür. Ama bir kadına oğlunun kayıp olduğunu söylemek için çok mu geç? Numarayı tuşlar, nefesini zor tutar. Bir yerlerde, belki buranın doğusunda, belki batısında, belki bir kalede, belki nemli bir dairede, bir telefon çalıyor. Bir yerlerde, belki de bir kadın çalan telefonu dinliyor ve nedense cevap vermiyor. Belki uyuyordur? Belki de dışarıdadır? Belki de arayan kimliği ekranında Carl'ın numarasına bakıyor ve onu görmezden gelmeyi seçiyordur. Yirmi kez çaldıktan sonra Lily telefonu kapatır. Sabah tekrar deneyecektir.

Yirmi yedi

Gece havası sodyum ışıklı deniz sisi ile girdap gibi dönüyor. Griff ve Hero önden koşarak karanlığın içinde kaybolurlar. Alice ve Frank yavaşça arkalarından yürüyor. Kordonda, gece geç saatlere kadar eğlenen birkaç kişi barlar arasında dolaşıyor, şarkı söylüyor, şakalaşıyor ve birbirlerine sesleniyorlar. Derry ve Daniel bir saat önce evlerine gittiler ve gençler de nihayet on dakika kadar önce partileri için ayrıldılar. Romaine'i Jasmine ve Sadie'yle evde bırakıp küçük köpekleri hızlı bir yürüyüşe çıkarıyorlar. Kulübenin klostrofobik sıcağından, içindeki onca cesetten, saatlerce yanan fırından, ateş beşiğindeki kızgın kütüklerden sonra temiz ve nemli hava canlandırıcı.

Frank evden ayrıldıklarından beri, hatta yemeğin yarısından beri çok sessizdi.

"Jasmine için üzgünüm," diyor Alice. "Bu onun karakterine hiç uygun değildi.

Frank biraz şaşkın görünüyor ve sonra başını sallayarak, 'Hayır, hayır, gerçekten. Bu bir şey değildi. Aksine kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı, bazı şeyleri içimden atmamı sağladı. Sana kızıldığını ama herkesin bir şey söyleyemeyecek kadar kibar olduğunu hissetmekten iyidir.

"Kızgın değilsin. "Şey, belki senin tarafından değil.

Bundan sonra tekrar sessizleşir ve bir süre sessizce yürürler.

Köpekler kıyı boyunca bir şey görmüşler. İkisi de hızlandı ve çok geçmeden koyun köşesini dönüp gözden kayboldular.

"Ah, aşkına," diyor Alice. 'Tanrım, ne halt etmeye çalışıyorlar? Griff!" diye kükrüyor ellerini kavuşturarak. "Kahraman!

Kadın hızını artırır ve kısa süre sonra ikisi de sahilde koşmaya başlar. Kõşeyi döndüklerinde köpeklerin dikkatini neyin dağıttığı hemen anlaşılır. Kordona çıkan taş basamakların tepesinde küçük bir tilki durmuş, zafer kazanmış bir edayla ve küçükmseyerek köpeklere bakmaktadır. İki köpek ona bakıyor, nefes nefese ve şimdi ne olacak der gibi birbirlerine bakıyorlar.

"Sizi aptallar," diyor Alice, köpeklere ipleriyle yaklaşarak. Ama şimdi böcekleri yakaladılar. Ay yükselmiş ve neredeyse dolunay olmuş. Birkaç martı havalanmış ve gelgite yakın kayalıkların arasında dolaşıyor. Köpekler tekrar yola koyuldu. Alice Frank'e döner ve bağırır, "Bunun için gerçekten üzgünüm. İstersen kulübeye geri dönebilirsin.

Gülümsüyor ve onu takip ediyor. Martılar iki iri köpeğin yaklaştığını hissedip havalanıyor, ay ışıkları süzölürken vücutlarının soluk alt kısımlarını yakalıyor. Ama köpekler hâlâ koşuyor. Alice onlara bağırıyor ve babasının ona öğrettiği gibi iki parmağının arasından ısıık çalıyor. Sonunda koyun en uzak ucunda, yaz aylarında buhar panayırının kurulduğu ve turistlerin güneşlenmeye geldiği yerde duruyorlar. Deniz duvarının içine inşa edilmiş kafe kapatılmış, çocuk oyuncaklarının üstü örtölmüş ve asma kilit takılmış. Yukarıdan paralı atari salonunun çingirak ve takırtısı geliyor. Frank'in Perşembe günü bütün gün oturduğunu söylediği, atlıkarıncadaki kızı ve denize atlayan bir adamı hatırladığı yer burası.

Köpekler Alice'in ayaklarının dibinde nefes nefese otururken Alice onların iplerini tekrar takıyor. "şey," diyor, "sanırım o büyük akşam yemeğinin bir kısmını atlattık. Frank'e gülümsemek için dönüyor ama Frank ona bakmıyor. Koyun ucundan kıvrıla kıvrıla uzaklaşan kayalıklara bakıyor. Frank'in yüzünde yine o bakış var, kızın tanımaya başladığı bakış. İçgüdüsel olarak onun yanına gidiyor. "Ne oldu?

Hâlâ uzaklara bakıyor. "şu ev," diyor, "şuradaki. Evin en uzak ucundaki büyük evi işaret ediyor.

Uçurumdaki, porsuk ağaçlı ve düz çatılı olan. "Kimin evi bu?

Adam kadının yanında ağırlaşıyor; kadın adamın ağırlığının çoğunu destekliyor. 'Büyük olan mı? En sondaki mi?'

"Şu. Tekrar işaret ediyor.

"Şu anda orada kimin yaşadığını bilmiyorum ama Derry eskiden ünlü bir romancının yaşadığını söyledi. Uzun zaman önce.

Sanki düşünüyormuş gibi başını sallıyor. "Bir tavus kuşu var," diyor.

Alice gülümser. "Evet, olabilir, sanırım.

Dönüyor ve ona bakıyor. Teni nemli ve sütlü ay onun üzerinde hayalet gibi bir ışık saçıyor. "Hayır. Var. Hatırlıyorum. Ve sanırım ...' İki elini ağzına götürüyor, parmak eklemlerini belli belirsiz kemirmeye başlıyor. Ona tekrar baktığında gözleri yaşlarla doludur. "Yemek yerken - sanırım birini incittim, Alice. Sanırım birini öldürmüş bile olabilirim.

Adamın tüm vücudunun kendisinininkine karşı titrediğini hissedebiliyor.

Buna daha fazla dayanamıyorum Alice. Gerçekten dayanamıyorum. Ve o ev.' Tekrar yukarı bakar, korkuyla. "O evi biliyorum. O evi her şeyden daha çok tanıyorum. Sanırım eskiden orada yaşıyordum.

Yirmi sekiz

1993

Perşembe sabahı evlerinden öfkeli bir şekilde ayrılmasından sonra Mark'ı üç gün boyunca görmediler. Gray'in ailesi hayatlarına devam ederken biraz gergin kaldılar. Mark nerede ve ne zaman olacaklarını bilme ve kanatların arasından sessizce belirme becerisine sahip olduğunu kanıtlamıştı. Uçurumdaki ev bembeyaz ve tetikte duruyor, tavus kuşlarının ürkütücü ötüşü ara sıra sahile kadar ulaşıyordu. Ama ondan hiçbir iz yoktu.

Pazar öğleden sonra sahilde her zamanki yerlerinde otururlarken Tony, "Belki de Harrogate'e geri dönmüştür?" diye önerdi. Tam olarak plaj havası değildi; kum o sabah yağın yağmurdan dolayı hâlâ nemliydi ama güneş kumu hızla kurutuyor ve plaj yavaş yavaş doluyordu.

"Sanırım," dedi annem. 'Hoşlandığı kız ilgilenmiyorsa burada kalması için bir neden yok aslında.

"Muhtemelen o da utanmıştır," dedi Tony.

Gray eve baktı ve başını hafifçe salladı. "Sanırım orada," dedi. "Bir sonraki hamlesini planlıyor.

"Yapma," dedi Kirsty. "Beni korkutuyorsun. Arkalarındaki sahil kafesine bakmak için döndü. Bunu birkaç dakikada bir yapıyordu.

Gray ona, 'Yanlış bir şey yapmadın,' dedi. "Endişelenecek bir şey yok.

"Kendimi kötü hissediyorum," dedi.

"Kötü mü?

"Evet. Onu ben yönlendirmişim gibi hissediyorum.

', onu sen yönlendirmedin. Neredeyse seni takip etti!'

"Biliyorum. El çantasının yıpranmış püskülünü kopardı. "Ama biliyorsun, sinemaya gitmem için bana para verdi. Ve ..." Omuz silkti.

"Ve ne?

"Şey, bilmiyorum. Belki de ondan gerçekten hoşlandığımı düşünmesine izin verdim.

"Yaptın mı?

"Bilmiyorum. Biraz, sanırım. Başlarda öyleydim de.

"Kirsty, işte böyle olur," dedi annem. 'Biriyle tanışırsın, bir çekim hissedersin, sonra onunla biraz zaman geçirirsin ve bazen bu çekimin sadece bir deri bir kemik olduğunu fark edersin. Böylece hayatına devam edersin.

Kirsty kocaman gözlerle onlara baktı. "Bana beni sevdiğini söyledi," dedi.

Gray inledi. "Ne ezik ama.

"Ve . . . Ben de onu sevdiğimi söyledim.

Gray tekrar inledi. 'Aman Tanrım, Kirst. Bana yapmadığını söyle.'

Sefil bir şekilde başını salladı. "Ne yapacağımı bilemedim. Söyledi ve sonra sanki benim de söylememi istemiş gibi bana baktı. Ben de söyledim.

"Tanrım. Bu ne zaman oldu?'

"Sahilde," dedi. "Fuar alanından sonra. "Seni geri zekâlı," dedi Gray.

Kirsty ona vurdu. "Bu benim ilk öpücüğümdü," dedi öfkeyle. "Ne yapacağımı nereden bilebilirdim ki?

"Yalan söylememenin hayatınızın büyük bölümünde nasıl yapılacağını bildiğiniz bir şey olduğunu söyleyebilirim.

Bakışlarını yere indirdi. "Onun duygularını incitmek istemedim," dedi. "Kendini mahcup hissetmesini istemedim.

"Pekala," dedi annem, her şeyi sona erdirerek. 'Artık bitti. Mesajı aldı. Gitti. Kirsty de değerli bir ders aldı. Hepimiz rahatlamaya çalışalım ve tatilimizin son birkaç gününün tadını çıkaralım. TAMAM MI?'

Kirsty Gray'e trajik bir bakış fırlattı ve Gray hayal kırıklığıyla başını salladı.

Koyun sonundan bir tavus kuşunun ağlamaklı sesi daha geldi.

*

O akşam yemek için bara gittiler. Burası, rengârenk balıkçı teknelerinin kiremitlerin üzerinde ters döndüğü ve evlerin arasından yokuş yukarı kıvrılan lamba ışıklı dar sokakların bulunduğu körfezin hemen yakınında eski bir kaçakçı hanıydı. Pazar geceleri her zaman canlı müzik olurdu: Kasabadaki barlarda çalan parlak gömlekli, biraz pejmürde tribute gösterileri değil, kaliteli şeyler - bir flamenko gitaristi, bir caz piyanisti veya bir hafif opera şarkıcısı. Bu gecenin sanatçısı Izzy adında genç bir kızdı, kendi şarkılarını söylüyor, bir başka genç kız da ona piyanoda eşlik ediyordu.

Masaları sahnenin hemen yanındaydı ve Gray, Izzy'nin sarı saçlarını topuz yapan iğneleri, sağ gözünün altındaki hafif göz kalemi lekesini, babetinin burnundaki sürtünmeyi görebilecek kadar yakındı. Izzy'nin sadece onun için şarkı söylediğini hissettirecek kadar yakındı. Gray onun tarafından büyülenmişti. Ondan çok daha yaşlı olamazdı ama yine de o kadar dengeli ve yetenekliydi ki. Bu tanrıçanın önünde yemek çiğnemekten utandığı için bifteğine neredeyse hiç dokunmamıştı.

"Hepinize çok teşekkür ederim," dedi Izzy mikrofonuna. 'Harrie ve ben şimdi biraz ara vereceğiz. Ama yakında daha fazla müzikle geri döneceğiz. Bu arada ...' Küçük bir kavanoz almak için kısa bir süre eğildi ve Gray'in gece elbisesinin altından neredeyse dümdüz olan göğsüne hızlı bir bakış atmasını sağladı. ' . . . eğer müziğimizden keyif aldıysanız, herhangi bir bozuk para için minnettar oluruz. Ya da çok da fazla olmayan bozukluklar. Seyirciler güldü ve Izzy ile Harrie kürsüden indi.

"İşte," dedi Gray onu yanına çağırarak.

Adam kavanozu işaret etti ve kadın gülümseyerek, "Çok teşekkür ederim," dedi ve kavanoza beş poundluk bir banknot attı.

'Harikasin,' dedi.

Tanrım. Vay canına! Teşekkür ' dedikten sonra gitmişti Gray'in ailesi şaşkınlıkla ona bakıyordu.

"Beş pound mu?" dedi babası.

Gray'in yüz kızardı Scarlet. Evet. Pekala, O gerçekten yetenekli. Bilirsin işte.

"Evet," dedi babam çenesini ovuşturarak. "Çok yetenekli. Kıkırdadı. "Şimdi yemeğini ye.

Gray bifteğinin tadına bakmadan yemeğini bitirmeye çalıştı. Izzy'nin küçük odadaki varlığının son derece , onun boğuk, dağ evi kızı sesi arkasında bir yerlerde, Çok teşekkür ederim. Çok naziksiniz. Teşekkür .

Birkaç dakika sonra arkasını dönmeye cesaret etti ve onu barda piyanist arkadaşı ve iki genç adamla birlikte yarım bardak bira içerken gördü. Mide bulandırıcı bir sarsıntıyla bunlardan birinin Mark olduğunu fark etti.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Buna gerçekten inanamıyorum.

Ailesi dönüp baktı ve sonra hepsi başlarını öne doğru çevirdi.

Tony, "O çocuk lanet olası bir virüs gibi," dedi.

Kirsty'nin yüzü pembeleşmişti.

"İyi misin canım?" dedi annem, kolunu sıkarak. "Seni eve götürmemi ister misin?

'Biliyor musun,' dedi Tony, 'vakit geçiyor. Neden hepimiz eve gitmiyoruz?

"Hayır!" dedi Gray. 'Daha yemeğimi bitirmedim!

Babası şaşkınlıkla ona baktı. "ama" dedi, "şimdiye kadar çoktan soğumuştur herhalde?

" değil," diye mırıldandı. 'Sen git. Ben kalıp bitireceğim. Gerçekten. Seninle evde buluşuruz.'

"Bir şey , değil mi? Kirsty sordu. "Bir şey yapmak mı?

'Bilirsin, bir şey söyle. Mark'a.'

Şaka yapıyorsun, değil mi? Sadece yemeğimi bitirmek istiyorum.

Belki biraz daha müzik dinlerim. Bir içki daha içeriz. "Söz mü?

Ona gözlerini devirdi ve içini çekti. "Git," dedi. "Yakında evde olacağım.

Barda hesabı ödeyen babasını izledi. Mark'la kısa bir göz teması kurduğunu gördü, kaşlarını hafifçe kaldırıp başını salladı. Sonra gittiler, Mark'ın gözleri Kirsty'yi odanın içinde ve kapıdan dışarı kadar takip ettikten sonra arkadaşlarına döndü ve yüksek sesle, sinir bozucu bir şekilde güldü.

Gray yemeğini yavaşça bitirdi. Mark'ın gözlerinin kafatasının arkasını deldiğini hissedebiliyordu. Masanın öbür ucuna uzanıp babasının bıraktığı biranın tortularına . Hızla içti. Sonra annesinin cin toniğinin tortusunu içti. Arka cebinden cüzdanını çıkardı. Şarkıcıya beş pound verdikten sonra içinde hiçbir şey kalmamıştı. Ceplerinde bozuk para aradı ve 1.20 sterline ne alabileceğini merak etti. Yavaşça ayağa kalktı ve bara doğru yöneldi. Mark'la arasında bir kafalar denizi vardı ama onu buradan duyabiliyordu: onun tiz öz-bilincini; her sözüne yüksek sesle gülen kızları. Bu Gray'e mantıklı gelen bir senaryoydu. Sosyetik, yakışıklı bir adam, , güzel arkadaşlarıyla bohem bir barda yuh alıyor ve homurdanıyor. Bu durum Mark'ın küçük kız kardeşini takip etmesinden daha mantıklı.

"Bir yirmi poundum var," dedi barmene. "Bunun karşılığında ne alabilirim?

Kaşlarını çattı ve omuz silkti. 'Bir bardak acı on dokuz eder. Bir bardak bira bir yirmi dokuz.'

Ceplerinde bozuk para var mı diye tekrar aradı. Üç peni çıkardı ve içini çekti. "Bir bardak acı lütfen.

Konuşurken yanından bir şey sıyrılarak geçti ve barın üzerine düştü. Ona baktı. On penilik bir parça. Sağına döndü. Mark ona sırtıttı.

Parayı görmezden geldi ve ona sorguyla bakan barmene başını salladı. "Acı. Lütfen. Sıkıca gülümsedi.

Biranın doldurulmasını beklerken Mark'a baktı. Mark ona eliyle işaret etti. Bu teklifi görmezden gelme fikriyle oynadı ama Izzy'yle konuşmak için geçerli bir bahaneye sahip olma ihtimali karşı koyamayacağı kadar güçlüydü. Birasını ve on peniyi aldı ve kalbi küt küt atarak onlara doğru yürüdü.

"Al," dedi ve parayı uzattı. "Yine de teşekkürler. "Graham," dedi Mark, bir elini onun omzuna atarak ve biraz sıkıyordu. "Seni gördüğüme sevindim. "Adım Gray. Graham değil."

'Evet. Unutup duruyorum. Sizi tanıştırayım. Sonunda Gray'in omzunu bıraktı ve parmaklarının izini Gray'in etinde bıraktı. 'Bu Alex, Harrogate'den bir arkadaşım, bu da Harrie, kız kardeşi. Bu da bildiğiniz gibi son derece yetenekli Isabel McAlpine. O da Harrogate'den. Alex ve Harrie'nin kuzeni. Bu Gray. Geçen hafta sahilde tanıştığım bir adam.

Hepsi güldü, mükemmel diş sıraları ortaya çıktı. "Oh, Mark," dedi Izzy, "sen tam bir eksantriksin. Tanıştığımıza memnun oldum Gray. Sıkması için ona sıcak, gevşek bir el uzattı. "Dinle, sahneye geri dönmemiz gerekiyor. Ama Mark daha sonra birkaç kişiyi teyzesinin evinde ağırlayacak - sen de gelmelisin.

"Evet!" dedi Mark, aşırı neşeyle. 'Gelmelisin. Kız kardeşini de getir.

Gray, "Daha on beş yaşında," dedi.

"Sorun değil. Izzy güldü. "Onu yemeyeceğiz!

Endişelendiğim sen değilsin, Gray söylemek istedi.

Kirpiklerinin altından kendisine cesaretle bakan Izzy'ye baktı ve "Saat kaç?" diye sordu.

'Buradan doğruca gideceğiz,' dedi Mark. "On gibi mi? Neden kalmıyorsunuz? Hep birlikte yürüyebiliriz.

"Aileme haber vermem gerekecek.

"Sorun değil," dedi Mark. 'Geçerken kapınızı çalıp Kirsty'nin de bize katılmak isteyip istemediğini sorabiliriz.

"Bunu istemeyecektir," dedi, "sizi temin ederim.

Sonra ona gülümseyen Izzy'ye baktı. Kız göz kırptı ve Gray'in nabzı hızlandı. Şimdiye kadar konuştuğu en yakışıklı kızdı. Sadece bu da değil, aynı zamanda yetenekli ve seksiydi. Ve ona göz kırpıyordu. Evdeki partiye gitmeyi çok istemişti ama gitmemiştir. Küçük kız kardeşi ondan önce birini öpmüştü. Ve bu acı onun muhakeme yeteneğini gölgeliyordu çünkü kendini başını sallarken ve "Evet, tamam o zaman" derken buldu.

"Oh, harika. Izzy narin parmaklarıyla onun koluna hafifçe dokundu. "Sonra görüşürüz. Sahneye geri dönmek için döndü ama sonra durdu ve döndü. 'Oh, ve daha önce bu kadar nazik olduğun için çok teşekkür ederim. Az barda neler olduğunu gördüm. Cömertliğiniz için gerçekten minnettarım. Kadın gülümsedi ve adam bunun umut dolu bir gülümseme olduğunu biliyordu.

"Bunu hak ettin," dedi ve sonra bunun kulağa ne kadar kaba geldiğini fark edince yüzü kızardı. "Yani ... Ama o gitmişti.

"Doğru," dedi Mark, ellerini birbirine vurarak. "Tekila?

Arkadaşı Alex garip bir anırma sesi çıkardı ve birbirlerine beşlik çaktılar.

Gray yüzünü sahneye döndü, gözleri güzel şarkılarını söyleyen havalı sarışına sabitlenmişti ve yapmak üzere olduğu şey hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyordu.

Yirmi dokuz

Pazar geldi. Lily Pazar gününün gitmesini istiyor ki Pazartesi olsun, böylece kadın polisle, anahtarcıyla ve Carl'ın ofisindeki insanlarla konuşabilsin. Bugün yapabileceği tek şey bu numarayı denemektir. Carl'ın annesine ait telefon çalıyor, çalıyor ve çalıyor. Bu acı verici aralıksızlığı kesecek bir telesekreter yoktur. Zil sesi bitene kadar çalmaya devam eder ve sonra hat, sanki şöyle der gibi, küçümseyerek kapanır: Tanrı aşkına, burada kimse yok, bir ipucu alamaz mısınız?

Lily telefonu çenesinin altına dayayıp tekrar arama, tekrar arama, tekrar arama tuşlarına basarken, telefonuna cevap vermeyen kadının zihninde bir görüntüsünü oluşturur. Carl gibi koyu renk saçları ve keskin elmacık kemikleri var; yaşına göre genç görünüyor, belki ipekli bir bluz ve özel dikim bir pantolon giyiyor. Yine merak ediyor, kocasının annesinin neye benzediğini neden bilmiyor? Neden hiç sormadı? Bu dairede neden hiç fotoğraf yok? Evlendiği bu adam kim? Onun burada ne işi var?

Bir saat boyunca yatakta bağdaş kurup oturarak Carl'ın annesini aradıktan sonra Lily içinde bir öfke biriktiğini hissetmeye başlar. Bu öfke gözyaşlarının geldiği yerden : karnının yumuşak çukurundan. Telefonu odanın öbür ucuna fırlatır ve duvara çarpıp ikiye bölünmesini, bir plastik parçasının divan yatağın altına yuvarlanmasını izler. Hayal kırıklığı içinde homurdanıyor ve elleri ve dizlerinin üzerine çöküyor, parmakları kalın yeni halı ile yatağın alt tarafı arasındaki dar boşluğu tırmalıyor. Yerini bulamayınca divanı halının üzerine iterek kendini göstermesini sağlıyor. İşte plastik parçası. Ve başka bir şey daha var. Carl'ın şık, küçük ipek düğümlü kol düğmelerinden biri, şişe yeşili ve

Bordo. Avucunun içinde tutuyor ve ona bakıyor. Onu her sabah yaptığı gibi orada dururken, tertemiz iş gömleğinin manşetlerini indirirken, iliklerinden düğümleri atarken ve kendisine gülümserken görüyor. Ve eskiden nasıl hissettiğini hatırlıyor: ciddi gömlekleriyle bu yakışıklı, yetişkin adamlarla gurur duyuyor.

İpek düğümü Carl'ın komodininin üzerine bırakır ve onun yerine kanlı telefonu tamir etmeye odaklanır. Plastik parça bir yerden kopmuş gibi görünüyor - nerede olduğunu bulamıyor - ve telefonun iki tarafı onsuz birbirine geçmeyi reddediyor. Elastik bir saç bandıyla bir arada tutuyor ve Carl'ın annesini yeniden aramaya çalışıyor ama bağlantı yok. Telefonu kırmıştır. Yatağın üzerine düşmesine izin verir ve inler. Carl'ı aramaya çalışabilecek herkes - annesi, kız kardeşi, ofisi, Russ - bu numaraya sahiptir.

Duş alır, saçını yıkar ve giyinir. Sonra cep telefonunu alır ve Russ' mesaj atar: Ev telefonunu kırdım. Bu benim cep telefonum. Benimle konuşmak isterseniz lütfen bu numarayı kullanın. Teşekkür . Lily.

Sonra Carl'ın annesinin numarasını cep telefonuna kaydeder ve aralıksız zil sesinin yeniden başlamasını bekler. Ama bunun yerine, üç kez çaldıktan sonra bir klik sesi duyulur ve ardından belirsiz ve sessiz bir kadın sesi "Alo?" der.

Otuz

Saat 18:18. Ev sessizdir. Alice tekrar uyumaya çalışır ama bu imkânsızdır. Elleri bir başkasının ellerine dolanmış olarak uyanmanın yoğun sevinciyle, yanı başında yatan bir bedenin güven verici sıcaklığıyla çok enerjiktir: bol pijamalı küçük bir kızın bedeni değil, yaşlanan bir tazı köpeğinin kemikli parantezi değil, yatağını yastıktan ayağı kadar dolduran, biçimli ve katı bir erkek bedeni. Sabah ışığı saçlarının sonbahar tonlarını, beş günlük kirli sakallarındaki altın parıltılarını yakalıyor. Göğsünde kırmızımsı çiller, kumral göğüs kıllarının yumuşak bir örtüsü, pürüzsüz kolları, sırtının ortasında daha fazla çilin olduğu derin bir çukur var. Deniz spreyi ve onun marka kumaş kremi kokuyor. Onların kokusunu alıyor.

Dün gece onları bir araya getiren adımları ve aşamaları, sahildeki sessiz yürüyüşü, birini öldürmüş olabileceğini düşündüğünü açıklamasından sonraki hamlığını düşünüyor. Alice'in onun yanıldığına, o büyük, yumuşak ellerin asla kimseyi ve onu hayatına almakla hata yapmadığına dair anında ve tamamen içgüdüsel kesinliği. Sadece kendini rahatlatmak için onun elini bulması ve adamın ona bakışı: şaşırmış, duygulanmış ve korkmuş. Ama elini kendi eliyle nazikçe sıkmış ve sonra ağzına götürüp öpmüştü. Sadece öpmekle kalmamış, içine çekmişti. Griff'in bazen garip bir ses onu rahatsız ettiğinde yaptığı gibi hafifçe titriyordu. Kadın onu kendine doğru çekti ve adam yüzünü onun boynuna gömdü ve kollarını onun beline doladı ve

bir süre birlikte sallanmışlardı. Orası ile yatak odası arasında çok fazla adım yoktu.

"Kulübeye geri dönmen gerekecek," demişti sonra, "çocuklardan birinin içeri girip seni burada görmesine izin veremem.

"Biliyorum," demişti. "Elbette. Sonra bir şekilde bunu her şeye yeniden başlamak için bir davetiye olarak kullanmıştı. Uykuya daldığını hatırlamıyordu. Onlar uyurken içeri birinin girip girmediğini de bilmiyordu. Kai'nin eve geldiğini duymamıştı ve onun da gelmediğinden şüpheleniyordu. Şafak, ince perdelerinin arasından pembedir ve odasının dışındaki pençelerin kibar tıkırtılarını duyabilmektedir: Griff, sabırla onu içeri almasını bekliyor. Pazar sabahı. Frank'i uyandırmalı, Romaine kalkmadan gitmesini istemeliydi. Ama onun vücudunun yumuşak sıcaklığı çok cazip. Parmak uçlarında yataktan kalkar ve kapı kolunun altına bir sandalye sıkıştırır. Sonra aceleyle geri döner, sabah havası çıplak tenine soğuk bir şekilde vurur ve kendini hâlâ sıcak olan yatağına geri atar.

"Acele et," diye fısıldar Frank'in kulağına. "Gitmen gerek.

Ayağa kalkıyor, yüzünü buruşturuyor ve 'Kahretsin' diyor. Tabii. Özür dilerim. Saat kaç?

"Saat şipşak," diyor, onu üstüne çekiyor ve beklenmedik ziyaretçilerden saklamak için yorganı yapışık vücutlarının üzerine çekiyor. "Gerçekten ama gerçekten sessiz ol.

Adam onu öpüyor, sabah nefesi ve her şeyiyle ve kadın da onu geri öpüyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi, sanki hayatının son öpücüğümüş gibi.

Romaine uyandığında saat yediye çeyrek vardır ve Frank güvenli bir şekilde kulübeye saklanmış. Alice boş yatağında yatıyor, doymuş ve şoka girmiş, Griff ayaklarının dibinde memnuniyetle kıvrılmış.

O sabah kulübedeki atmosferi değerlendirmek zordur. Kai akşamdan kalma, Romaine paramparça, Jasmine huysuz ve Frank sinirli. Bu arada Alice seksle doludur; tüm vücudu seksle doludur. İyice duş almış ama hâlâ biliyor. Zihni

ela gözleri onunkilere sabitlenmiş, başparmakları kalça kemiklerini sıkıca kavıyor, nazik parmakları ıslak dudaklarından gevşek bir saçı çekiyor, güçlü elleri kafatasına kenetlenmiş yüzünü ona doğru çekiyor, kulağına adını mırıldanıyor, ay perdelerin arasından cıva sıcaklığında parlıyor.

Ocağın başında durup pastırma dilimlerini çevirirken, çaydanlığı doldururken, ellerini yıpranmış kurulama bezinde kurularken ve çocuklarına bir şeyler söylerken görüntüler canlı ve sıcaktır. Jasmine'e bakıyor. O biliyor muydu? Duymuş mudur? Havada hissedebiliyor mu? Kendisine pek çok kez söylendiği gibi kötü bir anne mi? Frank, "O eve doğru yürüyeceğim," diyerek

Kullanılmış kahve fincanını lavaboya duruluyor.

"Uçurumdaki mi?" diye yanıtlıyor.

"Evet.

"Terkedilmiş olduğuna eminim.

Biliyorum. Sen söyledin. Ama bunun hayati önem taşıdığını düşünüyorum. Gerçekten öyle.' "Ben de seninle geleceğim.

Jasmine'in kaşlarını kaldırdığını görür. "Yapmak zorunda değilsin.

"Gerçekten istiyorum. Neredeyse bir inilti olarak ortaya çıkıyor; ona karşı hâlâ çok büyük bir arzu duyuyor.

Yasemin'den yayılan zehirli enerjiyi görmezden gelip çantasını ve montunu alıyor. "Sadece bir saat sürecektir," diyor, kimsenin bir şey söylemesine fırsat vermeden, köpeklerin potansiyel bir yürüyüş teklif edildiğini fark etmelerine fırsat vermeden. 'Dönüş yolunda biraz taze ekmek alacağım. Güle güle.

Saat neredeyse on ama sabah hâlâ yeni gibi; metal korkuluklar çiğle kaplı, ay ufukta soluk, Vazelinli bir leke. Alice, Frank'ın elini tutmak istiyor ama bir önceki geceki tüm kabadayılığı ve şımarıklığı dağılmış, savunmasız ve kendinden emin değil ve bu boktan neden nefret ettiğini hatırlıyor. Bir süre ayrı ayrı yürürler, yeni havayı içlerine çekerler ve buhar bulutları halinde tekrar dışarı verirler. Kadın onu arka götürüyor.

Denizden, Arnavut kaldırımli ara sokaklardan ve dolambaçli yollardan geçerek kasabanın dışına çıkan ana yola ulaşırlar. Kasabanın en eski barı olan Hope and Anchor'ın önünden geçiyorlar. 1651'den beri orada olan bir kaçakçı hanı. Frank durur.

"Bu bara gitmiştim," diyor. Kadın ona endişeyle bakar.

"Bu bara gitmiştim," diyor tekrar.

"Doğru," diyor, "bu durumda, öğle yemeği için buraya geleceğiz. TAMAM MI? Harika bir Pazar öğle yemeği yapıyorlar. Futbol topu büyüklüğünde Yorkshire pudingleri. Şaka yapmıyorum.

Ona boş boş bakıyor.

"Yorkshire pudinginin ne olduğunu , değil mi?"

Gözlerini kısıyor. "Şekerlemeyele ilgili bir şey mi?"

"Tanrı seni korusun. Kadın gülüyor ve aradaki gariplik ortadan kalkıyor, adam da gülüyor ve kadının elini tutuyor ve uçurumdaki eve kadar bu şekilde yürüyorlar.

Frank'in midesi bulanıyor: uykusuzluk, bir gece önce çok fazla kırmızı şarap, bu sabah çok fazla sert kahve ve tüm bunların üzerine, hatırlamanın mide bulandırıcı baş dönmesi. Onu sakinleştiren tek şey Alice'in elinin elinin içinde olması, kasabanın dışındaki tepeye birlikte tırmanırken Alice'in onun yanında güçlü bir şekilde durmasıdır. Bu kadına ne kadar ihtiyacı olduğu onu dehşete düşürüyor. Daha önce de böyle miydi? diye merak eder. Önceki 'o', gözlerinin altında torbalar olan ve karnı bel kemerinin üzerinden sarkan bu hafif yıpranmış kadına ilgi duyar mıydı? Belki kendi hayatında, Alice'in sahiline vurmadan önce yirmi yıl kadar yaşadığı yetişkin hayatında, belki bir oyuncuydu. Belki genç bir kız arkadaşı vardı - belki birden fazla genç kız arkadaşı? Belki de sadece belli tip kadınlardan hoşlanıyordu? Belki de 'gerçek' o, kırk yaşlarında üç çocuk annesi bir kadınla yatakta yuvarlanan 'füg' halini düşününce kahkahalarla gülerdi?

Ya da belki de bakireydi?

Hayır, diye düşündü, önceki geceyi hatırlayarak, hayır, kesinlikle bakire değildi.

Bütün bunlar nerede bitecek? Birini öldürdüğünden oldukça emin. Ve eğer öldürdüyse, eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Bu kaçınılmaz. Bir ceset ya da kayıp bir kişi olacak. Bir tanık olacak. Polis onun için gelecektir. Sonra bir eş, bir kız arkadaş, muhtemelen bir çocuk, hatta bir köpek olacak. İçinde eşyalarının olduğu bir daire ya da ev, içinde daha fazla eşyasının olduğu bir masanın olduğu bir iş olacaktır. Ebeveynleri, kardeşleri olacak. Bir mahkeme davası olacak. Hapse girecek. Ve sonra Alice ile arasındaki bu tatlı, hayati şeye ne olacak? Nereye gidecek?

Kolunu Alice'in beline doluyor, onu kendine yaklaştırıyor, yanağını başının tepesine yaslıyor. Alice ona boyun eğiyor; vücutları birbirine karışıyor; senkronize bir şekilde yürüyorlar.

Ev tam olarak terk edilmiş sayılmaz. Tozlu görünüyor; geçen yılın sonbahar yaprakları çakıllı araba yoluna dökülmüş, etrafını saran çitlerde örümcek ağları parıldıyor. Soluk taş işçiliği yamalı yeşil ve çizgili kahverengi. Ama pencerelerde perdeler, yataklarda çiçekler var. Kasıtlı olarak terk edilmiş olmaktan ziyade, dalgınlıkla unutulmuş bir ev gibi görünüyor.

Frank girişte bir an durur. Araba yolunun her iki yanında paslanmış, çivili birer zincir vardır. Birinin üzerinden geçer ve ayakları çakıllara çarpar. Alice onu takip eder.

'Ne güzel bir ev,' diyor.

Güzel bir ev. Simetrik, cömert pencereler ve iyi oranlar, Coade taş pervazlar ve Dorik sütunlar, ön kapının üzerinde yarım çarklı bir fanus.

Frank ruhunda dün gece sahildeyken burada yaşadığını hatırlayan parçasını arıyor. Sinirsel izlerin beyninde fokurdadığını, yolların yeniden oluşmaya çalıştığını, bağlantıları gevşemiş ampuller gibi yanıp söndüğünü, sonra öldüğünü hissediyor. Sonra hayata geri dönüyor.

Sonra tekrar ölüyor. Kendini hissetmeye başlar, ayakkabısının burnuyla çakıl taşlarını tekmeler.

"İyi misin?

"Bundan çok sıkıldım," diyor. "Çok sıkıldım.

"Hatırlamıyor musun?

"Evet," diye yumuşar, "evet. Hatırlamıyorum. Dün gece çok emindim. Ve şimdi ..."

"Gel hadi. Onu nazikçe kolundan çekiştirir. 'Gidip bakalım. Asla bilemezsin. Kapı kilitli olmayabilir. Belki içeride bazı anılar ortaya çıkar.

Onu araba yolundan aşağıya takip eder ve sonra kapıya varırlar. Ayaklarını taş basamaklara sağlamca basar, sanki taşın hafızası varmış, sanki ayaklarını hatırlayabilirmiş gibi kendini mekânın enerjisine kök salmaya çalışır. Kapının ortasında duran büyük pirinç altıgen tokmağı kavırıyor. Bir süre öylece tutuyor. Gözlerini kapatır. Ve sonra onu görüyor: vazoda ölü zambaklar; kan kırmızısı bir gece elbisesi içinde güzel bir kız, dökülen bir topuz içinde ince sarı saçlar. Kız ona gülümsüyor, elini uzatıyor, onu bu kapıdan içeri çekiyor.

Otuz bir

1993

Tony kulübenin kapısını açtı ve dışarıda duran küçük sarhoş kalabalığına baktı.

"Baba," dedi Gray, "Mark'ın teyzesinin evine gidiyorum. Bir parti için. Öyle bir şey işte.

"Parti değil," diye araya girdi Mark, son bir saattir tekila içen birine göre oldukça ayık bir sesle. 'Sadece bir toplantı. Birkaç arkadaş.

Tony Gray'e tam bir şaşkınlık ifadesiyle baktı. Mark'tan Gray'e, sonra da arkasından Gray'in az önce ortaya çıkan annesine baktı.

"Neler oluyor?" dedi annem.

"Gray bir partiye gitmek istiyor. Mark'la birlikte.'

"Parti değil, Bayan Ross. Sadece bir toplantı. Sadece biz. Bunlar benim evden eski arkadaşlarım. Ve teyzem de orada olacak.'

Tony inanamayarak Gray'e baktı. Gray kararlı bir şekilde ona baktı, çenesi sertleşmişti. Ölse bile bu partiye gidecekti.

Sonra Izzy araya girdi, 'Kızınız da gelmek istiyor mu? Bir kızımızın daha olması çok güzel olur.

Kirsty o sırada anne ve babasının arkasından fırladı ve Gray'e sorgulayan bir bakış fırlattı.

"Ah, işte orada," dedi Mark. 'Kardeşini küçük bir toplantıya götürüyoruz. Evde. Izzy senin de gelmeni istiyor.

"Ee .. Kirsty pijamalarını işaret . "Hiç sanmıyorum.

Ama Gray, onun omzunun üzerinden gece kıyafetleri içindeki iki göz alıcı kıza ve Mark'ın yarı açık gömleğiyle aynı derecede yakışıklı arkadaşına baktığını görebiliyordu

ve İspanyol bronzluğu. Etkileyici bir grup oluşturmışlardı.

"," dedi Izzy. 'Eğlenceli olacak.

Kirsty dudağının yumuşak kısmını ısırıldı. "Ama geç oldu," dedi. 'Saat daha on. Daha on bile olmadı. Hadi ama.

"Bilmiyorum.

Tony ve Pam birbirlerine baktılar.

"Lütfen!" dedi Izzy. 'Senin giyinmeni bekleyeceğiz. Eğlenceli olacak.

Tony sert bir ifadeyle Gray'e baktı. Gray omuz silkti. Kirsty gelmek istiyorsa bu tamamen ona bağlıydı. Onu ikna edecek değildi. Ama onu caydırmaya da niyetli değildi. Sadece şimdi gitmek, eve varmak, bir içki daha içmek, Izzy ile az önce barda yaptıkları sohbete devam etmek istiyordu; Izzy'nin onunla göz temasını neredeyse hiç kaybetmediği, kendini yeniden konumlandırmaya çalışmadan omuzlarının ve dizlerinin birkaç kez birbirine değmesine izin verdiği ve ona hem 'sevimli' hem de 'büyüleyici' olduğunu söylediği sohbete.

"Tamam o zaman," dedi Kirsty.

Tony ve Pam ona panikle baktılar.

"Ne?" dedi. "Her şey yoluna girecek. Sonra gruba geri döndü. 'Bana iki dakika verin. Aslında bir dakika.'

'Onu eve erken götüreceğiz,' dedi Izzy.

"Ve güvenli bir şekilde," dedi Mark.

"Gray," dedi babam, "ikinizin de gece yarısına kadar buraya dönmenizi istiyorum.

Gece yarısı,' diye tekrarladı.

Gray dudak büktü. Kirsty gelmiyor olsaydı daha hoşgörülü olurlardı. "Peki," dedi.

'Ve eğer seni küçük düşürmek için o evde olacağım.

TAMAM MI?'

"Tanrım," diye mırıldandı, "evet. Tamam.

Kirsty pembe bir tişört, kapüşonlu bir ceket ve kot pantolon giymiş, saçları parıl parıl taranmış ve ağzı parlaticıyla pembeleştirilmiş olarak göründü. "TAMAM MI?

Gray onun Mark'la garip bir bakış alışverişinde bulunduğunu gördü. Sonra Mark ona baktı ve gülümsedi.

"Hadi," dedi Gray, "gidelim.

Koridordaki zambaklar ölüyordu. Ağır beyaz başları sarkmış, soluk karo zemin üzerinde sarı polen tozları ve ölümcül, durgun bir koku bırakmıştı. Hiçbir köpek onları selamlamak için koşmuyordu. Ev hareketsiz ve sessizdi.

"Teyzen nerede?" dedi Gray. "Ne? Mark dalgın dalgın cevap verdi. "Teyzen.

Nerede o?

"Tanrım," dedi, "bilmiyorum.

"Burada olduğunu söylemiştin.

"Belki de öyledir," diye karşı çıktı. "Belki de uyuyordur.

Hepsi Mark'ı evin arka tarafındaki bir odaya kadar takip etti. Açık bir şöminesi, bir kanepesi ve iki büyük koltuğu olan küçük, kare bir odaydı ve köşede tam donanımlı maun bir bar vardı. Mark , kaplamadaki bir kapağı kaldırdı, bir düğmeye bastı ve her şey aydınlandı. Duvara asılı içki şişeleri, parlak kokteyl çalkalayıcıları, kesilmiş bardak rafları, pipetler ve cam çubuklarla dolu bir küvet, gümüş maşalı bir buz küveti, küçük bir lavabo, bira ve şarapla dolu küçük bir buzdolabı ve kırmızı deri koltuklu üç bar taburesi vardı.

"Doğru," dedi Mark, barın arkasında durmuş, ellerini birbirine kenetlemişti. "Kim ne için?

Kızlar cin tonik istedi; Alex viski ekşi istedi; Gray bira istedi.

"Peki ya sen Kirsty?" "Hiç

kolan var mı?

Mark güldü. "Vay be ufaklık, bunun için biraz erken bir saat!

"Hayır, Coca-Cola'yı kastetmiştim.

"Ne demek istediğini anladım," dedi, ona hoşgörülle gülümseyerek. Barın altındaki oynatıcıya bir CD yerleştirdi ve başka bir düğmeye bastı. Bir anda odanın içi

A Tribe Called Quest'in sesi. Gray etrafına baktı ve tavanın her köşesinde birer tane olmak üzere dört hoparlör gördü. Mark basları açtı ve ritim döşeme tahtalarından Gray'in ayaklarına doğru tıngırdadı. Barın kenarına vidalanmış şişe açacağı kullanarak Gray için biranın kapağını açtı ve ona uzattı. Gray hızla içti. Izzy ve Harrie barda taburelerin üzerinde oturmuş, Mark kokteyllerini hazırlarken birbirlerinin kulaklarına fısıldayarak kıkırdıyorlardı. Kirsty Gray'in yanında durmuş, kolasını , müziğin ritmine göre hafifçe aşağı yukarı sallanıyordu.

"Neden geldin?" diye fısıldadı kulağına, sağır edici müzikten duyulacak kadar yüksek bir sesle.

"Çünkü canım öyle istedi," diye fısıldadı onun kulağına. "Evet ama neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım yarın sabah orada oturup bana ne kadar harika vakit geçirdiğini anlatmanı istemedim. Evde pijamalarıyla oturan bir ezik olmak istemedim. Ona delici bir bakış fırlattı. "Neden geldin?"

Izzy'ye baktı, tıpkı Izzy'nin Harrie'den uzaklaşıp ona baktığı gibi.

Kirsty bilerek başını salladı. "O senin liginin çok dışında.

"Ben olsam o kadar emin olmazdım," dedi.

Ciddiyim. Ona bir baksana. Senden daha yaşlı.'

"Sadece birazcık. Birkaç ay.'

Ona şüpheyile baktı.

"Bir yıl," dedi. "Bu bir şey değil.

"Peki nerede yaşıyor?"

"Harrogate," dedi. "Mark gibi. Hepsi birbirini sosyete dünyasından tanıyor. Polo falan.

Kirsty gözlerini devirdi. "Peki," dedi, "sana iyi şanslar.

"Sanırım benim farklı olduğumu düşünüyor. "Bu kesin.

'Bak, biz lanet olası kestaneler değiliz, biliyorsun. O kadar da farklı değiliz.'

Kirsty yüksek tavanlı odayı, ışıklandırılmış barı, chesterfield kanepeyi, deri kaplı çamurlukları ve tepedeki pirinç avizeyi işaret etti.

"Yani, içsel olarak," dedi Gray. 'İçsel olarak. Güzel bir evde yaşıyoruz, gayet iyi okullara gidiyoruz, tatillerimiz ve iyi bir arabamız var. Annem ve babam şarap içiyor.

"Evet, ama onunla bunun arasında büyük bir fark var." "Her neyse," dedi, "bunun önemli olduğunu sanmıyorum. Ne zaman değil

iki insan arasında bir ... bağlantı var.' Kirsty gözlerini devirdi.

Mark kokteylleri dağıtırken herkes 'Şerefe' dedi. Gray döndü ve birasını Izzy'nin kokteyline değdirdi. Izzy bir an için onun bakışlarını tuttu ve gülümsedi. Sonra tekrar başka tarafa baktı ve Gray onun bakışlarını takip ederek barın yüzeyine bir sıra küçük beyaz hap dizen Mark'a gitti.

Izzy ellerini birbirine sürterek, "Oooh! Güzel!" dedi.

Gray bir iniltiyi bastırdı. Tahmin etmeliydi. Havalı çocuklar ve uyuşturucu.

Mark parmak ucuyla bir tanesini ona doğru ittiğinde, "Hayır, teşekkür ederim," dedi.

Mark ona onaylamayan gözlerle baktı. "Ah, ama," dedi. 'Hayır, gerçekten. Ben birayla iyiyim.'

Izzy onu dürttü. "Devam et," dedi. 'Sadece E. İstersen bir tanesini benimle paylaşabilirsin.

"Cidden, bana göre değil. "Ah, Gray. Çok .'

Bu kez 'sevimli' kelimesi ona bir iltifat gibi gelmedi. "Bir tanesini seninle paylaşacağım," dedi Kirsty, hafifçe dokunarak

Kol.

'Ne! Olamaz! Sen on beş yaşındasın! Seni annene ve babana geri götüremem.'

"Bak ne diyeceğim," dedi Mark, dirseklerinin üzerinde bara doğru eğilerek, "neden siz ikiniz yarısını paylaşmıyorsunuz? çeyreklik. Hiçbir şeyin farkına bile varmazsınız. Ve eve döndüğünüzde normale dönmüş olursunuz.

'O zaman ne anlamı var?

Sadece rahatlatır. Bilirsiniz işte. Dünyanın bir süreliğine daha güzel görünmesini sağlar.

"Lütfen Gray. Izzy onun kolunu tuttu. Sonra onu kendine çekti ve yüzünü tam onunkinin yanına koydu: saçlarının kokusu, teninin yumuşaklığı, beline doladığı çıplak kolu. "Lütfen.

"Ciddiyim," dedi Mark, "hayatının fazladan güzel bir saati gibi olacak ve sonra evde yatağında güvende olacaksın.

Gray omuz silkti, savaşı kaybettiğinin farkındaydı ve tanıdık olmayan küçük bir parçasının ona aslında bunun eğlenceli olabileceğini ve belki de kimyasal destek sayesinde 'sevimli' olmakla Izzy'nin öpmek isteyebileceği bir adam olmak arasındaki çizgiyi geçebileceğini söylediğini hissediyordu.

Başını salladı ve Mark gülümseyerek bir hapi ikiye böldü, bir yarısını Izzy'ye verdi, diğerini ikiye böldü ve Kirsty ile Gray'e birer küçük parça verdi.

"Emin misin? Gray Kirsty'ye baktı. Kirsty de başıyla onu onayladı ve hapları bölük pörçük yuttular.

Mark Gray'e bir bira ve Kirsty'ye bir kola daha uzattı ve müziğin sesini daha da yükseltip ışıkları kapattı, böylece oda sadece bar ışıkları ve arkalarındaki sehpa da yanan kilise mumuyla aydınlandı.

Gray ve Kirsty bir süre diğerlerini, neredeyse teatral bir performans sergileyen sohbetlerini, ileri geri konuşmalarını, şakalaşmalarını ve şakalaşmalarını izlediler. Gray, Izzy ile kendisi arasındaki karşılıklı çekimi hayal ettiğini düşünmeye başlamıştı ki, Izzy'nin kuzeni aniden ona dönerek, "Ee Gray, kız arkadaşın var mı? Croydon'da mı?

Izzy, Harrie'yi kaburgalarından dürterek ona sahte bir dehşet bakışı fırlattı. "Harrie!

"Ne?" dedi Harrie. "Sadece soruyordum.

"Hayır," diye araya girdi Kirsty, "onun bir kız arkadaşı yok. Aslında, hiç kız arkadaşı olmadı-'

Gray eliyle kız kardeşinin ağzını kapattı ve onu yarı yolda yere düşürdü. Ablası karşı koydu ve Gray'in kollarını tutarak, "Annemiz dışında kimseyi öpmeyi bile," demek için yeniden ortaya çıktı.

Onu tekrar yere itti ve 'Bu doğru değil' dedi. Ciddiyim. Bunu sadece benden nefret ettiği için söylüyor.

"Biliyor musunuz? On yedi yaşına kadar bir kızı öptüğümü sanmıyorum," dedi Alex adındaki suskun, hafif şaşı çocuk. "Yoksa on altı mıydı? Aslında on üç de olabilir. Bilmiyorum. Yine de beklemek için uzun bir süre olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum.

Izzy, Gray'e dönerek, "Seni öpeceğim," dedi.

Gray Kirsty'yi bıraktı ve gözlerini kırptırdı. "Ne? Bak, öpmediğim doğru değil, bu yüzden sırf nazik olmak için beni öpmene gerek yok.

"Gray, sana söz veriyorum, nezaketin bununla hiçbir ilgisi yok.

Ve sonra, adam itiraz edemeden ya da itiraz etmek isteyip istemediğine karar bile veremeden, onu herkesin önünde öpüyordu: kolları boynuna dolanmış, dili ağzında, küçük göğüsleri göğsüne sertçe çarpıyordu.

Kızın kucaklamasına karşı kısa bir süre mücadele etti ama çok geçmeden müziğin hayvani gümbürtüsü, altın rengi karanlık, çiğ atmosfer, tekilalar, biralar, E ve bu kız, burada, kollarında, ağzının tadı, ondan gelen ve içine işleyen gerçek arzu, hepsi birleşerek onu var olan tek şeyin ikisi olduğu bir unutkanlık durumuna getirdi. Kafası kaleydoskopik görüntülerle dolup taşıyor, değişiyor, hareket ediyor, ayrışıyor, birleşiyor ve sonra müzikle birlikte titreşerek aniden bir tavuskuşunun kuyruğunun açılmış yelpazesi olduğunu fark ettiği şeye dönüşüyordu. Zihninin gözünde parıldadı, büyük bir alana yayılmıştı, yeşil, çivit mavisi ve morun yanardöner katmanları dans ediyor ve sallanıyordu. Bir an için o şeyin güzelliğinde kendini kaybetti, Izzy'yi öptüğünün, ellerinin saçlarında olduğunun ve

Diğerleri de onu izliyor, alkışlıyor ve tezahürat yapıyordu; bu çılgınca bir şeydi. Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında, kızın gözlerine baktı ve irislerindeki tavus kuşu işaretlerini gördü ve kızın kulağına eğilip "Çok güzelsin" dedi. Kız da onun kulağına eğilip "Sen de çok güzelsin" dedi.

Barın diğer tarafında Mark cebinden küçük bir çanta çıkardı, tezgahın üzerine bir dizi hap daha dizdi. Yine bir tanesini ikiye böldü. Bir yarısını Gray'e, diğer yarısını da Izzy'ye doğru itti.

Bu sefer Gray'in ikna edilmesine gerek yoktu.

Otuz iki

"Alo?" Lily neredeyse fısıldıyor. "Bayan Monroe mu o?"

"Hayır," dedi sakın konuşan kadın, "sanırım yanlış numarayı aradınız."

"Hayır, özür dilerim, adınızın bu olmadığını biliyorum. Tabii ki öyle. Benim adım Lily. Sizinle birkaç hafta önce konuşmuştum. Oğlunuzla evlendikten sonra."

Kısa, gergin bir sessizlik olur. "Özür dilerim," der kadın, "hâlâ yanlış numarayı aradığınızı düşünüyorum. Benim bir oğlum yok. Lily adında birini tanımıyorum."

"Ama bu numara. Kocamın telefon faturasında var. Annesiyle konuştuğumda aradığı numara. Düğünümüzden sonra. Sizsiniz."

"Sanırım bir karışıklık olmuş," diyor kadın. "Belki de bir baskı hatası. Benim bir oğlum yok. Hiç çocuğum yok."

"Ama ben senin sesini tanıyorum!"

"Hayır," diyor belli belirsiz, "hayır, sanmıyorum."

Lily, telefonu kulağından uzaklaştırırken sesinin uzaklaştığını duyabiliyor. "Sen onun annesisin!" diye bağırıyor. Neden yalan söylüyorsun? Sonra durur, öfkesini dizginler. 'O kayıp, biliyor musun? Beş gündür kayıp. Lütfen, gittiğimde hemen numaramı yazar mısın? Bir yere yaz. Güvenli bir yere. Lütfen. Ondan haber alırsanız bana haber verin.'

Hat vızıldar ve kesilir. Kadın telefonu kapattı.

Otuz üç

Evin kapısı kilitlidir. Alice ve Frank evin yan tarafından bahçeye açılan kapıya doğru yürürler. Bu da kilitlidir, paslanmış bir asma kilit ve tepesinde dikenli tel kıvrımları vardır. Ön kapıya dönerler ve iki yandaki pencerelerden ellerini kavuşturarak bakarlar; karo zeminli kavisli bir koridor ve güneşle yıkanan geniş bir yarım sahanlığa çıkan geniş bir merdiven görürler. Büyük çift kapılar iki yana açılıyor ve merdivenin arkasında başka kapılar da var. Frank iç geçirir.

"İyi misin?" diye sorar

Alice. "Evet," diyor.

"İyiyim.

"Başka anı yok mu?"

"Henüz yok.

Sol ön pencerenin önündeki çiçek tarhından tırmanarak geçiyorlar ve beceriksizce uzanıp arkadaki odaya bakıyorlar. Burası bir yemek odası, kitap ve kâğıt yığınlarıyla kaplı uzun bir masa, pirinç bir avize, her iki yanında eşleşen deri berjer sandalyeler bulunan bir şömine, toz örtülerinin altına gizlenmiş tanımlanamayan diğer mobilya parçaları. Aynı eylemi evin sağ tarafında da tekrarlıyorlar. Burada, U şeklinde üç adet çarşaf kaplı kanepenin, üzerinde yaldızlı bir ayna bulunan süslü bir şöminenin, daha fazla çarşafın ve karton kutuların bulunduğu büyük bir oturma odası var. Sanki evin sakinleri evi terk ettiklerinde taşınma işinin yarısını tamamlamışlar gibi görünüyor.

Alice yakınlarda bir zil sesi duyduğunda akıllı telefonunu çıkarır. Ekranı bakar ama siyahtır. Telefonu cebine geri koyuyor ve sonra tekrar çalan bir telefon sesi duyunca hafifçe irkiliyor. Telefonunu tekrar çıkarır

cebinden çıkarıp tekrar siyah ekrana bakar. Çınlama devam eder ve devam eder ve devam eder. Frank'e bakar.

"Bu da çıktı?" diye soruyor.

Kulağını eve çevirir. "Ses içeriden geliyor gibi.

Bir süre çiçek tarhında heykel gibi hareketsiz dururlar, çalan telefonu dinlerler. Sonunda durur; bir an sonra tekrar başlar.

Alice'in içini bir ürperti kaplar ve endişeyle Frank'e bakar. Boş evde çalan telefonun önemini açıkça anlamıştır. Frank Ridinghouse Bay'e geldikten birkaç gün sonra ve bu evde olduğunu hatırlamasından birkaç saat sonra, kilitli kapının arkasında bir telefon çalıyor ve çalıyor. Alakasız olamaz.

Kapı zilini bir, iki, üç kez çalarlar. Sonra ikisi de üst katlardaki pencerelere bakmak için evden uzaklaşıyor. Gölge hareketler, herhangi bir yaşam belirtisi arıyorlar. Ama hiçbir şey yok. Çekilmiş perdeler, karanlık camlar. Ve cevapsız bir telefonun ürkütücü, unutulmaya yüz tutmuş sesi.

"Hadi," diyor Alice, Frank'in omzundan tutarak, "eve gidelim.

Duraksar, bulunduğu yerden hareket etmeye isteksiz görünmektedir. Ama sonra omuzları yumuşuyor ve Alice'e dönüp gülümseyerek, "Evet, tamam." diyor.

"Her zaman geri gelebiliriz.

"Evet. Dönebiliriz.

Araba yolundan geri dönerlerken telefon hala çalıyor, paslı zincirlerin üzerinden geçerken çaresiz ısrarı uzak bir şikayete dönüşüyor ve sonra kaldırıma geri adım attıklarında geçen arabaların gürültüsü tarafından tamamen yutuluyor.

Bir süre sessizlik içinde yürürler. Ne söyleyeceklerini bilemezler.

"Herhangi bir teorin var mı? Alice köşeyi dönüp altlarındaki kasabanın rahatlatıcı karmaşasını gördüklerinde dener.

Frank boş bakıyor, şoka girmiş. Kafasını sallıyor.

Tekrar dener. "Birisi o evde gerçekten biriyle konuşmak istiyor.

Belli belirsiz başını sallar. Sonra birden Alice'e dönüyor, yüzünde dehşete kapılmış bir ifade var ve şöyle diyor: "Bence polise gitmeliyiz. Bence hemen gitmeliyiz. Ciddiyim.

"Ne!

"Burada olduğum sürece, gerçekten kötü bir şey yaptığımı daha iyi anlıyorum. Telefonun çalması benimle ilgiliydi. Öyle olduğunu biliyorum. Birisi beni arıyordu. Orada olacağımı düşünen biri. Ve belki de beni seven biriydi. Ya da belki beni öldürmek isteyen biriydi. Ya da belki incittiğim biriydi. Ama burayı arıyorlardı. Ve burası sana yakın. Kim olduğumu bilmeden artık senin evinde olamam. Çünkü gerçekten düşünmeye başlıyorum Alice, gerçekten, gerçekten, kim olduğumun kötü olduğunu. Lütfen, Alice, beni şimdi al. Beni al ve orada bırak. Bırak polis bu işi çözsün. Ciddiyim. Gerçekten ciddiğim.'

Alice keskin bir nefes alır. Midesinde bir tekme ve küçük bir bulantı patlaması hissediyor.

Bir süre Frank'e bakar, gözleri onunkilere kilitlenmiştir. Frank gerçekten dehşete düşmüş görünüyor. Ona sarılmak istiyor ama onun sarılmak istemediğini, kaçmak istediğini hissediyor. Yumuşak bir sesle iç çeker ve şöyle der: "Burada polis yok. En yakın polis karakolu sekiz mil uzakta. Ve Pazar günü kapalı olacak. Polisi arayabilirim ama onlara ne söyleyeceğimden emin değilim: Merhaba, evimde birine, bir yere bir şey yapmış olabileceğini düşünen bir adam var. Lütfen hemen gelin. Sıkıca gülümsüyor, hayatında bir kez olsun biri hakkında haklı çıkmayı umuyor, Frank'i tutmayı ve bunun bir hata olmadığını kendine ve dünyaya kanıtlamayı umuyor. Haklı olsa bile, birini öldürmüş olsa bile, bunun için iyi bir nedeni olacaktır; bunu biliyor. "O yüzden dinle, bir gece daha kal. Lütfen. Bir gece daha, sonra sabah Romaine'i okula bıraktıktan sonra seni götüreceğim. TAMAM MI?'

İkna olmamış görünüyor.

"Ve hatırlıyor musun," diye devam ediyor, "şu barı? Öğle yemeği için oraya gidecektik? Meşhur şekerlemeli Yorkshire pudinglerini denemek ve ne hatırlayabildiğini görmek için? Evet?"

Başını hafifçe eğiyor ve başını sallıyor.

'Hadi o zaman. Eve gidip bir masa ayırtacağız. Pazar günleri çok kalabalık oluyor. Ve biz büyük bir grubuz. Dirseğine dokunuyor ve onu yavaşça kasabaya doğru yönlendirmeye başlıyor. "Sadece Sadie'yi alacağız. Diğer iki soytarı olmadan biraz kaliteli zaman geçirsin. Ve eğer şanslıysak, canlı müzik de olabilir. Sık sık canlı müzik olur. Ne tür müzikten hoşlandığını merak ediyorum, Frank. "Görünüşüne bakılırsa bağımsız gitar grupları. Frank'e düşünme ya da konuşma fırsatı vermek istemeyerek, artık burada olmak istemediğini hatırlamasını istemeyerek kasıtlı olarak saçmalıyor. Çünkü Alice gerçekten ama gerçekten Frank'in gitmesini istemiyor. Onu karakolda bırakıp birkaç gün sonra "Her şey için teşekkürler, karım ve ben size çok minnettarız" diye kendini beğenmiş bir telefon almak istemiyor. Ya da polisten "O bir baltalı katil. Sizi sorgulamak için getirmemiz gerekecek.

Şu andan zamanın sonuna kadar her sabah onun kollarında uyanmaktan başka bir şey istemiyor.

"Dirsek," diyor belli

belirsiz. "Ne?"

"Dirsek," diye tekrarlıyor, daha da hissederek.

Soru sorarcasına onun dirseğine bakar. "Ne? Yani ...
.?"

"Sevdiğim şey bu. Elbow'u seviyorum. Onlar gerçek mi? Gerçek müzik mi?"

"Evet," diye gülümsüyor. "Evet, öyle. Gerçekten çok iyiler. "Biraz dinleyebilir miyiz? Daha sonra?"

"Elbette," diyor Alice, onun elini kendi elinin içine alarak.

"Elbette yapabiliriz.

"Vay canına!" diyor, tüm tavrı parlıyor. "Bunu hatırladığıma inanamıyorum.

Alice onun elini sıkar ve ona gülümser. "Batter," diyor.

"Ne?

Yorkshire pudingleri. Hamurdan yapırlılar. Büyük altın rengi hamurlar.'

"Ah," diyor. 'Sanırım bunları hatırlıyorum. Sanırım hatırlıyorum.

Sonra kolunu kızın omzuna atıp onu kendine çekiyor ve birlikte şehrin merkezine doğru yürüyorlar, uçurumdaki evin karanlık gölgesi arkalarında kayboluyor.

Otuz dört

1993

Saat on bir sularında Hope and Anchor'dan yeni gelmiş başka insanlar da vardı. Mark ön kapıyı onlara açtı ve onlar da evin içine doğru ilerlediler. Gray kulübenin kapısından onları izledi. Bu grubun görünüşünden hoşlandığından emin değildi. Yaşlı, yıpranmış, iri yarı ve kaba saba tiplerdi. Çoğu sarhoştı. Mark onların gelişinden etkilenmemiş görünüyordu.

"İçeri gelin, içeri gelin!" diye seslendi, beşlik çaktı, yumruklaştı ve bira dolu poşetleri aldı. "Parti şurada. Gray'in durduğu kapı aralığını işaret etti. Yeni gelenler içeri girerken evin etrafına baktılar, tavan yüksekliklerini ve ışıltılı kristal avizeleri kontrol ettiler. Saçlarını atkuyruğu yapmış ufak tefek bir adam herkesi eve getirmekten sorumlu gibi görünüyordu. "Umarım sakıncası yoktur," diye seslendi Mark'a önündeki adamların omuzları üzerinden, "yolda birkaç başıboş insan yakaladık.

"Hayır, hayır, hayır," dedi Mark, adamın elini sıkıca kavradı ve sonra karmaşık bir el sıkışma hareketi yaptı. 'Ne kadar çok o kadar iyi. Kesinlikle. İçeri gelin, içeri gelin. Son birkaç kişiye içeri girmelerini işaret etti. Yaklaşık yirmi kişiydiler, çoğu erkekti, birkaç genç görünümlü kız ve elli yaşlarında görünen, kafası tıraşlı ve kaşları delik bir kadın vardı.

Yeni konuklar geldiğinde üç kız merakla etraflarına baktılar. Alex şık bir şekilde ayağa kalktı ve şöyle dedi: "İyi akşamlar, bayanlar ve baylar! Hoş geldiniz!" dedi.

Mark hepsine içki servisi yaparken barda sıraya girdiler. Gray odanın kenarında durup onlara baktı. At kuyruklu adam barın üzerinde tütürüyordu. Traşlı kadın daha önce yaptığı sigaradan içiyordu. Genç adamlardan ikisi Izzy ve Harrie'ye asılıyordu ve bu durumdan hiç de mutsuz görünmüyorlardı. Kirsty'nin ne yaptığına bakmak için döndüğünde onu ateşin üzerinde oturmuş ölü közlere bakarken gördü.

"Hadi," dedi ona katılarak, "eve gidelim.

Kız dönüp ona baktı ve adam bir şeylerin yolunda gitmediğini hemen anladı. Ona sevgiyle gülümsüyordu, gözleri ışıltılarla doluydu. "Benim güzel kardeşim," dedi onu kendine doğru çekerek ve sonra yüzünü avuçlarının arasında tutarak. 'Sadece sana bak. Şu güzel yüzüne bak. Sen çok iyi bir insansın. Çok güzel bir insansın. Onu kendine doğru çekti ve ona sıkıca sarıldı.

Geri çekildi ve onun gözlerinin içine baktı. 'Tanrım, Kirst. Daha fazla E mi aldın?' diye sordu.

"Evet," dedi başını onun boynuna yaslayarak. "Gerçekten yaptım.

"Oh, lanet olsun. Kirsty! Şimdi seni eve nasıl götüreceğim? Seni bu şekilde eve götüremem. Oh, Tanrı aşkına! Ne kadar içtin?'

"Sadece bir tane.

'Bir ne? Bir çeyrek mi? Bir buçuk mu?'

'Bir bütün,' dedi.

'Bir bütün aldın! Artı çeyreklik!'

"Tanrım, bilmiyorum. Kimin umurunda? Her şey çok güzel. Bu ev. Ve bu insanlar. Ve sen, Gray. Benim güzel kardeşim. Hadi gidip tavus kuşunu görelim! Haydi!'

Kadın ayağa kalktı ve adam ona baktı. "Peki," dedi, aslında biraz temiz havanın tam da ihtiyaç duyulan şey olabileceğini düşünerek. "Gidip tavus kuşunu göreceğiz. Sonra sana bir fincan kahve ve bir bardak su getireceğim.

seni eve götüreceğim. Ama lanet olsun Kirst, başka bir şey almayacağına dair bana söz vermelisin. Ciddiyim. Bu çok tehlikeli.'

'Tehlikeli değil, benim güzel kardeşim. Nasıl tehlikeli olabilir ki? Bak sana ne oldu! O kızı öptün! Cidden, Gray! Bu her şeyin cevabı!'

Dönüp, bacaklarını bardaki adamlardan birinin kucağına asmış oturan ve Harrie'nin saçlarıyla oynayan Izzy'ye baktı; Harrie başını Izzy'nin kucağına koymuştu. Bardaki adam hareket edemeyecek, hatta nefes alamayacak kadar korkmuş gibi görünüyordu. Bu arada Mark tezgâhın üzerinde biraları ve kokteylleri kaydırıyor ve beyaz haplarından daha fazla dağıtıyordu ve müzik gittikçe sertleşiyor ve sohbet gittikçe yükseliyordu ve hava dumanla ve dans eden insanların gölgeleriyle doluydu ve Gray artık Mark'ın teyzesinin evde olmadığına oldukça ikna olmuştu.

"Hadi o zaman," dedi, "gidip tavus kuşunu bulalım.

Dışarıdaki hava Ağustos ayının ilk gününden çok Ekim ayına özgü bir tazelikteydi. Yerle gök arasında hafif bir sis dolaşıyordu ve bahçeler ay ışığında gümüş rengine parlıyordu. Müziğin bas sesi hâlâ yüksekti, ritim ısrarcı ve çigdi ve Kirsty onun önünde dans edip dönüyordu. Gray derin bir nefes alarak kafasını boşaltmaya çalıştı. E'nin etkisi uzun sürmemişti ve aslında, yarım saat önce Izzy ile öpüşmesinin verdiği manik mutluluk dışında, gerçekten bir şey yaptığından emin değildi.

Tavuskuşunu aramak için bahçeleri taradı ve sonra orada, uzakta bir parıltı ve telaş, bir çığlık ve ani bir hareket gördü. "İşte," dedi Kirsty'ye. "İşte orada.

Kirsty ellerini ağzına götürdü ve fısıldadı, 'Oh, bak. Ona bir bak. Ona bak, Gray!'

Yumuşak çimlerin üzerinde parmak uçlarında ilerlediler, sonra ondan birkaç metre uzakta yan yana oturup izlediler. Kirsty başını Gray'in boynunun kıvrımına yasladı ve Gray bir yumuşaklık hissetti

karnında açıldı. Daha önce ona karşı hiç şefkatli olmamıştı. Aralarında her zaman kibar bir mesafe vardı, ama işte buradaydı, kalbi sonuna kadar açıktı, ona tutunuyor ve onu seviyordu. Kolunu beline doladı ve onu kendine çekti ve kulağına fısıldadı, "Seni seviyorum, küçük kardeşim. O da fısıltıyla karşılık verdi: "Ben de seni seviyorum, ağabey.

Tavus kuşu birdenbire evin ışığına, seyircilerine doğru döndü ve tüylerinden yelpazesini açıp müzikle birlikte salladı ve Kirsty ağzını kocaman açarak, "Vay canına! Dans ediyor!" dedi. Tavus kuşu dans ediyor!

"Öyle! Gray güldü. "Gerçekten öyle!

Bunu söylerken çimenlerin üzerine bir ışık huzmesinin düştüğünü ve önlerinde bir adamın gölgesinin uzandığını gördü. İkisi de döndü ve Mark'ın elinde bir avuç birayla onlara doğru geldiğini gördü.

"İkinize de merhaba," dedi yüksek sesle. Gray bir iniltiyi bastırdı.

"Burada ne yapıyorsun?

"Tavus kuşunu izliyorum," dedi Kirsty. "Dans ediyor!

Mark yanlarına oturdu ve ikisine de birer bira uzattı. "Dans eden tavus kuşları, ha?

"Evet, bak!

Ama tavus kuşu ortadan kaybolmuştu. "Oh," dedi Kirsty.

"Demek," dedi Mark, dans eden tavuskuşuyla ilgilenmediği belli olan Gray'e bakarak, "Izzy'yi yerel bir züppenin cazibesine kaptırmış görünüyorsun.

Gray omuz silkti. "O asla benim olmadı.

"Daha önce sizinkine çok benziyordu. "Sadece uyuşturucu, değil mi? Gerçek değildi.

Mark başıyla onayladı. "Dans eden tavus kuşları gibi mi?

Gray onu görmezden geldi. "Oradaki tüm bu insanlar da kim?

"Yerliler. Bilirsiniz işte. Bütün yıl burada yaşayan insanlar. Tanrım. Sadece hayal et.'

"Onları tanıyor musun?

'Bazıları, elbette. Hayatım boyunca buraya geldim, hatırlayın. Çocukluğumdan beri.

Evin içinden gelen kahkaha çığlıklarıyla bozulan uzun bir sessizlik oldu.

"Yani," dedi Mark, bir süre sonra. 'Geçen sabah. O da neydi öyle?'

"Ne demek istiyorsun?

Ne demek istediğimi anlıyorsun. Yani sen ve ailen tarafından kapının önüne bırakıldım. Bu hiç hoş değildi.'

İkisi de bir şey söylemedi.

Yani, öyle olduğunu varsayıyorum? Öyle mi? Vekaleten mi terk ediliyordum?'

Gray Kirsty'yi kendine daha yakın tuttu. "Sadece kendini hasta hissediyordu. Havaşında değildi.

"Sen ve ben, Kirsty. Hala devam ediyor muyuz?'

Kirsty cevap vermedi, sadece Gray'e daha da yaklaştı.

"Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye ısrar etti. "Yarın gece benimle dışarı çıkacak kadar iyi misin?

Konuşurken parmaklarıyla otları yoluyordu. Sesi tizdi. Enerjisi manikti.

"Bilmiyorum," dedi Kirsty. "Emin değilim.

Bu ne demek oluyor? Ya benden hoşlanıyorsun ya da hoşlanmıyorsun. Ya benimle çıkmak istersin ya da istemezsin. Ya varızdır ya da yokuzdur.'

Kirsty hiçbir şey söylemedi. "Eee?

Dinle Mark, geç oldu. Bağlandı. Onu eve götürmem gerek. Bu konuşmayı başka bir gün yapalım, olur mu? Hepimiz biraz daha az ... kimyasal olduğumuzda.'

Ama görmüyor musunuz? İşte tam da bu yüzden bu konuşmayı şu anda yapmalıyız. Tüm duygular yüzeyde akarken. Hepimiz kendimizi gerçek hissederken.

"Mark," diye iç geçirdi Gray, "bu gerçek değil.

'Elbette gerçek. Hepsi gerçek. Her ne hissediyorsan, her ne görüyorsan, hepsi gerçek. Oradan geliyor. Gray'in kafasını işaret etti. "Oradan geliyor. Kalbini işaret etti. "Sadece kilidi açmak için küçük anahtarlar gerekiyor, E ve içki gibi küçük anahtarlar. şimdi sana soruyorum Kirsty, sana soruyorum: Neler oluyor? Huh?'

Gray ayağa kalktı ve Kirsty'yi kendi yanına çekti. 'Gerçekten, ne yeri ne de zamanı, dostum. Onu eve götürüyorum, tamam mı? Mark Kirsty'nin kolunu tuttu ve onu tekrar çimlerin zerine . Kirsty sert bir sesle kinin üzerine düştü.

Gm.

Gray, Mark'ın omuzlarını aşağı doğru itti ve "Bırak onu!" dedi.

Kirsty'yi tekrar yukarı çekmeye başladı ve Mark aniden kendini Gray'in bacaklarına atarak onu çimlerin üzerine, yarı üstüne doğru çekti. Gray'in vücudunun st kısmı acı içinde haykıran Kirsty'ye çarptı ve kendini yukarı çekip Mark'a saldırdı, Mark da onun yumruğunu yakalayıp kavradı. Mark diğer koluyla Kirsty'yi kendisine doğru sürükledi ve kolunun kıvrımıyla boynundan tuttu. Gray Kirsty'nin kollarını çekti, ama bu sadece Mark'ın Kirsty'nin boğazını sıkmasına neden oldu, bu yüzden Mark'ın bileğini tuttu ve kolunu çekmeye çalıştı. Mark sağ ayağının topuğuyla tekme attı ve Gray'in bacaklarının arasına çarparak taşaklarını kıl payı iskaladı. Gray geriye doğru yuvarlandı ve sonra tekrar oturur pozisyona geldi, Mark'a bir saldırı daha düzenlemek üzereydi ki bir akının gümüş rengi ay ışığını yakalayınca durdu.

Kirsty'nin boğazındaydı. Mark nefes nefese kalmıştı. Gözleri kocaman açılmıştı ve dudaklarını yalıyordu.

"şimdi bak," dedi Gray'e. "Bana ne yaptırdığına bak.

Otuz beş

Lily duş alıyor ve giyiniyor. Kot pantolonu beline bol geliyor. Yemek yemesi gerekiyor. Mutfakta yenilebilir hiçbir şey yoktur, bu yüzden mağazalara gitmeye karar verir.

Soluk, güneşli bir gün, sabah güneşini yakaladığında neredeyse sıcak. Güneş gözlüklerini indiriyor ve yüzüne vuran güneşin tadını çıkarıyor. Yan taraftaki inşaat alanının önünden geçiyor ve her gece ışığın titrediği pencereye bakıyor. Gündüzleri çok zararsız görünüyor. Geçen gün onu neden bu kadar korkuttuğunu hayal bile edemiyor. Yürürken ciğerlerinin dolup boşaldığını, dolup boşaldığını, güneşin teninde gezindiğini, adımlarının geniş ve uzun olduğunu, ayaklarının altındaki kaldırım taşlarının sağlam olduğunu hissediyor. Bir süreliğine zihni beş gün boyunca tutunduğu her şeyden boşalır. Carl kaybolmadan önce günlerini belirsizlik içinde geçirmiş, mesajlarla yaşamış, trenlerin gelip gitmesini hayal etmiş, Carl eve dönene kadar zar zor nefes almıştı. Ve şimdi, bu ülkeye geldiğinden beri ilk kez, belki de burada yaşadığını hissediyor. Sadece o dairede değil. Sadece Carl'ın kollarında değil. Ama burada. Bu ülkede.

Kasabaya doğru ilerlerken yanaklarına biraz renk gelir. İçine kan doluyor. Cadde üzerindeki süpermarketin girişinde bir sepet alıyor, koridordan geçerek bir şeyler topluyor: katı, lifli tahıl paketleri, çorba kapları, pizzalar, ekmek, bir kutu çörek, süt, tuvalet kağıdı, bisküvi, sürülebilir çikolata, jambon ve peynirler, banyo sabunu ve duş jeli. Salata yok, sağlıklı içecekler yok, sebze yok. Onları yemiyor. Sadece ihtiyacı olanı ve düşünmesine gerek kalmadan açlığını gidereceğini bildiği şeyleri seçiyor.

Kasada kıza gülümsüyor ve "Bugün hava çok güzel, değil mi?" diyor.

Kız da ona sıcak bir şekilde gülümseyerek, "Umarım vardiyam bitene kadar böyle devam eder. Kesinlikle bira bahçesi havası!

Lily bira bahçesi havasının ne olduğunu tam olarak bilmiyor ama iyi bir tahminde bulunabiliyor, bu yüzden gülümsüyor ve "Umarım ben de öyle olur!" diyor.

Poşetleri kasadan alır ve eve doğru yola koyulur. Ama önce iki kapı ötedeki, daha önce fark etmediği bir elbise dükkânını fark eder. Vitrinde ipeksi görünümlü bir kumaştan yapılmış yeşil bir elbise vardır. Kısa kollu ve dolgun eteklidir. Daha önce bakacağı bir şey değildir. Çok yetişkin işi. Ama birden aklına yazlık kıyafeti olmadığı gelir. Bu ülkeye kışın sonunda, sadece kot pantolon, süveter ve geceleri giymek için küçük, yapışkan şeylerle geldiğini. Bugünkü hava ona yakında Mayıs olacağını hatırlatıyor ve çantasında Carl'ın gizli parasının bir kısmı var.

Elbise dükkânının kapısında durur, elini kapıya dayar.

Sonra geleceği düşünür. Carl'ın büyük olasılıkla öldüğünü, kendisinin yalnız olduğunu ve bu paranın uzun bir süre boyunca yaşamak için sahip olduğu tek şey olabileceğini düşünür. Birden o anın berraklığından ve huzurundan uzaklaşıp içinde bulunduğu durumun karanlık gerçekliğine geri döner. Ellerinde ağır alışveriş poşetleri, güneşin üzerinde toplanan bulutlarla yavaşça eve doğru yürür.

Alışveriş poşetlerini hızla boşaltır. Bir çörek yiyor ve bir kola içiyor. Sonra kanepedeki tüm minderleri topluyor, düzgünce kenara oturuyor ve Russ'ı arıyor.

"Lily," diyor, belli ki telefonuna onun numarasını programlamış, "nasılsın?

"Pek iyi değil.

"Ondan iz yok o zaman?

"Hayır. Tabii ki değil.

"Hayır," diye tekrarlıyor, "tabii ki . Sonra: "Başka bir şey var mı?" "Şey, evet. Annesiyle konuştum. Bu sabah.

"Vay canına! Bu büyük bir gelişme!

'Hayır, ne yazık ki değil. Annesi değilmiş gibi davrandı. Çocuğu olmadığını söyledi.

"Ah," dedi, "anlıyorum.

Lütfen onu aramanı istiyorum. Onu benim için ara. Gaz görevlisi ya da uydu görevlisi gibi davran. Bu sabah ana caddede yürürken aklına gelen şey buydu, kendini çok hafif ve berrak hissediyordu. Artık bu ülkede ona yardım edebilecek birilerini tanıyordu. "Ona birkaç soru sor. Belki adını öğrenirsin. Lütfen.

Hattın diğer ucunda kısa bir sessizlik olur. "Tanrım.

"Lütfen.

O sessiz.

Bir an düşünmesine izin verir.

Sonra dedi ki, 'Bana numarayı ver. Yapacağım ilk şey Google'da aratıp ne çıkacağına bakmak olacak. Sonra seni arayacağım.

"İyi," der, ama bu gerçekten iyi değildir. Asıl iyi olacak olan, ondan yapmasını istediği şeyi yapmasıdır. Ona kadının numarasını verir ve oturup bekler. Üç gün boyunca ekmek ve pirinçten başka bir şey yemediği için aniden gelen şekerin etkisiyle ve endişeden midesi ağrıyor.

Bir dakika sonra telefon çaldı.

"Tamam," diyor, "Google'da numarayı arattım ve tam adresi buldum.

"Ne?

"Başkalarının eşyalarını alıp satan internet sitelerinden birinde karşıma çıktı. O adresteki biri kuyruklu piyano satıyordu. Birkaç yıl önceydi ama yine de.

"Peki, neresi?

"Ridinghouse Bay diye bir yer. Doğu Yorkshire'da.

"Neresi orası?

"Kuzey," dedi, "buradan yaklaşık dört ya da beş saat uzaklıkta. "Oraya gidebilir miyiz?"

"Biz mi?"

"Evet. Sen ve ben."

Bunu yoğun bir sessizlik izliyor.

"Daha erken, şimdi gidebiliriz."

"Vay canına. Bilmiyorum. Bugün pazar. Ailemle birlikteyim."

Planlarımız var.' "Ne tür planlar?"

"Öğle yemeği. Öğle yemeği yiyeceğiz."

Lily bağırma isteğini bastırarak nefes alıyor: Öğle yemeği! Öğle yemeği! Planın bu mu? Öğle yemeği! "Orada olabilir Russ," diyor. "O evde olabilir. O kadınla birlikte."

Tekrar duraklar. "Evet," diyor. "Bu doğru."

'Tek başıma giderdim ama gerçekten, ben bir yabancıyım, bu kadar uzak bir yere nasıl gideceğimi bilemem'.

'Bu gerçekten uzun bir yolculuk, Lily. Bunu bir günde yapabileceğimizi sanmıyorum.'

Saat on bir. Kafasında hesaplıyor. Eğer şimdi giderlerse saat dörtte orada olurlar. Bir saat kalırlar. Akşam 10'da dönerler.

'Yapabiliriz, Russ. Saat 10'da evde oluruz.'

Russ iç çeker. "Lily, Lily, gerçekten üzgünüm. Gerçekten . Ama ben sadece ..."

"Karına sor," diyor. 'Şimdi sor. Ona arkadaşının tehlikede olduğunu söyle. Ona bunun ölüm kalım meselesi olduğunu söyle. Lütfen!'

"Seni bir dakika içinde arayacağım, Lily. TAMAM MI?"

"Evet," diyor, "evet. Teşekkür , Russ. Teşekkür ederim. Telefonunu kapatıyor ve gülümsüyor."

Bir saat sonra Russ bir insan taşıyıcısının içinde otoparkın alt katındadır. Lily nazikçe tırmanıyor. Kirli ve kırıntılarla kaplı, emilmiş bebek mumu poşetleri, kurumuş bebek mendilleri, arkada salya lekeli bir bebek koltuğu.

Russ, "Bugün bunu yapacağımızı bilseydim evi boşaltırdım" diyor, masanın üzerindeki kırıntıları silerken.

yolcu koltuğu. "Özür dilerim.

'Hayır, sorun değil. İşte. Ona bir taşıma çantasının içindekileri gösteriyor. "Bize sandviç yaptım. Çöreklerim ve içeceklerim var. Ve bakın! Bir silindir cips çıkarıyor. "Pringles.

"Harika bir şey. Gülümsüyor ve gözlerinin kenarları kırışıyor. "Bunu bana Jo verdi. Ona çiğ makarna dolu bir Tupperware kutusunu gösteriyor. "Ya da bana fırlattı mı demeliydim? "Bu senin öğle yemeğin. Kendin pişirmen gerekecek."

"Ah," diyor Lily, emniyet kemerini takarken. "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor.

"Hayır." Kontağı çevirir ve arabayı geri vitesine takar. 'Hayır. Kesinlikle iyi değildi. Başım büyük belada.

"Ah, peki," diyor Lily, "eve döndüğünde ona arkadaşını bulduğunu ve bir kahraman olduğunu söyleyeceksin ve o da seni affedecek.

"Pekâlâ," diyor arabayı otopark çıkışına doğru tutarak, "umalım da haklı çıkasın, değil mi? Aksi takdirde öngörülebilir bir süre için yaramazlar basamağında olacağım.

'Yaramaz adım mı? Bu da ne?'

"Bu bir ... Gülüyor. "Yaramaz çocukların gittiği bir yer. Zaman geçirmek için.

Gözlerini açıyor ve "Ciddi misin?" diyor. Russ? Karın seni orada oturtacak mı? Bir çocuk gibi?'

Yüksek sesle gülüyor, gümbür gümbür; kadının sıçramasına neden oluyor. "Hayır, hayır!" diyor, hala gülerek. "Bu sadece bir deyim. Bir deyim.

"Yani yapmayacak mı?

"Hayır, yapmayacak. Ama çok somurtacak. Ve ben de büyük ihtimalle bu gece kanepede olacağım.

Lily başını sallar ve bir an için konuşmayı keser. Sonra nihayet Russ'a dönerek onun hafif zayıf çeneli profilini, pazar sabahı bıraktığı kirli sakallarını ve direksiyonun üzerindeki solgun tüysüz ellerini değerlendirdi ve "Özür dilerim. Benim için yaptıklarını çok takdir ediyorum. Sen çok iyi bir adamsın.

Dönüp ona gülümsüyor ve 'Bir şey değil Lily' diyor. Gerçekten. Önemli bir şey değil.

Ama Lily bunun hiçbir şey olmadığını, burada olabilmek için güçlü ve ürkütücü bir kadın olan karısına karşı savaşmak zorunda kaldığını biliyor. Carl'ın neden onunla birlikte olmak istemiş olabileceğini şimdi anlıyor. Çünkü bu yumuşak huylu adam görüldüğünden daha cesurdur.

Otuz altı

Hope and Anchor'a ayak bastıkları anda Frank bilir. Burada olduğunu biliyor ve bu kez sinirsel bağlantılar titreyip köpürmüyor, net ve güçlü kalıyorlar ve evet, buradaydı ve sarı saçlı bir şarkıcı ve piyanoda bir kız vardı ve ... boğazı bunun asidiyle doluyor ... tekila vardı ve gerilim vardı ve o kız buradaydı, kahverengi saçlı kız ve şimdi, hiçbir yerden onun adı geliyor. Ayaklarının dibine bir kaya gibi düşüyor. Kirsty. Kızın adı Kirsty ve adam onu seviyor. Onu gerçekten seviyor.

Frank bilincini korumayı başarır, ayaklarını yere basmayı ve midesindekileri tutmayı başarır. Ana bar salonunun dışındaki küçük bir odada onlar adına ayrılmış masaya ulaşmayı başarır. Bir sandalyeye ulaşır ve ağır ağır oturur. Gözlerini kapatır, zihninin karanlık köşelerine doğru dalıp giden anıyı kovalamaya çalışır. Bir ya da iki saniye boyunca, nazik yeşil gözleri, bir cagoule, ucuz spor ayakkabıları ve şapşal bir gülümsemeyi görecektik kadar uzun bir süre boyunca ona ayak uydurur. Kalbi o kadar ağrıyor ki iki eliyle tutup masaj yapmak zorunda kalıyor.

Alice onun ruh halindeki değişikliği fark etmedi. Sadie'yi kulübeden getirdiği kirli bir koyun postuna yerleştirmekle, Romaine'in menüden ne istediğini anlamaya çalışmakla ('Pazar günü omlet yok, fusspot'), Jasmine'in kulaklıklarını çıkarıp telefonunu kapatmasını sağlamaya çalışmakla meşgul. Onun dikkatini çektiğinde, o an geçmiştir ve kendini yeniden normal hissetmektedir.

"Sığır eti mi, domuz eti mi, tavuk mu?" diyor Alice.

Dikkatini hızla menüye geri verir ve yanına oturmayı tercih eden Romaine'e dönerek şöyle der,

"Ne yiyorsun?"

"Kızarmış patates.

"Sadece patates
kızartması mı?"

"Evet. Surat asıyor. Kollarını göğsünde kavuşturmuş.

Alice ona kaşlarını kaldırır ve iç çeker. "Beni yargılama," diyor. 'Etin kan tadı olduğunu iddia ediyor. Üzerinde ekmek kırıntıları yoksa ya da peynirli bir ekmek içinde gelmiyorsa ya da kıyılmış ve domatesle pişirilmemişe.

Frank başını sallar ve Romaine'e şöyle der: "Ben de senin yediğinden alacaktım ama şimdi tavuk almayı düşünüyorum.

Romaine hiç umursamıyormuş gibi omuz silkiyor ve Alice ile Frank onun başının üstünden gülümsüyorlar.

"Yorgunum," Alice.

Frank başını sallar ve onun bakışlarını tutar. "Bir şey hatırladım," diyor üç çocuk arasındaki konuşma hızlanırken.

"İyi misin?"

"Evet. Gülümsüyor. "Ben iyiyim. Bu sefer farklıydı. Açık ve temizdi. Dışarıda duran bir şarkıcı gördüm. Ana salonu işaret ediyor. Bir piyanistle birlikte. Ve o kızı hatırladım. Kahverengi saçlı olanı. Onu tam olarak hatırladım. Ve Alice,' diyor sevinçle, 'onun adını hatırladım!'

Alice kaşlarını kaldırır. "Ciddi misin?" "Evet! Kirsty! Adı Kirsty.'

O anda Alice'in yüzünden bulutumsu bir şey geçer. "Oh," diyor, "vay canına! Bu inanılmaz, Frank!"

"Biliyorum," diyor. 'Sanırım bu o olabilir. Sanırım artık her şey geri gelmeye başlayacak. Tıpkı senin söylediğin gibi.

"Peki kimdi o?" diye soruyor düşünceli bir şekilde. "Kim olduğunu hatırlıyor musun?"

"Pek sayılmaz," diyor. "Ama onu sevdiğimi hatırladım. Onu çok sevdiğimi. Ve ...' Kalbini tekrar sıkıca kavradı. O an aklına gelen sızı geri geldi.

geçmişinden tatlı yüzlü bir kız. "Ve onu özlediğimi. Onu gerçekten özlüyorum.

Alice kolunu Romaine'in sandalyesinin arkasına uzatır ve usulca omzunu sıkar. "Karin mıydı?" diye sorar, neredeyse fısıltıyla.

"Bilmiyorum," diyor. "Gerçekten bilmiyorum.

"Bir eşiniz olabileceğini düşünmek komik, değil mi?

Omuz silkiyor. Komik değil, gerçekten değil. Korkunç bir şey. Jasmine'in dün akşam yemekte söylediklerini hatırlıyor, kim olduğunu öğrenmemekle nasıl zalimlik ettiğini, onun için endişelenen insanlar olabileceğini. Ve şimdiye kadar bunun gerçekten ne anlama gelebileceğini hayal bile edememişti. Odada birlikte olduğu insanlar dışında kimseye karşı bir şey hissetmemişi. Şimdi, aniden, eskiden tanıdığı birini seviyor. Kirsty'yi seviyor.

Alice'in gülümsemeye zorladığını görür. Omzunu ovuyor ve sonra elini hızla kucağına geri getiriyor.

Garson kız elinde bir not defteriyle gelir ve Frank siparişini vermek için ona döner, ancak Alice'in gözlerinde bir yaş tabakasıyla kör bir şekilde orta mesafeye baktığını fark etmeden önce değil.

Alice eve dönerken Frank'in elini aramaz. Çocuklar başlangıç için çıldırırdı ama bunun ötesinde bunu yapmak istemiyordu. Bu şeyin sonunun geldiğini fark ediyor; ufukta belirliyor ve görünüşü hiç hoşuna gitmiyor. Zalim ve acımasız görünüyor. Odasında tek başına oturmuş, sevdiği insanlara vermek üzere sanat yapmak için haritaları kesiyor gibi görünüyor. Kokuşmuş köpekler ve huysuz gençlerle çevrili, kırıntılarla dolu bir kanepede televizyon izliyor, sonra bir tazı ile yatıyor ve ertesi sabah yağlı porsuk saçlarıyla uyanıyor, umursamıyor ve her şeye yeniden başlıyor gibi görünüyor. Sonbahar saçları, yumuşak gözleri, sıcak nefesi ve güçlü elleriyle bu güzel adam hayatından çıkıp gidiyor ve onu burada, beş gün önce sahilde ortaya çıkmadan önce oldukça mutlu olduğu bir hayatta bırakıyor gibi görünüyor. Bu

Hayatının tam da bu anında başına gelebilecek en iyi şey, tadını çıkarmaya bile fırsat bulamadan elinden alınmış gibi görünüyor.

Eve yürürken sessiz. Sadie onun yanında topallayarak yürüyor. Jasmine müziğe geri dönmüştür ve karamsar ve kırılğan bir ifadeyle önden yürümektedir: Alice'e göre bu duruş kasıtlı olarak etkilenmiştir. Kai, Romaine ile el ele tutuşmuş, şundan bundan konuşuyorlar. Martılar, Ridinghouse Körfezi'nin küçüklüğü ve eskiliğinden o kadar uzakta ki başka bir gezegenden gelmiş gibi görünen dev bir yolcu gemisinin ışı ışı parıldadığı ufukta salınıyor ve süzülüyor.

"İyi misin Alice?" diye soruyor Frank, yumuşak ve endişeli gözlerle ona bakarak.

"Ben iyiyim," diyor. 'Sadece dalgınım. Bilirsin işte.

Başını salladı ve uzaklara baktı; sonra geri döndü ve dedi ki, 'Ölmüş olabilir, biliyor musun? Kız. Kirsty. Belki de ben gençken kız arkadaşımdı. Yani, gerçekten genç görünüyor. Ergenlik çağında. 1993'te birbirimize aşık olsaydık bile, şu anda hala onunla birlikte olmam pek olası değil. Ya da ben ne zaman buradaysam.

Gerçekten ne diyeceğini bilemiyor. "Kirsty" herhangi biri olabilir: karısı, kızı, ilk aşkı, kız kardeşi. Mesele bu değil. Önemli olan onu seviyor olması. Onu şimdiki zamanda seviyor. Bu da artık Frank bir balonun içinde yaşıyormuş gibi davranamayacağı anlamına geliyor. Artık onun sadece kendisine ait olduğunu düşünemez.

İç çeker ve şöyle der: 'Her neyse, yarın öğreneceğiz ve ondan sonra zaten beni daha fazla tanımak isteyeceğinden emin değilim. Evli olsam da olmasam da.

Sonra durur ve Frank'e döner. Anlamıyor, diye düşünüyor, gerçekten ama gerçekten anlamıyor. "Seni her zaman tanımak , Frank," diyor. 'Öyle ya da böyle. Asıl soru senin beni tanımak isteyip istemeyeceğin.

Otuz yedi

1993

Mark'ın bıçağı Kirsty'nin boynundaki ette bir çentik açtı. Parmakları, göğsüne sıkıca sarılmış olan kolunu çekti.

"Sakin kıpırdama," diye tısladı Mark ona. "otur.

TAMAM MI?'

Gray öne doğru oturdu ve bıçağa doğru bir hamle yaptı. Mark onu tekrar geriye doğru tekmeledi. 'Onu öldürmemi mi istiyorsun? Çünkü gerçekten öldüreceğim.

Gray umutsuzca evin arka tarafına baktı, birinin hemen dışarı çıkmasını istiyordu. Herhangi birinin. Kendini yukarı çekmeye başladı. Eve girebilirse, diğerlerine neler olduğunu anlatabilirdi. Mark onu öldürmezdi. Öldüremezdi.

'Bir yere gitmeyi aklından bile geçirme, seni küçük büyür. Sen de bunun bir parçasısın. TAMAM MI? Burada kalacaksın. Yoksa bu onun şahdamarını keser. Ve ben gözümü bile kırpmam. TAMAM MI?'

Gray başını salladı. Mark ne isterse yapacaktı. Şimdilik. Bıçağının ucu kız kardeşinin boğazına acı verici bir girinti yaptığı sürece.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu. "Sen delisin. "Hayır," diye yanıtladı Mark açıkça. "Ben deli hiç değilim. Ben

tamamen akli başında. Bunun olmasına sebep olan sensin. Sen ve senin küçük boktan ailen.'

"Ne! Gray sordu. "Ne biz?

"Ne yaptığınızı biliyorsunuz. Hepinizi sahilde benim hakkımda konuşurken görebiliyordum; bana nasıl baktığınızı, beni nasıl süzdüğünüzü, değerli küçük prensesiniz için yeterince iyi olup olmayacağımı merak ettiğinizi gördüm. Elimden gelen her şeyi yaptım. Hepinize pasta yaptım. Lanet bir pasta. Ve hepiniz sanki size bir bok sunmuşum gibi orada oturdunuz.

"Ne!

"Ben aptal değilim Graham. O zaman benden nefret ediyordun ve ailendeki herkesin de benden nefret etmesini sağlamayı hedefledin. Hepsini bana düşman ettin. Kirsty de dahil.'

Gray bir şey söylemek için ağzını açtı, Mark'a Kirsty'yi sadece lanet bir ucube olarak ona karşı çevirdiğini söylemek için. Sonra bıçağın Kirsty'nin derisine gittikçe daha fazla bastırdığını, Kirsty'nin gözlerinin daha da büyüdüğünü ve dehşete kapıldığını gördü. Empati kurmayı denemeye karar verdi.

"Böyle düşündüğün için üzgünüm," dedi yumuşak bir sesle. 'Belki de sadece aşırı korumacı bir ağabeylik yapıyordum. Bilirsiniz işte. Kirsty'nin daha önce hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Sadece bu konuda o kadar rahat değildim.

"Ve geçen haftaki o bölüm," diye devam etti Mark çılgınca. "Kirsty'yi görmeye geldiğimde, ona çıkma teklif etmek için. Ve hepiniz kapıda bir grup cahil koruma gibi dikildiniz. Çok saldırgandınız. Hayatım boyunca daha önce hiç böyle bir muamele görmedim. Asla. İğrençti.'

"Tekrar," dedi Gray, Mark'ın suratına yumruk atma isteğini bastırarak. 'Eğer böyle hissettiysen özür dilerim. Kirsty bana kendini bir ilişki için çok genç hissettiğini söylemişti. Senin duygularını incitmekten çekiniyordu. Benden kendini iyi hissetmediğini söylememi istedi, böylece ilişkiye devam etmek isteyip istemediğini düşünmek için zamanı olacaktı. Ben sadece ona göz kulak oluyordum. İsteklerine uyuyordum. Buna saygı duyacağını düşünmüştüm. Zorla içeri girmeye çalışmanı beklemiyordum. Bu hepimizi şaşırttı.'

"Dinle dostum," diye hırladı Mark, "kimse bana bunu yapamaz, tamam mı? Kimse benden daha iyiymiş gibi davranamaz. Hele de senin gibi kokuşmuş bir pislik.

Özür dilerim Mark. Cidden. Sana haksızlık ettim ve özür dilerim. Şimdi lütfen, lütfen, kardeşimin gitmesine izin verir misin? Onu korkutuyorsun.'

'Hayatım boyunca neler yaşadığımı biliyor musun, bok çuvalı? Hiç fikrin var mı? Tabii ki . Sen kendi dünyanda yaşıyorsun.

sevimli, rahat küçük anne-baba-ağabey-kardeş balonu. Rahat evler. Ve bar yemeklerinin. Günübirlik geziler. Kız kardeşine aşık olduğum için beni affet. Ve, ah, kız kardeşinin' - Kirsty'yi hafifçe salladı, göğsündeki baskıyı artırdı - 'bir an benimle sahilde, kollarımda durup beni sevdiğini söyleyebilir ve bir dakika sonra bir ilişki için "hazır olmadığına" karar verebilir. Eh?" Onu tekrar sarstı ve o da inledi.

"," dedi Mark, Kirsty'yi ayağa sürükleyerek. "Ayağa kalk. "Onu nereye götürüyorsun?

O mu? Onu götürmüyorum. İkinizi de alıyorum. Kalk ayağa, seni küçük büy. Kalk ayağa!'

Gray hareket edemiyordu.

Mark'ın yüzü tiksintiyle buruştu ve kısa bir an için bıçağı Kirsty'nin boğazından alıp Gray'e doğru savurdu. "Kalk lan ayağa!

Gray Mark'ın bileğini yakaladı ve bir an için bileğini sıkıca kavradı. "Kirsty!" diye seslendi kısık sesle. "Şimdi. Kaç şimdi!'

Kirsty, Mark'ın kolunun altından sıyrılmaya çalıştı ama Mark onu saçlarından tutup tekrar kolunun altına çekti. Sonra aniden Gray'in bileğinden tutuşunu sıyırdı ve Gray'in kolunu geriye doğru bükte, elini bilek eklemine doğru yukarı doğru itti, daha sert ve daha sert. Kemik çatlarken ve acı bilincinin sınırlarına gelip onu alıp götürmek için bekleyen korkunç, karanlık bir kuş gibi orada otururken, dünya yaklaşık bin siyah ve kırmızı parçaya ayrılıyor gibiydi. Gray koluna baktı, elinin topuğu ile bileği arasındaki korkunç açığa, derinin içinden geçen inanılmaz kemik çıkıntısına. Etrafındaki gökyüzü kararmış gibiydi ve bir an için bayılacağını sandı. Ama sonra acı geldi, onu tamamen, şok edici bir şekilde uyandırdı.

Mark bıçağı tekrar Kirsty'nin boğazına dayadı.

'Kaçmaya çalışırsan de kırarım,' diye tısladı. "Ayağa kalk ve benimle gel.

Otuz sekiz

Lily ve Russ var sol ve güneydoğu ve vardır
üzerinde kuzeye giden bir otoyol.

"Peki," diyor Lily, "Jo ile nasıl tanıştınız?"

"Tanrım, şimdi mi soruyorsun?"

"Evet," diyor, "öyleyim.

Gülümsüyor ve 'İşte' diyor.

"Carl'la tanıştığınız yer mi?"

"Hayır, ondan önce çalıştığım yer. O benim patronumdu."

"Ah," diyor Lily. "Evet. Bu mantıklı.

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü patronluk taslıyor.

Russ yüksek sesle güler. "O değil!"

Öyle! Benimle kahvaltı yapmanı istemiyor. Beni Yorkshire'a
götürmeni istemiyor. Öğle yemeğini kafana fırlatıyor!"

Ciddiyim. Sadece çok yorgun. bu. Ve hafta boyunca biraz
köpek kulübesi delisi oluyor.

-'

"Köpek kulübesi delisi mi?"

"Bilirsiniz, kafesteki bir köpek gibi. Dışarı çıkmak için çaresiz.
Ben evdeyken hafta sonları yaşıyor, böylece çocuk bakımını
paylaşabiliyoruz. Birlikte güzel şeyler yapabiliriz. Darcy ile
vakit geçiririz.

Lily hafifçe ürperir. Otuz beş yaşına kadar çocuk istemiyor.
Bunu Carl'a söylemiş ve Carl da Lily'nin istediği kadar
bekleyebileceğini söylemiştir. Ama şimdi Jo adındaki bu
kadınla ilişki kurabiliyor. Geçtiğimiz iki hafta boyunca o da
zaman zaman 'köpek kulübesi delisi' gibi hissetti. Carl hafta
sonu bir günlüğüne onu bırakıp başka bir kadını ülkenin öbür
ucuna götürseydi çok mutsuz olurdu. Ve o da

bakmam gereken bir bebeğim bile var. Başını salladı ve 'Anlıyorum' dedi. Lütfen ona çok üzgün olduğumu söyler misin? Çok minnettar olduğumu. Ve ona bir hediye alacağımı.

'Oh, gerek yok, gerek yok. Ama ona söyleyeceğim. O korkutucu biri değil, gerçekten. Çok tatlı biri. O gelmiş geçmiş en iyi kız. Ona sahip olduğum için çok şanslıyım.

"Neye benziyor?

"Çok güzel," diyor adam ve kadın onun gibi güzel mi yoksa sadece ona kıyasla mı güzel demek istediğini merak ediyor. 'Kızıl saçlar. Yeşil gözler. Çarpıcı.

Lily Russ'a, karısından bahsederken ondan yayılan ışıltıya bakar. Carl hakkında konuşurken de böyle hissediyor. Sanki büyülenmiş gibi.

"İşte. Mantıklı ceketinin iç cebine uzandı ve bir cüzdan çıkardı. 'İçinde bir fotoğraf var. Bir göz atın.

Kadın adamın elinden cüzdanı alır ve açar. Fotoğrafta gözlüklü, hoş görünümlü bir kadın elinde bir bebek tutmaktadır. Cüzdanı adama geri uzatır. "Çok güzel," der. "Çok şanslısın.

Ceketinin cebinde Carl'ın dosya dolabında bulduğu anahtarları, güven veren sağlam küreyi arıyor. Sonra parmakları, bir otelde oda tutması ya da eve tren bileti alması gerekirse diye yanında getirdiği yirmi poundluk banknot rulosunu bulur. Çantasında Carl'ın annesine göstereceği düğün fotoğraf albümü ve Kiev'deki kendi ailesinin bazı fotoğrafları vardır. Lily kapısına geldiğinde kadının yumuşayacağı umuduna tutunuyor. Onları içeri davet edecek, demlikten çay koyacak ve ilgilenecektir.

"Peki ya sen?" diyor Russ. "Carl'la nasıl tanıştın?" "Sana söylemedi mi?

"Hayır. Her şeyde olduğu gibi bilmesi gerekenler bazında. Gülüyor. "Ukrayna'dan yeni döndü ve bana özel biriyle tanıştığını söyledi.

Ona Şubat ayındaki konferansı, annesine iyilik olsun diye aldığı para karşılığı işi, onu ilk gördüğü anı ve nasıl tanıdığını anlatıyor.

'Peki sana ne zaman evlenme teklif etti? O zaman mı?'

"Hayır, hayır, bir hafta sonra geri geldi. Hatırlayınca yüzü yumuşadı. "Bir yüzükle. Hayatımın en güzel anıydı.

"Ve ne ...? Tereddüt ediyor, tekrar başlıyor: 'Nasıl biri? Bilirsiniz işte? Günden güne? Ben sadece - onu evcil bir varlık olarak hayal edemiyorum.

"Günden güne harika biri. Bana her gün bir şeyler getiriyor, çikolatalı bir trüf, bir gül, bir saç kaydırağı. Bana sevgi sözcükleri içeren mesajlar gönderiyor. Eve geldiğinde benimle ilgileniyor, benim için yemek yapıyor, banyo yaptırıyor ve havlu getiriyor. Bana tapıyor.

"Vay canına," diyor Russ, orta şeride girmeden önce yan aynaya ve dikiz aynasına bakarak. 'Bu inanılmaz. Hayal bile edemiyorum.

"Bunu açıklayamam," diyor, "daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyor. Aşktan daha fazlası. Bu bir saplantı.

'Bu da olabilir, şey - bunun karanlık bir tarafı var, değil mi? Saplantının?'

"Her şeyin karanlık bir tarafı vardır, Russ.

"Ha!" Gülümsüyor. "Evet, sanırım bu doğru. Sanırım öyle.

"Ben çok karanlık bir insanım.

"Oh, ben öyle demedim...

'Hayır, çünkü beni tanımıyorsun. Ama bu doğru. Ben karanlık biriyim. Bu eğlenemeyeceğim anlamına gelmiyor. Çok eğlenebilirim. Ama sadece ben olduğumda, tek başıma, kendimle - güneş ışığı yok.

Russ başını sallar ve arabayı tekrar hızlı şeride sokar. "Pekala," der. "Bu çok ilginç.

"Evet," diyor Lily. "Öyle.

'Bence bu ülkede insanlar karanlık hakkında endişelenerek çok zaman harcıyor. Hepimiz güneşli olmak isteriz. Biz

" korkarız. "Sen güneşlisin.

'Evet, öyleyim ya da en azından öyle olmaya çalışıyorum. Bu, iç gözlem yapmadığım anlar olmadığı anlamına gelmiyor.

'Bu kelime mi? İçine bakmak mı?'

Evet, içime bakıyorum. Kim olduğumu ve neden burada olduğumu merak ediyorum. Her şeyi sorguluyorum.

Lily bunu sindirir ve sonra başını sallar. "Bence Carl da çok karanlık biri," diyor bir süre sonra.

"Evet," diyor Russ, başını ısrarla sallayarak. "Evet. Sanırım muhtemelen haklısın.

Sonra penceresinden bakmak için döner. Manzara yeşil tarlalar, mavi gökyüzü ve ara sıra patlayan altın sarısı yağmurdan oluşan bir bulanıklık. Büyük yeşil bir yol tabelasında 'KUZEY' yazmaktadır. Carl'ın karanlığını, sessizleştiği, elini silktiği ya da bir soruya cevap vermediği anları düşünüyor. Uykusunda konuştuğu geceleri hatırlıyor. Bir o yana bir bu yana sallanırdı. Seslendiğini. Bir keresinde onu uykusunda boğmuştu. Uyandığında onu üzerinde bulmuş, gözleri ona bakmıyormuş, kollarını kaldırmış, sonra elleri boğazında birleşmiş, sıkmış, sıkmış, gözleri yaşlarla dolmuş, şakaklarından kan fışkırmış, dizini kasıklarına dayamış ve sonra uyanıp ona baktığında gözlerindeki şoku görmüş, "Özür dilerim, çok özür dilerim, bir kabustu, bir kabus görüyordum" diye inledi, onu öptü, ona sarıldı, sonra onunla her zamankinden daha şefkatli bir şekilde sevişti.

Ertesi gün basit bir elmas kolyesi olan bir kolye vardı.

Çocukluğuna, geçmişine dair hiçbir şey bilmiyor. Yara izleri hakkında hiçbir şey bilmiyor. Ama orada olduklarını biliyor.

Ridinghouse Bay adlı kasabaya doğru ana yoldan ayrıldıklarında hava güneşlidir. Ama burası rahat, radyo ayarlı

ısıtıcı sıcak hava üflüyor. Ve Russ çok iyi bir arkadaş. Lily onun yanında kendini rahat hissediyor, sanki her şeyi söyleyebilirmiş gibi. Bir sonraki virajda kasaba görünür: denize doğru dökülen küçük evlerden oluşan C şeklinde bir yığın, pırıl pırıl limanda sallanan küçük tekneler. Ama kasabadan uzaklaşıp karanlık bir yola sapıyorlar; karanlıkta başını sallayan ağaçlar bir koridor gibi tepelerinde birleşiyor.

Google Haritalar'daki bayan şöyle diyor: 'Elli metre sonra, solunuzda, hedefinize ulaştınız'.

Lily şimdi gergin hissediyor. Russ'ın kolunu tutuyor ve "Korkuyorum" diyor.

'Her şey yoluna girecek,' diyor. 'Muhtemelen burada kimse olmayacak. Büyük ihtimalle dönüp dolaşıp yine eve gideceğiz.

"Ben de bundan korkuyorum.

Arabayı yoldan çekerler ve durmak zorunda kalırlar çünkü garaj yolunun karşısında paslı bir zincir vardır. Lily arabadan atlar ve zinciri çözer, karşıya çeker ve Russ'ın arabayı garaj yoluna getirmesine izin vermek için geride durur. Hiç bu kadar güzel bir ev görmemişti. Krem rengi bir taştan inşa edilmiştir ya da belki de krem rengine boyanmıştır. Alçı işçiliğinin içine yerleştirilmiş çörtenler ve büstler, yivli sütunlar ve ortasında pirinç bir tokmağı olan kocaman siyah ahşap bir kapıya gülümseme şeklinde bir dizi taş basamak vardır. Evin arkasında deniz ve soluk altın rengi bulut puflarıyla dolu kraliyet mavisi bir gökyüzü var.

Russ'ın arabasının kapısına gider ve onun inmesini bekler.

'Bu ev çok güzel,' diyor. 'Daha önce hiç böyle bir ev görmemiştim.

"Gürcü," diyor Russ, kucağındaki sandviç kırıntılarını fırçalayıp kollarını uzatarak. 'Ya da belki neo-Gürcü. Biraz bakımsız görünüyor.

Onu ön kapıya doğru takip eder, kalbi küt küt , içinde fotoğraf albümü olan taşıma çantası

elinde sıkıca tutuyordu. Hiçbir yaşam belirtisi yoktur ve artık eve yaklaştıklarına göre Lily binanın yorgun ve dağınık olduğunu, krem rengi duvarların ve pencerelerin kirli olduğunu, ön pencerelerin dışındaki gül tarhlarının aşırı büyümüş ve ölü yapraklarla dolu olduğunu görebilmektedir.

Sonuçta bir peri masalı sarayı değil. Ama yine de güzel bir ev. Carl'ın onu neden buraya getirmek istemediğini düşünemiyor. Bunu onunla paylaşmak için.

Kapının zilini çalar ve tam da hayal ettiği gibi, bakır boruların zarif sesiyle zil çalar. Kimse gelmez. Işıklar yanmaz. Seslenmiyor. Russ tekrar çalar. Ona bakar ve kaşlarını çatar, sonra tekrar çalar. Beş dakika boyunca, kimsenin burada olmadığı ya da buradalarsa bile kapıya gelmek istemedikleri belli olana kadar denerler. Sonra Lily elini cebine atar ve anahtarlığı çıkarır.

"Bu," diyor Russ'a, avucunun içinde ona uzatarak. "Carl'ın dosya dolabındaydı.

Ondan alır ve anahtarları inceler. Sonra büyük ahşap kapıya oyulmuş anahtar deliğine bakıyor ve 'Olabilir' diyor.

Lily'nin yarın istasyondaki anahtarcıya götürmeyi planladığı tuhaf görünümlü anahtarı kilide sokar ve çevirir. Kilit açılırken alçak bir klik sesi duyulur.

Russ ve Lily birbirlerine bakarlar. Lily başını sallar. Russ kapıyı iterek açar.

Otuz dokuz

Alice o akşam Frank'i kendi haline bırakır. Yemekten döndüklerinde yorgun olduğunu söyleyerek doğruca kulübeye gitmişti. Ama Alice onun sadece yalnızlık aradığını, bugün ortaya çıkan anıları düşünecek bir alan aradığını biliyordu.

Anne ve babasını iPad'den kontrol etmek için odasına çıkar. John Lewis marka güzel koltuklarında yan yana oturmuş, televizyona bakmaktadırlar. İkisinin de ne izledikleri hakkında en ufak bir fikri olmadığını biliyor. Şimdi onları arayıp "Ne ?" diye sorsa, cevap bulmakta zorlanacaklardır. Ama zayıflayan yetilerinin sisi içinde bile el ele tutuşuyorlar. İşte elleri, aralarında kenetlenmiş. Başbakanın kim bilmiyorlar; haftanın, ayın ve hatta yılın hangi günü olduğunu bilmiyorlar. Kızlarının isimlerini tam olarak hatırlayamıyorlar ve bugün öğle yemeği yiyip yemediklerini ya da akşam yemeği için planlarının ne olduğunu kesinlikle hatırlayamıyorlar. Herhangi bir önemi olan hiçbir şey bilmiyorlar. Ama birbirlerini sevdiklerini biliyorlar.

Alice yatağını değerlendirmek için döner. Çarşaf lar sevişme sonrası için çok özel bir düğüme dönüşmüş, çarşaf lar buruşmuş ve gelgitlerin vurduğu bir kumsal gibi kabarmış. Bir önceki gecenin anıları üzerinde oyalanmıyor. Bunun yerine yatak örtülerini çekip çıkarıyor ve büyük bir top haline getirip doğrudan çamaşırhaneye gidebilmeleri için odanın dışındaki sahanlığa bırakıyor. Havalandırma dolabından bir avuç temiz çarşaf çıkarır ve yatağı hızlı ve etkili bir şekilde yeniden düzeltir. Odanın köşesinden, yatağını süslemek için uzun zaman önce aldığı ve yatağını hiç süslememiş olan işlemeli yastıkları alıyor çünkü

Onları çıkarıp geri koymaya ve çıkarıp geri koymaya cesaret edemez ve o gerçekten ve gerçekten yatak yastığı türünde bir insan değildir. Güzel minderleri şişirilmiş yastıklara karşı bir sıraya yerleştiriyor ve yorganı düz bir şekilde çekiyor ve sonra etkiyi düşünüyor. Güzel olmuş. Potansiyel olarak katil yabancılarla yoğun, hayat değiştiren seks yapmak için bir yatak gibi görünmüyor. Bekar bir kadının yatağına benziyor, roman okumak, çocukları rahatlatmak ve köpeklerle sanki ne dediğinizi anlayabiliyorlarmış gibi konuşmak için bir yer gibi.

Masasının üzerindeki iPad'in ekranında anne ve babasının konuşmalarını duyuyor.

"Seni seviyorum," diyor babası annesine.

Annesi babasına 'Ben de seni seviyorum' diyor.

Sonra: "bugün öğle yemeği yiyebilecek miyiz?"

Frank sırtüstü uzanmış, ellerini karnının üzerinde birleştirmiş, gözleri tepedeki ahşap tavanın detaylarını inceliyor: örümcek ağları, düğümler ve kıvrımlar, eklemeler ve kornişler. Zihni temizleniyor. Hem de hızla. Artık yaşadığı yeri hatırlayabiliyor. Büyük bir evin içinde bir daire, merdivenlerden iniyor, bir kapıdan geçiyor, sonra içeri giriyor ve birkaç basamak daha iniyor; ileride bir oturma odası, sağda bir yatak odası, solda sizi mutfığa ve banyoya götüren bir koridor var. Duvarlar sarıya boyanmış. Tüm ayakkabıları ön kapının yanında bir yığın halinde duruyor. Spor ayakkabıları, yürüyüş botları, parlak renkli futbol ayakkabıları ve bağcıklı birkaç çift deri ayakkabısı var. Çoğu kahverengi. Yukarıda paltoları asılı. Şemsiye olan bir saksı var. İçinde anahtarlar bir masa. Zemin soluk kayısı renginde lamine ahşap levhalardan yapılmış. Oturma odası kare şeklinde ve dağınık, büyük, yıpranmış krem rengi bir kanepeler - annesinden kalmış olabileceğini düşünüyor - ve evraklarla ve boş kupalarla kaplı uzun, ince bir sehpa var. İki kanatlı pencereden bir duvar görünüyor, beyaz plastik bir şeyler

bahçe mobilyaları ve yeşil çimenlerin şişkinliği ve tesi.

Yeni hatırladığı bu arazide bir aileye ya da bir kadına dair izler arayıp durmaktadır ama hiçbir iz yoktur. Hemen yukarı çıkıp Alice'e söylemek istiyor: Kadın falan yok! Yalnız yaşıyorum! Ama onu herhangi bir konuda ikna etmeden önce bilmesi gereken çok daha fazla şey vardır.

İşini hatırlayabiliyor. Bir okulda alışıyor. On üç ve on dört yaşındaki çocuklara ders veriyor. nndeki sıralarda oturan çocukların yüzlerini zihinsel olarak tarıyor ve Kirsty adındaki kızı arıyor. Kızın yüzünü bulamıyor ama masasının üzerindeki kitabı ve arkasındaki beyaz tahtadaki çalışmayı görebiliyor ve dehşet verici bir şekilde matematik ğretmeni olduğu ortaya çıkıyor.

Dün gece Alice'in yatağında kendini matematik ğretmeni gibi hissetmemişti. Dün gece herhangi bir şey ya da herhangi biri olabilirdi, ham ve canlıydı, kendi özüne kadar soyunmuştu. Alice'le yataktayken kendini sevmişti, ama şimdi her anıyla birlikte kendini daha da küçük bir şeye indirgiyordu. Pasaklı bir dairede tek başına yaşayan bir matematik ğretmeni.

Avlunun karşısındaki Jasmine'in yatak odasının penceresinden gelen müziği duyabiliyor. Köpeklerden birinin havlamasını, mutfakta yemek pişiren birinin takırtısını duyabiliyor. Hatırlamaktan vazgeçmek, süreci tam burada, şu anda durdurmak, Alice'in yatağına geri dönmek, sonsuza kadar esrarengiz, boş, muhtaç Frank olmak ve kendisi hakkında hayal kırıklığı yaratan başka hiçbir şey öğrenmemek çok cazip olurdu.

Yataktan yuvarlandı ve kulübenin kapısını açtı. oraplı ayaklarıyla ayakta durur, akşam havası soğuk ve serttir teninde ve yukarı, Yasemin'in penceresine bakar. O baktıkça Yasemin orada beliriyor, penceresinde çerçevelenmiş, beyaz yüzlü bir hayalet, sadece gözler, salar ve dudaklar. Kadın bir süre ona bakıyor; sonra bir elini ona doğru kaldırıp uzaklaşıyor ve perdelerini arkasından kapatıyor.

Franks döner ve kulübeye geri döner. Hayır, diye düşünür kendi kendine, ben buraya ait değilim. Ne kadar istesem de burada olamam. Bu Alice ve çocukları için adil değil. Polis bana kim olduğumu söyleyecek ve sonra oradan devam edebiliriz. Ağır bir şekilde yatağına yığılır, ayrılma düşüncesiyle, Alice'i kaybetme düşüncesiyle boğazında acı verici bir gözyaşı kabarması hisseder. Ve sonra, aniden, zihninin gözünde kırmızı bir kedi belirir. Kırmızı bir kedinin adı . . . Brenda. Mutfağında duran, yenmemiş etlerle kabuk bağlamış küçük kahverengi kaseyi görür. Krem rengi kanepenin üzerinde top gibi yuvarlanmış kediye görüyor. Onun kedisi, diye fark ediyor, bir şaşkınlıkla. Neden kedisine Brenda desin ki? Sonra bir endişe dalgasına kapılır. Kedisini kim besliyor? Ona kim bakıyor?

Ve bu, her şeyden çok, onun kararlılığını mühürler. Bu Bitti. Yarın öğrenecek.

Kırk

1993

Mark, Kirsty ve Gray'i evin üst katına yakın bir yerde, tavanı alçak, mobilyaları yorgun ve eski püskü olan boş bir odaya kilitlemişti. Müziği hâlâ buradan duyabiliyorlardı; ayak tabanlarına çarpıyor ve çatı pencerelerindeki kötü takılmış camları titretip takırdatıyordu. O kadar gürültülüydü ki Mark ikisini de iki kat merdivenden kimse duymadan çıkarmayı başarmıştı. Gray kapıyı kırmaya çalışırken Kirsty yatağın üzerinde büzülmüş bir şekilde oturuyordu. Kapı Viktorya dönemine aitti, sağlam yapılmıştı ve Gray'in tekmeleri hiçbir etki yaratmıyordu. Pencereye gitti, sol eliyle açmaya çalıştı ama o da kilitliydi. Bahçede birinin olma ihtimaline karşı yumruğuyla cama vurdu.

Kirsty ağlamaya başladı.

"Dinle," dedi Gray, yatağın üzerinde ona katılarak, "neredeyse gece yarısı oldu. Babamın ne dediğini hatırlıyor musun? Eğer gece yarısına kadar evde olmazsak buraya gelip bizi aşağılayacağını söylemişti. Öyle mi? Yani, birazdan burada olur. TAMAM MI? TAMAM."

Başını salladı, burnunu çekti ve şöyle dedi: 'Ama Mark burada olmadığımızı söyleyecek. Sadece gittiğimizi söyleyecek.'

"O zaman babam gidip bizi bulmaya çalışacak. Ve bizi bulamayınca buraya geri dönecek. TAMAM MI?"

"Ama ya çok geçse Gray?"

Döndü ve Kirsty'ye gülümsedi. 'Bize zarar vermeyecek, Kirst. Ona izin vermeyeceğim.'

'Ama bileğine bak! O zaten bize zarar verdi!'

Gray kolundan müstehcen bir açıyla sarkan bileğine baktı.

'Bizi gafil avladı. Artık hazırlıklıyız. TAMAM MI? Artık onun ne olduğunu biliyoruz. Ve onun için hazır olacağız.

"İşte! Yataktan kalktı ve başucu dolaplarının çekmecelerini açmaya başladı. "Hadi gel. Kirsty'ye döndü. 'Git ve gardırobu kontrol et. Bu odada kullanabileceğimiz bir şeyler olmalı.

"Ne tür şeyler?

Herhangi bir şey! Bir dikiş seti, bir diş fırçası, eski bir battaniye. Hepsini çıkaralım ve ne yapabileceğimize bakalım.

Ter Gray'in alnından gözlerine doğru yuvarlandı. Kırılan bileğinin acısı, içine dolan adrenalinle hafiflemişti ama yine de vücudu şoktaydı. Üst çekmecedeki bulduğu ilk şey bir paket Anadin olunca şaşkınlıktan nefesi kesildi. Paketin son kullanma tarihi 1990'dı ama umurunda değildi. Ağzına dört tane attı ve hepsini kuru kuru yuttu. Çekmecedeki ayrıca Ağustos 1988 tarihli yerel bir turizm broşürü, birkaç eski tren bileti ve çengelli iğneleri hâlâ takılı olan bir çift kuru temizleme etiketi buldu. Çengelli iğneleri çıkardı ve dikkatlice dolabın üstüne koydu; sonra bir sonraki çekmeceyi açtı.

Burada birkaç Dioralyte tableti, bir paket iskambil kâğıdı, birkaç kullanılmış kâğıt mendil, yarısı boş bir Handy- Andys paketi, Sledmere House'dan bir broşür ve en arkada, daire şeklinde kıvrılmış, kadın elbiselerinin ilmeklerine takılan türden ince bir deri kemer buldu.

Bunu iğnelerle birlikte dolabın üzerine koydu ve sonra yatağın diğer tarafındaki dolaba gitti.

Burada dağınık ev misafirlerinin geride bıraktığı daha fazla ıvır zıvır buldu: kulak tıkaçları, eski piller, bir kelime arama dergisi, elastik bir saç bandı, bir Virgin Atlantic göz maskesi ve bazı berbat tatlı ambalajları. İç çekti ve dudak büktü.

"Ne buldun?" diye sordu kız kardeşine. "Tel elbise askıları," dedi kız kardeşi. " sürü var.

"Mükemmel," diye tısladı dişlerini sıkarak ve hapların etkisini göstermesini bekledi. "Başka ne var?"

"Lekeli, eski püskü bir adam pantolonu. Battaniyeler. Bir saç kurutma makinesi. Güve topları. Fişli ısıtıcı. Ve birkaç şapka.

"Tamam. Gardıroptan tel elbise askıları çıkarmaya başladı. 'Sanırım bunlarla onu önemli ölçüde sakatlayabiliriz. Yapmanız gereken şey kancaları koparmak. Onları geriye ve ileriye doğru bük. Evet, böyle. Kopana kadar. Mükemmel. Şimdi bir çiftini cebine koy. Gözlerini çıkarmak için kullanabilirsin. Belki bir sonrakini biraz daha uzun yaparsın. İşte bu kadar. Harika.'

Tekrar odanın etrafına baktı. Köşede küçük bir tahta sandalye vardı. Tek eliyle kaldırmayı denedi. Sadece sol eliyle birinin kafasına indiremeyeceği kadar ağırdı. Sonra dolaplardan birinin üzerindeki Anglepoise lambayı fark etti. Bunun sağlam bir tabanı vardı, kesinlikle sarsıntıya neden olacak kadar ağırdı. Bir plan oluşturmaya başladı. Kirsty'den kabloyu sökerken lambayı tutmasını istedi. Sonra sandalyeyi kapıya doğru çekti. "Burada duracaksın," diye fısıldadı ısrarla, elinin tersiyle alnındaki teri silerek. "Bununla birlikte. Ona katlanmış bir battaniye uzattı. "İçeri girdiğinde bunu kafasına ört. Gerisini ben hallederim, tamam mı?"

Kirsty başını salladı, sonra başını salladı, sonra tekrar başını salladı ve 'Ama ya kaçıırırsam? Ya işler ters giderse?

'Yanlış gitmeyecek. Ve eğer olursa, ben bununla burada olacağım. Lambayı işaret etti. "Ve bu. Lambanın yırtılmış esnek kısmını ve plastik kemeri işaret etti. 'En kötüsü olursa, sandalyeden kalk ve bununla ona vur. Sonra da canını yakmak için tel kancaları kullan. Her şeyi ve her şeyi kullan. TAMAM MI? En önemli şey bu odadan çıkmamız. Dışarı çıktığımızda yardım çağırabiliriz. Yani hayvan olmamız gerekiyor, Kirsty. Öyle mi? Hayvanlar.'

Kadın kararsızca başını salladı ve adam onu kollarının arasına alıp sıkıca sarıldı. "Seni seviyorum Kirst," dedi. "Ne olursa olsun, bunu bilmeni istiyorum. Sen benim için en iyisisin.

Herkesin umabileceği bir kardeş. Seninle çok gurur duyuyorum. Ve seni seviyorum.'

Kadın adamın göğsüne yaklaştırdı ve adam çenesini kadının başının tepesine dayayıp gözlerini tavandaki güllere dikti. Haplar işe yaramıyordu. Bileği, sanki koluna binlerce elektrik şoku pompalanıyormuş gibi çığlık atıyordu. Uzanıp ağlamak istiyordu. Ama uyanık kalması gerekiyordu. Kız kardeşini güvende tutması gerekiyordu.

Kapıdan bir ses geldi ve ayrıldılar. Kirsty sandalyenin üzerine çıktı ve battaniyeyi açtı. Gray bir kenarda durdu, lambayı sol elinde sıkıca tutuyordu, sağ elindeki acı aniden kaybolmuştu.

Kırk bir

"Merhaba! Merhaba! Lily karo döşeli koridorda yavaş ve temkinli adımlarla ilerliyor. "Merhaba! Burada kimse var mı?"

Russ onun peşinden giderek duvarlarda ışık düğmeleri arar. Bir tane bulur ve onu açtığı anda tepesindeki büyük kristal avize yavaşça yanar ve tozlu örümcek ağlarından oluşan kalın bir ağ ortaya çıkar.

"Vay canına," diyor etrafına bakarak. Görkemli bir ev gibi. Kiev'in merkezindeki büyük binalar gibi: bankalar ve sigorta şirketleri. Kapılar orta koridorun dört noktasından açılıyor; solda ve sağda çift kapılar, sonra merdivenin arkasında daha küçük kapılar. Yukarıda, içinden altın sarısı bulutları görebildiği cam bir kubbe var. Hava eski ve bayat kokuyor ama nemli değil. Sağa dönüyor ve oradaki çift kapıyı itiyor. Kapılar büyük bir oturma odasına açılıyor. Zarif, yıpranmış mobilyalar ve yarısı paketlenmiş karton kutularla doludur. Diğer uçtaki bir kapı bir antreye açılıyor: pencere kenarında tozlu kuru çiçeklerden oluşan bir vazo, güve yemiş kadife bir koltuk. Buradan sessizce, gergin bir şekilde olağanüstü bir odaya geçiyorlar: tamamen camdan ve süslü ferforje demirden yapılmış ve kurumuş palmiye ağaçları, tozlu kayalıklar, ölü kauçuk bitkileri ve büzüşmüş ağaçlarla dolu. Toprak ve çürüme kokuyor. Ancak diğer uçta güzel rattan mobilyalar, cam kaplı bir sehpa, yırtık gölgeli lambalar, buranın bir zamanlar oturup yeşilliğin tadını çıkarmak için güzel bir oda olduğunu düşündürüyor.

Sol taraftaki bir kapı, çimlendirilmiş bahçeye bakan beş pencere, uzun ve dar bir mutfığa açılıyor. Mutfak 1970'lerin tarzında dekore edilmiş: pas rengi formika

Tezgahlar ve am kapılar, alçakta asılı turuncu plastik abajurlar, kahvaltı barındaki plastik tabureler. Her şey ince bir yağ ve toz tabakasıyla kaplı.

Kendilerini tekrar koridorda bulurlar ve evin diğerk tarafındaki odaları keşfederler. Büyük bir yemek odası, deri koltukları ve köşeye yerleştirilmiş bir barı olan daha küçük bir oda ve boyalı porselen bir lavabosu ve duvarın yukarısına yerleştirilmiş zincirli bir sarnıcı olan bir vestiyer.

Bir kez daha koridora çıktıklarında Russ, "Burada kimsenin yaşamadığından oldukça eminim," der.

"Ama kadın!" diye cevap veriyor. "Telefona o cevap verdi!

"Bu doğru. Ama cidden. Şuraya bir bak. Sadece söyle. bir havası var. Terk edilmişlik. "Hadi," diyor, "yukarı çıkalım.

Maun tırabzanı kavıyor ve yukarı bakıyor. Eski moda bir Amerikan filminden fırlamış gibi duran merdiven, iki dramatik kavis çizerek cam kubbeye doğru yükseliyor. İlk sahanlık dört büyük yatak odasına açılıyor. İkinci sahanlık iki tavan arası odasına açılıyor. Her kapı dokunulduğunda açılır; her oda boştur. Ama en üst katta bir kapı kilitlidir. Russ ve Lily birbirlerine bakarlar. Russ, Lily'nin ardından kolu dener. Yerinde takırdıyor ama yerinden oynamıyor.

"Merhaba! Lily kapıdan sesleniyor. 'Merhaba! Hanımefendi! Lily! Daha önce telefonda konuşmuştuk. Hanımefendi? Orada mısınız? Alo?

Kulağını kapıya dayıyor ama diğerk tarafta saf bir sessizlik var.

Russ'a döner. 'Tekmele,' diyor. "Ne!

Kapıyı tekmele. Lütfen.'

Bunu yapamam, Lily. Bu suç teşkil eder. Tutuklanabilirim; bu ...'

Lily onu yolundan iter ve kendini kapıya doğru fırlatır.

"Lily! Adam onu durdurmaya çalışır ama kadın onu iterek kendisinden uzaklaştırır.

Kapı sağlam gibi ama zaptedilemez değil. Kalasında morluklar oluşmaya başladığını hissedene kadar kendini tekrar tekrar kapıya doğru itiyor. Sonra ayaklarını kullanıyor, tekmeliyor, tekmeliyor ve ayak tabanlarından diz eklemlerine doğru şok dalgaları gönderiyor.

Lily! Ciddiyim! Bunu yapamazsın!"

"Bunu yapabilirim," diye tersledi ve öfkeyle Russ'a döndü. 'Kocam içeride olabilir. Orada herhangi biri olabilir. Buraya gelmek için beş saat araba kullandık. Bu odaya girene kadar buradan ayrılmayacağım. TAMAM MI?'

Tekrar tekmelemeye başlar ve sonra Russ onun yanındadır.

"Hadi o zaman," diyor, " deyincede. Bir ... iki ... Üç." Kapıyı sırayla , bir, iki, üç kez, ve aniden, sonunda, tahtadan kıymık sesi geliyor; tekrar tekmeliyorlar - kapı gevşiyor; sonra tekrar ve kapı uçarak açılıyor.

Russ ışık düğmesine uzanır. Açar. İçeri girerler.

Kırk iki

Frank'in yüzü saat altı sularında Alice'in arka penceresinde belirir. Hava aniden çok soğumuştur ve nefesi puslu bulutlar halinde bedenini terk eder.

"Merhaba," diyor ellerini birbirine sürterek. "Biraz serin, değil mi?"

"Ateşin önüne geç," dedi Alice. 'Sana içecek bir şeyler getireyim. Ne içmek istersin? Çay mı? Şarap mı?'

"Aslında ... Duraklıyor ve ayaklarına bakıyor. "Sizi rahatsız etmek için gelmedim - yoğun olduğunuzu biliyorum - sadece üzgün olduğumu söylemek için geldim. Daha önce olanlar için. Biraz moral bozucu olduğumu hissediyorum. Ve harika öğle yemeği için size dürüst teşekkür edemedim. Çok nazıksınız. Ve ayrıca, sana bunu yaptım.' Ona kartpostal boyutunda bir kart uzatır.

Kadın önce karta, sonra adama ve sonra tekrar karta bakıyor. "Bunu sen mi yaptın?"

Başını sallıyor, biraz utanmış görünüyor. "Görünüşe göre çizim yapabiliyorum," diyor.

"Vay canına," diyor Alice. 'sadece, Tanrım, çok güzel.

Sahildeki üç köpeğin karakalemle çizilmiş küçük bir resmi ve altında zarif bir kaligrafiyle 'TEŞEKKÜRLER' yazıyor. Arka plandaki deniz ve ön plandaki peri ışıkları soluk pastel lekelerle renklendirilmiştir.

'Umarım sakıncası yoktur ama bazı resim malzemelerinizi kullandım. Bir çekmecede buldum.'

'Hayır, Tanrım, hayır. Tabii ki umurumda değil. Yani, vay canına Frank, gerçekten yeteneklisin. Bu çok güzel.'

"Bu çok garip bir şeydi Alice. Sana bir şey vermeyi çok istedim ve sana verecek hiçbir şeyim yok ve yarından sonra seni bir daha asla göremeyebilirim ve belki de sana borcumu ödemek için asla bir şansım olmayacağından korktum ve gördüm ki

Çekmecenizde bir şeyler çizmek için büyük bir istek duydum, oturdum ve ellerim hangi kalemi kullanacağımı, pastelneri nasıl kullanacağımı biliyor gibiydi ve köpekler birdenbire kağıtta belirdi ve çizebiliyorum!

"Resim yapabilirsin, Frank," dedi Alice. "Gerçekten .

Biliyorum. Ve bu oldukça ironik, çünkü bu olaydan hemen önce işimin ne olduğunu hatırladım. Ve cidden, bundan daha uzak olamazdı. Güzel kartpostalı işaret ediyor.

"Ne?" diye soruyor nefes nefese. "Ne iş yapıyorsun?"

"Tahmin et.

"Sen bir muhasebecisin.

'Hayır, ama çok uzak değil. Ben matematik öğretmeniym.' "Ha! Alice yuhalar. "Ciddi misin?

"Evet. Bir ortaokulda.

Aman Tanrım. Nerede? Yani, okulun adını hatırlayabiliyor musun?"

'İsmi hatırlayamadım ama üniformayı hatırladım: siyah blazer ceket, kırmızı süslemeli siyah süveter. Siyah ve kırmızı çizgili kravat. Bir tür kale gibi bir amblem, bir taret.

Alice gülümser. "Biliyor musun," diyor, "aslında seni görebiliyorum. Gerçekten görebiliyorum. Gülüyor. 'Ve bunu daha önce bilseydik, misafirperverliğimin karşılığını Kai'ye fazladan ders vererek ödeyebilirdin.

"Hâlâ yapabilirim!" diyor parlak bir şekilde. "Şimdi onunla biraz yapabilirim!

Alice yine güler. 'Sanırım bu Pazar akşamı önerisi olarak pek de iyi gitmeyebilir. Ama yarın karakoldan dönersen, teklifini kesinlikle kabul edeceğim.

Frank başını sallır ve sonra iç çeker. "Dahası da var, Alice.

Yanaklarının içini ısırır ve çocuklar ve eşler hakkında korkunç bir açıklama bekler.

"Bekar olduğumdan oldukça .

Başlıyor ve ona bakıyor. "Yani ...?

"Yani nerede yaşadığımı hatırladım. Dairemin içini görebiliyordum. Bütün eşyalarımı. Ve bir kadından iz yoktu. Sadece bir kedi vardı. Adı Brenda."

Alice kalbinin çiçek açtığını ve genişlediğini hisseder. Bu adam, bu olağanüstü yabancı, ona bir daha asla hissedemeyeceğini düşündüğü şeyleri hissettiren bu kişi, kedisi olan bekâr bir matematik öğretmenidir. Yüksek sesle gülüyor. "Brenda mı?"

"Biliyorum! Brenda! Ne ben!"

"Ne kadar da , Frank. Gülümsüyor ve kendine sarılıyor. "Ve şimdi, tabii ki, onun için gerçekten endişeleniyorum."

"Brenda hakkında mı?"

"Evet. Yalnız yaşıyorum. Aç olmalı."

"Oh," diyor, 'kediler uyum sağlayabilir, beceriklidir. Onu besleyecek birini bulacaktır."

"Sence?"

Adamın yüzü endişeyle öylesine kaplanmıştı ki, Alice kollarını ona dolayıp sarılmaktan kendini alamadı. "Brenda için endişelenme," diyor kulağına. 'Eğer yarın hapse girersen, dairene bizzat gidip onu alacağım ve benimle yaşaması için buraya getireceğim. TAMAM MI?"

"Bir katilin kedisi mi? Emin misiniz?"

"Bildiğiniz gibi," diyor sert bir şekilde, "suçluların sahip olduğu hayvanlarla bir sorunum yok."

Ondan uzaklaşıyor ve onu sıcak bir şekilde değerlendiriyor. Gözleri kızın her ayrıntısını yakalıyor ve kız kendini ham ve canlı hissediyor. "Sen" diyor, "inanılmazsın."

"Ben inanılmaz değilim," diyor. "Gerçekten. Bana güvenin. İstedigine sor. Ben bir aptalım."

"Bunu nasıl söylersin?"

Çünkü öyleyim. Sadece bana bak. Şu eve bak. Tam bir kaos. Ve biliyorsun ...' Durdu, bir ayağı konuşma uçurumunun kenarında havada asılı kaldı. "Biliyorsun, sosyal hizmetler beni çağırdı. İki kez."

Adam ona inanmayarak bakar.

"Ciddiyim," dedi. Bir keresinde Londra'da Kai ve Jasmine için. Okuldaki işgüzar bir anne benim

Çünkü evimde belki de evimde olmaması gereken insanlar vardı, çünkü çoğu sabah okula geç kalıyorlardı, çünkü kıcımlı yataktan zamanında kaldıramıyordum, çünkü çok depresyondaydım, çünkü bazen evde hiç yemek yoktu ve onları uygunsuz yemeklerle gönderiyordum. Bütün bunlar. Ve hepsi doğrudu. Boktan bir anneydim. Onları seviyordum ama nasıl annelik yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bu gerçek bir uyanış çağrısıydı. Her şeyi değiştirdim. Aile hekimine gittim, kendime Prozac reçetesi aldım. Aptal arkadaşlarımdan kurtuldum. İyi olanları tuttum. Daireyi toparladım. Onları tutmama izin verildi. Ama yakındı. Ve ...' Yavaşça göz kırpmıyor ve yutkunuyor, ' . . Hayatımın en kötü zamanıydı. Ama atlattık. Ve sonra, bilirsiniz, akıllı, ben, gittim ve tekrar hamile kaldım. Başka bir kadının elini bile sürmeyeceği bir adamdan. Bir psikopattan. Bu harikaydı. Tam kendimi toparlamışken, birdenbire PND ve yeni bir bebekle ve çocuklarıma ne yapacaklarını söylemeye çalışan, bana ne yapacağımı, ne giyeceğimi, ne düşüneceğimi söylemeye çalışan kontrolcü bir aptal adamla acı çekmeye başladım.

Durdu ve saçlarını yüzünden geriye doğru çekti. "Yani, evet - kaçtık. Romaine'in babasına nereye gittiğimizi söylemedim. Tüm bunları gizlice yaptım. Kulübeyi gösteriyor. "Sirozu için hastaneye yatana kadar bekledim, çünkü evet, alkolik olduğunu söylemeyi unuttum, değil mi? Alaycı bir şekilde gülüyor. "Romaine'e ara sıra erişmesine izin verilecek kadar uzun süre içmeyi bıraktı. Sonra da onu kaçırdı. Bu ...' Gözyaşları boğazına hücum ederken nefesi kesiliyor. "Bir kabustu. Sonra, Tanrı'ya şükür, Avustralya'ya siktir olup gitti ve başka bir kadından bir bebek yaptı ve her şey bir süreliğine yoluna girdi. Ve sonra, oh ne güzel, Romaine'in resepsiyon öğretmeni Romaine'in ihmal edildiğine karar verdi.

"Ne!

'Evet. Çünkü sabahları saçlarını taramaya hiç vaktim olmuyordu. Çünkü sweatshirt'ünde lekeler vardı. Çünkü onu almakta hep geç kalıyordum. Altını ıslattığı ve çok ağladığı için. Bir keresinde ben dışarıdayken evde yanlışlıkla izlediği bir korku filminden bahsetmişti ve Kai onun odada olduğunu bilmiyordu. Çünkü ...' İç çekiyor. "Çünkü gözümü toptan ayırdım. Çünkü ben boktan bir anneyim. Ve hayır, hiçbir işlem yapılmadı. Buraya geldiler, onlara kaçırılma hikayesini anlattım - onu neredeyse iki hafta boyunca bir otel odasında tuttuğunu biliyor musun? İki hafta! Zamanın yarısında da tek başınaydı ve daha üç yaşındaydı. Lanet olası piç kurusu. Okula, boynunda küçük parlak haçı olan, hiçbir şey bilmeyen o asık suratlı küçük öğretmene o kadar kızgındım ki, biriyle kavga etmeden kapıdan içeri giremiyordum. Ben o anneydim. Bilirsiniz, hakkında toplantılar yapılan korkutucu anne. Bu ...' Duraklıyor ve yüzünü ovuşturuyor. "En kötü zamanlardı. Tüm kötü zamanların en kötüsü. Kulübeyi satıp başka bir yere, Outer Hebrides'e, herkesten ve her şeyden olabildiğince uzağa taşınmak istedim. İşte o zaman Derry devreye girdi. Benim için her şeyi tersine çevirdi. Benim adıma okulla irtibat kurdu. Romaine için disleksi teşhisi koymama yardımcı oldu. Geç kaldığımda Romaine'i aldı. Her şeyi düzeltti. Tanrım, o olmasaydı ölmüş olurdum. Gerçekten ölürdüm.'

Frank ona sabit bir şekilde bakıyordu.

Monolog.

'Hâlâ harika olduğunu düşünüyorum,' diyor.

"Barry ile yattığımı henüz sana söylemedim. "Barry mi?

'Evet, çikolata çalıp çocuklarıma veren tehlikeli kiracıyı hatırlıyor musunuz? Beni altı taşlık bir Staffy ve iki aylık ödenmemiş kirayla terk eden? Sahilde sana ceketini verdiğim?'

Başını sallıyor.

Evet. O. Onunla yattım. Fiziksel olarak iticiydi. Ama yine de yaptım. Çünkü ben lanet bir aptalım. Her zaman bir aptaldım ve her zaman bir aptal olacağım.'

"Peki," diyor düşünceli bir şekilde, "ben bu aptallıklar silsilesinin neresindeyim?"

'Oh, oldukça yüksek, diyebilirim. Oldukça yüksek. Evet, bunun sosyal hizmetlerde ve okuldaki annelerde nasıl bir etki yaratacağını hayal edin. Birini öldürmüş olabileceğini düşünmekten başka bir şey hatırlamayan bir adam. Arka bahçemde yaşıyor. Oh, evet, ve yatağım da.' Umutsuzca başını sallıyor. Sonra sertçe gülümseyerek, 'En azından evli değilsin, değil mi? Bu gerçekten de bokun üstüne kiraz koyardı.

Frank ellerini onun omuzlarına koyar ve sertçe gözlerinin içine bakar. Kendini açık bir yara gibi hissediyor. Ona anlatabileceği daha çok şey var: tüm tek gecelik ilişkiler, kaybedilen hafta sonları, ebeveynliğin köşelerini kesmek. Hâlâ devam eden bir çalışma. Ama şimdilik bu kadarı yeterli. Ona neredeyse kendisiyle ilgili her şeyi anlattı. Yarın onunla vedalaşmak ve onu kim olduğuna dair altın, idealize edilmiş bir fanteziyle bırakmak istemiyor. Sokak köpeklerine bakmak sizi bir aziz yapmaz. Kayıp yabancıları kabul etmek de öyle. Eğer yanlış bir şey yapmadığı ortaya çıkarsa - gerçekten de Brenda adında bir kedisi olan biraz belirsiz bir matematik öğretmeni olduğu ve buradan ayrılıp hayatına devam etmekte özgür olduğu ortaya çıkarsa - ve buraya geri dönmeyi seçerse, bunun tam bir açıklama ışığında olmasını ister. Buraya bir aziz ve melek beklentisiyle, kurtarılmayı bekleyerek gelemes. Çünkü o kimseyi kurtarabilecek kapasitede değil.

Eli yüzünün yan tarafını okşuyor, başparmağı elmacık kemiğinin altındaki çukuru buluyor. Onun bir şey söylemesini bekliyor ama söylemiyor. Ellerini ensesine, dudaklarını alına götürüyor ve onu sertçe öpüyor. Öpücük kefaret gibi geliyor, sanki tüm günahlarını alıp götürüyor, emip çıkarıyor. Zayıf hissediyor

Ellerini kendi ellerinin arasına alıp yüzüne doğru tutuyor.

Ve sonra mutfak kapısında bir itiş kakış oluyor. Bir köpek, ardından başka bir köpek, onun ardından da bir çocuk. "Çay saati gelmedi mi daha?" diyor Romaine. "Ben acıktım.

Alice Frank'in ellerini bırakır ve ondan bir adım uzaklaşır, gözleri hala Frank'in ellerinde. Sonra Romaine'e dönerek, "Evet, çünkü öğle yemeğinde sadece patates yedin," der.

"Sana bir simit yapayım mı? Frank sorar ve Romaine ona kocaman gözlerle bakarak şöyle der:

"Evet! Lütfen! Ama önce dilimlemeyi unutma, Frank.'

"Sayenizde bir daha asla simit dilimlemeyi unutmayacağım.

"Bunu yapabilirim," diyor Alice, ekmek kutusunu açarak. "Ciddiyim. Sen otur.

"Hayır," diyor Frank, onun önünü keserek. 'Hayır. Ben istiyorum.

Gerçekten. Her şeyden çok.

Romaine kartpostalı eline alır ve "Vay canına, bunu sen mi çizdin Frank?" der.

"Kesinlikle öyle, meleğim," diyor Alice.

'Vay canına. Gerçekten çok güzel. Bana bir şey çizer misin? Beni çizer misin? Ve annemi?'

"Çok isterim," diyor. "Sana şu simidi yapayım, sonra gelip seni çizerim.

Alice kalçalarını mutfak tezgahına dayamış, kollarını karnına kavuşturmuş, mutfağında bebeği için yemek yapan bu adamı izliyor, köpekler ayaklarının dibinde oturmuş, olası bir jambon ya da tavuk kırıntısı için umutla ona bakıyorlar. O buraya ait, diye düşünüyor, aniden, dehşetle. Her kim olursa olsun. Her ne yapmış olursa olsun. O buraya ait.

Ve sonra yarın onu polise götüreceğini ve büyük ihtimalle onu bir daha asla göremeyeceğini hatırlar. Arkasındaki buzdolabına döner ve bir şişe şarap çıkarır.

Kırk üç

1993

Her şey korkunç bir şekilde yanlış gitmişti.

Kirsty battaniyeyi Mark'ın başının üzerine örtmeyi başarmıştı ama Gray Mark'ın başının tepesini göremediği için lambanın tabanı Mark'ın başının yan tarafında zararsız bir yere düşmüştü. Saniyeler içinde Mark battaniyeden sıyrılmış ve Kirsty'yi yatağa doğru sürüklemişti. Gray ona doğru atıldı, tek sağlam koluyla ortasından yakaladı ve onu uzaklaştırmaya çalıştı ama Mark kırık bileği olmadan bile Gray'den iki kat daha güçlüydü ve çok az bir çabayla onu savuşturdu.

Gray kapıya doğru sendeledi. Kapı kilitli değildi. Eli kolu buldu ve çevirmeye başladı.

"Bu odadan çıkarsan onu öldürürüm," dedi

Mark. Gray durdu.

Mark, "İkiniz de mesajı almış gibi görünmüyorsunuz," diye devam etti. Hiçbir yere gitmiyorsunuz. Alt kattaki parti sona erdi. Burada başka kimse yok.

Kirsty nefes nefese, "Babamız birazdan burada olur," dedi.

"Oh, evet," dedi Mark. 'Baban. Geldi ve gitti. Ona bir saat önce ayrıldığını söyledim.

Gray, "Bizi bulamayınca polisi arayacak," dedi. Doğruca buraya gelecekler. Uyuşturucunuzu bulacaklar. Tutuklanacaksınız.

Mark omuz silkti. "Bundan şüpheliyim. Ona sahile gittiğini söyledim. Yeni arkadaşlarla. İkinizin de kafasının güzel olduğunu. Yüzünüzden düşen bin parça.'

Kirsty'yi kollarından tutarak oturur pozisyona getirdi ve sonra Gray'e döndü. Yanındaki yatağı okşayarak, "," dedi. "Şimdi.

Bıçak tekrar Kirsty'nin boynundaydı. Gray içini çekti ve yatağa doğru ilerledi. Mark onu sürükledi ve sonra ayağa fırladı. Gray'in lambadan söktüğü ipi buldu ve ellerini birbirine bağlamak için kullandı, böylece sırt sırta birleştiler.

"Bileğim," diye seslendi Gray, "lütfen bileğime dikkat edin!

Mark düşünceli bir ifadeyle Gray'in bileğine baktı ve "Evet, bunun için üzgünüm. Bazen kendi gücümün farkında olmuyorum," dedi ve kordonu yavaşça bileğine doladı, bunu yaparken gözleri Gray'in gözlerinden hiç ayrılmadı.

Gray çığlık attı. Çiviler kemiklerinin iliğine çakılıyormuş gibi hissetti. Şimdiye kadar yaşadığı her acı anı tek bir şok edici, akıl almaz hisle harmanlanmış gibiydi.

"İstediğin kadar çığlık at," dedi Mark, kordonu telaşla ayarlayarak. "Kimse seni duymayacak.

Sonra geri çekilip yaptığı işi değerlendirdi. "İşte," dedi, "bu ikinizi de oyalanmaktan alıkoyacaktır.

"Mark," dedi Gray, sesi çaresiz ve boştu, "ne yapıyorsun? Yani, planın nedir?

Mark duruşunu, bir şeyi derin derin düşünen birinin duruşuna göre ayarladı. "Tanrım, güzel soru. Gerçekten henüz karar vermedim. Bu konuda size geri döneyim.

Kordonun kırık kemiğine saplanmasının acısıyla başa çıkmaya çalışan Gray'in kaşlarından ve yüzünün ter damlıyordu. Kirsty hafifçe kıpırdandı ve o da acıyla inledi.

"Özür dilerim," diye fısıldadığını duydu.

Bu arada Mark bir ileri bir geri volta atıyor, saçma 'düşünme' numarasını sürdürüyordu. Sonra aniden Kirsty'nin yanına oturdu ve Gray nefesinin kesildiğini hissetti

ve onu geri Düzelt. Gri yapamadım bkz. ne ama Kirsty'nin 'Yapma' dediğini duydu.

"Bırak onu," dedi kısık sesle. "Sakin ona dokunma. Kirsty'nin tüm vücudunun seğirdiğini ve büküldüğünü hissetti.

"Kes şunu," dedi. "Yapma.

"Ne yapıyor Kirst?" diye sordu.

"Ona dokunuyorum Graham," dedi Mark'ın sesi, sakın ve ölçülü. "Onun vücuduna dokunuyorum.

Gray irkildi; midesi sıvı gibi olmuştu. "Bırak onu," dedi. "Ellerini onun üzerinden çek yoksa seni öldürürüm.

Mark o kız gibi, iğrenç tarzıyla güldü. "Şimdi yapacak mısın, Graham? Yapacak mısın? Şimdi boğazını okşuyorum, Graham. Çok nazikçe. Parmak uçlarımla. Sanırım bundan hoşlanıyor. Evet, gerçekten hoşuna gidiyor. Neredeyse mırıldanıyor.'

Gray'in içinde koyu kırmızı bir ateş yükseliyordu. Bilincinin duvarlarını yalıyor, mantığını eritiyordu. Bu adamı öldürmek istiyordu. Onu öldürmek. Onu bıçaklamak, dövmek, kafatası parçalanana kadar üzerine basmak, önce kafasından sonra kalbinden vurmak, tekmelemek, taşlamak, başını kesmek, sakatlamak ve bir et ve kemik yığınının başka bir şey olmayana kadar hırpalamak.

'Söyle bana Kirsty, bu gece buraya neden geldin? Sadece meraktan.'

"Çünkü kulağa eğlenceli geliyordu. Sesi gergin ve alçaktı.

'Ve bu yüzden mi beni sevdiğini söyledin? Sahilde. Eğlenceli olduğu için mi?'

"Hayır," dedi. 'Bunu söyledim çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Çünkü hiç erkek arkadaşım olmadı ve ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

"Pekala," dedi Mark, "bu gece kesinlikle bir hayat dersi öğreniyorsun. Etrafta dolaşıp insanlara onları sevdiğini söyleyemezsin Kirsty. Hele de ciddi değilsen. Birine yanlış bir izlenim verebilirsin. Oh' - Gray'e baktı - 'bu arada, şu anda kız kardeşinin göğüslerine masaj yapıyorum. Kesinlikle çok güzeller. Hayal ettiğimden bile daha iyiler. İki avuç dolusu.

Gray, Kirsty'nin ona karşı kıpırdadığını hissetti. İktidarsız bir öfke gözlerini kör etmişti ama zihni berraklaşana kadar nefes alıp verdi. Öfkenin hiçbir şeye faydası olmayacaktı. Bileğindeki acı patlamasını görmezden gelerek ellerini bir parça yeniden düzenledi ve elektrik kablosuyla oynamaya başladı. Olacağını bildiği gibi sıkıca bağlanmıştı ama yıpranmış ucu bulabilirse, bir şekilde manipüle edebilecek kadar gevşek olabilirdi.

'Erkekler hassastır Kirsty, insanların fark etmediği şey de bu. Kolayca incinirler. Ve sen beni gerçekten incittin. Seni gördüğüm an sana aşık oldum. Bunu sana söylemiştim. Bir şimşek gibiydi. Daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ve senin bu şekilde davranman, başka bir insanın duygularına bu kadar az saygı duyma, seni bir şekilde insandan daha az insan yapıyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?'

O anda Kirsty'nin tüm vücudu sarsıldı. "Ne yaptı o? Gray bağırdı.

"Elimi onun bacaklarının arasına koydum, Graham. Sesi . "Tam ... bacaklarının arasında. Oh evet. Evet, bundan hoşlanıyor, ağabey. Gerçekten, gerçekten hoşuna gidiyor. Ve görüyorsun, bu diğer insanlara temel saygısı olmayan insanların başına gelen türden bir şey. Bu her ikisine de hitap ediyordu, gelecek için faydalı bir tavsiye gibiydi. Sonra korkunç bir şekilde inledi. "Mmmmm. Evet.

Gray'in parmakları elektrik kablosuyla daha sert ve daha hızlı oynadı. Anglepoise lamba hâlâ oradaydı, bıraktığı yerde. Hâlâ bir şeyler yapabiliyordu. Keşke şu kordonu çözebilseydi. Kirsty onun ne yapmaya çalıştığını anlamıştı ve onun da parmaklarının kordonla uğraşmaya başladığını hissetti.

Mark yine inledi; Kirsty irkildi. Böyle bir şey olmayacaktı. Bunun izin vermeyecekti. Eğer olursa hayatları mahvolurdu. Sonsuza dek.

Lambaya baktı. Dudaklarını yaladı. Kordonu hissetti. Gevşiyordu. Kesinlikle gevşiyordu. Mark onunla konuşuyordu. Ona kız kardeşinin ne kadar iyi hissettiğini, ne kadar ıslandığını söylüyordu ama o hepsini geliyordu. Dinleyemiyordu.

ona. Odaklanması gerekiyordu. Acıyı unutmalıydı. Mark'ın kız kardeşinin bacakları arasındaki elini unut. Sadece şu ipi çöz. Ellerini çöz. Şu lambayı al. Mark'ın kafasına geçir. Durdur şunu. Durdur şunu. Durdur şunu.

Kırk dört

Lily odanın etrafına bakar. Eğimli bir tavanı ve iki çatı penceresi olan büyük bir dikdörtgendir. Sol taraflarında beyaz pamuklu nevresimler ve saten yastıklarla güzelce döşenmiş dört direkli bir yatak vardır. Yatak yeni yapılmış, yorgan buzul parlaklığında yumuşatılmış. Bu oda taze kokuyor ve duvarlar oldukça modern bir şeyle kaplanmış: krizantem desenli ördek yumurtası mavisi. Halı yeni ve pelüş ve şık gömme dolaplar var. Odanın diğer ucunda en-suite banyoya açılan bir kapı, küçük modern bir mutfak, iki krem koltuk ve standart lambalı bir masa var. Lüks bir B & B'deki bir odaya benziyor. Bu evdeki diğer odalara hiç benzemiyor.

"Pekala," diyor Russ. 'Bu çok ilginç. Görünüşe göre telefona cevap veren gizemli kadının inini bulduk.

"Anlamıyorum," diyor Lily. 'Bu kadar büyük bir evde, neden bu kadar küçük bir odada yaşıyorsunuz?

"Isınma faturalarından tasarruf sağlıyor sanırım.

Odaya adım atar ve keşfetmeye başlar. Bu odada her kim yaşıyorsa iyi ve temiz bir insan. Telefonda konuştuğu kadın da iyi ve temiz birine benziyordu. Bir gardırobu açar ve içeriye yasemin ve temiz giysilerin kokusu yayılır. Gardırop pahalı görünen şeylerle doludur: tahta askılara düzgünce tutturulmuş özel dikim pantolonlar, düzgün kareler halinde katlanmış yumuşak yün kazaklar, altın zincirli el çantaları, püsküllü düzgün mokasenler, tokalı parlak mahkeme ayakkabıları.

Masanın üzerindeki nesneleri toplayıp inceleyen Russ'a, "Bu kadın çok zarif," diyor. 'Klas biri. Carl gibi. Ve ayrıca çok düzenli. Kesinlikle onun

Anne. Bu çok açık.' Gardırobun kapağını kapatır ve Russ'a katılır. "Ne buldun?"

"Sanırım" diyor, "bu odanın sakinleri yakın zamanda buradan ayrıldılar ve yanlarında pek çok kişisel eşyalarını da götürdüler."

"Ne demek istiyorsun?"

'Sadece birkaç çekmece boşaltılmış gibi görünüyor ve boş bir mücevher kutusu, boş bir dosya tepsi var. Baksanıza.

İki çatı penceresinin üzerindeki stor perdeler açıktır ve gün ışığı yeni yeni kaybolmaya başlamıştır. Russ'ın cep telefonundan saate hızlıca göz attığını görür. Görevleri başarısız olmuştur. Lily bu sabahki telefon konuşmasıyla kadını korkutup kaçırmış olmalı. Kadın gitmiştir. Ev boş. Russ'ın gitmesi gerekiyor. Bebeğini ve karısını görmesi ve yarın işe gitmeden önce sekiz saat uyuması gerekiyor.

"Sen git," diyor, masa sandalyesine oturuyor ve dönerek ona bakıyor. "Geç oldu."

"Ama nerede kalacaksın?"

"Ben burada kalacağım. Bu güzel odada."

"Ama Lily, ben kendimi ... hissetmezdim. Yani, burası büyük bir ev. Tek başına olacaksın. Peki ya eve dönmek? Geri gelip seni alamayacağımı biliyorsun."

"Param var," diyor. 'Çok param var. Eve dönüş yolunu kendim bulabilirim."

"Ama nerede bile bilmiyorsun!"

"Nerede olduğumuzu biliyorum. Ridinghouse Körfezi'ndeyiz. Telefonum yanımda. Param var. Lütfen Russ. Eve gitmeni istiyorum. Bebeğine. Ve karına."

'Ama sana bir şey olursa . . .'

'Bana hiçbir şey olmayacak. Bu ev güvende. Bu eve girebilecek tek kişi telefona cevap veren kadın. Ve bakın' - odanın işaret ediyor - 'burası tehlikeli bir kadının odasına benziyor mu? Russ gülümser ve başını sallar. Hayır. Sanırım değil. Ama yine de, Bir otelde olsaydın kendimi daha mutlu hissederdim.'

"Burada kalmak istiyorum," diyor kararlı bir şekilde.
Russ duraklar, sonra nefes . "Gitmem gerekiyor," diyor.
"Gitmen gerektiğini biliyorum. Git o zaman.
Yumuşar ve rahatlar. "Emin misin?"

"Eminim.

Gülümsüyor ve ona doğru adım atıyor. "Lütfen, lütfen yarın sabah beni ara, böylece geceyi atlattığını bileyim.

"Oh, evet, elbette yapacağım.

'Ve eğer gece korkarsan. Beni ara. Telefonumu yatağımın yanında tutacağım. Herhangi bir garip ses. Herhangi bir şey olursa. Lütfen.'

O Gölüyor. O görünüyor Yani Ciddiyim. "Evet, o diyor, "Söz veriyorum.

Onun açık kollarına doğru adım atar ve uzun ve içten bir kucaklaşmayı paylaşırlar.

"Arabamda bir şey bıraktın mı? Kadın başını sallıyor.

"İyi o zaman, hoşça kal diyeceğim.

Ona bir kez daha sarılıyor ve sonra dönüp odadan çıkıyor, kapıyı arkasından sessizce kapatıyor.

Lily döner koltuğa tekrar oturur ve 360 derece dönmesine izin verir. Yavaşça durur ve kendini duvara yerleştirilmiş bir boy aynasında kendi yansımasıyla karşı karşıya bulur. İşte burada, diye düşünüyor, boş boş kendine bakarak, işte burada: zaten evden yüzlerce mil uzakta ve şimdi yüzlerce mil daha uzakta. Surrey'deki boş daireyi düşünüyor. Yandaki şantiyeyi düşünüyor, plastik levhaları ve garip bir şekilde yanıp sönen ışıklarıyla. Yarını, bu tuhaf küçük kasabanın sokaklarını keşfetmeyi, sonunda tüm sorularına bulabileceği cevapları düşünüyor.

Ama esas olarak geceleyin burada uyandığını, ayın yüksek pencerelerden ona doğru parladığını ve kocasının nazik dokunuşunu hissettiğini, elinin yanağına değdiğini, yüzünün onunkinin üzerinde olduğunu, ona gülümsediğini ve 'Beni buldun' dediğini düşünüyor. Bunca yolu geldin ve beni buldun.

Kırk beş

Alice küçük kartpostalı yatağının başucundaki lambanın tabanına dayar ve ona bakar. Enfes bir şey. Onun ve Romaine'in kollarını birbirlerine dolamış, yan yana dururken çizilmiş küçük bir karakalem resmi. Mutfakta ona poz vermişlerdi; on dakikasını almıştı ve onları tam olarak yakalamıştı. Romaine'in olağanüstü bukleleri, bileklerindeki şişkinlik, gülümsemesinin çarpık uçları. Ve Alice'in uzun bacaklarını, saçlarının saç çizgisinden geriye doğru yayılışını, yüzünün yorgun cazibesini. Ama en çok ikisi arasındaki aşkı yakalamıştı. Matlık. Çünkü Romaine onun tam anlamıyla dostuydu. Hayatı aynı ritimde yaşıyorlardı; aynı ritimde dans ediyorlardı. Eğer Romaine otuz yaş daha büyük olsaydı ve onun çocuğu olmasaydı, muhtemelen çok iyi arkadaş olurlardı. Frank'in güzel çiziminden dökülen de buydu. Alice ve Romaine. Kankalar.

Akşamı onlarla geçirdi, Romaine'in arasında sıkışıp kaldı.ve Kai üzerinde ve kanepede izliyor elli Kanal 5'teki en büyük şey ya da diğerleri. Ama Alice Romaine'i yatırmak için aşağı indiğinde (her zamanki gibi çok geç) Frank yatmıştı. Ondan geriye kalan tek şey küçük bir kartpostal ve karalanmış küçük bir nottu: 'Yatmaya gidiyorum. Okul gecesi! Sabah görüşürüz.

Kendini hem sönmüş hem de rahatlamış hissetmişti. Elbette bu gece kendi yatağında uyumalıydı. Daha bu sabah yatağını erkek kovucu Monsoon Home minderleriyle donatmamış mıydı? Ama aynı şekilde onun için de yanıp tutuşuyordu. Kartı eline aldı ve parmak ucuyla kalem işaretlerinin üzerinde gezindi. Onu çok güzel göstermiş. Söğüt gibi ve çukur yanaklı, delici bakışlı. Onu böyle mi görüyor? diye merak ediyor. Yedek lastiği ve koyu halkaları olan porsuk saçlı bir ev kadını değil.

Gözlerinin etrafında? Ama Catherine Deneuve'e taş çıkartacak bir kadın?

İç çeker ve arkasına bakar, Frank'i kulübesinde, yatağında hayal eder. Muhtemelen çıplak. Sonra yarın gece aynı yatağın boş olduğunu, kulübenin soğuk ve kilitli olduğunu hayal eder. Hayat normale dönüyor. Tekrar bir erkeğin bedenine sarılmasının ne kadar süreceğini kim bilebilirdi? Her yerden kilometrelerce uzakta, küçük bir sahil kasabasında yaşayan, evden sadece sahilde köpek kovalamak ve okulların önünde durmak için çıkan üç çocuklu bekâr bir annenin bir daha kendisiyle seks yapmak isteyen yarı düzgün bir adamla karşılaşma şansı neydi?

Aklı başına gelmeden önce arka kapıya kadar gitmeyi başarır. Elini kapı kolundan bırakıp derin bir nefes alıyor.

döndüğünde Kai arkasında beliriyor. "Merhaba güzelim," diyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Sadece ," diyor. "Ne ?" "Hiçbir şey. Sadece biraz su alıyorum.

Musluktan kendine bir bardak dolduruyor.

"İyi misin?" diye soruyor, onu değerlendirmek için dönerek. "Evet. İyiyim.

"Görünüyorsun... Gözleri odada düşünceli bir yay çiziyor, sonra tekrar ona dönüyor. "Biraz deli.

Gülüyor. "Deli mi?"

'Evet. Yani, deli gibi değil. Sadece biraz dikkatim dağınık. Avluya doğru bakıyor. "Bu o mu?"

"O mu?"

Evet. Bilirsin işte. Tüm bu kayıp hafıza şeyleri. Bununla uğraşmak zorunda mısın?"

"Şey, evet. Sanırım, biraz. Garipti, değil mi? Onun etrafta olması. Ama' - oğluna doğru bir adım attı ve elini ensesine doladı - 'yarın bu saatlerde her şey bitmiş olacak. O gitmiş olacak. Hayat normale dönecek.

"Bunu istiyor musun?

Ona sertçe bakıyor.

"Her şeyin normale dönmesini mi istiyorsun?" "Sanırım. Yani-"

"Ondan hoşlanıyorum," diye araya giriyor. 'Eğer katil olmadığı ortaya çıksaydı. Bilirsin işte. Ya da öyle olsa bile. Gülüyor.

"Oh," diyor Alice. "Güzel.

"İyi geceler anne. Ona bir ayı gibi sarılır. "Seni seviyorum.

"Ben de seni seviyorum bebeğim. Yanağına bir öpücük konduruyor ve adam ona gülümsüyor, sonra da onu mutfakta uğuldayan buzdolabı, karanlık ve köpeklerle baş başa bırakıp gidiyor.

Kırk altı

1993

Kordon artık Gray'in ellerini kaldırabileceği kadar gevşemişti. Kendini serbest bırakma isteğine direndi ve bir sonraki hamlesini planlamak için kendine bir an verdi.

'Bıçağı kız kardeşinin tişörtünün önünü kesmek için kullanıyorum, Graham. Endişelenme. Çok dikkatli davranıyorum. Çünkü onu incitmek istemiyorum. En azından şimdilik.'

Gray kumaşın yırtılma sesini ve kız kardeşinin nefes alışını duyunca tekrar irkildi.

Sonra: 'Vay canına. Yani gerçekten - vay canına. Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz memeler. Gerçekten. Kız kardeşinin göğüslerini hiç gördün mü Graham? Mark bunu sohbet eder gibi sordu, tıpkı birine belli bir filmi izleyip izlemediğini sorar gibi. 'Benim gördüklerimi görememen çok yazık. Gerçekten çok şey kaçıırıyorsun.

Gray öfke alevlerini bastırarak derin bir nefes aldı. Sağlam elini yavaşça kordondan kurtardı ve parmaklarıyla Kirsty'nin daha önce kot pantolonunun arka cebine koyduğu tel askı kancalarından birini buldu. Kirsty, Mark'ın kancayı çıkarmasına izin vermek için pozisyonunu hafifçe düzelitti ve Mark bunu Kirsty'nin eğlendiğine dair yanlış bir işaret olarak algıladı. "Oh," dedi, "kız kardeşin şimdi bir şeylere giriyor gibi görünüyor, Graham. Pekâlâ, bu güzellikleri serbest bırakalım, olur mu?

Gray, Mark'ın ellerinin kız kardeşinin arkasına uzandığını ve sütyeninin bağcıklarıyla oynamaya başladığını hissetti. Ellerini durdurdu ve nefes almayı kesti. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Daha önce hiç sütyen açmadın mı, Mark?" diye sordu.

"Kapa çeneni, seni lanet olası ahmak.

"Hayır, cidden. Biraz amatör gibi görünüyorsunuz. Ve aslında, ben merak etmeye başlıyorum, , göz önüne alındığında şekilde

"Tam bir ucube gibi davranıyorsun, belki de bakiresindir. Mark'ın ellerinin Kirsty'nin arkasından çözüldüğünü hissetti. Sonra Mark önündeydi, yüzü çarpılmıştı. Kolunu geri çekti ve Gray'in yanağına sert bir tokat attı. "Sadece Kapa çenenini."

Ve işte o an gelmişti. Gray hızla kötü elini ipten çekti, sonra ayağa fırladı ve tel askı kancasını Mark'ın başının tepesine indirdi. Eti deldiğini hissetti, eti yırttığını hissetti, Mark'ın ellerinin yukarı uzandığını ve kafa derisinin üzerinde birleştiğini gördü, parmaklarından kan sızdığını gördü, ayaklarının dibinde yerde duran ağır lambayı gördü, sağlam koluyla yukarı kaldırdı, tekrar aşağı indirdi, Mark'ın ellerinin kafatasından ayrıldığını ve onu yarı yolda yakaladığını gördü, çayırdan koparılmış bir çiçek gibi tek sağlam elinden uzaklaştığını hissetti.

"Aman Tanrım," diyordu Mark, elinde lamba, yüzünden üç ayrı damla halinde kan damlıyordu, "şimdi yaptın işte. Gerçekten ama gerçekten başardın. Sesi değişmiş, tiz vızıltısı bas gümbürtüsüne dönüşmüştü.

"Kapı! Gray kız kardeşine bağırı. 'Çık dışarı! Git!

Bir eliyle tişörtünün parçalanmış kanatlarını göğüslerinin üzerinde birleştirirken, diğer eliyle cebine bir şey sıkıştıran kız kapıya doğru kendini fırlatırken, gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzüne bir an için baktı.

"Git!" diye tekrar bağırı.

Lambayı bırakan Mark, odanın içinde tökezleyerek ilerledi, Kirsty kapıdan geçerken neredeyse kolunu tutacaktı ki, Kirsty kapıyı sertçe çarparak onun kolunun üzerine düştü. Mark durdu, kolunu tuttu, uludu; sonra kapıyı açarak yaralı bir hayvan gibi onun peşinden fırladı. Gray peşinden gitti; Kirsty'nin merdivenlerden ikişer ikişer indiğini, tökezlediğini, ayaklarını toparlamadan önce üç basamak aşağıya sırt üstü kaydığını ama Mark'ın ona yetişmesi için hayati bir vuruş bıraktığını gördü. Sonra Mark onu merdivenlerden aşağı indirdi, tüm gücüyle

Gray'in üzerindeki ağırlık, sutyenini çekiştirmeye, kot pantolonunu çekiştirmeye başladı, yarasından göğsüne kan damlıyordu. Gray yakasının arkasından tutup onu üzerinden çekmeye çalıştı ama tek kolunda yeterli güç yoktu ve Mark onu kolayca itti. Ancak Gray'in onu maniple etme çabaları dikkatini dağıtırken, Kirsty sol ayağını tam bacaklarının arasına fırlatarak onu acıdan cenin topuna döndürdü.

Mark kasıklarını tutarak, "Seni orospu," diye feryat etti. "Seni iğrenç, çirkin orospu.

Gray, Kirsty'nin elini tuttu ve koşmaya başladılar, evde hâlâ birilerinin olma ihtimaline karşı bağırarak yardım istediler.

"Hayır! Gray, Kirsty'yi ön kapıdan uzaklaştırarak, "Hayır!" dedi. "Kilitli olacak.

Koridorun fayans döşeli zemininden geçip arka kapıya doğru koştular. Gray ne kadar önde olduklarını görmek için bir kez döndü, tam o sırada Mark'ın kana bulanmış yüzünü birkaç santim uzağında gördü, sıcak, öfkeli nefesini hissetti ve sonra sertçe yere düştü, çenesi sert fayanslara çarptı, bir an için soluk soluğa kaldı, Mark onun üstündeydi. Mark'ın ellerinin başının tepesinde sıkıca buluştuğunu, onu kaldırdığını ve sonra sert zemine çarptığını hissetti, beyninin kafatasının duvarlarına çarptığını, işitme duyusunun uykulu bir vızıltıya dönüştüğünü hissetti.

Kız kardeşi çığlık atıyordu ve sonra garip ve dehşet verici bir sessizlik anı oldu. Mark aniden ondan uzaklaştı, sonra tekrar yere yığıldı. Kız kardeşi çığlık atmayı bırakmış, ikisinin de üzerinde durmuş, yüksek sesle nefes alıp veriyordu.

Elinde kanlı bir bıçak tutuyordu. Mark'ın bıçağı. Saf beyaz zemine kan damlıyordu. Sonra ikisi de evin arka tarafındaki kapıdan el ele, ay ışığının aydınlattığı görkemli çimenliğe doğru koşmaya başladılar.

Kırk yedi

Lily dün gece Roma perdelerini tam olarak indirmemişti ve şafak ışığı şimdi odanın kasvetini kırıyor. Saat beş elli bir. Sadece birkaç saattir uyuyor - üç, belki dört. Burada, deniz kenarında çok garip sesler var. Martılar perili çocuklar gibi gıkıyor, tilkiler yavaşça bağırsakları deşiliyormuş gibi feryat ediyor. Ve uzaktaki gelgit, bir insan kalabalığı gibi susuyor, fısıldıyor, ooh ve aah diyor, kendini görünmez kayalara atıyor.

Dün gece örttüğü ince battaniyeyi sıyrıyor ve kendini oturur pozisyona getiriyor. Yorgunluktan ve gariplikten, dün gece derin uykunun hemen dışında asılı dururken kafasında birbirini kovalayan rüyaların yankılarından uyuşmuş hissediyor. Battaniyeyi düzgün bir kare şeklinde katladı ve aldığı dolaba geri koydu. Sonra nevresimi ve yastık kılıfını düzelterek onları bulduğu mükemmellikteki hallerine geri getirdi. Yastıktan tek bir siyah saç teli çekip yere bırakıyor. Bu zarif kadının kendisini, güzel beyaz yatağında yatan pasaklı bir yabancı olarak istemez.

Evden getirdiği taşıma çantasından bir kutu kola çıkarıyor ve birkaç yudumda içiyor. Sonra dünden kalan çöreklerden birini yutar. Bir süre oturuyor ve kendini yeniden şekillenmiş hissediyor.

Telefonu çalıyor ve açıyor.

Günaydın. Bunu aldığında lütfen bana mesaj at. Russ.

Ona geri mesaj atıyor: Merhaba. Buradayım. Her şey yolunda.

Ona gülen bir suratla mesaj atıyor ve o da gülümsüyor. O iyi bir adam. Neredeyse ona kendi gülen yüzüyle karşılık verecek ama kendini durduruyor. Bu çok fazla.

Pencereye gider ve perdeyi kapatır. Sonra nefesi kesilir. Her şey pembedir. Gökyüzü, deniz, çimen, ağaclar. Tepesinde dönüp duran martıların altları bile pembedir. Elini boğazına götürüyor ve teraslar halinde denize doğru inen dalgalı, ısıltılı çimenleri, bahçeleri süsleyen rengi heykelleri, sarmaşık ve sarmaşıklarla kaplı eski duvarları, küçük havuzları ve güneş saatlerini inceliyor.

Şu anda gerçekten cennette. Keşke annesi de burada olup burayı görebilseydi. Evden arkadaşları. Telefonunu pencereye yaklaştırıyor ve birkaç fotoğraf çekiyor ama buranın gerçek ihtişamını yakalayamıyor.

Dün gece kadının eşyalarını karıştırmış ama onu Carl'la ilişkilendirecek hiçbir şey bulamamıştı. Sadece giysiler, mücevherler, yerel restoranların menüleri, şarjı olmayan bir fotoğraf makinesi, bir yığın yerel kartvizit, dükkân fişleri. Bugün bunları kasabaya götürecekt, yerel esnafla konuşacak, onlara uçurumdaki büyük beyaz evde yaşayan kadın hakkında sorular soracaktı. Onlara Carl'ı soracaktı.

Ama önce bu evin etrafına tekrar bakmak istiyor. Güneş tamamen doğana, pembe altın rengine dönene, sonra da parlak bir maviye dönüşene kadar bekliyor ve sonra kendini yavaşça çatı katındaki yatak odasından dışarı bırakıyor ve parmak uçlarında sahanlığı geçiyor, küçük bir soyma bıçağını elinde sıkı sıkı tutuyor.

Carl burada mı büyüdü? diye merak ediyor. Bu muhteşem odalarda oynadı mı, o yemyeşil çimenlerin üzerinde koştu mu? Arka kapının yanındaki küçük bot odasında kumlu botlarını tekmeleyip mutfağa girerek atıştırmalıklar için yalvardı mı? Palto askılarında asılı köpek tasmalarını buluyor ve küçük Carl ile büyük köpeğin birlikte sahile doğru koştuğunu hayal ediyor.

Evi keşfetmek ve araştırmak için bir saat harcıyor. Oturma odalarındaki çekmeceleri karıştırır, kullanılmış kibritler, kırık Noel süsleri, bitmiş piller ve sigorta paketlerinden başka bir şey bulamaz. Açıyor

ambalaj kutuları ve çatal bıçak takımı ve şarap bardakları, ciltsiz kitaplar ve biblolarıdan başka bir şey bulamaz.

Russ sekizde onu arıyor. "Nasıl gidiyor?"

Lily'nin kalbi onun sesini duyunca ısınır. "Sorun ,," diyor. "Şimdi eve bakıyorum, sonra da şehre yürüyeceğim.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

"Hayır. Tek bir şey bile yok. Sadece ... saçmalıklar. Kitaplar ve diğer şeyler. İç çekiyor. 'Bir evde hiç ipucu olmaması garip, değil mi? Sence de öyle değil mi? Bu kadar çok şeyle dolu olmasına rağmen kendisinden hiçbir şey barındırmaması?"

"Tuhaf, evet.

Duraksıyor, Russ'ı takım elbisesi içinde metro istasyonuna doğru yürürken hayal ediyor. "Nasılsın?" diye sorar.

"Ben iyiyim," diyor. "Harikayım.

"Umarım eve geldiğinizde karınız hala kızgın değildir?"

Hayır. O iyiydi. Eve söylediğimden bir saat erken geldim - sanırım bunun yardımı oldu. Bebek de iyi olmuştu. Ve bir kadeh şarap içmişti. Yani ...'

"Yani. Güzel. Buna sevindim. Ve teşekkür ederim.'

"Hiçbir şey değildi. Güzeldi. Araba kullanmayı seviyorum.'" "Güzel," dedi yine. "Sen iyi bir sürücüsün.

Gülüyor. "Teşekkür . Karıma bunu söylediğini söyleyeceğim.'" "Evet. Söyle ona.

Bu sıcak ve nazik adama daha fazla şey söylemek istiyor. Daha önce onun gibi biriyle tanışmamıştır. Ona özel biri olduğunu ve Jo'nun şanslı bir kadın olduğunu söylemek ister. Bunun yerine şöyle der: "Hoşça kal Russ. İşinde iyi günler.

"Seni sonra ararım," diyor.

"Evet, lütfen.

Russ telefonu kapattığında kendini tamamen yalnız hisseder. Ev etrafında beliriyor, garip ve sessiz. Ancak kısa süre sonra sessizlik yerini, dışarıdaki ana yolda evin önünden geçmeye başlayan trafiğin sesine bırakır. Pazartesi sabahı. Kasaba uyanıyor.

Çatı katındaki yatak odasına döner ve paltosunu eşyalarını toplar.

Kırk sekiz

"Ben de seninle geleceğim," diyor Frank.

Alice mutfakta paketli öğle yemeği hazırlıyor.

"Nerede?" diye soruyor.

"Romaine'i okula bırakmak için. "Neden?"

Omuz silkiyor. "Veda etmek için. Derry'ye de veda etmek için. Ve Daniel'a. Ayrıca ...' Duraksıyor. "Sadece seninle biraz daha takılmak istedim.

Alice gülümser ve onun kolunu okşar. "Seni komik çocuk.

Streç filminden bir parça koparır ve Romaine'in simidini sarar. Frank'in bu sabah hafızası yerine gelmiş olarak uyanmasını umuyordu. Arka kapıdan fırlayıp şöyle diyebileceğini umuyordu: Her şey yolunda! Ben kimseyi öldürmedim! Ve nerede yaşadığımı biliyorum! Yarın kedim ve tüm eşyalarımın geri döneceğim ve birlikte yeni bir hayata başlayabiliriz!

Bunun yerine normalden daha içine kapanık görünüyor. 'Komik değil,' diyor. "Sadece korkuyorum. Ve üzgün.

Yaptığı işi bırakır ve ona bakar. "Elbette öylesin," diyor. "Ben de öyleyim.

"Öyle mi?"

"Elbette öyleyim. Yüzünün kızardığını hisseder ve Romaine'in öğle yemeği kutusunun fermuarını açarak ondan uzaklaşır.

Ona nedenini sormaz ve o da bundan memnun olur.

Köpekleri evde bırakmaya karar verir. Frank'le son yürüyüşünü soğuk kaldırımlardan dumanı tüten kakaları toplamak için durarak geçirmek istemez.

Evden ayrılmadan önce Frank'le vedalaşmaları için gençleri çağırır ve saat sekiz kırkta çıkarlar. Şaşırtıcı derecede güzel bir gün, görünürde tek bir bulut yok ve platin güneşi şimdiden ısıtıyor. Romaine bir tane tutuyor

Frank'in elleri onun ellerinde. Frank diğeri eliyle onun öğle yemeğ i kutusunu tutuyor. Üzerinde Karlar Ülkesi'nden Olaf'ın bir resmi var ve onun büyük elinde inanılmaz derecede küçük görünüyor. Köpekler onu tutmadan Alice kendini birkaç dakika erken okul kapısında bulur. Derry ona ş üpheyle bakar. "Neler oluyor?" der, teatral bir şekilde saatine bakarak.

"Kapa ç eneni," der Alice.

Derry kayıtsızca Frank'e bakar. "Günaydın," diyor. Frank baş ını sallar ve gülümser.

"Bugün izinlisin o zaman?" diye soruyor.

"Sanırım," diye yanıtlıyor. 'Neredeyse bir hafta oldu. Artık zamanı geldi.

Baş ını sallıyor. Sonra, "Düş ünüyordum da, sen gitmeden önce bir kahve içelim. Üçümüz birlikte.

Alice ve Frank birbirlerine baş larını sallarlar. İş leri uzatmak için her şeyi yaparlar.

'Dokuzdan sonra e-postamı kontrol edeceğ im, bakalım editör Gazete cevap yazdı.'

"Evet," diyor Alice, "iyi fikir. Asla bilemezsin" - Frank'e dönüyor - 'ne bildiklerine bağı lı olarak, polise gitmemize hiç gerek kalmayabilir'.

"Cevap verdiklerini varsayıyorum," diyor Derry.

"Cevap verdiklerini varsayarsak," diye yankılanıyor Alice.

Hepsi baş ını sallıyor. Hepsi buranın son ş ans salonu olduğunu biliyor.

Okulun kapıları açılır ve çocuklar içeri akın eder. Alice, Romaine'in geçen yılki düş manı olan sınıf öğretmeniyle göz göze gelir. Öğretmen önce ona sonra da Frank'e bakar. Bir kaş ını kaldırır. Alice onu yumruklamak ister. Derry onun koluna yatış tırıcı bir el koyar ve şöyle der: "Onları içeri götüreç eğim. Seninle burada buluş uruz.

"Onun sorunu ne?" diye soruyor Frank, Romaine'i sıkıca tutup vedalaş ırken.

"Benden nefret ediyor. Omuz silkiyor. 'Ve hiç ş üpheş iz, küçük üzücü hayatlarında yapacak daha iyi bir şeyleri olmayan biri, okula kulübemde bir sapkın barındırdığ ımı bildirmiş tir. Böylece bana bok gibi davranma sebepleri listesine bunu da ekleyecektir.

Frank iç ç eker. "Özür dilerim.

"Hayır!" diyor, niyet ettiğinden daha sert bir şekilde. 'Hayır. Üzülme. Sakın üzülme. Bu onun sorunu. Senin sorunun değil. Bizim de değil. Biz iyiyiz. Şey, biz . . .' Sözünü kesti.

"Öyleydik," diye kabul ediyor. Ve sonra onun elini kendi elinin içine alır ve sıkıca tutar, tam orada okulun önünde. Tam orada, öğretmenin önünde. Alice de onu sıkar.

Bu Pazartesi sabahı kafe sessiz. Okuldan birkaç anne dışarıda kaldırımdaki masalarda oturmuş, sigara içiyor ve fincanlardan kahve içiyor; içlerinden birinin kucağında Yorkshire teriyeri var. İçeride genç bir anne bebek arabasında yeni doğmuş bebeğiyle oturuyor ve iki yaşlı çift yan yana oturuyor, hala paltoları üzerlerinde, çay fincanlarını içiyorlar, sessiz, kırık dökük konuşmalar yapıyorlar ve bu konuşmalar boş tefekkür anlarıyla noktalanıyor. Frank, Alice ve Derry tezgâhtan kahve ve pastırmalı ekmek sipariş edip otururlar.

"Pekâlâ," diyor Derry, eşarbını çıkarıyor, kırmızı paltosunu sandalyesinin arkasına doğru sallıyor ve telefonunu açıyor, "bakalım dost canlısı yerel gazete editörümüz bir şey bulabilmiş mi? Kaşları çatık bir şekilde ekranı kaydırıyor; sonra tekrar kapatıyor. "Henüz bir şey yok," diyor. 'Ama saat daha dokuz oldu. Denemeye devam edeceğim.

O sırada kapı açılır ve uzun boylu, çekici bir kadın içeri girer. Çok genç, ince, koyu renk saçları yüzünün gerisinde toplanmış ve geniş yüz hatlarına sahip. Hafif siyah bir Puffa ceket, kot pantolon ve yüksek topuklu botlar giymiş ve plastik bir çanta taşıyor. Doğruca tezgâha doğru yürüyor ve oldukça yüksek sesle ve güçlü bir Doğu Avrupa aksanıyla, 'Lütfen, bana yardımcı olabilir misiniz? Birini arıyorum. Acaba onu tanıyor musunuz? Bir hanımefendi, iyi giyimli, muhtemelen orta yaşlı; şuradaki büyük evde yaşıyor. Kafenin solundaki kayalıkları gösteriyor. "Onu tanıyor musunuz?

Alice ve Frank birbirlerine bakarlar.

Tezgahın arkasındaki adam, "Kitty'yi mi kastediyorsun?" dedi.

"Adını bilmiyorum," diyor kız.

Aklıma gelen tek kişi o. Virajın etrafındaki evi mi kastediyorsun? Beyaz olanı mı?'

"Evet!" diyor. "Bu beyaz.

'Evet, o zaman bahsettiğiniz Kitty olmalı. Çok zarif bir kadın.'

"Evet!

"Onun hakkında tam olarak ne bilmek istiyordunuz?

"Bilmiyorum. Sesi heyecanlı geliyor. 'Her şey, sanırım. Ben onun oğluyla evliyim ve-'

O araya giriyor. 'Ah, şey, hayır, bu durumda farklı insanlardan . Kitty'nin çocuğu yok.'

Genç kadın durur. Omuzları çöküyor. Sonra tekrar doğrulur ve çantasından bir şey çıkarır. Bir fotoğraf albümü. Açıyor ve adama uzatıyor. "İşte," diyor, "bu adamı tanıyor musun?

Frank ve Alice tezgâhın arkasındaki adamın kitabı incelemesini nefeslerini tutarak izlerler. "Hayır," der adam. "Üzgünüm. Anladığımı söyleyemem. Bu sizin kocanız mı? Kitabı ona geri uzatır.

"Evet!" diyor. "Kocam. Ve geçen Salı gününden beri kayıp. Bana bu kadının, Kitty'nin annesi olduğunu söyledi. Nerede olduğunu biliyor musunuz?'

"Kitty?" diyor. 'Tanrım, hayır. Bildiğim kadarıyla yıllardır buraya gelmedi. Yani, bu evin sadece onun tatil evi olduğunu biliyor musun?' İnandırılmaz bir şekilde gülüyor. "Görünüşe göre Harrogate'de gerçek bir görkemli evde yaşıyor.

"Ama dün onu aradım. Onu buradan aradım. Ve telefonuna cevap verdi. İşte.'

Kadının sesi agresifleşmeye başlıyor ve adam ondan hafifçe geri çekiliyor. "Şey," diyor, "ben kahin değilim. Belki de buradadır. Belki de değildir. Bilmiyorum.

Alice Frank'e sorgulayıcı bir bakış atar. "Kocası kayıp," diye fısıldar aceleyle. "Tanrım, sence ...? Albümdeki fotoğrafları görmesi gerekiyor. "Kirsty o mu?" diye tıslar. "Frank mi? O Kirsty mi?'

Omuz silkiyor ve paniklemiş görünüyor. "Sanmıyorum," diye fısıldıyor. "Bilmiyorum.

Alice ayağa kalkar ve tezgâhtaki kadına yaklaşıp. Kadın, Alice'in elinin koluna değmesiyle döner ve ona ürpertici bir bakış atar.

"Özür dilerim," diyor Alice, "sizi duymadan edemedim ve, şey, sanırım Yani ...' Frank ve Derry'nin kendisini dikkatle izlediği masaya döner. "Bu adamı tanımıyorsun, değil mi?

Kadın döner ve Frank'e alaycı bir bakış atar. "Hayır," der, "bu adamı hayatımda hiç görmedim.

Alice derin bir rahatlama nefesi verir. Frank'e şimdi, burada veda etmek, onu bu düşmanca, inanılmaz derecede genç kadına teslim etmek ... Onu polise götürmeyi tercih ederdi.

Tamam. Ama ilginçtir, çünkü Salı gecesi geç saatlerde buraya geldi. Londra'dan trenle geldi. Ve hiçbir şey hatırlamıyor. Sonra birkaç gün önce o evi hatırladı. Sorduğunuz evi. Dedi ki ...' Durakladı. "Eskiden orada yaşadığını düşündüğünü söyledi.

Kadın sabırsız küçümseme ifadesini kaybetti ve şimdi ağzı açık bir şekilde Alice'e bakıyor. "Ah," diyor Alice'in arkasından Frank'e ve sonra tekrar arkasına bakarak. "Merak ediyorum,"

diyor Alice, "bize katılır mısınız? Sadece bir dakikalığına? Aynı hikâyedeki farklı karakterler olabiliriz.

Ne demek istediğimi anladınız mı?'

Kadın başını sallar ve fotoğraf albümünü göğsüne bastırarak Alice'i masalarına kadar takip eder.

Bu arada benim adım Alice. Bu da en iyi arkadaşım Derry. Ve bu da ... şey, biz ona Frank diyoruz. Ama aslında adının ne olduğuna dair en ufak bir fikrimiz yok.

Alice kadın için bir sandalye çeker ve kadın oturur. "Benim adım Liljana," diyor. "Ama insanlar bana Lily der.

"Peki sen ?

'Ben Kiev'denim. Ukrayna'da.'

"Ve bir İngiliz ile evlisiniz?"

Evet. Adı Carl. Yine de ...' Duraklıyor ve sırayla her birine bakıyor. "Şey, onun adı da bu değil. Sinirli bir şekilde gülüyor. "Hayır, polise kayıp ihbarında bulunduğumdan beri bana pasaportunun sahte olduğunu ve böyle birinin var olmadığını söylediler. Omuz silkiyor. "Yani. İsimsiz iki adam. Bu çok garip.

Alice titriyor. Sözlerinin altında bilinmez bir kötülüğün karanlık çukuru var. İsimsiz iki adam. Tuhaftan çok daha fazlası.

"Bu o," diyor Lily, fotoğraf albümünü Alice ve Frank'in önündeki masaya koyup açarak. "Bu benim kocam.

Alice, jilet gibi keskin bir takım elbise giymiş, siyah saçlı, delici gözleri olan hoş görünümlü bir adamın fotoğrafına bakar.

Sonra Frank fotoğrafa bakar ve birden ayağa kalkar, sandalyesi arkasına devrilmiş, yüzü kan içinde kalmış, elleri ağzının önünde kenetlenmiştir.

Alice onun kolunu tutar. "Frank?" diyor. "Frank. Ne oldu?"

Kırk dokuz

1993

Gray ve Kirsty, Kitty'nin bahçesinin denize doğru keskin bir eğimle indiği teraslardan ve patikalardan kayarak indiler. Burada hiç ışık yoktu, ağaç tepeleri ayın görünmesini engelliyordu ve neredeyse körlemesine koşuyorlardı.

Kirsty gevezelik ediyordu.

Onu öldürdüm! Siktir! Sikeyim! Gray! Onu ben öldürdüm!'

Gray nefes nefese onu yatıştırdı. 'Bunu bilmiyorsunuz! Biz hiçbir şey bilmiyoruz! Sadece ilerlemeye devam et!'

Yere yığılmasını önlemek için onu çekmesi gerekiyordu. Histerikti.

Dönüp arkasına baktı, tepesindeki yaprakların her hışırtısında ağır nefesler, aşağıdaki kayalara çarpan dalgaların her çarpışında çılgın ayak sesleri hayal etti. Mark'ın bedeninin cansız ağırlığını kendi bedeninin üzerinde hissetmişti ama hâlâ onun öldüğüne ikna olmaktan uzaktı.

Şimdi arazinin kenarındaydılar; küçük metal bir kapı, uçurumun yüzüne tutturulmuş uzun ve tehlikeli ahşap bir merdivene açılıyordu. Ay yeniden ortaya çıktı ve her şey bir anda gümüş rengine büründü. Gray bu ışıktaki ikisinin de durumunu görebiliyordu. Giysileri kanla lekelenmiş, saçları keçeleşmiş, Kirsty'nin giysileri neredeyse parçalanmıştı. Bir korku filminin figüranlarına benziyorlardı, tehlikeli basamaklardan aşağıdaki kayalık sahile doğru tökezleyerek iniyorlardı. Ve sonra arkalarından, artık Gray'in adrenalin dolu hayal gücünün bir ürünü olmayan, ama ayaklarının altındaki kayalar kadar gerçek olan, ağır ağır nefes alan bir adamın sesi ve tahta basamaklara çarpan ayakların gümbürtüsü geldi.

"Daha hızlı," diye tısladı Kirsty'ye, "hadi!"

Merdivenin sonuna yaklařtıķa arkalarındaki ayak sesleri giderek yaklaştı. Sümüksü kayaların üzerinden birlikte tırmandılar, dalgalardan gelen sprey onları derilerine kadar ıslattı. Koyun etrafındaki kumsalda bir hareket görebiliyorlardı, bir meşalenin ışığı, sarsakķa hareket eden bir figür.

"Baba! Gray fısıldadı. "Bak. Bu babam."

kontrol etmek için kısa bir süre döndü. Bir figür kayaların üzerinde yalpalıyordu.

"Baba!" diye seslendi ellerini kavuşturarak, sonra tekrar yoluna devam etti. "Baba!

Meşale ışını onlara doğru döndü, bu mesafeden küçük ve cılızdı ama kesinlikle onları hedef alıyordu.

Sahildeki küçük figür onlara bir şeyler seslendi ve bu ses deniz tarafından kapılıp götürüldü.

"Baba!" diye bağırdı Kirsty.

İkisi de şimdi daha da hızlı hareket ediyordu ve sahildeki figür onlara doğru yaklařtıķa daha da hızlandılar.

Figür yukarı tırmandığında neredeyse kayalıkların kenarına varmışlardı ve meşalenin ışığı onları bir anlığına kör etti. Meşalenin arkasındaki babasının tanıdık şeklini görünce Gray kalbinin yavaşladığını hissetti.

Ama Tony kızgın görünüyordu. "Siz ikiniz," diye bağırdı, "Tanrım. Siz ikiniz. Ben ..." Sonra bakışları onların üzerinde gezindi, Kirsty'nin kanlı, kesik tişörtünü ve yüzündeki dehşet ifadesini gördü, sonra arkalarına baktı ve Mark'ın belirlediğini gördü ve kükredi, 'Ne yaptınız? Ne yaptınız siz?

Mark dondu kaldı. Yaklaşık üç metre uzaktaydı. Bir an için her şey tamamen durdu; bir sonraki dalga yavařķa kütlesini artırırken deniz bile sessizliğe gömüldü. Sonra Mark aniden Kirsty'ye doğru koştu, ona doğru koştu, kolunu beline doladı ve Gray ya da Tony kıpırdamaya fırsat bulamadan onunla birlikte çılgınca köpüren dalgalara, kayalara, karanlığa ve denizin girdabına atladı.

"Hayır!" diye bağırdı babası.

Kirsty! Kahretsın!'

Ve sonra ikisi de denizin içindeydi. Yaşadığı şok, buz gibi suyun acıyan bedenine çarpması, suyun kükreyerek başının üzerine kapanması. Gray tutunacak bir şey bulmak için çırpındı. Yakınlarda babasının sesini duydu ve ona doğru yöneldi. Gray'i çağırıyordu. Gray onu takip etti, kendini itmek için bacaklarını kullanıyordu, kötü durumdaki kolu vücuduna yakın duruyordu. Babası doğuyu işaret etti. Gray körfez boyunca ilerleyen iki küçük şekil gördü. Mark hızla yüzüyordu, Kirsty'yi de yanına almıştı. "Haydi!" diye bağırdı babası.

"Bileğim kırıldı!" diye bağırdı kaosun içinde. "Yüzemiyorum!"

Babası bir an sessiz kaldı. "Çık dışarı!" diye kükredi. "Hemen çık dışarı!"

Gray çaresizce Mark ve Kirsty'nin giderek küçülen şekillerine baktı. Sonra babasının kendisinden hızla uzaklaşmaya başladığını, onu zar zor görebilene kadar küçüldüğünü ve küçüldüğünü izledi. Bir sonraki dalganın onu kayalara çarpmasına izin verdi ve acıyla, acınacak bir şekilde, bir anlığına sırt üstü yattığı, hareket edemediği sağlam bir rafa doğru süründü. Kalbi göğsüne çarpıyor ve yerinden fırlıyordu. Bileği zonkluyor ve ağrıyordu. Doğrulduğunda hiçbir şey göremedi. Uzaktaki figürler tamamen kaybolmuştu. Kendini acı içinde ayağa kaldırdı ve kayaların üzerinde beceriksizce ilerledi, sonunda ayakları kumsalın sert zeminini buldu ve koşmaya başladı. Kumsal bomboştu. Yükseklerden, kasabadan gelen müzik sesinin gümbürtüsünü duyabiliyordu. Yüksek perdeden kadın kahkahaları ve bir arabanın cırtlak sesini duydu. Döndü ve arkasında Kitty'nin evinin ışıklarını gördü. Ama denizde hiçbir şey yoktu.

"Yardım edin!" diye bağırdı gece havaya. "Yardım edin!"

Koştı, koştu, giderken umutsuzca bağırdı. Sonra aniden dalgaların arasından sürünerek çıkan bir şekil gördü. Şekil ağır bir şekilde sahile indi ve bir öylece yattı.

kendini yukarı çekiyordu. Gray hızını artırdı ve nefes nefese babasının yanında dizlerinin üzerine çöktü.

"Baba!" diye bağırdı. 'Kirsty nerede? Baba!'

Babası hiçbir şey söylemedi. Yan yattı ve dizlerini göğsüne doğru çekti. Sonra tekrar sırt üstü döndü ve elleriyle kalbini kavrayıp yoğurmaya başladı. "Yüce İsa," diye soludu. "Yüce Tanrım!

Gray denize doğru baktı. Büyük dalgalar açılmış halılar gibi yuvarlanıyor, ayaklarının dibinde köpük köpük yayılıyordu. Yüzey parıltıyor ve kıpırdıyordu. Ufukta bir okyanus gemisi duruyordu; tepesinden sessizce bir uçak geçti. Umutsuzca denizin değişen şekillerine baktı, Kirsty'den bir iz bulabilmek için yanıp tutuşuyordu.

Baba! Kalk ayağa! Baba! Baba! Nerede o? Kirsty nerede?'

Ama babası hâlâ göğsünü tutmaya devam ediyordu ve Gray'in görebildiği kadarıyla artık nefes alış verişini daha az değil, daha çok zorlanmaya başlamıştı. "Baba! Ayağa kalk!

Tekrar denize, siyah hiçliğe ve sonra da babasına baktı.

'I . . . Nefes alamıyorum,' diye nefes nefese kaldı babası. "Kalbim.

"Aman Tanrım. Gray saçlarını yüzünden geriye doğru çekti ve kuma vurdu. "Aman Tanrım. Baba. Oh . . . lanet olsun. Tekrar arkasına, kasabadaki binaların tepelerine baktı, kordondaki insanları taradı. Bir köpek gezdiren bir çift gördü, kollarını birbirlerine dolamışlardı. "Yardım edin!" diye bağırdı. "Kahretsin, yardım edin! Bağıırken bile umutsuz olduğunu, onu duyamadıklarını biliyordu. Çift sahildeki manzaradan habersiz yürümeye devam etti. Gray ayağa kalktı ve babasını izcilikte öğrendiği kurtarma pozisyonuna benzer bir pozisyona çekti. Ama tek eliyle yapabileceği çok az şey vardı. Babasının ellerini göğsünden çekti ve sol eliyle kalbine vurmaya başladı, nefesinin altında aralıkları sayıyordu. Ama bu anlamsızdı. Kalp masajı tek elle işe yaramadı. Döndü ve bağırdı

tekrar balodaki çiftin geri çekilen sırtlarına baktı. Ve sonra ağlamaya başladı. "Baba," diye feryat etti, "bunu yapamam! Bunu yapamam! Oh, kahretsin. Baba, ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?"

Babasının vücudu kaskatı kesilmiş, elleri kalbine gitmiş, sanki kemiğin altını kazıp çıkarmaya çalışıyormuş gibi kalbini tırmalıyordu. Gray ayağa fırladı ve tekrar denize baktı. Hiçbir şey yoktu. Sonra bir kez daha dönüp baloya baktı. Daha fazla insan yürüyordu, gece geç saatlere kadar içenler, gruplar halinde dizilmiş, şarkı söylüyor ve bağırıyorlardı. "Yardım edin!" diye bağırıldı. "Bize yardım edin!"

Babası artık hırıldamaya başlamıştı ve ıslak polo tişörtünün yakasını sertçe çekiyordu.

Gray birdenbire ölmekte olduğunu anladı. Babası ölüyordu ve kız kardeşi bir psikopatla birlikte Kuzey Denizi'nde kaybolmuştu. Ve hiçbir şey yapamıyordu, bunların hiçbiri hakkında tek bir şey bile.

Babasının başını kucağına çekti, alnını okşadı, yanaklarını öptü ve onu karnına bastırdı ve denize, yıldızlarla dolu siyah gökyüzüne ve arkasındaki habersiz kasabaya baktı ve babasından akan yaşamı hissetti, o kadar hızlı akıyordu ki, bundan midesi bulandı. "Oh hayır," diye hıçkırdı, "oh hayır, oh hayır, oh hayır. Hayır, baba. Babam olmaz. Babam olmaz. Hayır, baba. Hayır. Lütfen baba. Lütfen. Oh Tanrım. Oh Tanrım. Oh Tanrım.'

Ve birkaç saniye sonra her şeyin bittiğini anladı. Son sevgi sözcükleri ya da güvence için zaman yoktu. Onu büyüten adamın son birkaç hırıltılı nefesini yakalamak, onları içine çekmek ve değerli bir özün damlacıkları gibi onlara tutunmaktan başka bir şey için zaman yoktu. Gray başını babasının göğsüne yasladı ve soğuk, ıslak polo tişörtünün içine hıçkırarak ağladı. "Benim babam değil," diye hıçkırdı, "benim babam değil."

Başını gökyüzüne kaldırdı ve aya doğru feryat etti.

Arkasında deniz içeri giriyor, dışarı çıkıyor, dalgalar kumun üzerinde köpürüyor, ama ötesindeki karanlık su boş kalıyordu.

Elli

"Boğuldu mu? Lily, Frank adındaki adama sorar. "Mark mı? Boğulmuş mu?"

"Evet," diyor Frank.

"Ve bu o mu? Lily sabırsızlıkla manikürlü tırnaklarıyla albümdeki resimlere vuruyor. "Mark dediğin adam bu mu?"

Frank başını sallıyor. Ama ikna olmuş görünmüyor.

"Şey," diyor Lily, ses tonundaki hayal kırıklığını saklamaya çalışarak, "bu hiç mantıklı değil. Bu Carl olamaz çünkü ben Carl'la evliyim ve o boğulmadı!"

"Sanırım ... Frank adam sanki çok fazla şeyi çok yavaş düşünüyormuş gibi görünüyor. "Sanırım onu gördüm. Onu gördüm."

"Kimi gördün? Alice kadın bunu sorar. Lily kısık gözlerle ona bakar, onu değerlendirir. Onda bir şeyler var, hayati ve gururlu bir şeyler. Bir şekilde Lily'nin kendini güvensiz hissetmesine neden oluyor ve bu da Lily'nin kendini köpeğin yanındaki kedi gibi hissetmesine neden oluyor, ona daha canlı ve daha gururlu olduğunu göstermesi gerekiyor.

Mark. Carl. Bu adam.' Düşün albümüne belli belirsiz el sallıyor. "Onu gördüm. Okul çocuklarıyla birlikteyken. Okul çocuklarıyla birlikteydim ve o da oradaydı ve ben ... Kahvemi düşürdüm. Ve oydu. Ölmemiştir."

Yüzünün rengi daha da solmuştur ve Alice ona dokunur, o kadar yumuşak dokunur ki Lily ona aşık olduğunu düşünür.

"Ne zaman? Lily araya giriyor. "Onu ne zaman gördün?"

"Bilmiyorum. Elleri titriyor. "Yakın zamandaydı sanırım. Gömlek giyiyordum.' Parmakları gömleğinin yakasına dokunuyor."

Tişört. "Ve bir ceket. Bir yakayı ovuyormuş gibi yapıyor. "Bir kahve içtim. Şehirdeydim. Ve o da oradaydı. . ."

Lily onu tokatlamak istiyor. Neden bu kadar belirsiz davranıyor? "Lütfen," diyor. "Lütfen. Kahve hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. Bana ne anlat. Nasıl olur da kocam bir an denizde boğulurken bir an sonra senin karşında canlı olabilir?

"Belki de tek yumurta ikizi vardır," diyor kızıl saçlı kadın.

Lily iç çekmek üzeredir ama sonra durur. Bu düşünmeye değer bir şey olabilirdi. Bu, Carl'ın yirmi küsur yıl önceki o canı, kulağa korkunç gelen adam olmadığı anlamına gelir.

Hepsi dönüp Frank'e bakar, sanki onlara verecek bir cevabı vardır. Ama o orada öylece oturmakta, solgun ve nemli görünmektedir.

"Bak," diyor bir süre sonra. 'Kocana ne olduğunu öğrenmeyi ne kadar çok istediğini anlıyorum, ama ben sadece Keşke açıklayabilseydim. Sanki aynı anda iki film izliyor gibiyim. Gecikmeli olarak. Her şeyi kafamda canlandırıyorum. Sahne sahne. Ve bazı parçalar birbirine karışıyor. Ve bazı parçalar yanlış sırada geliyor. Ve hepsi çok gürültülü ve çok parlak geliyor. Ben sadece ...'

"Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diyor Alice, "biraz hava alırsın belki?

"Hayır!" diye haykırır Lily. "Hayır. Lütfen. Hayır. Şimdi - şimdi bilmem gerek.

Kızıl saçlı kadının dikkati çalan telefonunun sesiyle dağılmıştır. Ekrandaki numaraya yüzünü buruşturarak bakıyor ve "Bu da kim?" diyor.

Telefonu açmayacakmış gibi görünüyor ama sonra iç geçiriyor, ekrana basıyor ve "Evet?" diyor.

Telefon konuşmasının çok ilginç olduğu belliydi ve bir dakika sonra elini telefonun üzerine kapatıp 'Gazeteci arıyor' dedi. Riddinghouse Gazette'den. Orijinal makaleyi yazan kişi. Editör numaramı verdi.

ona. Buluşmaya çok hevesli. Buraya gelmesini söyleyeyim mi?'

Alice ve Frank birbirlerine bakıp başlarını sallarlar. "Ne gazetecisi?" diyor Lily.

Kızıl saçlı kadın onu kabaca susturur ve konuşmasına devam eder. Görünüşe göre gazeteci yarım saat içinde buraya gelecek.

"Kim?" diyor Lily. "Kim bu kadın?"

Adı Lesley Wade. 1993'te Frank'in babasının ölümü hakkında bir hikaye yazmış. Hikaye ve sonrasında olanlar hakkında daha fazla şey bildiğini söylüyor

Lily başını sallar. İyi, diye düşünüyor, kafası karışmış birinden gerçekleri bilen biri. Bu adam, Frank, neden hastanede değil?

Alice Frank'e döner, elini okşar ve "Kirsty'ye ne oldu? O ...?"

Frank'in gözleri yaşlarla parlıyor. "Onun denizden çıktığını göremiyorum," diyor çaresizce ona bakarak. "Onu aradım. Ama denizden çıkmadı. Kirsty orada değil.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Elli bir

İki Hafta Önce

On dört yaşında sekiz çocukla Londra'da seyahat etmek biraz sirk ustası olmaya benziyordu. Gray bu çocukların okul dışı hayatlarında trenlere , kaldırımlarda yürüdüklerini ve halkın yanından geçtiklerini, açık saçık giyimli insanları tasvir eden reklam afişlerini gördüklerini varsayabilirdi, ancak bir okul gezisi bağlamında sanki hepsi duyusal yoksunluk kapsülünden yeni çıkmış gibiydi. Bir şeylere dokundular, direklerden sallandılar, bağırıldılar - ah, nasıl da bağırıldılar. Ve bunlar onun en parlak öğrencileriydi, en iyi akış, birkaç durumda sanal dahiler, bir üniversitede düzenlenen okullar arası matematik yarışmasının yarı finallerine gidiyorlardı.

Yağmurun eşiğinde, rüzgârlı ve ağır bir gündü. Akşamdan kalmaydı ve Victoria'da trenden indiklerinden beri önünden geçtikleri düzinelerce kafeden birinde bir kahve içmeyi çok istiyordu. Ama bu çocuklara zincirlenmişti; gözünü bir an bile onlardan ayırmayı göze alamazdı. Sonunda yarışmanın yapılacağı salona yaklaştılar. Mekânın ihtişamı - vitraylarla kaplı yüksek kubbeli tavan, yarım tonluk avizeler, mermer heykeller ve cilalı maun kaplamalar - içeri girdiklerinde çocukları sakinleştiriyor gibiydi. Gray, onlar sessiz ve şaşkın bir şekilde dururken onları kaydetti. Sonra da onları, farklı okullardan gelen ve birbirlerine yakın durmak zorunda kalan çocukların gerginliği ile dolu bir odanın kendilerine ayrılmış bölümüne topladı. Hepsine birer bardak su ve alıştırma kâğıtları verdi ve geri döndü.

Kayıt masasına. "Bir kahve içmek için bir iki dakikalığına dışarı çıkmamın sakıncası var mı?"

"Grubunuzdaki herkes kayıtlı mı?"

"Evet, hazırlık odasındalar.

Kayıt memuru başıyla onayladı ve Gray kaçtı.

Rüzgâr şimdi çok şiddetliydi, havaya gazete kâğıtları ve şehrin tozunu savuruyordu. Ceketini sertçe üzerine çekti ve yolda gördüğü Costa'ya doğru yöneldi. Ekstra güçlü bir Americano ve çikolatalı muffin sipariş etti ve dükkândan çıkıp üniversite binasına doğru döndüğünde onu gördü.

Çevresel görüşü parazitlenerek kayboldu ve kalbi çok fazla kanla doldu. Sabahtan beri bastırmaya çalıştığı bayat alkol gırtlığına kadar yükseldi ve Gray bir an için hasta olabileceğini düşündü. Bir elinde kahvesi, diğerinde çöreği olduğu halde olduğu yerde durdu ve karşı kaldırımda ilerleyen adamı izledi. Hâlâ çok zayıftı, üzerinde pembe bir gömlek, çizgili bir kravat ve dar bir takım elbise pantolonu vardı. Soğuk ve rüzgârlı görünüyordu, bir ceket ya da paltoya ihtiyacı vardı. Saçları artık daha uzundu - o zamanlar çok kısa tutuyordu - ve şekilden şekle giriyordu. Bu durum kafasını meşgul ediyor gibiydi ve parmaklarıyla saçlarını tutturmaya çalışıyordu ama bu sefer de saçları yeniden dağılıyordu. Gray çenesinin açısından ve burnunun keskinliğinden onun olduğunu anladı. Yakışıklı bir çocuktan ve şimdi yakışıklı bir adamdı. Sokakta yanından geçen bir yabancı onun yaşından daha genç olduğunu düşünebilirdi ama Gray onun kaç yaşında olduğunu çok iyi biliyordu. Onu son gördüğünde kendini beğenmiş, yılan kalçalı, on dokuz yaşında bir delikanlıydı. Şimdi kırk birini zorluyor olmalıydı.

Gray'in parmakları kahve fincanının kenarındaki tutuşunu kaybetti ve fincan yere düştü; dumanı tüten kahve ayaklarının etrafında birikti ve bir gider kapağına damladı.

Hızla üniversiteye doğru baktı ve sonra tekrar caddenin karşısındaki adama doğru döndü. Adam köşeyi dönüyordu. Gri hızını ve

Onu takip etti ve döner kapıdan geçip bir ofis bloğuna girdiğini görünce durdu.

Esen rüzgârda bir süre sallandı, kapıların üzerindeki ismi not etti ve sonra öğrencilerinin yanına döndü, akşamdan kalma hali artık uzak bir anıya dönüşmüştü, düşünceleri tek bir şeyle meşguldü.

Mark Tate hayattaydı.

Mark Tate hayattaysa, bu Kirsty'nin de hayatta olduğu anlamına mı geliyordu?

Elli iki

Lesley Wade kafeye girer ve Alice daha onlara yaklaşmadan onun bir gazeteci olduğunu anlar. Beyaz saçları kırpılmış, ufak tefek, kaba saba bir kadındır, okuma gözlükleri pırlantalıdır.

"Yani," diyor şimdi, kâğıt peçetesinin kenarlarını şerbet-pembe uçlu parmaklarıyla düzelterek ve Frank'i hayranlıkla değerlendiren, "sen gizemli genç oğlusun.

"Öyle miyim?

Başını sallıyor. "Çok tuhaf bir şeydi, o hikaye. Sadece en garip şey. Ne kadarını hatırlayabiliyorsun?"

Frank başını sallıyor. "Sadece babam, kollarımda ölüyor. Kız kardeşim, denizde. Beyaz ev. Mark denen adam. Ve sonra onu görmek. Londra'da. Ofise girerken. Ve hatırladım. Kız kardeşime saldırmıştı. Ve kahvemi düşürdüm." Başını tekrar sallıyor. Alice'in kalbi onun için acıyor. "Sonra Alice beni sahilde bulana kadar hiçbir şey hatırlamıyorum.

Lesley parmaklarını masanın üzerinde açıyor, aşağıya ve sonra tekrar yukarıya bakıyor. "1993 yılında Graham Ross adında genç bir adam, yerel bir kadın tarafından sahilde babasının cesedinin yanında otururken bulundu. Adının ne olduğunu, adamın kim olduğunu ya da neden orada olduğunu bilmiyordu.

Alice'in nefesi kesilir. Bu Frank'in başına daha önce de gelmişti. Kız kardeşi ve kız kardeşinin erkek arkadaşı Mark Tate kayıptı. İkisi de bulunamadı. Graham'dan herhangi bir tanık ifadesi alınmadan sonuç, Graham ve Kirsty Ross'un Mark'ın teyzesinin evindeki bir partide uyuşturucu ve alkol almış olduklarıydı. Gece geç saatlerde yüzmeye gitmeye karar vermişler ve sorun yaşamışlar,

Bay Ross onları Bayan Tate'in evinde bulamayınca sahilde aramaya çıkmış ve onları kurtarmaya çalışırken kalp krizi geçirerek ölmüştür. Ve babasının kollarında ölmesinin yarattığı şok, zavallı Graham'ın geçici bir füğ durumuna girmesine neden olmuştur.

Alice, 'Şu anda bir füğ durumunda,' diyor.

"Gerçekten mi?" diyor Lesley, ellerini kucağına indirerek. 'Bu durumda gerçekten hastanede olması gerekiyor. Sence de öyle değil mi?

Alice savunmaya geçer. "Ona bunu söyledim," dedi. En başından beri. Ama o reddetti. Ben de onu karakola götürüyordum. Bugün. Gerçekten. Bu gitmeden önceki veda kahvemizdi.

Lesley bunu görmezden gelir ve Lily'ye döner. "Ve bana tekrar hatırlat," der, "sen bu işe nereden dahil oldun?

"Size söyledim," diyor Lily. "1993 yılında burada denizde boğulduğunu söylediğiniz adamla evliyim.

Lesley bir dakika duraklar, nefesini içine çeker, "Dinle" der. Belki de Frank'i götürmeyi ertelemeliyiz. Graham'ı . . . her kimse . . . henüz hastaneye ya da polise götürmemeliyiz. Bence, belki ...' Parlak pembe tırnakları masaya vuruyor, vuruyor. "Belki burada bir şeyler yapabiliriz. Sadece ikimizin olduğu bir şey.

Derry sertçe yukarı bakar. "Yani bir hikaye mi yayınlamak istiyorsunuz?

"Şey, hayır, illa ki bir hikaye değil, daha çok bir yakalama parçası. Bilirsiniz işte. Sahildeki çocuğa ne oldu? Bu tür şeyler. Lesley bir kedinin fareye gülümsediği gibi gülümser. Neyin peşinde olduğu belli ama Alice'in umurunda değil. Frank'i biraz daha elinde tutacak.

Derry Alice'e tedirgin bir bakış fırlatır. Alice ona başını sallar. Derry gözlerini devirir.

Lesley çoktan çantasından bir bloknot ve tükenmez kalem çıkarmış, hazır bir şekilde oturuyordu. 'Ee, Frank, Graham . . . ' Duraksıyor. "Hangisini tercih edersiniz?

"Frank," diye fısıldar ve Alice'in kalbi erir.

"Frank," diyor Lesley, "Ridinghouse'dan ayrıldın, annenle birlikte, kız kardeşin ve baban olmadan eve döndün. Sonra ne oldu? Hafızan geri geldi mi?" "Sanırım. Yani, öyle olmalı. Artık annemi hatırlıyorum.

Onu hala tanıyorum. Neredeyse kapı komşusu sayılırım. Babamı ve kız kardeşimi hatırladım; o gece Mark ve arkadaşlarıyla barda olduğumuzu, eve gittiğimizi ve Kirsty'yi bizimle partiye gelmesi için ikna ettiklerini hatırladım. Partinin bir kısmını da hatırlıyordum. Yüksek sesli müzik, bazı tuhaf insanlar. Izzy adında bir kızı öpüyordum. Ve tatilden önceki şeyleri hatırladım, Croydon'daki arkadaşlarımı-'

"Croydon'dan mısın? Alice araya giriyor. Brixton'dan sadece bir ya da iki mil uzakta. Onca yıl. Çok yakındılar.

"Evet," diyor, "sanırım öyleyim. Bu pek hoş değil, değil mi?"

"Ama Croydon'a bayılıyorum!" diyor Alice. "Whitgift Merkezi!

Frank ona gülümsüyor ve Lesley boğazını temizleyince geri dönüyor. "Eve döndüğümüzde kaldığım yerden devam ettim. Okula geri döndüm. Eski arkadaşlarımla takıldım. A seviyelerimi aldım. Terapi gördüm sanırım. Uzun bir süre. Ama o geceye dair anılarımı asla gün yüzüne çıkarmadım ve polisin anlattıklarını kabul ettim. Hepimiz uyuşturucunun etkisiyle denize atlamıştık ve Mark ile kız kardeşim boğulmuştu. Diğer şeylerle ilgili hiçbir anım olmadığı için tek mantıklı açıklama buydu. Bazen unuttuğum büyük bir şey olup olmadığını, her şeyi daha anlamlı kılacak bir şey olup olmadığını merak ediyordum. Ama gömülü kaldı. Ta ki Londra'daki o güne kadar. Onu gördüğüm güne kadar.

"Evet," diyor Lesley, kalemi not defterinin üzerinde dalgın dalgın dururken, "peki şimdi bununla ilgili ne hatırlıyorsun?

'I . . .' Gözlerini sıkıca kapatır. "Tanrım. Özür dilerim. Beynim o ana, düşen kahveye takılıp kaldı. Sadece ...' Başı göğsüne düşer, gözleri hâlâ kapalıdır. "Bana bir dakika ver.

"Kesinlikle, Frank," diyor Lesley. 'Acele etme. Acelemiz yok.

Frank matematik yarışmasını hatırlamaya çalışıyor. Kazandılar mı? Nasıl yaptılar? İsimler bilincinin etrafında kabarcıklar oluşturuyor: Zach, Nazia, Muhammed, Sam, Aisha, Crystal, Hannah, King. Onun grubundaki çocuklar. Sonra ne olacak? Okula dönmek mi? Yeni dersler mi? Hayır. Paskalya tatiliydi. Okul yoktu. Herkes daha sonra evine gitti. Ama o eve nasıl gitti? Arabayla mı? Yoksa otobüsle mi? 712 numarayı görüyor. Kendisini Oyster kartını okuyucuya bastırırken, arkaya doğru otururken, deri çantasını kucağına koyarken görüyor. Sonra da geçen geceden hatırladığı dairesine geri dönüyor. Dağınık bir sokakta. Ara sokaktan ön kapıya doğru ilerlerken bir ışık yanıyor. Daire bu sabahki kedi maması kokuyor. Kazıp çıkarıyor, kabı temizliyor, yeniden dolduruyor. Brenda adındaki kedi ayaklarının etrafında dönüyor.

Ev ödevlerini işaretliyor. Televizyon izliyor. Mark Tate'i girerken gördüğü ofis binasının adını Google'da arar. Bir finansal hizmetler şirkettir. 'Biz Kimiz' linkine tıklar ve resmini bulana kadar aşağı kaydırır. Görünüşe göre adı Carl Monroe'dur. Akşam yemeği için dondurucudan bir şeyler yiyor, geçen hafta grip olduğunda annesi tarafından paketlenmiş lazanya hatırlıyor gibi görünüyor.

Sonra düşünceleri onu baş döndürücü bir şekilde evindeki kanepede yeniden ısıtılmış lazanya yemekten bir tren platformuna götürür, yukarı bakar, dördüncü platform, East Grinstead'e giden 5.06 treni, günün yorgun kalabalığını takip eder, gözleri Mark Tate'in başının arkasına sabitlenmiştir. Sonra zaman çizgisi değişiyor ve okulda, birinin ofisinde oturuyor. Okul garip bir şekilde boştur ve o kot pantolon giymektedir. Hâlâ tatildeyiz. Mazeret izni istiyor. Büyükbabası ölüyor. Bir büyükbabası var mı ki? Masanın arkasındaki adam, yıpranmış bir yüzü ve düzgün kesilmiş Afro saçları olan yaşlı bir adam, başını sallıyor ve üzgün görünüyor ve "Birkaç gün izin al. Sizi bir hafta kadar idare edebiliriz. Kapısındaki levhada 'Bay Josiah Hardman' yazıyor. "Baş Öğretmen".

Alice kafe masasında ona bir fincan çay uzatır. "İyi misin?" diye sorar. Sesi ona uzaklardan gelen bir müziğin yankısı gibi geliyor.

Annesiyle yaptığı bir telefon görüşmesini hatırlıyor. 'Bir eğitim kursundayım. Taşrada. Benimle iletişime geçemeyeceksin. Annesinin şöyle dediğini hatırlıyor: "Dikkatli ol. Seni özleyeceğim. Bunun nasıl bir his olduğunu, annesinin küçük ailesinden hayatta kalan tek kişi olduğunu bilmenin her zaman nasıl bir his olduğunu hatırlıyor. Çıktığı her yolculuğun, yaptığı her seçimin, hayatına soktuğu her insanın annesine korkudan hayvani bir acı verdiğini bilerek. Onu asla terk edemeyeceğini biliyordu. Annesi ölene kadar, sadık ama hayatını kısıtlayan bir köpeğin sahibi gibi ona bağlı olduğunu biliyordu.

"Onu takip ettim," diyor sonunda. "Adamı trenine kadar takip ettim.

Lily ona dehşet dolu bir bakış fırlatır. "Carl mı? Carl'ımı mı takip ettin?"

"Evet," diyor Frank. "East Grinstead'e giden beş altı trenine bindiğimi hatırlıyorum. Vagonun diğer ucunda ondan ayrı oturuyordum. Onu bir şahin gibi izledim. İndi-'

"Oxted," diyor Lily.

"Evet," diyor Frank. 'Oxted. Ve onu takip ettim. Dükkanları geçtim.

Çift anayoldan yukarı. Bir inşaat alanının yanından. "Ya sonra?" diye sorar Lily.

"Ve bir apartman bloğuna.

"Aman Tanrım," dedi Lily, "evime geldin. Aman Tanrım. Ne yaptınız o zaman? Bizi mi gözetledin? Ya da belki onu öldürdün? Onu o inşaat götürdün. Onu oraya götürdün ve öldürdün, değil mi? Yanıp sönen ışığı gördüm. Penceredeki. Yanlış olduğunu biliyordum.'

İnsanlar ona bakmak için dönmüştür; Frank'i agresif bir şekilde işaret etmektedir ve sesi tizdir. Küçük, parlak el çantasının ön cebine uzandı ve bir iPhone çıkardı. 'Polisi arıyorum,' dedi. 'Kocamın kayıp vakası üzerinde çalışıyorlar ve bende direkt numaraları var. Şu anda onları arıyorum...'

Lesley sakinleştirici elini Lily'ninkinin üzerine koyar. "Hayır," diyor, "bu iyi bir fikir değil.

'Bu çok iyi bir fikir. Belki hâlâ hayattadır. şimdi oraya gidip görebilirler.

"Hayır," diyor Lesley daha bir şekilde.

Frank'in beyni işliyor, düzenliyor, yeniden sıralıyor ve yeniden dolduruyor. Sonra birden kendini boş bir odada bulur. Yapışkan filmle kaplı geniş cam pencereler vardır. Havada savrulan bir telefon görüyor. Ve görüntünün arkasında bir şey var. Bir ses. Bir ses. Tanımlanamayacak kadar küçük bir şey parçası.

Sonra sahne değişir; Frank yine yoluna devam etmiştir. Mark Tate'i takip ediyor, onu bir kafeye kadar izliyor. Beyzbol şapkası takmıştır ve Mark Tate'in kahve ve pain au chocolat sipariş etmesini izlemektedir. Tezgâhın arkasındaki pek de güzel olmayan kıza karşı tavrı kaba ve hazırlıksızdır. Onu sokağa takip ediyor ve sonra ofisine geri dönüyor. Kalbi küt küt atmaktadır. Beyzbol şapkasının kenarının altında ter biriktiğini hissedebiliyor. Mark Tate'e her baktığında kendini o yatak odasına geri dönmüş gibi hissediyor, kız kardeşinin tişörtünün yırtılma sesini duyuyor, kırık bileğinin derin ve sıcak zonklamasını, döşeme tahtalarından gelen hip hop sesini hissediyor. Kafası dehşet ve tiksintiyle, öfke ve nefretle kıpkırmızı ve simsiyah oluyor. Tek istediği Mark Tate'i öldürmek. Ama onu öldüremez, çünkü önce onunla konuşması gerekiyor: Kirsty'ye ne olduğunu öğrenmesi gerekiyor. Kirsty hayatta mı? Ve eğer hayatta değilse, o karanlık soğuk sularda ne kadar süre hayatta kalmıştır? Cesedi nerede? Ve neden? Neden, neden, neden?

Frank Lily'nin düğün albümünü kendisine doğru çeker ve kendini Mark'ın yüzüne bakmaya zorlar. O yüzü ilk gördüğü anı hatırlıyor, kumsaldaki o sıcak öğleden sonra, açılardan ve oranların anlık bir envanterini nasıl çıkardığını, zihninin o yüzün matematiğini nasıl bir saniyede işlediğini ve onu nasıl bulduğunu

hoş değildi. Şimdi, yarı yaşında bir kızla evlenen kırk yaşındaki bu keskin yüzlü adama bakarken de aynı şekilde hissediyor.

"Sana iyi davranıyor mu?" diye soruyor Lily'ye bakarak. "Bana bir prenses gibi davranıyor.

"Ama sana iyi davranıyor mu?

"Neden bilmiyorum.

Frank şimdi Kitty'nin kış bahçesinde. Orada oturuyor, ince ve kırılgan, çaydanlığı kaldırırken elleri hafifçe titriyor. Onun tavrını dostça olmayan bir tavır olarak algılamış, davetsiz misafirlerin varlığından hoşnut olmadığını düşünmüştü. Ama ya Mark'tan korktuysa? Ya ...?

Düşünceleri ondan uzaklaşıyor. Albümü kapatıyor ve başını ellerinin arasına alıyor.

"İşten biraz izin aldım," diyor. 'Geçen hafta dönmem gerekiyordu. Muhtemelen işten atılacağım.

"Yani bir planın mı vardı? Lesley ona sorar.

"Sanırım, bilmiyorum. Mark'la konuşmak istedim. Kirsty'ye ne olduğunu bana anlatmasını istedim. Boşluğa ihtiyacım vardı. Zamana ihtiyacım vardı. Ve sonra-'

Camlı pencereleri olan boş odaya geri döner. Dışarıdaki gecenin kararttığı pencerelerde kendi yansımasını görüyor. Yalnızdır ve omzunda içi eşya dolu bir çanta vardır. Çantayı boş bir mutfak dolabına saklıyor.

"Bir yer buldum ve ben ... Anıları bir araya gelip kaynaşıyor ve midesi bulanıyor. "Onu oraya götürdüm.

Elli üç

Gray yapamazdı, Mark Tate'e sokakta rastgele saldıramazdı. Mark kaçardı. Bağıırdı. Mark Tate olduğunu inkâr ederdi; yoldan geçenlere bu deli adamın kendisini rahatsız ettiğini söylerdi. Olay çıkarır ve onu başından savdıktan sonra ortadan kaybolurdu. Tekrar.

Ve bu sefer Gray onu asla bulamayacaktı.

Böylece Gray bir plan yaptı.

Başöğretmenine çoktan ölmüş olan büyükbabasının ölmek üzere olduğunu söyledi ve biraz mazeret izni istedi. Sadece birkaç gün. Her şeyi yerine koymak için yeterli bir süre. Annesine bir eğitim kursuna gideceğini söyledi. Ve sonra onu takip etmeye başladı.

Mark Tate'in alışkanlıklarından başka bir şeyi yoktu. Her gün aynı formda, lacivert takım elbise, aynı saatte aynı kafeden aynı kahve ve pain au chocolat, döner kapıdan aynı şekilde geçme, resepsiyondaki seksi kıza aynı yapışkan selamlama. O sıradan küçük bir işçi arıyordu. Tüm o milyoner olma lafları - tüm o görkemli planlarına ne olmuştu?

Salı günü, Mark Tate'in her zamanki gibi işe geldiğinden emin olduktan sonra Gray eve gitti. Burada, dairenin etrafından topladığı eşyalarla bir sırt çantası hazırladı. Halat. Bozulmayan yiyecekler. Bir battaniye. Birkaç bıçak. Fotoğraf makinesi. Tuvalet kağıdı. Bir kemer. Bir yastık kılıfı. Şişme yastık. Uyku tulumu. Telefon şarj aleti. El feneri. Sonra Brenda için üç paket kedi maması ve bir yığın bisküvi bıraktı ve çantayı Croydon'dan Victoria'ya, Victoria'dan da Oxted'e götürdü.

İstasyondan Mark'ın apartmanına giden artık tanıdık rotayı takip etti, ancak oraya varmadan önce durdu ve dün yan taraftaki inşaat alanının dışında keşfettiği istif levhasındaki yırtığı soydu. Dün Google'da inşaat alanını araştırmış ve hiç inşaatçı görmediği için şüphelendiği gibi, paranın bittiğini ve müteahhitler yeni bir yatırımcı ararken inşaat işlerinin askıya alındığını doğrulamıştı. Bir ticaret dergisinde okuduğu habere göre, site neredeyse bir yıldır belirsiz bir durumda duruyordu. Tamamen terk edilmişti.

Dün yaptığı gibi, tamamen donatılmış olan tek blok olan ön bloğun arka tarafına doğru ilerledi. Binanın arka tarafında bir hendek vardı, Gray'in hayal ettiğine göre tekerlekli çöp kutularının depolanabileceği bir alan ve hendeğin dibinde bodrum katına açılan küçük bir kapı vardı. Ve dün olduğu gibi kilitli değildi.

Kendini kış üstü hendeğe bıraktı ve alçak kapıdan geçebilmek için başını hafifçe eğdi. Sonra dün bodrumun cilalı çimento zemininden geçerken izlediği yolu takip ederek diğer uçtaki bir çift ağır kapıdan geçti ve servis merdiveninden fuayeye çıktı.

Fuayenin orasında burasında kameralar vardı ama neredeyse bir yıl süren terk edilmişlikten sonra Gray artık birilerinin onu izlediğinden çok şüpheliydi. Yine de yüzünü düşük bir açıyla tuttu ve duvarlara yakın durdu. Sonra bir sonraki merdiveni atlayarak çıktı ve solundaki ilk dairenin kapısını iterek açtı.

Buraya. Mark Tate'i getireceği yer burasıydı. Burada, kimsenin onu duyamayacağı ya da göremeyeceği bir yerde, onu istediği kadar tutabilirdi. Burası 'loft tarzı' bir daireydi, açık planlı, orası burası tuğlayla örülmüştü ve ahşaptan yapılmış merkezi bir adanın etrafında parlak beyaz bir mutfak vardı. Çabucak odayı hazırladı. Orada

Şebeke elektriği yoktu ama ocağın davlumbazındaki ışığın, mutfak dolaplarının altındaki soluk yeşil şerit aydınlatma gibi şebekeden bağımsız olarak çalıştığını keşfetmişti. Akan su da yoktu ve az önce istasyonun yanındaki off licence'den aldığı şişeleri paketinden çıkardı. Mark Tate'i bağlamayı düşündüğü çeşitli ip parçalarını modaya uygun radyatörün yanında bir yığın halinde bıraktı. Yastığını şişirdi ve uyku tulumunu serdi. Mutfaktaki yiyecekleri paketinden çıkardı: bir hafta yetecek kadar bisküvi ve cips. Tuvalet rulosunu hiç kullanılmayan banyoya yerleştirdi ve sırt çantasına bıçaklarını, yastık kılıfını ve el fenerini koydu.

Sonra adımlarını ana caddeye doğru geri çekti ve Mark Tate'in işten dönmesini beklerken dört saat boyunca oturup matematik müdürü için gecikmiş bir ilerleme raporu yazdığı bir kahve dükkanı buldu.

Eğer biri Gray'e bir gün terk edilmiş bir inşaat alanının gölgelerinde bir elinde bıçak, diğer elinde yastık kılıfıyla saklanacağını, damarlarında adrenalin tsunamisi dolaşırken dakikaların 5:50'den 5:51'e, 5:52'ye geçişini izleyeceğini ve bıçak zoruyla birini kaçırıp esir almayı bekleyeceğini söyleseydi, kesinlikle inanmazdı. Ama işte buradaydı, elleri yeni bilenmiş bir mutfak bıçağının sapındaydı ve işte babasını ve belki de kız kardeşini öldüren adamın ayak sesleri geliyordu. Ve işte Gray, gölgelerin arasından fırlamış, kolunu adamın boynuna dolamıştı: "Kıpırdama, konuşma, boğazına bıçak dayadım, sakın kıpırdama.

Mark Tate'in ayakları inatla betona sürtünüyor, elleri Gray'in boynuna doladığı kolunu kavrıyordu. 'Debelenmeyi bırak, sadece dur, bıçağım var. Ölmek mi istiyorsun?

Mark Tate kendisine söyleneni yaptı. Gray yastık kılıfını başına geçirdi ve onu kollarından tutarak hendeğe, bodruma, merdivenlerden yukarı ve bir numaralı daireye sürükledi. Burada onu yere fırlattı ve ipler ve plastik bağlarla hızla radyatöre bağladı. Tüm bunları tek kelime etmeden yaptı.

"Hiçbir şeyim yok," diye sızlanıyordu Mark Tate yastık kılıfının pamuğunun arasından. 'Bir onluk gibi. Ve boktan bir telefon. Ama evde param var. Bırak eve gideyim. Sana getirebilirim.

"Mark," dedi Gray. Tek hece. Hepsi bu kadardı. Mark'ın sertleştiğini gördü. "Mark Tate. Sanki barda eski bir arkadaşıyla karşılaşmış gibiydi.

Gray ona yaklaştı ve yastık kılıfını çıkardı.

Çok güzel bir andı. Keşke filme çekseydim diye düşündü. Mark'ın pürüzsüz tenli, yaşlanmayan yüzüne yayılan şaşkınlık ve güvensizlik. Hafifçe irkilmesi. Ve daha da iyisi, Gray'in yeniden düzenlemek için can attığını görebildiği komik bir şekilde dağılmış saçlar.

"Ne oluyor?

"En son vahşi bir yaz gecesinde, kız kardeşimle birlikte Kuzey Denizi'nde kaybolurken görüldüm. Vay be. Uzun zamandır görüşmedik!"

Gray sanki aç karnına birkaç kadeh içmiş gibi garip bir şekilde kafası iyi hissediyordu.

"Nasılsın?" diye devam etti. 'Görüyorum ki kendine harika bir yeni hayat kurmuşsun! Güzel bir eş, iyi bir iş. Vay be. Çocuğun var mı?'

Mark uyuşmuş bir şekilde başını salladı.

"Hayır," dedi Gray, "muhtemelen en iyisi bu. Sen bir psikopatsın ve hepsi bu.

Mark'ın yutkunduğunu, kış güneşinin gözlerinin önünde griye dönüştüğünü gördü.

"Sana bir şey getireyim mi?" dedi. 'Biraz su? Penguen bar? Doritos? Şimdi düşünüyorum da, keşke bira alsaydım. Ama aslına bakarsan, sen bir arabaya bağlı olacağın için

"Öngörülebilir bir süre için radyatörün mesanesini boş tutmak en iyisi olacaktır.

Dışarıdan, rüzgârda sallanan plastik afişin sesi ve Londra'dan banliyö kuşağına doğru ilerleyen yoğun saat trafiğinin uğultusu geliyordu. Gray, Mark'ın panik içinde nefes alış verişini ve ardından Mark'ın şık takım elbisesinin içinde bir yere gömülü telefonunun ısrarlı vızıltısını duyabiliyordu.

"Ne yapacak? Senin çocuk gelinin mi? Gray telefonun sesi kesildiğinde sordu. "İşten eve gelmediğin zaman mı?

"Endişelenecektir," dedi Mark hemen. "Ülkede yeni. Kimseyi tanımıyor. Korkacaktır. Ona mesaj atabilir miyim? Geç kalacağımı haber versem?

"Hayır, yapamazsınız. Birinci soru: Ne oluyor lan? Yani boğuldun."

"Belli ki yapmamışım.

Telefon tekrar çalmaya başladı. Gray iç çekti. 'Ee, ne oldu? Hadi, korkmuş karının nerede olduğunu merak ettiğini düşün. Konuş.

Mark kendini beceriksizce yeniden düzenledi, plastik bağları ve ipleri çekiştirdi, saçaklarını gözlerinden uzaklaştırmak için başını geriye attı. "Dışarı çıktım. Sahilden bir mil yukarıdaydım. Dışarı çıktığımda bir telefon kulübesi vardı ve teyzemi aradım, o da gelip beni aldı ve Harrogate'e götürdü. Ve neredeyse ölüyordum. Kan kaybı. Hipotermi. Her şey bulanıktı; günlerce bilincim gidip geldi.

Gray yumruğunu yere vurdu. 'Sana ne olduğu umurumda değil. Kirsty'ye ne oldu? Sen sağ çıktıysan ona ne oldu?'

Mark sorulduğu için neredeyse şaşırılmış görünüyordu. "O sadece ... soldu. Bilirsiniz işte. Onu yakalamıştım; kıyıya doğru çekişiyordum. Oradaydı. Sonra birden gitti.

"Onu bıraktın mı? Gray, Kate Winslet'in Titanic'in sonunda Leonardo DiCaprio'yu dondurucu suya bıraktığını, mavi dudakları ve suların kapandığını hayal etti

Kirsty'nin yüzüne baktı, gördüğü son şeyin Mark Tate'in soğuk ve sert yüzü olduğu düşüncesiyle midesi bulandı.

"Evet," diye yanıtladı, "hayır. Bilmiyorum. Dediğim gibi, bilincim gidip geliyordu. Donuyordum. Onu tutuyordum. Ve sonra onu tutmuyordum. Ve o gitmişti. Onu arayacak enerjim yoktu. Kıyıya doğru süzıldüm."

Gray daha dik oturdu. "Geri mi döndün?"

Evet. Sanırım. Bilmiyorum. Çok kan kaybetmişim. Bir bulanıklık var.

...

"Ama sen geri döndüysen, o neden dönmedi?"

"Bilmiyorum. TAMAM MI? Ve işte oradaydı, sesindeki o çelik, Gray'in hatırladığı o karanlık boşluk. Kirsty onu öpmek istemediğinde yatak odasının penceresinden duvarı tekmelerken gördüğü adamın, Kirsty onu görmek istemediğinde ona ulaşmak için Tavşan Kulübesi'ne zorla girmeye çalışan adamın, kız kardeşinin boğazına bıçak dayayıp onunla birlikte Kuzey Denizi'ne atlayan adamın sesiydi bu. Gray'in hayatını çalan adamın sesiydi."

Mark'ın telefonu tekrar çalmaya başladı. Gray, Mark'ın ceplerini karıştırıp telefonu çıkarma ve üzerine basma isteğine direndi.

"Onu aradın mı?" dedi. 'Kurtarıldıktan sonra mı? Baktın mı?'

Mark küçük bir hareketle başını salladı. "Sana söyledim, yarı ölüydüm. Gerçekten. Üç gün sonrasına kadar uyanamadım. O zamana kadar tüm dünya öldüğümü düşündü. Geri dönemezdim. Hiçbir yere gidemedim."

Gray ellerini başının iki yanına kenetledi. "Lanet olsun. Orada olabilir. Şu anda orada, kayalıkların üzerinde olabilirdi. Bunca yıl sonra onu gömebilirdik. Yani, Tanrım, en ufak bir fikrin var mı? Hayatım bok gibiydi. Bok gibiydi. Senin yüzünden. Aileme yaptıkların yüzünden. Anneme yaptıkların yüzünden. Bana yaptıkların. Biz . . . biz bir

mükemmel bir aile. Gerçekten. En iyi aile. Sadece sıkıcı, banliyö, tahmin edilebilir ve sıkıcı. Tüm mobilyalarımız kahverengiydi. Tüm yemeklerimiz kahverengiydi. Arabamız kahverengiydi. Kız kardeşim çok masumdu. Ve annemle babam . . . Yemek masasında güncel meseleler hakkında pek de canlı sohbetler yapmazdık. Önemli hiçbir şey hakkında konuşmazdık, asla. Ve bunun bir önemi yoktu. Çünkü biz önemli değildik. Yaptığımız hiçbir şeyin önemi yoktu ya da hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Aslında hepimizi öldürebilirdiniz ve bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Ama biz mükemmeldik. Ve sen bizi yok ettin. Beni yok ettin. Durdu, gözyaşlarının boğazının dibinde biriktiğinin farkındaydı. "Peki ya ailen? Annen? Kitty ve sen annenizin öldüğünüzü düşünmesine nasıl izin verebildiniz?

"Çünkü ... Mark derin bir iç çekti. 'Annem benden nefret ederdi. Benim

Babam da. Kitty ile aramızda bir bağ vardı. Çocukluğumdan beri. Ve o biliyordu. Ben bir şey söylemeden. Her ne olduysa benimle bir ilgisi olduğunu biliyordu. Ve beni korumak istedi çünkü her zaman yaptığı şey buydu. Sonra Ridinghouse'daki dedikodulardan senin hafızanı kaybettiğini, polisin buna talihsizlik dediğini ve cesetleri bulmaktan ümitlerini kestiklerini duydu. Bu yüzden beni iki yıl boyunca sakladı. Ve tüm bu süre boyunca kapının çalmasını, hatırladığını duymayı bekledik. Ve o kapı hiç çalmadı, sen de hiç çalmadın ve ben yavaş yavaş yeni bir hayata başladım. Bir yıllığına Cornwall'a taşındım, nakit işlerde çalıştım, sonra İskoçya'ya gittim, tekrar Cornwall'a döndüm, pasaportum olmadan Harrogate'ten olabildiğince uzak durdum. Ev kiraladım. Sahte kimlik alacak kadar para biriktirdim. Bir iş buldum. Terfi ettim. Tekrar terfi ettim. Ve sonra ben ...'

Durdu, gözlerini sağa, kendi apartmanına doğru çevirdi. "Bir kadınla tanıştım. Evlendim. Ailem olmadan çok zor oldu. Her şeyi tek başıma yapıyorum. Hiç gerçek arkadaşım olmadı. Ama şimdi, nihayet, bir şeyim var. Birine sahibim. Kendime ait biri.' Telefonu çalmaya başladı.

Yine vızıldadı, tam zamanında. Başını göğsüne gömdü, durmasını bekledi, sonra tekrar yukarı baktı. "Ve onu hayatımda hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum ve ...

Gray ona baktı. Ve sonra güldü. Mark bu ses karşısında irkildi.

"Ciddi misin? Cidden senin için üzülmemi mi bekliyorsun? mı yedin sen? Oh, evet, unuttum - öylesin."

Mark'ın yanağındaki bir kas seğirdi ve bir kez daha saçlarını gözlerinden çekmeye çalıştı. "Söyle bakalım, hafızan mucizevi bir şekilde tam olarak ne zaman geri geldi?

"Geçen hafta seni gördüğüm an.

"Beni geçen hafta mı gördün?

Evet. Şehirde. Victoria. Ofisine gidiyorum. Ve hepsi geri geldi. Hepsi."

"Peki tam olarak ne hatırlıyorsun?

Senaryo tekrar zihninin gözünden geçerken Gray'in yüzü kızarır. Ayrıntıları tekrar anlatırken sesi titrer. "Hepsini hatırlıyorum. Bizi bahçeye kadar takip ettiğini hatırlıyorum. Tavus kuşuna bakıyorduk. Dans ediyordu. Bizi götürdüğü odayı hatırlıyorum. Kız kardeşime dokunduğunu hatırlıyorum. Ona tecavüz etmeye çalıştığını. Sonra bizi kayalıklara kadar takip ettiğini, kız kardeşimi suya soktuğunu. Babam.

. . .sahilde ölü . . . Her şeyi. Yirmi yılı aşkın süredir orada kilitli olan her şey. Hayatımı yaşamamı engelleyen her şey. Ve şimdi dışarı çıktı. Hatırladım. Ve sonunda yaptığın şeyin bedelini ödeyeceksin. Polisi arayacağım. Seni tutuklayacaklar ve hayatının geri kalanını hapiste geçireceksin.

Mark kısık sesle güldü. "Gerçekten mi? Öyle mi düşünüyorsun? Söz konusu gece eğlence amaçlı uyuşturucu kullanan bir adamın güvenilmez anılarına dayanarak mı? O gece olanlarla ilgili hiçbir şey hatırlamadığını iddia eden bir adamın? Yirmi yıldan daha uzun bir süre sonra mucizevi bir şekilde hafızasını geri kazanmış birine mi? Sokaktan birini bıçak zoruyla alıp özel mülke girebilen ve onu esir tutabilen bir adama gerçekten inanacaklarını düşünüyor musunuz? A

"Açıkçası, söylememde sakınca yoksa, oldukça, oldukça deli görünen bir adam mı?

"Ama sen ölü numarası yaptın!" dedi Gray. 'Sahte bir pasaportun var!

"Öyle diyorsun.

"Ne demek istiyorum?

'Demek istediğim, eğer polisi buraya getirirseniz, onlara basitçe buradan çok uzakta, uzun zaman önce ölmüş bir adamla benzerliklerim olduğunu, bana saldırdığınızı, çok tehlikeli ve muhtemelen deli olduğunuzu söyleyeceğim. Sözde Mark Tate olduğuma dair tüm bilgilerimi inkar edeceğim.

'Ama kimliğinizi kontrol edecekler. Carl Monroe'un gerçekte var olmadığını bilecekler.

Mark başını yavaşça salladı. 'Kimliğim için çok para ödedim. Hem de çok büyük bir para. Polis korumalı. Her şeye dayanıklı.'

"Saçmalık.

Mark omuz silkti. 'Vergilerimi ödüyorum. Seçimlerde oy kullanıyorum. Yurtdışına özgürce seyahat ederim. Ben Carl Monroe'um. Devam et. Başını sallayarak Gray'in telefonunu işaret etti. "Ara onları. Bak o zaman sana ne olacak. Ara hadi.

Gray gözlerini önce Mark'a sonra da telefonuna dikti. İçinde bulunduğu durumun gerçekliği netleştikçe üzerinden bir mide bulantısı dalgası geçti.

"Devam et," dedi Mark. "Ne bekliyorsun?

Telefon Gray'in nemli parmaklarının arasında nemliydi. Mark'tan uzaklaştı. Vücudu titremeye başladı. Düzgün düşünemiyordu.

"Beni çözebilirsin," dedi Mark. 'Çöz beni - bırak gideyim. Sen hayatına devam et. Ben de hayatıma devam edeyim. Tamam mı?'

Gray döndü. "Hayır!" dedi. 'Hayır! Devam etmem gereken bir hayatım yok. Anlamıyor musun? Lanet olası bir hayatım yok çünkü sen onu benden aldın!

Mark iç çekti. Telefonu tekrar titredi. "Hadi," dedi. 'Artık umutsuzluğa kapılıyor. Yakında polisi kendisi arayacak. Telefonumu buraya kadar takip edecekler. Buraya kadar takip edecekler.

Kalorifere bağlanmış masum bir adam ve bir bıçağın üzerinde parmak izleri olan vahşi gözlü bir deli buldum. Şimdi gitmeme izin verin, ona trende bir gecikme olduğu yalanını söyleyeyim.

Gray gözlerini kapadı ve annesini düşündü. Yıkılmış, yalnız, anlamlı bir yaşam için tamamen Gray'e bağımlı. Onu insan yapan küçük şeyleri düşündü: işini, öğrencilerini, kedisini, beş kişilik futbol takımını. Sonra bir ekip arabasına bindirilip soyunarak aydınlatılmış bir odaya götürülürken, sanki deliymiş gibi dikilmiş parmaklarının üzerinden kendisine üzüntüyle bakan bir çift çelik suratlı dedektife kendini açıklamaya çalışırken yaşayacağı aşağılanmayı düşündü. Ve sonra belki de deli olduğunu düşündü. Kesinlikle mi? Ne düşünüyordu ki? Londra ve Surrey'de bu adamı takip etmeyi mi? Onu sokaklardan kaçırmak? Onu bağlamak? Ne elde etmeyi umuyordu?

Telefon tekrar titredi. Sesi bilincinden cam kırıkları gibi geçti. Sessizleşene kadar bekledi ve sonra Mark'la yüzleşmek için döndü.

Kendini beğenmiş bir şekilde, satılamayan bir arabanın anlaşmasını yapmak üzere olan bir araba satıcısı gibi ona gülümsüyordu. 'Hadi, Graham. Bırak beni gideyim.

Gray'in üzerine kızıl bir sıcaklık çöktü.

Görüşü bulanıklaştı. Vücudu sarsıldı. Kollarını açarak Mark'a doğru hamle yaptı.

Elli dört

Lily Frank'in kolunu tutuyor ve neredeyse bağılıyor, 'Yani? Ne oldu? Onu öldürdün mü? Öldü mü? Yoksa hâlâ orada mı? Söyle bana! Şimdi söyle!'

Adam ona boş boş bakar, başını sallar ve kadın "Yeter!" diye haykırarak telefonunu çıkarır ama WPC Traviss'in numarasını tuşlamadan önce duraklar. Ya bu tuhaf adam haklıysa? Ya kocası o korkunç şeyleri yaptıysa? Ya onu alıp hapse gönderirlerse? Hayır, diye karar verir, polis olmaz. Henüz değil. Bunun yerine telefonunu kafenin dışına çıkarır ve Russ'ın numarasını getirir. Tek çalmada cevap verir.

"Lily?

"Russ, ?" "Ofisteyim.

'Russ, hemen gitmen gerekiyor. Bir yere gitmen gerekiyor. Oraya Wolf's Hill Bulvarı deniyor. London Road üzerinde bir site. Carl ile yaşadığım dairenin yanında. Orada kimse yok çünkü iflas etti. Yapman gereken-'

"Lily, dur. İsteyim, bir toplantıya girmek üzereyim.'

'Toplantıya girmemelisin Russ. Gitmelisin Wolf's Hill Bulvarı. Bu Carl. İşte orada. Onu oraya koyan adamla birlikteyim. Onu orada bir radyatöre bağladı. Salı gecesi. Şimdi gidip onu bulmalısın. Birinci dairede. Lütfen.'

Onun iç çektiğini duyar. 'Lily,' diyor usulca, 'en baştan başla. Neredesin sen?

"Bir kafedeyim. Ridinghouse Bay'de. Bu evin sahibi olan kadın hakkında bilgi edinmek için buraya geldim. Ve burada bu insanlar vardı. Ve benim sorduğumu duydular. Hafızasını kaybetmiş bir arkadaşları varmış.

Salı günü. Carl'ın fotoğrafını görmüş ve onu tanıyormuş. Carl'ın eskiden adının Mark olduğunu, yirmi yıl önce bu kasabada kötü bir şey olduğunu, Carl'ın birine zarar verdiğini söylüyor. Geçen hafta onu evine kadar takip ettiğini, şantiyeye götürüp bağladığını ve orada bıraktığını söylüyor. Lütfen Russ, lütfen git ve onu bul! Hemen!'

"Lily," diye iç geçirdi, "belki de polisi aramalısın?"

Hayır! Bunu yapamam Russ. Kafedeki bu adam Carl'ın bir suçlu olduğunu söylüyor. Kötü şeyler yapmış. Ona inandığımı sanmıyorum ...' Bir an duraksıyor, elleri boğazındayken uyandığı o geceyi, zaman zaman sebepsiz yere üzerine çöken karanlığı, sahte pasaportu, sahte anneyi düşünüyor. "Ama yine de," diye toparlıyor, "risk almak istemiyorum. Onu kendim görene kadar olmaz.

Adamın ses tonunun değiştiğini, kabullenmenin onu yumuşattığını duyuyor. "Tamam," diyor, "Tamam. Arka plandaki seslerin kesildiğini, bir kapının kapandığını, bir kağıt hışırtısı duyuyor. Adamın oturduğunu anlayabiliyor. "Pekala," der, "bana bu yerin tam olarak nerede olduğunu ve oraya vardığımda ne yapacağımı söyle.

Elli beş

Alice kafenin penceresinden Lily'ye bakar. Sonra Derry'ye kapı anahtarlarını uzatır ve şöyle der: "Hemen benimkine gelebilir misin? Arka kapıyı aç, köpekleri dışarı çıkar. Yerde bulduğun her şeyi görmezden gel."

Derry omuz silkip gider. Lesley bir tur kahve daha almak için tezgâha gider. Kafenin dışında, Lily telefonda konuştuğu kişiyle konuşurken adım atar ve el kol hareketleri yapar.

Alice dönüp Frank'e bakıyor. "Nasılsın?" diye soruyor, elini Frank'in omzuna koyarak.

Omuz silkiyor.

"Başka anı var mı?"

Bir süre pencereden dışarı bakar, sonra iç çeker ve başını sallar.

Dışarıdaki kaldırımda Lily telefon görüşmesini bitirmiştir. "Ne dediler?" diye soruyor Alice içeri girdiğinde.

Kafe.

"Polisi ben aramadım," diyor ters bir şekilde. 'Arkadaşımı aradım. O inşaat alanına gidecek. Yakında öğreneceğiz. Onlara teker teker bakıyor. "Şimdi ne yapacağız?"

Lesley cevap veriyor: 'Çok açık, değil mi? Yapabileceğimiz tek şey var. Kitty Tate'i bulmalıyız.'

"Eve geri dönmeliyiz," dedi Alice. "Bakalım orada onun için bir adres bulabilecek miyiz?"

"Evin içine çoktan baktım," diyor Lily. "Hiçbir şey bulamadım."

"Büyük bir ev," diyor Alice nazikçe. "Bir kez daha aramaya değer mi? Bu kız Jasmine'den sadece beş yaş büyük. Kızını yabancı bir ülkede çılgınca onu oraya getiren adamı ararken hayal eder. O

Frank ve Lesley'nin ona nasıl göründüğünü hayal eder: yaşlı ve öteki, rahatsız edici derecede yabancı. Ona ilk kez gülümser.

Lily bir an tereddüt ediyor ama sonra omuzlarını ve kararlılığını geri çekiyor. "Bunu yapabilirsin," der. 'Bu kasabadaki insanlara sormaya devam edeceğim. Daha sonra geleceğim.

Alice onun dönüp kafeden çıkışını izler, sola dönmeden önce kapıda bir an duraksar. Kaderin cilvesi bu kızı Yorkshire sahilinin bir köşesine gizlenmiş bu sessiz, hafif bohem kasabaya nasıl getirmişti? Ve eğer Mark Tate hayatına hiç girmemiş olsaydı şimdi, tam şu anda ne yapıyor olurdu?

Şimdi onu boş bir dairede kalorifere bağlı olarak hayal ediyor. Ve Frank olarak tanıdığı adamın onu oraya koymak için yapması gerektiğini söylediği şeyleri düşünüyor: boğazına bıçak, başına çuval geçirilmesi, ellerinin bağlanması ve tehditler savrulması, kaçırılması ve rehin alınması. Bu eylemleri son beş gündür evinde yaşayan yumuşak adamlar, birlikte uyuduğu, sabahın erken saatlerinde kızıyla oturan, en az güvendiği köpeği tarafından arkadaş edinilen ve ergen oğlu tarafından onay mührü verilen adamlar birleştiremez. Geçen hafta sahilde bulduğu adamın aslında bir erkek olmadığını, sadece içine ne isterse koyabileceği boş bir kutu olduğunu bir kez daha hatırlıyor. Ona kendisine uygun nitelikler ve karakter özellikleri yüklemişti. Frank'in nazik, altın sarısı dış görünüşünün altında bir sosyopat, hatta bir katil olabileceği ihtimalini görmezden gelmişti. Çocuklarını tehlikeye atmıştı. Kendini tehlikeye atmıştı.

Ve yine de, onunla yan yana Kitty Tate'in evine doğru yürürken, kalbi onun için acıyor, kolları onu kucaklamak için can atıyor. O her neyse. Kim olursa olsun. Ne yapmış olursa olsun.

Frank Alice'e döner ve kararsızca gülümser. Ne düşünüyor acaba? diye merak ediyor. Onunla geçirdiği her dakika için pişmanlık mı duyuyor? Birlikte geçirdikleri gecenin anılarını mı hatırlıyor? Onu şimdiden zihninin gözünde sapkın bir canavar olarak yeniden mi resmediyor?

Fügden yavaşça çıkışının en başından beri şiddetin yankılarını, boğazına sarılan elleri, caniliğin yavaşça yanışını hissetmiştir. Lily'nin arkadaşı bir numaralı dairenin kapısını açtığında ne bulacak? Boş bir oda mı? Bir ceset mi?

Kasabanın dışındaki ana yola doğru tepeye çıktıklarında diğerlerinden uzaklaşmaya başladığını fark eder.

"Frank? Nereye gidiyorsun?" diye seslenir Alice.

Önce onlara, sonra da sahil yoluna doğru bakıyor. 'Biz ...? Sadece hızlıca?'

Bir şey onu tepeden aşağıya, o ara sokaktan denize doğru çekiyor. Daha önce de bu yoldan yürümüştü. Birçok, birçok kez. Diğerleri başlarını sallayıp onu takip ediyor ve dar geçidin diğer ucundan çıktığında içgüdüsel olarak sağa dönüyor ve işte orada, Tavşan Kulübesi. Ama artık adı Tavşan Kulübesi değil. Dışarıdaki oymalı kayrak levhada 'Ivy Cottage' yazıyor. Yumuşak bir gök mavisine boyanmış ve pencereler çift camla değiştirilmiştir.

Küçük eve bakar ve ruhunun bir obruk gibi açıldığını hisseder. Burası hep birlikte bulundukları son yerdi. O gece bardan eve ailesiyle gelseydi, kızların peşinden koşmak yerine ailesiyle kalsaydı, üç kadeh tekila içip o insanları buraya getirmeseydi, hepsi o gece yatağa girecek, birlikte uyanacak, birlikte bir gün daha geçirecek, bir gün daha, bir gün daha; birlikte güneye dönecek, hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerdi. Kirsty akıl hastası olmayan bir adamla tanışabilirdi; Gray'in bir yeğeni ya da kayınbiraderi olabilirdi. Hatta bir karısı bile olabilirdi.

Bir ya da iki çocuk. Annesi boş yuvasıyla kaygı dolu bir deli gibi değil de normal bir insan gibi başa çıkabilirdi. Babası daha yaşlı ve daha gri olacaktı ve sonsuza dek normal, sıkıcı ve mükemmel olacaktı.

Hepsi onun suçuydu. Hepsi onun hatasıydı. Hepsi onun suçuydu.

O sırada Derry, elinde Alice'in kapı anahtarlarıyla Arnavut kaldırımlı bir ara sokağın ağzında belirir. Alice şaşkınlıkla onlara bakar. "Nereye gittiğinizi söylemeniz ne güzel," der. 'Az önce Sugar Bowl'a geri döndüm; dışarıdaki kadın hepinizi bu tarafa doğru giderken gördüğünü söyledi.

Alice özür diler ve Derry omuz silkerek ellerini ceplerine sokar. Hep birlikte kasabaya doğru yürümeye başlarlar. Frank kendini Derry ile yan yana bulur. Bir süre sessizce yürürler, sonra Derry, "Ee Frank, onu sen mi öldürdün?" diye sorar.

Başladı. "Ne?

Mark Tate. Onu sen mi öldürdün? Parmaklarına bakıp duruyorsun' - ellerine bakıyor - 'sanki onları tanıımıyormuşsun gibi. Sanki sana ait değillermiş gibi. Gözlerini kıсар. "Yani... bu mantıklı bir açıklama olurdu. Hafıza kaybını, gece yarısı hiçliğin ortasına kaçışını açıklar. Öyle değil mi?

Duruşunu ölçmeye çalışarak ona bakar. Ona meydan mı okuyor? Ona saldırıyor mu? Yoksa sadece onu bazı ilginç kavramlarla tanıştırmaya mı çalışıyor?

'Gerçekten bilmiyorum,' diyor. 'Onu öldürmüş olabilirim, evet. Pekala öldürebilirdim. Hem de ellerimle.

"Peki ya sen?

'O zaman ölmeyi hak etti. Ben de yaptığım şey yüzünden hapse girmeyi hak ediyorum. Omuz silkiyor, bu fikir karşısında bir denge ve rahatlama hissi duyuyor.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürürler.

Elli altı

Mark'ın telefonu yine çaldı.

Gray durdu, Mark'tan uzaklaştı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Endişeli karısı. Onu bir kanepenin kenarına sinirli bir şekilde tünemiş, kıvrılmış ellerinde buruşuk bir mendil, takıntılı bir şekilde arama düğmesine tekrar tekrar basarken hayal etti. Mark'ın telefonunun şarjı bitene kadar basmaya devam edecekti. Eğilip telefonu Mark'ın cebinden çıkardı ve sonra ölümcül, yankılanan bir savaş çılgılığı atarak odanın diğer ucuna fırlattı. Korkunç bir çatırtıyla davlumbaza çarptı, mutfak zemininde savruldu ve uzak köşede durdu. Davlumbazdaki ampul fısıldadı ve yanıp söndü. Sonra üzerlerine sessizlik çöktü ve Gray bir rahatlama dalgası hissetti.

"Güzeldi, seni danganak," dedi Mark. 'Şimdi daha da endişelenecek. Sen gerçekten bir eziksin.

Bir an için bastırılan öfke, iki kat daha kırmızı, iki kat daha güçlü bir şekilde yeniden ortaya çıktı.

Ve sonunda Gray, yirmi iki yıl önce Mark Tate'i ilk kez gördüğünden beri peşini bırakmayan o ilkel dürtüye yenik düştü ve ellerinin onu Mark Tate'e götürmesine izin verdi ve boynunun etrafında birlikte dönmelerini izledi ve Mark Tate'in nefesini kesmek için birlikte çalışan ellerini zihinsel olarak alkışladı, Sonunda Mark Tate Gray'in elleriyle savaşmayı bırakana, yumuşayana, kendi içine çökene, nefes almayı kesene, sonsuza dek çenesini kapatana kadar sıkmaya, engellemeye ve bloke etmeye devam etti.

Kitty Tate'in uçurumdaki evine yaklaştıklarında Frank, Alice'in elini tutar ve onu aceleyle kendisine doğru çeker.

Kadın döner ve ona bakar. Yüzünün artık ona dünyadaki her şeyden daha tanıdık geldiğini fark eder. Ve sonra ona söylemek üzere olduğu şeyden sonra bu yüzü bir daha asla göremeyebileceğini fark eder.

"Hatırladım," diyor. "Onu boğdum. Onu boğdum ve o öldü.

"Siktir. Duraksıyor. "Emin misin?"

"konuda olabileceğim kadar eminim.

Elini başının arkasına koyar ve saçlarını okşar. Bu hareket onda ağlama isteği uyandırır.

Birbirlerine bakarlar. Frank başını sallar.

Alice diğerlerine yetişir. "Frank hatırlıyor," diyor ağır bir sesle. "Mark öldü. Frank onu öldürdüğünü söylüyor.

Derry'nin "Çak bir beşlik Frank" diyerek sessizliği bozmasından önce keskin ve korkunç bir sessizlik oldu. Herif bunu hak etmişti.

Elli yedi

Lily onları evin dışında durmuş, derin bir sohbe dalmış halde görür. İç çekip kendini toparlıyor ve neşeli bir "Merhaba!" sesiyle onlara doğru yöneliyor.

Selamına karşılık verirler ve o da irkilir. "Ne oldu?" diye sorar.

Karşılıklı panik bakışları atarlar ve sonra Lesley kadın gülümseyerek, 'Yok bir şey. Her şey yolunda. Ee, nasıl geçti?'

Lily yine iç geçirdi. Kasabada yaptığı kısa araştırmalardan pek bir şey çıkmamıştı. Kitty Tate en son iki yıl kadar önce Ridginghouse Bay'de lüks ayakkabı dükkânının sahibi olan kadın tarafından görülmüştü. Kitty ona kuyruklu piyanosu için bir alıcıyla görüşmek üzere günübirlik geldiğini, gece kalmayacağını ve akşam erkenden eve döneceğini söylemişti. Bir çift deri bot denemiş ama hiçbir şey almamıştı. Mutsuz görünüyordu.

Kimse Kitty'nin tam olarak nerede yaşadığını bilmiyor gibiydi. "Harrogate yolu" genel izlenimdi. Ve hepsi bu kadardı.

"Yıllardır buraya gelmediğini söylüyorlar," diyor Lily. "Ama ben geldiğini biliyorum. Dün buradaydı. Yani. Omuz silkiyor. "Her şey hâlâ bir gizem.

Peki ya arkadaşın? Terk edilmiş daireye gidecek olan? Ondan henüz bir haber almadın mı?

Başını sallıyor. "Birkaç dakika önce onu aradım. Trendeydi, yirmi dakika uzaktaydı. Beklemek zorundayız.

Lesley eve doğru bakarak, "Pekala," dedi. "İçeri girelim mi?

Frank adındaki adam eve girerken garip davranır. Çekingen ve yavaş hareket eder, elleri bilinçsizce duvarları ve yüzeyleri yoklar. Önce yukarı sonra aşağı bakar ve kadın ellerinin titrediğini fark eder.

"Her şey tamamen aynı," diyor. 'Tıpkı eskiden olduğu gibi. ...' dışında. Dönüp bunu Alice'e söylüyor, '. . . o öldü. Evet, diye düşünüyor Lily, evet. Ölü bir ev.

"Tek bir oda kaldı," diyor. "Gelin. Merdivenlerden yukarı sessizce onu takip ederler.

İkinci merdivenden yukarı çıktıklarında Frank kontrolsüzce titremeye başlar.

"Burası bizi getirdiği yer," diyor. "Bizi sürüklediği yer. Ve burası' - üzerinde durduğu basamağı işaret ediyor - 'burası kız kardeşimi sıkıştırdığı ve benim önümde ona tecavüz etmeye çalıştığı yer.

Diz çöküyor ve parmak uçlarını eski halının üzerinde gezdiriyor. "Bak, kan. Bu Mark'ın kanı. Kafa derisinden. Bir elbise askısıyla yırtıp açtığım yerden. Kocan,' dedi, birden Lily'ye bakarak. "Yara izi var mıydı? Saçının altında? Buralarda mı?" Başının tepesini işaret ediyor.

"Kocamın saçları çok gürdür," diyor Lily. "Altında ne olduğunu bilemezdim. Ama bu bir yalan. Tarif ettiği yarayı hissetmiş, geceleri ellerini o saçların arasında gezdirirken hissetmiş. Orada bir deri çıkıntısı var, sert, küçük bir eski sakız parçası gibi. Bir keresinde ona bunu sormuş; o da bunun bir çocukluk kazası olduğunu söylemiş. Bu, onun yara izini sevmesine, hem fiziksel bir parçası hem de kendisiyle çok nadiren paylaştığı kişisel tarihinin sembolik bir simgesi olarak sevmesine neden olmuştu. Sevişmeleri sırasında onu arar, parmak uçlarının gizlice, kısa süreliğine ona sürtünmesine izin verirdi. Ve şimdi aynı yara izi, sanki diğer pek çok kanıtın ışığında buna ihtiyacı varmış gibi, her şeyden çok sevdiği adamın, uğruna ailesinden, evinden ve hayatından vazgeçtiği adamın, kadınlara zarar veren vahşi ve kötü bir adam olduğunun kanıtıydı.

Tüm bunları bir kenara iter ve onları tavan arasındaki odaya götürmeye devam eder.

Kapıyı iterek açarken Frank, "Burası o oda," diyor. 'Bizi kilitli tuttuğu oda. Ama tamamen farklı görünüyor.

Hepsi bir süre ayakta durup boş odayı değerlendirir. Lesley, "Doğru," der. Hepimiz . Ve hepimizin üzerinde adresi olan bir şey bulana kadar burayı adli olarak inceleyeceğiz.'

Çok uzun sürmez. Alice bunu mutfaktaki eski bir şifonyerin çekmecesinin arkasında bir teslimat notunun üzerinde bulur.

Bayan Kitty Tate
The Old Rectory
Coxwold
Harrogate
YO61 3FG

Hepsi bir süre ona bakar. Lily ne düşüneceğini bilemez. Bu kadınla, Carl'ı yıllarca polisten koruyan, evlendikleri gün telefonda konuştuklarında annesi gibi davranan bu kadınla, yasemin kokan, güzel kıyafetleri olan ve kendini bu kasabanın insanlarından uzakta, bir uçurumun üzerindeki ölü bir evde saklayan bu hüznü, yalnız kadınla tanışmak istiyor. Her şeyi daha net anlayabilmek için onunla tanışmak istiyor. Ama o da korkuyor, Carl'dan nefret etmesine neden olacak şeyler duymaktan korkuyor. Çünkü Carl'dan nefret etmiyor. Etmesi gerektiğini biliyor ama etmiyor. Ondan hiç nefret etmiyor.

Bunları düşünürken telefonu çalar ve arayan Russ'tır; önce telefonuna, sonra diğer insanlara bakar ve onlar da korkudan endişeye ve sabırsızlığa kadar çeşitli ifadelerle ona bakarlar. Derin bir nefes alır ve sonra cevap verir.

'Merhaba Russ. Daha gelmedin mi?'

"Evet," diyor Russ. "Ben buradayım. Ama Carl burada değil. Saçlarını yüzünden çeker ve kaşlarını çatar. "Doğru yerde misin?"

Evet. Evet. Daire bir. Wolf's Hill Bulvarı. Kesinlikle buradaydı, bağları, ipleri görebiliyorum - tam bir karmaşa. Burası . . . Bir süredir burada olmalı, öyle diyelim. Ama şu anda burada değil. Gitti.'

Kalbi hızlanır ve rahatlayarak yumuşar. "Oh," der, "Tanrı'ya şükürler olsun. Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun.

Diğer insanlar gözlerini kocaman açarak ona bakarlar.

"Evet," diye devam ediyor Russ. 'Sanırım bir yönden iyi. Başka bir açıdan da ... Şey, bilirsiniz, nerede o? Ne yapıyor? Yani, Lily, tehlikeli olabilir.'

Öfkeli bir şekilde nefes alıyor, öfkesinin yersiz olduğunu biliyor ama hissettiklerini değiştiremiyor. "Benim için değil, o değil. Sonra telefonu kapatır.

Diğerleri hâlâ ona bakıyor. 'Orada değil,' diyor onlara.

"Yani kaçtı mı?" diye sorar Alice. Şaşırılmış görünüyor.

İç çekiyor. "Evet. Kendini çözdü ve kaçtı. Onunla iletişim kurmaya çalışmadığı, onu bulmaya gelmediği gerçeğini düşünmemeye çalışır.

Derry ve Alice Frank'e dönüp sorgulayıcı bir ifadeyle bakarlar.

"Onu öldürmedin mi?" diyor Alice.

Bembeyaz ve sarsılmış görünüyor. "Bilmiyorum," diyor. 'Düşündüm ... ama belki de değildir. Belki de sadece bilinci yerinde değildi? İç çekiyor. "Gerçekten bilmiyorum.

Bir an için kimse bir şey söylemiyor.

Sonra Lesley kol saatine bakar ve şöyle der: 'Doğru. Saat on ikiyi çeyrek geçiyor. Ofisi arayacağım ve beni beklememelerini söyleyeceğim. Sonra da Kitty Tate'i bulmak için Coxwold'a gideceğim. Peki ya geri kalanınız?

Derry, Alice'e çocuğunu okuldan alacağını söyler ve geri kalanlar Lesley'nin arabasıyla dönmesini beklerler. Büyük beyaz evin ön merdivenlerinde otururlar.

garip bir sessizlik. Güzel bir gün olmuştur; gökyüzü soluk mavidir ve yumuşak bir esinti ayaklarının dibine kiraz çiçekleri samaktadır.

Sonunda Lily Frank'e döner ve "Yani onu öldürdüğünü m sandın?" diye sorar.

Sanki orada olduğunu unutmuş gibi ona bakıyor. Sonra başını sallar. "Evet," dedi basitçe. "Evet. Ondan uzaklaşıp ellerine bakıyor. "Sevdiğın adam bir canavar," diye ekledi sessizce.

"Ama yine de," diyor. 'Onu öldürmeye çalıştın. Onu orada lme terk ettin. Bu seni ne yapar?'

Frank i çeker. Martıların uzaktan gelen sesi, çitlerin arasındaki küçük kuşların cızırtısı, ağaçların tepesinden onlara bakan bir ispinozun ötüşü dışında bir an sessizlik olur. "Bu beni yanlış yapıyor," diyor. "Ama beni bir canavar yapmıyor.

Elli sekiz

o kadar çok şey var ki Ridinghouse Körfezi'nden Coxwold'a garip bir şekilde sessiz bir yolculuk oluyor. Lesley, üzerinde çalıştığı diğer hikayeler hakkında bazı yüksek oktanlı iş aramaları yapmak için eller serbest özelliğini kullanıyor: Hull'da tecavüze uğrayan bir kadın, Goole Rıhtımı'na yanaşan bir geminin ambarında ölü bulunan üç Filipinli adam, Beverley'de çok sevilen bir barın yıkılmasına bölge sakinlerinin tepkisi.

Alice dalıyor ve gözlerini kırlara dikeyor. Çok güzeldir: soluk ve güneşli, altın rengi kolza ve ayçiçekleriyle dolu tarlalar. Sonra Frank'e bakar. O hareketsiz ve sessiz, kendi penceresinden bakmaktadır.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" diye sorar.

Omuz silkiyor. 'Daha önce de ortadan kayboldu. Şimdiye kadar her yerde olabilir.

Sesini alçaltıyor. "Söylediğin şey, yaptığın şey hakkında. Birini boğma taklidi yapıyor. "Bunun olduğuna emin misin? Kesinlikle ...?"

"Eminim," diyor kararlı bir şekilde. "Bu oldu.

Başını sallıyor. Frank'in aklından geçenleri hayal etmesi imkânsızdır. Onu ilk gece, yalınayak, banyodan yeni çıkmış, Kai'nin kapüşonunu giyerken düşünüyor. O zaman bomboş ve yüksüzdü. Şimdi farklı görünüyor, bir şekilde daha ağır, yeniden ortaya çıkan pek çok anının ağırlığı altında gömülü.

Yolun kenarındaki bir tabelada 'Coxwold ½' yazıyor. Bir dakika sonra Lesley'nin navigasyonu ona sağa dönmesini söyler. Yolculuğun son ayağı boyunca sessizliklerini korurlar. Alice köye girdiklerinde kartpostalları andıran köye hayran kalır: iki yanında parlak yeşil çimenlerin bulunduğu geniş cadde, çekici, soluk taş evlere, fayton hanlarına ve çay dükkânlarına doğru eğimlidir. Geçiyorlar

Vadinin tepesinde yakışıklı bir kilise ve sonra uydu navigasyonu onlara sola dönmelerini söylüyor ve köyden uzaklaşan küçük bir dönüş yapıyorlar ve oradalar. Old Rectory, kilisenin hemen arkasında yer alıyor. Üç kanatlı, güzel bir evdir; çakıllı araba yolu ve eski ağaçları vardır; ön kapının yanında kocaman bir manolya çiçek açmıştır.

Lesley motoru durdurur ve hepsi bir süre eve bakar.

"Ben gideceğim," diyor Lily, emniyet kemerini açarak. "O benim akrabam ve ben gideceğim.

Lesley itiraz etmeye başlar ama Lily elini hoş olmayan bir şekilde yüzüne yaklaştırır ve "Hayır, bu kadını bulmak için buraya yalnız geldim. Hepinizi istemedim.

"Kusura bakmayın," diyor Lesley, "ama biz olmasaydık siz hâlâ Ridinghouse Bay'de elinde küçük fotoğraf albümünüzle dükkan dükkan dolaşıyor olurdunuz. Üzgünüm ama Frank ve Alice'in de en az sizin kadar bu kadının söyleyeceklerini duymaya hakları var. Frank'in hayatı, bu kadının yeğeninin ona ve ailesine yaptıkları yüzünden mahvoldu. Ya hepimiz içeri gireceğiz ya da ben hemen dönüp eve gideceğim.

"Sen sadece hikayeyi önemsiyorsun.

"Evet. Tabii ki hikayeyi önemsiyorum. Benim işim bu. Ancak "hikayeyi" önemsemek, sonucu ya da oyuncularını önemsemediğim anlamına .

Alice'e iki kızını da hatırlatan huysuz bir sessizlikten sonra Lily, "Peki," dedi. "Hepimiz gideceğiz.

Ön kapı evin sol tarafındaki bölüme yerleştirilmiştir. Lesley zili çalar ve topukların kaldırım taşlarına çarpma sesi duyulur, ardından kapı zincirle açılır ve içeride solgun ve güzel bir kadın yüzü vardır: solgun, çökük yanaklar, dudaklarında umut dolu bir pembe leke, bir tutam beyaz sarı saç, yumuşak yasemin kokusu.

"Merhaba!" diyerek onları kolayca selamlıyor ama sonra her birine tek tek bakarken endişeli görünüyor. "Affedersiniz, Ocado'dan bir teslimat bekliyordum. Yardımcı olabilir miyim?

"Benim adım Lily," diyor Lily, "dün sizinle telefonda konuşmuştum. Yeğeniniz Mark ile evliyim.

"Saçmalama," diyor yüzünü buruşturarak. "Mark öldü.

"Aslında," diyor Lesley, öne doğru iterek, "değil. Ve biz Öyle olmadığını biliyorum çünkü bu adam' - Frank'i işaret ediyor - 'geçen hafta onu boş bir daireye kilitledi ve "ölü" yeğenin ona her şeyi anlattı, boğulduğu iddia edilen gece onu kayalıklardan nasıl çıkardığın ve eve götürdüğün ve kendi annesi dahil kimseye söylemediğin de dahil.

Kitty Tate gözlerini kısar. "Peki sen kimsin?" diye sorar Lesley'e.

"Lesley Wade. Kitty'ye elini uzattı. "Ridinghouse Gazetesi.

Kitty kapıyı yüzüne kapatmaya başlar ama Lesley ayağını çoktan aralığa sokmuştur. "Kayıt dışı çalışıyorum," diyor. "Yardım ediyorum. Ortada bir hikaye yok. Henüz yok. Eğer varsa, bu bir araştırma olacak, büyük bir haber, tam röportajlar, müstehcen bir şey olmayacak.

Kitty kapıyı tekrar kapatmaya çalışır.

"Bak!" diyor Lesley. 'Bu adamı görüyor musun? Bu Graham Ross. Hatırladınız mı? Kirsty'nin kardeşi, Kitty. Evinize gelen çocuk; yeğeninizin rehin alıp saldırdığı, kolunu kırdığı çocuk. Terörize edilmiş. Ve o gece ne olduğunu hatırlayamadığı için tüm yetişkin hayatını bir belirsizlik içinde yaşadı. Kitty'nin kapatma kararlılığına karşı kapıyı daha da zorlamak için duraklıyor. "Ve şimdi hatırladı. Mark Tate'in ne yaptığını hatırladı. Bunu ona borçlusun Kitty, bildiklerini ona anlatmayı borçlusun.

Kitty aniden kapıya uyguladığı baskıyı gevşetir ve bakar. Doğrudan Frank'e bakar ve iç çeker. Gözleri yaşlarla dolar. "Seni zavallı çocuk.

Sonra kendini toparlıyor ve bakışlarını Lesley'e çeviriyor. "O içeri girebilir," diyor, "ama siz giremezsiniz.

"Ama-!" diye başladı Lily.

Kitty onu görmezden gelir ve bakışlarını tekrar Frank'e çevirir. "Lütfen," dedi, "içeri gel. Size elimden geldiğince çok şey anlatacağım.

Frank önce Alice'e sonra Kitty'ye bakar. 'Lütfen arkadaşımı içeri alabilir miyim? Alice bana göz kulak oluyor. O hiçbir şeyin parçası değil. Sadece iyi bir insan.'

Kitty ters bir şekilde başını sallar ve onları içeri almak için kapıyı açar. Lily ve Lesley'e dönüp özür dilercesine gülümserler. "Şey," der Lesley, "sanırım gidip bir krem deneyebiliriz.

Çay?'

"Kremalı çay" nedir?

"Pasta. Hadi gel.'

Kitty onları mutfağına götürüyor. Koyu renkli ahşap ve kirli beyaz formika karışımı bir mutfak, ortadaki adanın üzerinde asılı sarkıt lambalar, diğer uçta iki büyük kanep ve bakımlı bir bahçeye açılan Fransız pencereleri. Onları mutfak masasına oturtuyor, büyük boy puantiyeli bir demlikte çay yapıyor ve bir paket Duchy saplı zencefilli bisküvi açıyor.

Sonunda oturur ve düzgün lacivert pantolonunun paçalarını küçük kalçalarının üzerinde düzeltir. "Başına gelenler için çok üzgünüm," diyor Frank'e. "Baban ve kız kardeşin için çok üzgünüm ve keşke ... Duraklıyor. "O gün sahilden eve gelip bana bu "iyi aile "den ve pasta yapacağımızdan bahsettiği anda bir düğmeye basıldığını anlamıştım. Bu işin sonu kötü bitecekti. Mark her zaman ...' Tekrar durakladı, çaydanlığın kapağını kaldırdı, karıştırdı, tekrar kapattı, '. . sıkıntılıydı," diye bitiriyor. "Kocamın erkek kardeşi ve karısı, onu oldukça yaşlıyken evlat edindiler. Sekiz yıl, dokuz yıl gibi bir şeydi. Kızları ergenlik çağındaydı, daha bağımsız olmaya başlamıştı ve sanırım hayatlarının bu evresini sonlandırmaya hazır olmadıklarını düşünüyorlardı. Ama bir bebek sahibi olup her şeye yeniden başlama fikrine de hazır değillerdi. Böylece daha büyük bir çocuğı evlat edinme fikrine kapıldılar. Ve tabii ki Mark çok güzel bir çocuktı.

ve istismara maruz kalmış bir çocuğun sonuçlarını çok fazla düşünmediler. Tüm yaraları iyileştirebileceklerini ve tüm acıları telafi edebileceklerini düşündüler ve ne yazık ki yanıldılar. Bu çok zordu.'

Demlikten üç bardak çay doldurur, demliğı tekrar paspasın üzerine koyar ve Alice'e süt sürahisini uzatır. 'Kendi sütünü yapmana izin vereceğim - herkesin farklı zevkleri var, değil mi? Her neyse. Onunla baş edemediler. Mark her şeyi istiyordu: en iyi giysileri, en iyi oyuncakları, anne babasının zamanını ve ilgisini. Kız kardeşi Camilla, bu girdapla başa çıkamadığı için on yedi yaşındayken bir arkadaşının ailesinin yanına taşındı. Ama nedense Mark kocamın ve benim yanımda sakindi. Sanırım kendi çocuğumuz olmadığı için. Bizimle yaşamadığı için onu evcilleştirmeye çalışmamıza gerek yoktu. Bütün bu araziye sahiptik' - Fransız pencerelerini işaret ediyor - 'köpekler, deniz kenarındaki büyük ev. Tatillerini bizimle geçirirdi, çoğu hafta sonunu. Bir an için bile onun kolay biri olduğunu söylemiyorum. Mark hiçbir zaman kolay olmadı. Ama daha az karmaşıktı. Özellikle de benimle çok güçlü bir bağımız vardı. Ama yaşlandıkça ...' Elindeki bisküvi tabağını Alice'e doğru uzattı. "Bilmiyorum, çok daha karanlık bir tarafının ortaya çıktığını gördüm. Özellikle de kızlarla olan ilişkisinde. Sanırım tam bir zorbaydı. Kızların sadece kendi ihtiyaçlarını karşılamak için orada olduklarını düşünüyordu. Eve getirdiğı ve güzelliğı karşısında gözleri fal taşı gibi açılan o güzel kızlara karşı hiç de hoş olmayan davranışlar sergilediğini gördüm. Başını sallıyor ve iç çekiyor. "O zamanlar bile bir gün kötü bir şey olabileceğinden endişeleniyordum. Ama ne bileyim, gece çantasıyla, benim için bir kutu çikolatayla, bir ayı kucaklamasıyla gelirdi; ayı kucaklamalarına bayılırdım. Kocam hiçbir zaman sarılmayı sevmezdi ve sanırım ben de Mark'tan bu zevki aldım. Her neyse, köpekleri kucağına alır, dışarı çıkarır ve saatlerce onlara top atardı ve ben de burada oturup onu izler ve düşünürdüm:

Tüm aptallıklarından kurtulacak, harika bir kızla tanışacak ve sonunda anlayacak ve o zaman mükemmel olacak.

"Ve sonra kocam öldü. Kitty iç geçirdi. "Ve bunu pek iyi karşılamadı. Nedense bunun için beni suçluyor gibiydi. Ayı kucaklamaları durdu. Çikolatalar, eğlence ve kahkahalar durdu ve itiraf etmeliyim ki, onun varlığını oldukça baskıcı bulmaya başladım, sadece ben ve o. Bu aşamada ailesinden tamamen uzaklaşmıştı ve bizimle yaşıyordu. Bir olaydan sonra on sekiz yaşındayken onu evlatlıktan reddettiler. . .'

"Olay mı?" diyor Frank. "Ne olayı?"

Kitty pantolonunun paçalarını tekrar düzeltir. "Bir kızla bir şey. Kız kardeşinin bir arkadaşıyla. Herhangi bir suçlamada bulunulmadı ama çok tatsız bir durumdu ve ailesi ilişkiyi kesmeye karar verdi. Affedilemez, gerçekten affedilemez. Başını yavaşça sallıyor. "İlk başlarda kocam öldükten sonra burada olmasını takdir ediyordum ama birkaç hafta sonra ... şey, onunla yaşamak giderek zorlaştı. O yaz, daha önce pek çok yaz yaptığımız gibi Riddinghouse Körfezi'ne gittik. Bunun işleri biraz hafifleteceğini düşünmüştüm. Ama orada daha da kızgındı, bana kızgındı, dünyaya kızgındı. Onda bir kötülük vardı. Yatak odamın kapısını kilitleyerek uyumaya başladım. Son yorumunun dokunaklılığını fark edip etmediklerini kontrol etmek için ikisine de bakar.

"Sonra bir gün neşe içinde eve geldi, keklerden ve sizden, bu "güzel aileden" bahsetti. Bir kız olduğunu anladım ve sanırım bir parçam, belki de budur diye düşündü. Onu düzeltecek olan efsanevi kız. Sonra o gün hepiniz ortaya çıktınız ve ben küçük Kirsty'yi gördüm: çok genç, çok saf, Mark gibi hasarlı bir ruhla başa çıkamayacak kadar aciz. Ve kalbim yerinden fırladı.'

Alice Frank'e bakar. Ne düşünüyor acaba? diye merak eder. Çok kapalı, çok uyuşmuş görünüyor.

"Her neyse," diye devam ediyor Kitty, narin parmak uçları çay fincanının kıvrımında bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Onu dışarı çıkardı, aşık olmuş gibiydi, ona çiçekler aldı, sinemaya götürdü, sonra aniden eve geldi ve her şeyin bittiğini, umursamadığını, tam olarak "umurunda olmadığını" söyledi, daha iyisini yapabileceğini, onun sadece biraz ... Durdu ve ağzını büzdü. "Şey, bilirsiniz, pek hoş değildi. Ama sadece bir ya da iki gün sürdü ve sonra yoluna devam eder gibi oldu, bana evden bir kızın geleceğini söyledi, bir şarkıcıymış. Birkaç arkadaşıyla birlikte onu izlemeye gidecekmiş. Rahatlamıştım. Çok rahatlamıştım. Kocamın ölümünden sonra nihayet hayatına devam ediyor gibiydi. Kız kardeşine olan garip saplantısı uzak bir anı gibi gelmişti. Konserden sonra arkadaşlarını, belki de kasabadan birkaç iyi insanı davet etmek istediği için o gece dışarı çıkıp çıkamayacağımı sordu. Barla sınırlı kalacağını söyledi. İdare edilebilir. İşin kontrolden çıkmasına izin vermeyecekti. Ben de tabii ki evet dedim. Bu kadar mutsuzken onu mutlu etmek için her şeyi yapardım; bu kadar anormal davranırken normal davrandığını görmek için her şeyi yapardım. Böylece gece için buraya geri döndüm. Evin bana ait olması, Mark için endişelenmemek güzeldi. Ta ki ...' Yanağındaki bir kas seğiriyor ve tırnaklarını fincanın kenarlarına geçiriyor. "Gecenin birinde yol kenarındaki bir kutudan gelen telefon." "Başım belada." Tanrım. Asla unutmayacağım. Başım belada. Sanki onunla tanıştığım ilk günden beri bu telefonu bekliyordum. Ve işte gelmişti. Nefes nefese ve acı içindeydi. "Ölüyorum" deyip duruyordu. Ölüyorum! Polisi aramama izin vermedi. Nedenini sormadım bile çünkü içten içe nedenini biliyordum. Neyi değil. Ama nedenini. Doğruca arabaya bindim ve işte oradaydı, Middlehurst Körfezi'nin aşağısındaki kayalıklarda, kan gölünün içinde oturuyordu. Beyaz-maviydi. Denizin tükürdüğü korkunç bir şey gibiydi. Park ettim ve evden çıkarken ayaklarımın ilk bulduğu o aptal ayakkabılarla kayalıklardan aşağıya tırmandım. Kayarken bir şey bacağımı kesti. Yara izi hâlâ duruyor. İşte.' Düzgün ayakkabıları yuvarlıyor.

Pantolonunu indiriyor ve onlara sol baldırının yan tarafındaki parlak, dikey yara izini gösteriyor. Pantolonunun paçasını yavaşça aşağı çeker ve devam eder. "O gece deniz çok vahşiydi, kulakları sağır ediyordu. Teknelerinde el fenerleri olan sahil güvenlik görevlilerini, denize açılan cankurtaran botunu, kasabada yanıp sönen mavi ışıkları görebiliyordum. Uykulu eski Ridinghouse Körfezi o gece canlıydı. Bunu asla unutmuyacağım. Ona giden yolu buldum ve onu ayağa kaldırmayı başardım. Tekneler yaklaşıyordu. Sadece birkaç dakikamız vardı. Sonra aşağıdaki yamacı işaret etti. "Kontrol et, dedi, ölmüş mü kontrol et.

Frank sertleşir; omuzları geriye itilir.

"Kayalardan aşağı kaydım ve o oradaydı..." "O mu?

Alice keskin bir sesle. "Kirsty'yi mi kastediyorsun?"

"Evet," diyor Kitty. "Elbette. Mark sana söylemedi mi?"

"Bana neyi anlatacaksın? Frank'in sesi yumuşak bir inilti olarak çıkar.

"Ah. Kitty telaşlanmış görünüyor. "Sanırım... şey. Sana tam olarak ne söyledi?"

Onu bıraktığını. Kızın "solduğunu", onu kurtarmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını.

"Ah. Kitty'nin yüzü kızarır ve parmakları boynundaki ince altın zincirde asılı duran inciye gider. 'I . . . I . . . Ne olduğunu bilmiyordum. İlk başta ne bileyim, sarhoşça bir şey olduğunu, belki de onu kurtarmaya çalıştığını düşündüm. Yanına gittim ve nabzını hissettim, hala hayattaydı. Ama bilinci yerinde değildi.'

"Ve sen ambulans çağırmadın mı? Frank'in boynundaki tendonlar öfkeyle gerildi. "Yapmadın-

"Boğazıma bıçak dayadı.

"Kim?" diyor Frank kuşkuyla. "Mark mı? Yaralı olduğunu söylediğini sanıyordum. Çok kan kaybettiğini?"

Yaralıydı. Öyle görünüyordu. Ama Kirsty'yi kontrolden döndüğümde "Eee?" dedi. "Nefes alıyor." dedim. O da "Bizi buradan çıkar, hemen" dedi. Ve tabii ki reddettim. Tabii ki reddettim. "Hayır. Ambulans çağırıyorum!" dedim. Sendeleyerek ayağa kalktı ve bu bıçak

ortaya çıktı. Birden beni arkadan yakaladı, bıçağı boğazıma dayadı ve düşündüm: İşte burada. Beni öldürecek.'

Bir an duraksadı ve çayından bir yudum aldı. "Kız kardeşini arabama taşıdık ve arkaya yatırdık.

"Hâlâ hayatta mıydı? Frank'in sesi inançsızlıkla boş çıkıyor.

Yaşıyordu. Evet, yaşıyordu. Yaşıyordu.

"Onu hayata döndürmeye çalıştınız mı? Onu hayata döndürmeye çalıştınız mı?" "Bana izin vermedi.

"Ve o öldü mü? Evet mi?"

Gözyaşları Kitty'nin gözlerini cama çevirdi. Sadece bir kez başını sallıyor. "Çok kısa bir süre sonra. Eve giden yolu yarılamaadan önce.

"Arabanın arka koltuğunda mı?" diye soruyor.

Kitty şimdi ağlıyor. Gözyaşları solgun yanaklarına sığıyor ve kıvrılmış parmaklarının tersiyle onları siliyor. "Çok özür dilerim. Sadece ... Çok korkmuştum. Elinde bıçak vardı. Bilmiyordum...'

"Nerede o? Frank de ağlıyordu. "Kirsty nerede?" "O - oh, Tanrım. Çok ama çok üzgünüm. Arabayı park ettik garajım arka tarafta.' Güzel bahçesinin uzak ucunu gösteriyor. "Orada saatlerce kaldık. Yani, kelimenin tam anlamıyla, saatlerce. Kirsty de arkada. İsterik bir haldeydim. Tamamen histerik. Kapının bekliyorduk. Sirenleri bekliyorduk.' Bir an için iki eliyle yüzünü kapattı. Arabanın radyosunu yerel haberlere ayarlamıştık. Bekledik, bekledik ve sonunda ertesi gün öğle vakti haber geldi: aramayı durdurmuşlardı. Dışarıda hala insanlar vardı, kasaba halkı, kendi teknelerinde, ama resmi arama sona ermişti. O akşam tatlı bir polis memuru kapıma gelip bana bunu söyledi. Mark ve kız kardeşinin boğulduğu sanılıyordu. Baban onları kurtarmaya çalışırken ölen kahramandı. Senden hiç bahsedilmedi. Şok olmuş gibi davranmak zorunda kaldım.'

"Ama kız kardeşime ne yaptın? Franks gürleri. Ayağa kalktı. "Nerede o?"

Kitty'nin vücutu küçülür, sanki kendini bir kutuya sığdırmaya çalışıyormuş gibi. Sonra yavaşça ayağa kalkıyor ve 'Gel' diyor.

Alice Frank'e bakar, o da telaşla ona bakar. "Sadece gel.

Ayağa kalkarlar ve Kitty'yi Fransız pencerelerine kadar takip ederler. Perdelerin arkasındaki çividen bir anahtar çıkarıyor ve kapıyı açıyor. Sonra onları çayır çiçekleriyle, liken benekli vazolarla ve ağlayan söğütlerle dolu kıvrımlı yataklardan oluşan bahçenin öbür ucundaki tarlalara doğru yönlendirir. Burada yaşlı ve heybetli bir meşe ağacı var, parlak mavi gökyüzüne karşı yeşil yapraklardan oluşan dev bir puf topu.

Kitty küçük beyaz tomurcuklarla bezenmiş bir gül fidanının yanında duruyor. "Kirsty burada.

"Onu gömdün mü?

Hayır, onu ben gömmedim. Tabii ki ben gömmedim! Onu Mark gömdü. Beni eve kilitledi ve onu gömdü. Gül fidanını ben diktim. Daha sonra.'

Frank dizlerinin üzerine, yumuşak bahar çimlerinin üzerine çöker. Ellerini açıyor ve avuçlarıyla yeri okşuyor. Sonra bastırılmış bir öfkeyle Kitty'ye bakıyor. "Bunca yıl," diyor sesi çatlayarak. "Annem.

"Anneni düşünmediğim bir gün bile olmadı.

Franks bakışlarını öfkeyle tekrar ona çevirir. "Nerede o?" diye sorar. "Nerede olduğunu biliyor musun?

Hayır. Bilmiyorum. Beni o kızla telefonda konuşturup annesi gibi davranmaya zorladığı günden beri konuşmadım. Bana bunu neden yaptırdı bilmiyorum. Bana inat olsun diye sanırım. Bana acı çektirmek için. İç çekiyor. "Ona şans diledim ve sonra kendimi onun hayatından çıkaracağımı söyledim, hayatının büyük bir parçası olduğumdan değil. Kimliğini değiştirdiğinden beri değil. Benimle konuşmak ya da beni ziyaret etmek onun için çok riskliydi. Ama ona bu hilede daha fazla rol alamayacağımı söyledim. Ben de ona biraz para gönderdim. Ve umdum ki

sonunda durulacak ve normal olacaktı. Kızın sesi ...' Omuz silkiyor. "Kendi başının çaresine bakabilecek gibiydi. Sesi sert geliyordu. Ben de onları kendi hallerine bıraktım.

Frank hâlâ kız kardeşinin yirmi iki yıl önce gömüldüğü yere bakmaktadır. Kırılmış görünüyor.

Alice onun yanına çömelir ve kolunu omuzlarına koyar.

Kitty'ye bakar. "Son sözleri neydi? Sözleri kederle boğulmuştu.

"Tek kelime etmedi Graham. Gözlerini bile açmadı."

"Anlamıyorum," diye ağlıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Bunca yıldır burada, senin tasarım mutfağında oturuyorum. Akşam yemeğini yiyordum. Televizyon seyretmek. Manzaraya bakarken, onun orada olduğunu bilerek? Bunu nasıl yapabildin?

"Ama ben burada yaşamıyorum! Kitty ağlıyor. "Tabii ki yaşamıyorum! Ridinghouse Bay'de, çatı katında yaşıyorum. Buradan nefret ediyorum! Burayı satıp hayatıma devam etmeyi çok isterdim. Ama yapamam. Bahçesinde ceset olan bir evi nasıl satabilirim? Ve şu anda burada olmamın tek nedeni o kız, seninle gelen kız," diyor, evinin önünü göstererek. "Beni aradı. Dün sabah. Neden cevap verdiğimi bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum. Saatlerdir beni arıyordu. Mark olduğunu düşündüm ve cevap vermedim. Sonra zil sesi kesildi ve yaklaşık yarım saat sonra başka bir numara geldi, bir cep telefonu numarasıydı ve bunun Mark'ın numarası olmadığını biliyordum ve başka birinden arama bekliyordum ve içgüdüsel olarak, düşünmeden açtım. Tanrım. Sonra kapı zili çalmaya başladı ve o olduğunu sandım! Bütün eşyalarımı bir çantaya attım ve kaçtım.

"Ama biz oradaydık," diyor Alice. 'Zili çalan bizdik. Gittiğinizi görmedik. Dışarıda park etmiş bir araba yoktu.

Kitty iç çeker. "Arka yoldan, uçurumun merdivenlerinden aşağı indim. Arabamı sahildeki otoparkta park halinde tutuyorum. İnsanların orada olduğumu bilmesinden hoşlanmıyorum. Orada olmayı seviyorum.

. . . görünmez. İşte bu yüzden buradayım Graham, bu harap, berbat evde. Kalpsiz olduğum için değil. Çünkü, sana söz veriyorum, kız kardeşinin öldüğü geceden beri kalbim acımayı bırakmadı. Bir an bile.'

Konuşma kesilir ama üçü de yerlerinde kalır; Kitty ve Alice ayakta, Frank hâlâ gül ağacının yanında dizlerinin üzerindedir; keder, suçluluk, dehşet ve yalanlardan oluşan korkunç bir tablo.

Bir an için mutlak bir sessizlik olur. Sonra Alice yavaşça eve doğru döner ve şöyle der: "Diğerlerini bulmamız gerek. Bazı telefon görüşmeleri yapmalıyız.

Elli dokuz

Lily önündeki yemeği inceliyor. Garson onu gümüş maşayla tabağına koyduğunda kaya gibi ses çıkaran büyük bir çörek var. İki tabaktan oluşan bir tabak var, biri diğerinin üstünde ve gümüş bir direk onları birbirine bağlıyor. Burada birçok küçük kek var, bazıları o kadar güzel ki onları yemeyi hayal bile edemiyor. Ayrıca sanki bebeklerin yemesi için yapılmış gibi görünen son derece küçük sandviçler de var. Bir tanesinin içinde salatalıktan başka bir şey yokmuş gibi görünüyor.

Lesley narin fincanlara çay dolduruyor ve Lily'ye meraklı gözlerle bakıyor.

"Peki," diyor, "anlat bana. Mark'ta aşık olduğun şey neydi?"

Lily omuz silkiyor. Soru dostça değildir. Asıl sorduğu soru : Böyle bir canavarı kocan olarak nasıl seçebildin? "Ona aşık oldum çünkü nazikti. Ve yakışıklı. Ve güçlü. Çünkü bana saygı duyuyordu. Ve aileme. Çünkü içinde acı olduğunu söyleyebiliyordum ve bunu düzeltmek için yardım etmek istedim. Ona aşık oldum çünkü bir erkekte olmasını istediğim her şey onda vardı.

'Ama sen hiç almadın mı? Bilmiyorum, hisler? Tam olarak doğru olmadığına dair? Bir şeyler sakladığına dair?"

"Hayır," diyor. "Asla. Biz mutluyduk. "Peki, neden senin için gelmediğini merak ediyorum?"

"Ne zaman kaçtığını bilmiyoruz," diye cevap veriyor Lily ilkel bir tavırla. 'Dün gece ya da bu sabah kaçmış olabilir. Beni aramak için daireye gitmiş olabilir. Ve beni orada bulamamış olabilir.

"Aradı mı?"

"Hayır.

Lesley tek kaşını kaldırıyor ve ona acıyarak bakıyor.

"Beni korumaya çalışıyor," diyor. "Hepsi bu.

"Şey," diyor Lesley, "bu doğru olabilir. Küçük sandviçlerden birini seçer ve yer. Sonra Lily'ye bakar ve "Ye" der.

"Aç değilim. Bu bir yalan. O açlıktan ölüyor.

Hadi ama. Saatlerce burada kalabiliriz. Ve çok lezzetli. Şunlardan birini dene. Lily'nin tabağına küçük bir sandviç koydu. "Biftek ve yaban turpu. Muhteşem bir şey.

"At - turp?

"Horseradish, evet. Bu bir kök, zencefil gibi, bilirsin. Krema ile karıştırılır. Çok güzeldir.'

Lily sandviçi parmak uçlarıyla tabağa doğru itiyor ve dudak büküyor. "Hayır. Teşekkür ederim.

"Oh, peki, sadece lanet çöreğini ye o zaman.

Lily taş çörek şeyini kurcalıyor, bir parça koparıyor ve ağzına atıyor. Tadı çimento gibi.

"biraz kaymak koymalısın. Ve biraz da reçel.' "Kaymak mı? Krema mı?' Dudakları kıvrılır.

"Oh, Tanrı aşkına. Lesley ona küçük bir tabak kabuklu sarı şey uzatıyor. 'Bu sadece krema, Tanrı aşkına. Tanrım. Ukrayna'da her türlü iğrenç şeyi yiyor olmalısınız. Bu sadece bir çörek ve krema. Seni ısırmaz.'

Lily kendisine söyleneni nazikçe yapıyor; bir parça kabuklu sarı krema, bir kepçe reçel alıyor. Ağzına atıyor ve hoşuna gittiğine karar veriyor. Yine de bunu söylemiyor.

"Ne yapacaksın? Lesley soruyor. 'Eğer onu bulurlarsa? Hapse girerse? Nereye gideceksin?

Lily iç geçirir. "Hiç düşünmedim. Muhtemelen eve dönmek zorunda kalacağım. Ne de olsa evlilik cüzdanım yasal değil. Kalmama izin verilmeyecek.

"Kalmak istiyor musun?

Evet. Sanırım biliyorum. Sanırım Kiev'den hazırdım, başka bir yerde olmaya hazırdım. Henüz bu deneyimi yaşamış gibi hissetmiyorum. Henüz işim bitmedi. Ama' - omuz silkiyor - 'hayat bu.

"Nitelikleriniz nelerdir? Lesley soruyor.

"Muhasebeci olmak için eğitim alıyorum.

Lesley kaşlarını tekrar kaldırır, bu sefer şüpheyile değil şaşkınlıkla. Belli ki Lily'nin bir muhasebeciye benzemediğini düşünüyor. Belki de bu iyi bir şeydir.

Lesley'nin telefonu çalar ve bir kez daha telefonda bağırarak insanlara ne yapmaları gerektiğini söyler. Telefonunu kaldırıma çıkarıyor ve Lily onun el kol hareketleri yaparak kaldırımında volta atmasını izliyor. Onu izlerken Lily'nin aklına tuhaf bir düşünce gelir, belki bir gün yaşlandığında onun gibi olmak ister.

Lily çöreğini yer ve ardından bu kremalı çayın diğer unsurlarını araştırır. Lesley geri döndüğünde üç küçük sandviç ve üzerinde minik mor şeker çiçekleri olan bir kek yemiştir. Lesley azalan serpmeye bakar ve bilerek gülümser.

"Acaba neler oluyor?" diye sorar Lily.

Lesley mutsuzca iç çekerek, "Evet," dedi. "Ben de öyle.

O bunları söylerken kapının üstündeki küçük pirinç zil çalar ve Frank ile Alice oradadırlar. İkisi de şok olmuş ve ağlıyormuş gibi görünmektedir. Alice, Frank'in bir sandalyeye oturmasına yardım eder ve onlara bir demlik çay söyler.

"Ne?" diyor Lily. 'Ne oldu? Onu buldun mu?

"Hayır," diyor. 'Hayır. O orada değil ve Kitty nerede olduğunu bilmiyor. Ama dışarıda bir yerde ve çok tehlikeli. Cidden tehlikeli.

Lily gözlerini ona diyor. "Tehlikeli mi?" diyor. "Ne demek istiyorsun?

Ve sonra Alice sabırla o kadar üzücü, o kadar korkunç, o kadar karanlık ama bir o kadar da inandırıcı bir hikâye anlatır ki Lily neredeyse evlendiği adamdan bahsettiğini unutur. Hikayenin yarısına geldiğinde, neye ihtiyacı olduğunu çoktan biliyordu.

bir sonraki adım için. Alice hikâyeyi bitirdiğinde telefonu çoktan eline almıştır. Her şey bitmiştir. Aşk ilişkisi. Evliliği. Macerası. Hiç tanımadığı bir adama olan aşkı. Annesi geçen hafta ne demişti, soğanla ilgili bir şey mi? Bir insanla hayatını paylaşmaya karar vermeden önce onun en kötü yanlarını görmeyi gerektiği hakkında. Carl Monroe'un en kötü yanlarını görmek için kendine zaman tanımamıştı ama şimdi ona gösterildi ve hayır, böyle bir adamı sevemez ya da hayatını böyle bir adamla paylaşamaz. Ve böyle bir adamın kendi hayatını yaşamakta özgür bir şekilde ortadan kaybolmasına da izin veremezdi.

WPC Beverly Traviss'in numarasını çeviriyor ve "Merhaba" diyor. Bayan Traviss. Ben Lily Monroe.'

Tanıdık, zoraki nefes alışını duyuyor. 'Ah, Bayan Monroe, iyi günler. Daha önce irtibata geçemediğimiz için gerçekten üzgünüm. Hâlâ bekliyoruz-'

Lütfen. Biraz kağıt al. Bunu yazın. Kocamın gerçek adı Mark Tate. Ağustos 1993'te on dokuz yaşındayken Ridinghouse Bay kasabasında boğulduğu rapor edilmiştir. En azından iki kişinin ölümünden ve bir kişinin de fiziksel saldırıya uğramasından sorumludur. Birkaç yıl önce kimliğini Carl Monroe olarak değiştirmiş ve en son on dört Nisan Salı günü akşam saat yedi sularında Wolf's Hill Bulvarı, London Road, Oxted adresindeki bir numaralı dairede görülmüştür. Kendisi çok tehlikeli. Siz onu ararken ben ve diğer bazı kişilerin korunmaya ihtiyacı olacak. Teşekkür ederim.'

Hattın diğer ucundaki sessizliği dinler. Beverly Traviss'in kaleminin not defterinin üzerinde asılı durduğunu, çenesinin hafifçe aralandığını hayal eder.

"Neredesin sen? WPC Traviss sorar ve Lily onun sesinde alışılmadık bir endişe tonu duyabilir.

Lily ona söyler.

"Kıpırdamayın," diyor WPC Traviss. 'Olduğun yerde kal. Yorkshire Polis Teşkilatı ile irtibata geçeceğim. Hemen bir ekip arabası göndersinler.

Lily telefonu kapatır ve diğerlerine bakar.

"İşte," der, "tamamdır.

Telefonunu masanın üzerine koyar ve kalbinin ikiye ayrıldığını hisseder.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ridinghouse Gazetesi

24 Nisan 2015 Cuma

Yerel Bir Adam 'Boğulduktan' Yirmi Yıl Sonra

Tutuklandı

Lesley Wade

Eski Coxwold ve Ridinghouse Bay sakini 40 yaşındaki Mark Tate, İskoçya'nın Highlands bölgesindeki bir pansiyonda rehin alma olayıyla sonuçlanan ve üç ilçeyi kapsayan yoğun bir polis aramasının ardından Çarşamba gecesi geç saatlerde tarihi kaçırma ve saldırı suçlamalarıyla tutuklandı.

Tate'in yirmi iki yıl önce 2 Ağustos 1993 Pazartesi günü erken saatlerde Ridinghouse Körfezi açıklarında trajik bir kazada 'boğulduğuna' inanılıyordu. O zamanki raporlar, teyzesinin Ridinghouse Lane'deki evindeki bir partinin kontrolden çıktığını ve kendisinin ve misafirlerinden biri olan 15 yaşındaki Kirsty Ross'un uyuşturucu ve alkolün etkisi altındayken gece geç saatlerde yüzerken boğulduğunu iddia ediyordu.

Kirsty Ross'un babası Antony Ross da o gece gençleri denizden kurtarmaya çalışırken ölümcül bir kalp krizi geçirerek hayatını kaybetti. Kardeşi Graham Ross ise yaşadığı travma nedeniyle uzun süreli hafıza kaybı yaşadı ve boğulmalara tam olarak neyin yol açtığını hiçbir zaman hatırlayamadı.

Ancak bu ayın başlarında yaşanan sıra dışı olaylar dizisinde 39 yaşındaki Graham Ross, Londra'nın merkezindeki Victoria sokaklarında Mark Tate olduğuna inandığı bir adamı gördükten sonra boğulma gecesine dair anılarını yeniden hatırladı. Daha sonra adamı işten eve kadar takip etmiş ve onu sanığın evinin yakınındaki boş bir daireye hapsetmiş, burada baskı altında kalan sanık söz konusu gece kendi ölümünü taklit ettiğini itiraf etmiştir.

Yanlışlıkla Tate'i öldürdüğüne inanan Ross, Ridinghouse Bay'e kaçmış ve burada bir kez daha ciddi hafıza kaybı yaşamıştır. Yerel sanatçı 41 yaşındaki Alice Lake, 15 Nisan Çarşamba akşamı onu evinin önündeki sahilden kurtardı ve o zamandan beri hafızasını geri kazanmasına yardımcı oluyor. Bayan Lake ve Bay Ross ile Mark Tate'in şimdiki eşi 21 yaşındaki Liljana Monroe'un Pazartesi sabahı High Street'teki Sugar Bowl Café'de tesadüfen bir araya gelmeleri, hepsini Tate'in teyzesi 62 yaşındaki Katharine'in Coxwold'daki evine götürdü.

Bayan Monroe'un polisi aramasına ve ardından Bay Tate'in ülke çapında tarafından aranmasına yol açan 2 Ağustos 1993 olaylarının tüm hikayesi nihayet burada ortaya çıktı.

Bay Tate, İskoçya'nın Highlands bölgesindeki Loch Hourn, Invergarry'de bulunan uzak pansiyonunun ev sahibi tarafından o sabah gazetede gördüğü bir fotoğraftan tanındı. İnternet veya televizyon erişimi olmadığı için polisin takibinden habersiz olan Bay Tate, yerel haberlere göre polis tarafından gafil avlandı ve ev sahibi ile kızını kilitli bir odada rehin aldı. Polis kapıyı kırıp Tate'i etkisiz hale getirmeden önce kuşatma üç saat sürmüştür. O şu anda tutuluyor için sorgulama de

Invergarry Polis Karakolu, saldırı, cinsel saldırı, adam kaırma, yasadışı defin, kimlik dolandırıcılığı, şantaj ve uyuşturucu ticareti suçlarından yargılanıyor.

DNA testi sonuçlarının alınmasının ardından, polisin Tate'i önceki yirmi iki yıl boyunca kadınlara yönelik bir dizi cinsel saldırıyla ilgili olarak sorgulaması da mümkündür, ancak bu henüz doğrulanmamıştır.

Gelecek haftaki Ridininghouse Gazetesi'nde:

Lesley Wade'in Graham Ross'un Katharine Tate ile tanıştığı ve nihayet yıllar önce kız kardeşine gerçekten ne olduğunu öğrendiğı güne dair **özel** haberi.

Altmış

Lily kendini daireye bırakır. Pazar günü ayrıldığından beri buraya gelmemiştir ama içeri girdiği anda adamın burada olduğu anlaşılır. Kanepenin minderlerini yeniden düzenlemiştir. Yatak odasındaki dolaplardan bir şeyler almıştır. Gecelik çantası gitmiş. Duş almış ve banyo havlusunu her zaman asmaya alışkın olduğu şekilde yeniden asmıştır. Diş fırçası yok; musluk ekstra parlak bir şekilde parlıyor. Geçen hafta aldığı sağlıksız yiyeceklerden bolca yemiş ve ambalajlarını dikkatlice geri dönüşüm kutusuna atmış. Çöp kutusunu boşaltmış ve konteynere temiz bir torba koymuş. Kadının geride bıraktığı yaklaşık beş yüz pound parayı, telefon şarj cihazını, Puffa ceketini ve yürüyüş botlarını almış.

Ve orada, sahte şöminenin üzerindeki aynanın çerçevesine sıkıştırılmış, üzerinde adı yazılı bir zarf var. Ceketini çıkarır ve koridora asar. Sonra geri döner ve zarfı aynadan alır. Oturup zarfı açıyor ve okuyor, kalbi kaburgalarının altında sertçe çarpıyor.

Sevgili Lily,

Uzak bir yere gitmek zorunda kaldım. Bunca zamandır sizden uzakta olmamın kendi tercihim olmadığını bilmenizi isterim. Bir adam beni kaçırdı, öldürmeye çalıştı, ölüme terk . Keşke sana neler olduğunu açıklayabilseydim, ama yapamam. Çok karmaşık ve uzun zaman önce olan şeylerle ilgili. Pasaportumun gittiğini görüyorum. Beni kayıp olarak bildirdiğinizde polisin buna ihtiyacı olduğunu varsayıyorum. Size bir şeyler söyleyebilirler.

Pasaportumla ilgili bir gariplik var. Aldırış etmeyin. Ben Carl Monroe'um. Ben her zaman Carl Monroe oldum, aşık olduğun adam, sana aşık olan adam. Başkaları hakkında sana ne anlatmaya çalışırlarsa çalışsınlar, ben o değilim. Carl Monroe iyi bir işi olan ve iyi bir kadınla evlenen iyi bir insan. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

Seni aramaya çalışacağım - ne zaman bilmiyorum. Uzun sürebilir. Lütfen beni aramayın. Beni bulamazsınız. Ve eğer Graham Ross adında bir adam sizinle temas kurmaya çalışırsa, lütfen onunla konuşmayın. O deli, tehlikeli ve bir yalancı.

Banka hesabımızda küçük bir miktar para var, birkaç yüz. Kartı ekte gönderiyorum. Şifre 6709. Daha fazla olmadığı için üzgünüm. Nakit almak zorunda kaldığım için de üzgünüm. Ayrıca, söylemesi zor ama, daire kiralık. Bu konuda size karşı tam olarak dürüst ve size dairenin sahibi olduğum izlenimini vermiş olabileceğimi biliyorum. Korkarım ki 13 Mayıs'ta ödenmesi gereken bir sonraki kira taksitini ödeyemezseniz, yaşayacak başka bir yer bulmanız gerekebilir. Size karşı şeffaflığımda yaptığım bu hata için özür dilerim. Sadece kendinizi güvende hissetmenizi istedim.

Seninle geçirdiğim her dakika mükemmeldi, Lily. Keşke seninle yirmi yıl önce tanışsaydım. Belki bunların hiçbiri olmazdı. Seni aptal hayatımda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok seviyorum.

Harika kal, aşkım ve beni affet, Carl.

Lily notu tekrar dikdörtgen şeklinde katlar ve zarfın içine yerleştirir. Para kartını çantasına koyuyor ve iç geçiriyor. Şeffaflığımda bir kayma. Neredeyse yüksek sesle gülecekti. İşte burada, zamanın sislerinin ötesinden ona yalan söylüyor. Yoksa mı? Belki de kocası onun Carl olduğuna gerçekten inanıyordu.

Monrose, çok yönlü iyi adam ve esrarengiz her insan. Belki de geçici bir süreliğine de olsa onu kötülüklerinden arındırmıştı. İskoçya'daki zavallı kadını, genç kızını ve Carl'la birlikte o odada saatlerce kilitli kaldıklarında kendilerini nasıl hissetmiş olabileceklerini düşünür. Ve sonra o insanların Carl Monrose ile değil, Mark Tate ile aynı odada fark eder. Ve bu onu rahatlatır.

Notu el çantasının dış cebine koyar. Beverly Traviss'e verecek. Onu istemiyor, hatıra olarak bile. Sonra hızla bir bavul hazırlar, içine sığdırabileceği kadar eşya koyar. Geri kalanı için başka bir gün gelebilir. Oturma odasının penceresinden bakar ve taşıyıcısının direksiyonunda oturmuş Cumartesi gazetelerini okuyan Russ'a el sallar. O da Russ'a el sallıyor ve Russ da ona başparmağıyla onay veriyor.

Russ ve Jo'nun bakıcısı olacak. Russ bu fikrin Ridginghouse'dan dönerken aklına geldiğini söyledi. Bu fikri Jo'ya açmış, o da uyku sersemi bir çaresizlik anında birkaç günlük deneme süresini kabul etmiş ve Lily Yorkshire'dan ayrıldığından beri onlarla kalıyormuş, bu arada polis de dairede kanıt arıyormuş. Olayların bu şekilde gelişmesi çok saçma. Bebekleri sevmez bile. Ama aslında Darcy oldukça hoş bir bebek. Jo onu ilk kucağına aldığı anda ağlamadı bile, sadece sanki şöyle der gibi ona baktı: İyi görünüyorsun. Jo, "Senden hoşlanıyor!" dedi ve ardından, "Bebeklerin genetik olarak güzel yüzlü insanları tercih etmeye programlı olduğunu biliyor muydun? Çünkü onlar daha çok bebeğe benziyor. Lily bunu bir iltifat olarak algıladı. Ama öyle olmayabilirdi. Jo biraz kırılgan olsa da son derece iyi biri. Ama bunun da ötesinde Lily'ye çok minnettar çünkü artık bazen spor salonuna gidebiliyor, gün içinde biraz uzanabiliyor ve arada bir öğle yemeği için bir arkadaşıyla buluşabiliyor. Ona haftada 50 pound verecekler. Bu iyi bir şey. Russ da uzaktan eğitim muhasebe kursuna devam edebilmesi için ona eski dizüstü bilgisayarını verdi. Ayrıca Putney çok güzel. Oxted'den çok daha güzel. Sonunda, umarım, mezun olduğunda.

Burada kendi dairesi olacak. Ve belki bir gün - henüz değil - iyi bir İngilizle evlenir. İngiliz erkeklerini çok seviyor. Kadınlardan o kadar emin değil ama onlara alışıyor. Ya da belki de tam tersi.

Bu daireden ayrılmadan önce yapması gereken bir şey daha vardır. Yatak odasındaki mücevher kutusunu açıyor ve aptalca bir şekilde burada kendisini beklediğini düşündüğü gösterişli gece kulüpleri ve ünlülerle dolu restoranlarda geçireceği gecelerin beklentisiyle Ukrayna'dan İngiltere'ye yanında getirdiği, karmakarışık kostüm takılarını gözden geçiriyor. Küçük süet bir kese çıkardı ve içine baktı. Carl'ın dosya dolabında bulunduğu alyanslar oradaydı. Artık kime ait olduklarını biliyordu. Galler'de Amanda Jones adında bir kadına aitler. Dört haftalık fırtınalı bir aşktan sonra 2006 yılında Mark Tate ile evlenmiş. Adam ona adının Charles Moore olduğunu söylemiş. Ona kim olduğu ve nereden geldiği hakkında çok fazla soru sormaya başladığında, evlendiği adama dair ipuçları bulmak için kişisel eşyalarını karıştırmaya başladığında, parmağındaki yüzükleri alarak ve ona fahişe diyerek çekip gitmiş.

Amanda Jones onun resmini gazete haberlerinden tanıdı ve yerel polis karakoluna geldi. Şimdi yeniden evlendi ve küçük bir çocuğu var. Lily ona yüzükleri gönderecek. Lily, paranın onun işine yarayacağından emin.

Sonra hayatının on gününü Carl Monroe adında biriyle evli olarak geçirdiği daireye bir kez daha bakar ve kapıyı arkasından kapatır.

Russ otoparktan uzaklaşırken Wolf's Hill Bulvarı'nın yanından geçerler ve Lily birinci kattaki daireye bakar. Işık hâlâ titremektedir. Burada yalnız olduğu günlerde onu bu kadar rahatsız eden ışığın ne olduğunu tekrar merak ediyor. Sonra kanepede oturduğunu, kocasının telefonunu çılgınca, delice, tekrar tekrar aradığını ve sonra bir hayvanın kükreme sesini hatırlar, o kadar yüksektir ki aklına kurtlar gelir.

Kiev'de bazen uykusunu bölerdi. Ve sonra ... sessizlik. Telefonları cevap vermemeye başladı. Artık biliyordu ki bu, yerinden edilmiş bir kurdun değil, Graham Rossun kocasını boğarak öldürmeye çalışmadan hemen önce telefonunu ocağın kapağına fırlatmasının sesi idi. Bu, işkence görmüş bir adamın sonunda acısını kabullenişinin sesi idi.

Bunu duymuş ve bilinçaltının derinliklerine gömmüştü.

Yol kenarındaki bir tabelada 'Londra Merkez 12' yazıyor. Nazik bir adam olan Russ'a dönüyor ve gülümsüyor.

Altmış bir

Alice yatak odasının ışıklarını kısar ve sadece siyah gölgeli bir lambanın yüzünü aydınlatan nazik ışığını bırakır. Masasının üzerine büyük bir kadeh şarap koyar ve ardından aynanın karşısına geçerek kör tırnaklarıyla felaket saçlarını karıştırır. Saat 19.58. İki dakika boyunca ileri geri adım atıyor, birkaç saniyede bir aynanın önünde durup görünüşünün aniden daha da kötüleşip kötüleşmediğini kontrol ediyor. Sonra bir Skype çağrısının ninni gibi gelen pıt pıt pıt sesi gelir. Masasına koşar ve derin bir nefes alır, boğazını temizler, cevap tuşuna basar.

Ve orada: 'Merhaba, Alice.'

"Merhaba!

Yorgun görünüyor.

"?" diye devam ediyor.

'Ben ... aaah, şey, ne diyebilirim ki? Pek iyi değilim.'

"Hayır mı?

'Hayır. Gray Ross olmakta pek iyi olmadığım ortaya çıktı.

Meğer berbatmışım.'

"Oh, Frank ...

Gülümsüyor. "Frank diye çağrılmak hoşuma gidiyor," diyor hülyalı bir şekilde. "Bunu özlüyorum.

'Sen benim için her zaman Frank olacaksın,' diyor. Biliyorum. Biliyorum. Bu bana kendimi ... hissettiriyor." "Ne?

"Biraz üzücü.

"Neden?

"Çünkü Gri olmayı sevmiyorum. Biliyorsun, okuldaki çocuklar bana Elli Ton diyor. O iç geçiriyor ve Alice yüksek sesle gülüyor.

"Bu çok komik!

"Sanırım öyle. Ama mesele o değil. Her şey. Yani ...' Dizüstü bilgisayarını eline alıp hareket ettirirken ekrandaki görüntü de hareket ediyor. "Daireme bak Alice. Ciddiyim. Baksana şuna.

Kamerayı sarı duvarlı kare bir odanın etrafında gezdiriyor. Her yerde evrak yığınları, kirli krem rengi bir kanepeler, ucuz bir seramik masa lambası var. Sonra onu, banyonun kenarına eğreti bir açıyla asılmış yırtık pırtık bir banyo paspası ve pencere kenarındaki saksıda ölü bir bitki bulunan modernize edilmemiş bir banyoya götürüyor. Mutfağı kirli bulaşıklarla doludur ve yatak odasının ortasında dağınık bir yatak ve pencerelerde kırık jaluziler vardır.

'Her şey bıraktığım . Ciddiyim. Ben böyle yaşıyorum.

"Çok daha kötülerini gördüm," diyor Alice. "Brenda nerede?

"Bekle... Dairesini ararken görüntü sarsılır. Sonra: "Merhaba güzelim, buradasın. Kamera, kirli bir çarşaf yığınının üzerinde kıvrılmış oturan çizgili kırmızı bir kediye .

"Oh," diyor, "o çok güzel!

"Benden nefret ediyor," diyor. "Döndüğümünden beri surat asıyor.

Alice gülüyor; elinde değil.

"Hiç komik değil!" diye itiraz ediyor. "Anladığım kadarıyla dünyadaki tek arkadaşım oydu. Ciddiyim Alice. Beni tanımak istemezsin.

Yine gülüyor.

Hayır. Ciddiyim. Ben hemen hemen bir alkoliğim. Ya da öyleydim - füğ bunu kafama vurmuş gibi görünüyor, Tanrı'ya şükür. Ama Tanrım, geri dönüşümün yüzde doksan dokuzu bira kutuları ve votka şişelerinden oluşuyor. İşime bu kadar uzun süre nasıl dayandım bilmiyorum. Geç ve hazırlıksız geldiğim için uyarılar almıştım. Bayat alkol kokmakla ünlüydüm. Anneme göre, mesafeliymişim ve onu yeterince aramıyormuşum. Yani. Omuz silkiyor, baş ve işaret parmağından bir L harfi yapıyor ve yüzünün önünde tutuyor. "Ezik.

Alice gülümser. "O zaman," diyor, "bu bizi hemen hemen pes ettirir.

İç çekiyor ve yüzü ciddileşiyor. "Dinle," der. "Bir karar verdim. Oldukça muazzam bir karar. Gerçekten kötü bir durumdayım. Suçluluk duyuyorum, kızgınlık, hayatımdan nefret ediyorum ve hayatıma devam edemiyorum. Devam edemiyorum. Terapistimle tekrar görüşüyorum ama pek yardımcı olmuyor gibi görünüyor, bu yüzden biraz uzaklaşmamı önerdi. Duraklıyor ve gözleri kucağına düşüyor. "Kendimi bir psikiyatri koğuşuna yatırmamı önerdi. Sadece kısa bir süreliğine. Görünüşe göre yaşadığım bu hafıza sorununun temeline inmek için. Kendime gelmemi. Ve sanırım haklı.

"Ne kadar sürecektir? Alice paniğe kapılır. Onu bir hafta sonu ziyareti için davet edecekti, gelebileceğinden emin olmak için önümüzdeki dört hafta sonunu bilerek boş bırakmıştı.

Hiçbir fikrim yok. En az dört hafta. Belki daha uzun. Ben sadece ...' Yüksek sesle iç çekiyor. "Bu şekilde kimsenin yanında olamam. Senin yanında olamam. Ve senin yanında olmak isterdim. Gerçekten isterdim.

Alice gülümser. "Ben de senin etrafında olmak isterim.

Aydınlanır ve doğrulur. "Bana köpekleri göster," diyor. "Köpekleri görmek istiyorum.

"Tamam!" Dizüstü bilgisayarını kaldırıyor ve Griff'in uzanıp esnemekte olduğu yatağına götürüyor. Köpek, Frank'in dizüstü bilgisayardan gelen sesini duyduğunda kuyruğunu tembelce sallıyor. "Ah," diyor Alice, "bak! Seni hatırlıyor! Dizüstü bilgisayarını Hero'nun oturduğu ve Griff onu Alice'in yatak odasına almadığı için huysuzlandığı sahanlığa taşıyor ve sonra Sadie'nin örme kazağıyla ateşin önünde titreyerek yattığı alt kata iniyor. Kai ve Jasmine kanepeden ona el sallamaktadır. Romaine dişlerinin arasında bir diş fırçasıyla mutfaktan çıkıyor ve ekranı öpüp üzerine diş macunu damlatıyor.

Franks iç geçirir. "Evinizi seviyorum," diyor. "Evinizi özledim. Seni özledim. I . . .' Sesi çatlar. "Kirsty için bir cenaze töreni olacak," diyor. Birkaç haftadan önce olmaz. Gelecek misin?

"Tabii ki geleceğim.

"Güzel," diyor. "Güzel. O zaman bu bir randevu. O zamana kadar daha iyi olacağım, Alice. Olacağım. Ne olacağımı bilmiyorum. Ama daha iyi olacağım. Söz veriyorum.'

'Söz verme' diyor, 'sadece yapabildiğin şeyi yap. Sadece olabileceğin gibi ol. Ne kadar kusurlu olsun. Standartlarım çok düşüktür,' diye şaka yapıyor. "Yemin ederim, herkesle giderim.

Sonunda Frank güler ve bunu duymak çok güzeldir.

"İyi şanslar Frank," diyor Alice. "Diğer tarafta görüşürüz.

Frank parmak eklemlerini öper ve ekrana dayar. Alice de aynısını yapar. Bir süre öyle kalırlar, elleri eter boyunca birbirine dokunur, gözleri yaşlarla doludur.

"Diğer tarafta görüşürüz," diyor Frank.

"Bekliyor olacağım," der Alice.

Ve sonra ekran .

Altmış iki

İki Ay Sonra

Onu Croydon'a gömdüler. Başka nereye gömsünler ki? Kısa ve lekesiz hayatının korkunç bir şekilde sona erdiği Ridinghouse Körfezi'ne değil. Büyükannesi ve büyükbabasının yaşadığı, annesinin büyüdüğü ve katilinin doksanlı yılların sonlarında birkaç yıl orada yaşadığı, kasabada geçirdiği süre boyunca iki farklı kadına tecavüz ettiği ve bir diğerini de neredeyse intihara meyilli bir depresyona sürüklediği ortaya çıkan Bude'de de değil.

Sadece Croydon vardı. Ve en azından güzel bir gün. Alice, Croydon'a doğru ilerlerken

Londra ulaşım sistemi. Deniz kenarındaki tuzlu anne kişiliğinin kaybolduğunu hissediyor ve kendini hipster kaldırım kafelerinde, grafiti kaplı oyun alanlarında ve yabancı aksanlı insanlar tarafından işletilen köşe dükkanlarında hayal ediyor. Ridinghouse Bay'i seviyor ama Londra'yı özlüyor.

Frank onu East Croydon'da trenden inerken karşılıyor. İyi görünüyor. Ridinghouse Bay'deki günlerinde çıkmaya başlayan sakalını bırakmamış ve şimdi çenesini kaplayan bakır ve kahverengiden oluşan iri bir kama haline gelmiş. Saçları kısa ve iyi kesimli siyah bir takım elbise, koyu renk kareli bir gömlek ve mantıklı siyah bağcıklı ayakkabılar giymiş. Tam da modaya uygun bir şehirli matematik öğretmenin görünmesi gerektiği gibi görünüyor. Artık matematik öğretmeni olmaması dışında. Croydon'a geri döndüğünde okul ona uzun süreli hastalık izni vermiş ama psikiyatri koğuşunda geçirdiği altı haftanın ardından işe geri dönmek istemediğine karar vermiş. Yani şimdi işsiz. Bu kötü, çünkü onları Ritz'e götüremeyecek. Ama iyi, çünkü ikisine de seçenek bırakıyor.

"Merhaba," diyor utangaç bir şekilde, onu yanağından usulca öpüyor ve hafifçe sarılıyor. "Muhteşem görünüyorsun.

Utanarak saçlarına dokunuyor. Çok büyük bir çaba sarf ettiğini söylemek doğru olur. Porsuk çizgileri hiç de azımsanmayacak bir masrafa girmiş ve karnını tutan garip bir pantolon giyiyor. Ayrıca, YouTube'un öğretici neslinin bir üyesi olarak makyaj uygulamasında oldukça yetenekli olan kızı tarafından yapılan makyajı da giyiyor. Ve bir elbise.

"Teşekkür ederim," diyor.

Onu arabasına götürür, kirli döşemeleri olan döküntü bir Vauxhall'dır. Adam kirli döşemeler için özür diliyor ve kadın ona endişelenmemesini söylüyor, evini gördüğünü, tozun kişisel manzarasında pek yer almadığını hatırlatıyor. Bir süre tuhaf bir şekilde garipleşir. Alice onu çok uzun zamandır görmemiştir ve onun kucağına oturup canı pahasına ona sarılmak istemekle, gerçekten hiç rahatsız olmuyormuş gibi davranmak arasında kalır.

"Nasıl hissediyorsun?" diye .

"Hastayım," diyor adam.

"Peki. Yirmi iki yıldır bunu bekliyordun. "Aynen öyle," diyor, gözlerini aynadan ayırmadan park etmiş bir arabayı sollamak.

"Aynen öyle. "Annen nasıl?

"Delilik," diyor, gözleri diğer aynada, kendi şeridine geri çekiliyor. 'Tamamen ve tamamen delilik. Bu kadar dağınık olmama şaşmamalı. Bunun sonunda onu sakinleştireceğini umuyorum. Bebeğini gömmek. Ona biraz huzur verir.

"Evet," diyor Alice. "Öyle olmalı... Üç bebeğini düşünüyor. "Hayal bile edemiyorum. Gerçekten hayal edemiyorum.

Frank'in annesiyle tanışacağı için gergin. Her şey için gergin. Teyzeler ve yaşlılar, keder ve acı ve narin kız kemikleriyle dolu tabut.

"Annen için bir şey getirdim," diyor kararsızca, ayaklarının dibindeki plastik bir torbaya dokunarak. Umarım. Umarım

Biliyorum. Bu riskli. Hoşuna gidebilir. Nefret de edebilir. Önce sana göstermek istedim.'

"Elbette," diyor, gözleri çantaya gidiyor. "Bu senin resimlerinden biri mi?"

"Evet," diyor. "Nasıl tahmin ettiniz?"

Gülümsüyor. 'Çünkü kalbinden gelmeyen bir şeyi getirmezdin. Ve resimleriniz kalbinizden geliyor. Ayrıca, çerçevenin bir kısmını görebiliyorum.'

Onu dürtüyor ve gülüyor.

"Bak ne diyeceğim," diyor, "hiç kahvaltı etmedim ve bir süre daha yiyecek bir şey olacağını da sanmıyorum. Karnını ovuşturuyor. 'Bir şeyler yemek için bir yerde duralım mı? Daha çok vaktimiz var.

Frank'in ailesiyle tanışma anını ertelemek için bir bahane bulduğu için minnettar bir şekilde başını sallıyor.

Bir yan yola saptı ve tamamen turuncu lekeli çamlarla döşenmiş eski moda bir kafenin önüne park etti. "Fotoğrafını getir," dedi. "Yargılayabilirim.

Sandviç ve patates, diyet kola ve çay sipariş ediyorlar. Mark Tate'in davası hakkında, bu kadar az fiziksel kanıt karşısında herhangi bir mahkumiyet kararı çıkma ihtimali hakkında konuşurlar. Tutuklanmasından bu yana onun tarafından saldırıya uğradığını iddia eden tüm kadınlardan, ortaya çıkan 'diğer eşten' bahsediyorlar. Lesley Wade'in şaşırtıcı derecede adil bir şekilde kaleme aldığı ve tüm ulusal gazetelerde yayınlanan, Mark Tate yargılanıp hüküm giydikten sonra da Sunday Times Magazine'de on sayfalık bir yazıya dönüşecek olan Gazette özel haberinden bahsediyorlar. Kitty Tate hakkında, Mark'ın tutuklanmasından kısa bir süre sonra ortak girişim suçlamasıyla nasıl tutuklandığını ve şu anda kefaletle yargılanmayı beklediğini ve Kirsty'nin cesedinin gömülmesinden birkaç gün sonra Kitty'nin her iki evini de bir emlak müteahhidine yok pahasına sattığını ve şu anda Ripon'da kiralık bir dairede yaşadığını konuşurlar. Alice'in çocukları ve köpekleri hakkında, okuldaki tüm öğretmenlerin

Romaine'in okulu, Alice'in adını bir hafta boyunca her gün gazetelerde gördükten sonra artık ona bir tür yıldız hayranlığıyla yaklaşmaktadır. Frank'in hastanede geçirdiği zaman ve gelecekle ilgili planları hakkında konuşuyorlar. Bir zamanlar birlikte olağanüstü bir yolculuğa çıkmış ve anılarını paylaşacak başka kimsesi olmayan eski arkadaşlar gibi konuşuyorlar. Gözleri masanın karşısında buluşur ve aralarında sıcaklıktan başka bir şey yoktur. Kadın onun elini tutmak ister ama onun önden gitmesini bekler. Kırılmış ve tekrar bir araya getirilmiş olan odur. Bugün kız kardeşinin hayalet kalıntılarını gömen kişi o. Hızını onun belirlemesi gerekiyor.

"Daha iyi misin?" diye soruyor.

Gülümsüyor. "Sanırım öyle. Kendimi Gray gibi hissetmiyorum. Ama Frank gibi de değil. Sanırım...' diyor, 'Graham gibi hissediyorum.

"Peki Graham kim?

"Graham benim olmam gereken adam. Başından beri. Biliyorsun. Graham. Gözlerini ona dikmiş, anlaması için ısrar ediyor.

Gülüyor.

"Graham," dedi yine. "Bilirsin işte. Sağlam ama hırslı biri. Sevgi dolu ve ailesine düşkün. Bir köpeği var-'

"Köpeğin mi var?

Hayır! Hayır. Sadece metaforik bir köpek. Ama, bilirsiniz. Graham'ın ilgi alanları ve arkadaşları var. Graham resim yapabilir ve futbolda oldukça iyidir. Graham iyi bir adam. Heyecan verici değil ama iyi. Graham iyi bir koca adayı.'

Alice yine güler. "Graham'dan hoşlanıyorum," diyor. "Ondan gerçekten hoşlanıyorum. Ama ona hâlâ Frank diyebilir miyim?

"Sen," diyor parmaklarını çay bardağının kenarında gezdirerek, "ona ne istersen diyebilirsin.

"Gelip bizi göreceksin?" diye soruyor, kendisiyle yarışıyor ve bunu söylerken kendine lanet ediyor.

Ama endişelenmesine gerek yoktu. Başını salladı ve gülümsedi. 'Gelmek istiyorum. Gerçekten istiyorum. Gelip seni görmek istiyorum. Ne zaman gelebilirim?'

Alice rahatladığını hisseder. "Ne zaman olursa! Gülüyor. "Şimdi gel.

Frank gülüyor. "Belki şimdi tam olarak değil.

"Hayır," diyor, "hayır. Belli ki. Tanrım, ben çaresiz bir kocakarıyım, değil mi?

"Sen ne yaşlısın ne de cadı. Ve çaresizlikle ilgili bir sorunum yok. Hem de . Gülümsüyor ve sonunda eli masanın üzerinden onunkine uzanıyor.

"Ee," diyor, bir an sonra elini bırakarak. "Şu resmi görelim.

Çantadan çıkarırken gergin hissediyor. Her detayı üzerinde uykusuz geceler geçirmiş, duygusallık ve şımarıklık arasındaki korkunç dengeyi kurmaya çalışmıştır. "İşte. Masanın üzerinden ona uzatıyor. Tırnağı hemen ağzına gitti. "Ne düşünüyorsun?" diye sorar.

Bir tavus kuşu resmi, kuyruk tüyleri tamamen açılmış, başı eğlenceli bir açıda, bir ayağı yerden kesilmiş.

"Dans ediyor," diyor Frank yumuşak bir sesle.

"Evet!" diyor. 'Anlayabildiğine çok sevindim. Kriz geçiriyor gibi görünüp görünmediğinden emin değildim. Jasmine uçmaya çalışıyormuş gibi göründüğünü söyledi. Onun için üzüldüğünü söyledi.

"Hayır," diyor Frank, parmağını bardağın üzerinde gezdirerek. 'Dans ediyor. Kesinlikle dans ediyor.

"Ve bak," diyor, kitabı hafifçe kendisine doğru çevirerek, "haritalara bak. Bu' - bir bölümü işaret ediyor - 'bu Croydon. Belli sebeplerden dolayı. Ama bu' - başka bir yeri gösterdi - 'Bilmiyorum. O gece olanlar olmasaydı ne yapabileceğini düşünmeye başladım. Kirsty Ross'un hayatında nereye gidebileceğini hayal etmeye çalıştım. Düşündüm ki ... burası Sussex: belki de üniversiteye orada giderdi? Ve burada . . . Girit, belki arkadaşlarıyla ilk tatili? Sonra burası Tayland - bilirsiniz, boşluk yılında sırt çantasıyla seyahat. Sonra Clapham. Belki orada bir süre arkadaşlarıyla bir daireyi paylaşmıştır. Sonra düşündüm ki belki de

evlendi, anne ve babama yakın bir ev aldı, belki burada . . .' Parmağı resmin üzerinde kayıyor. "Norbury. Pek göz alıcı değil, biliyorum. Ama bana Kirsty hakkında anlattıklarından, onun oldukça sade bir kız olduğu izlenimini edindim. İmkânları dâhilinde yaşıyordu. Kendi konfor alanı içinde. Omuz silkti, Frank'in sessizliğinden rahatsız olmuştu. "Bu sadece aklıma gelen çılgınca bir fikirdi. Onun kayıp hayatını bir şekilde yeniden yaratabileceğim fikri. Ona hiç sahip olmadığı geçmişini verebilirim. Gerçek bir şey yapmak.

Frank önce ona sonra da resme bakar. Sertçe nefes alır ve Alice onun ağlamamak için inanılmaz bir çaba gösterdiğini görür.

'Mükemmel,' diyor. 'Gerçekten. Tek kelimeyle inanılmaz. Ve güzel. Ve doğru.

"Annen beğenecek mi sence?

"Annem buna bayılacak," diyor tekrar ellerini tutarak. 'Annem seni sevecek. I . . .' Durur ve başını sallar. "Hadi ama. Ceketinin cebinden yirmi poundluk bir banknot çıkarır ve masanın üzerine bırakır. Sonra elini ona uzatır.

O gün güneş Croydon'ın gri sokaklarında nazikçe parlıyor. Buradan yarım mil ötedeki bir cenaze evinde Kirsty'nin tabutu, üzerinde pembe güllerle adının yazıldığı beyaz bir cenaze arabasına yerleştiriliyor. Yarım mil Kirsty'nin annesi siyah ceketinin yakasındaki pembe gülü düzeltirken, büyükanne ve büyükbabası peynir kalıplarını ve kraker paketlerini açıyor, yemek masasına şarap bardaklarını yerleştiriyor, kaselere fıstık dolduruyor ve endişeyle saate bakıyor.

Basın şimdiden krematoryumun etrafında toplanmış, siyahlar giymiş, dikkat çekmeyecek ama işe yarayacak mesafelerde kameralar kurmuş durumda. Yirmi yıldan fazla bir süreyi evinden 250 mil uzakta bir meşe ağacının altında gömülü olarak kızın cenazesi, İngiltere'nin En Kötü Adamı olarak damgalanan bir adamın ellerinde ölen kız, sonunda kendi kardeşini tanımayan kayıp bir kardeş tarafından bulunan kız

gerçekten büyük bir hikaye. Ülke, kayıp kızlarının kemiklerini toprağa gömerken yüzlerinin yakın çekimlerini görmek isteyecektir.

Kitty Tate, Ripon'da, katedralin bahçesine bakan yüksek pencereci, geniş ve kibar bir dairede, bir kutu dolusu eşyasını daha . Katedralin çanları yarım saati çalarken bir an durur ve bir buçuk saat sonra Kirsty Ross'un annesi tarafından gömüleceğini ve bir buçuk saat sonra nihayet yirmi iki yıl sonra yeniden düzgün nefes alabileceğini düşünür. Yaklaşan duruşmasını, hapse girme ihtimalini düşünüyor ve kendini uyuşmuş hissediyor. Sonra Brixton Hapishanesi'nde yargılanmayı bekleyen, tamamen yalnız, kendi masumiyetine korkunç derecede inanmış, yaptığı her yanlış şey için dünyayı suçlayan, gerçek sevgi ya da empatiden yoksun, en derin çekirdeğine kadar zarar görmüş yeğenini düşünüyor ve nefesi yeniden kesiliyor.

Liljana Mazur, Putney'de bir kafede kucağında on aylık bebeğiyle, kendisi gibi yirmi bir yaşında bir bebeğe dadılık yapan ve Ukrayna'dan gelen Dasha adında bir arkadaşıyla oturuyor. Yeni arkadaşına bugün Kirsty Ross adında bir kızın ölümünden yirmi iki yıl sonra gömüleceğini anlatıyor. Cenazeye davet edildiğini ancak oradaki insanların onu öldüren adamla evli olduğu için kendisinden nefret edecekleri için cenazeye katılamadığını anlatıyor. Dasha'ya bazen bir kadına bunu yapabilecek bir adamla evli olduğu için kendisinden bile nefret ettiğini söyler. Ve sonra Dasha'nın ağladığını görmemesi için arkasını döner. Bebek dönüp ona bakar ve küçük elini yanağına koyar. Lily eli tutar ve öper.

Ve burada, Pam Ross'un Croydon'daki evinin önüne park edilmiş kirli bir Vauxhall'da, Frank ve Alice birbirlerine dönüp gülümsüyorlar.

"İyi misin?" diye sorar

Frank. "Tabii," diyor Alice.

"Sen?"

Frank başını sallar. "Burada olmana sevindim," diyor.

"Gerçekten memnunum. "Ben de burada olduğuma sevindim.

'Senin hakkında çok konuştum. Terapide.'

"Ah evet," diyor Alice. "Nasıl gitti?"

'Genel kanı beklemem gerektiği yönündeydi. Henüz başka birinin hayatının bir parçası olacak kadar güçlü değilim. Duraklıyor ve Alice nefesini tutuyor. "Ama mesele bu değil. Ben zaten senin hayatının bir parçası oldum ve bunun benim için iyi olduğunu biliyorum. Asıl soru şu: Benim hayatımın bir parçası olmak senin için iyi mi?"

"Olmamı istiyor musun?" diye soruyor, çok hızlı, kelimeleri keskin bir yutkunmayla bitiyor.

"Olmanı istiyorum. Evet.'" Dönüyor ve solundaki küçük semi'ye bakıyor. "Ama artık sadece ben değilim, değil mi?"

Öne doğru eğilir ve eve bakar. Zararsız görünen bir yer. İyi muhafaza edilmiş. Parlak yeşil bir Peugeot 107 araba yolunda, pencerelerde desenli perdeler, çiçek tarhlarında mor ortancalar.

"Aile olabilirim," diyor. "Yükü olan bir aile mi?"

"Çoğu şeyi yapabilirim.

Gülümsüyor. "Biliyorum," diyor. "Yapabileceğini biliyorum.

"Ne düşünmüştün?" diye soruyor aniden, saldırıyı birkaç dakika daha ertelemek istiyor, hafif, umutlu bir şeyler duymak istiyor. "Beni ilk gördüğünde. Sahilde. Yağmurun altında. Aklından geçen ilk şey neydi? Dürüstçe."

Gülümsüyor. Elini tutuyor. Diyor ki, 'Islak göründüğünü düşünmüştüm. Ve biraz korkutucu.'

Koluna dokunur ve susar. Ama neden böyle düşünmüş olabileceğini anlayabiliyor. Yıllardır korkunç kadın rolünü oynuyordu çünkü derinlerde bir yerde korkuyordu. Yalnız kalmaktan korkuyordu. Yabancı olmaktan korkuyordu. Mutluluğa ulaşma şansını yakalamış ve her birini mahvetmiş olmaktan korkuyordu.

Kolunu onun omuzlarına doluyor, başını omzunun kıvrımına getiriyor ve "Muhteşem olduğunu düşünmüştüm" diyor.

'Bu çok hoş,' diyor. 'Ne olursa olsun, senin yakışıklı olduğunu düşünmüştüm. Ve ayrıca çok ıslak.

Gülüyor ve onun yeni parlayan başının tepesini öpüyor. "Beni bulanın sen olduğuna sevindim. Başka biri olmadığına sevindim.

"Ben de öyle."

"Gidelim mi?"

"Evet," diyor Alice. "Ben hazırım."

Teşekkür

Editörüm Selina Walker'a teşekkür ederim. Düzinelerce ataç ve bulldog klipsi, yapışkan oklar ve Post-it notları için teşekkür ederim. Selina her zaman yaptığın gibi taslağımı titizlikle, sevgiyle ve hiç de sinir bozucu olmayan bir şekilde incelediğin için teşekkür ederim. Kitabımı olduğundan çok daha iyi hale getirdiğin için teşekkür ederim.

Menajerim Jonny Geller'a teşekkür ederim. Dürüstlüğünüz, düşünceli tavrınız ve yazdıklarımı ne kadar önemseydiğinizi gösteren o uzun e-posta için teşekkür ederim. Olması gerektiği gibi, önce yazarlık, sonra kariyer.

Arrow'daki herkese teşekkürler; Beth, Najma, Georgina, Celeste, Gemma, Cassandra, Aslan - ve muhteşem kapak için Melissa Four.

Curtis Brown'daki herkese, özellikle de Catherine, Melissa ve Luke'a teşekkürler.

Metin düzenleme için Richenda Todd'a her zamanki gibi teşekkürler. Sizinle çalışmak bir zevk.

ABD'de, Atria'daki eski editörüme ve Atria'daki yeni editörüme teşekkürler, ikisinin de adı Sarah, ikisi de harika. Ve olağanüstü ABD'li reklamcım Ariele'e teşekkürler. Ve son olarak yayıncım, eşsiz Judith Curr'a inanç, tutku ve güzel akşam yemekleri için teşekkürler.

Tüm sevgili okurlarıma, kitap dünyasının dönmesini sağlayan ve kafelerde oturup hikayeler uydurmama izin veren tüm kitapçılara, kitap alıcılarına ve kütüphanecilere teşekkürler. Ve aileme, arkadaşlarıma, komşularıma, hayatımın dokusunu oluşturan insanlara teşekkürler.

Son olarak, en önemlisi, Kurul'daki ve başka yerlerdeki pek çok yazar arkadaşım. Yazarlar en iyi arkadaşlardır, gerçekten öyle.

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Epub ISBN: 9781473507906
Sürüm 1.0

Century 2016 tarafından
yayınlanmıştır 1 3 5 7 9 10
8 6 4 2

Telif Hakkı© Lisa Jewell 2016
Harita © Darren Bennett
Kapak tasarımı: Melissa Four
Fotoğraflar: Getty Images

Lisa Jewell, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

İlk olarak 2016 yılında Century Century tarafından

Büyük Britanya'da yayımlanmıştır
The Penguin Random House Group Limited
20 Vauxhall Bridge Road, Londra, SW1V 2SA

www.penguin.co.uk

Penguin
Random House
UK

Century, adreslerini global.penguinrandomhouse.com
adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House
şirketler grubunun bir parçasıdır.

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Libraryden temin
edilebilir

ISBN 9781780893617(Ciltli)
ISBN 9781780893624 (Ticari Ciltsiz)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.